

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the *Monster*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

the *Monster*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
L.J. SHEN

OceanofPDF.com

Canavar

Telif Hakkı © 2021 L.J. Shen tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden izni alınmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Contents

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bu Kitap İthafı](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Hakkında](#)

[Epigraf Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm](#)

[Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltıncı](#)

[Bölüm](#)

On Yedinci

Bölüm On

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Sonsöz

Teşekkür

Bağlantıda kalın

Ayrıca yazan L.J.

Shen

Pretty Reckless Alıntı

Önsöz

OceanofPDF.com

"Belki de birbirimiz için yaratılmamıştık. Ama karnavaldaki o gece, sen bana kim olduğunu gösterdiğinde, ben de kim olmak istediğimi anladım."

Bugüne kadar okuduğum en önemli şey, Boston'un kenar mahallelerindeki bir karnavalda, portatif bir tuvaletin kapısına karalanmış ve plastiğe kazınmıştı.

Şehvet kalır, aşk kalır.

Şehvet sabırsızdır, aşk bekler.

Şehvet yakar, aşk ısıtır.

Şehvet yok eder, ama aşk? Aşk öldürür.

Belki de kaderimde bir canavara aşık olmak vardı.

Diğer çocuklar geceleri dolaplarında saklanan sivri dişli canavardan korkarak uyanık kalırken, ben kendiminkini görmeyi arzuluyordum.

Onu beslemek, evcilleştirmek, anlamak istedim.

Sam ve benim birbirimizi sadece karanlıkta sevmemize izin vardı.

Hikayemiz ortaya çıktığında ve gerçek ortaya çıktığında, kabloyu kesen kişi bendim.

Benim adım Aisling Fitzpatrick ve bir itirafta bulunacağım.

Bu hikâyedeki tek canavar Sam Brennan değil.

OceanofPDF.com

Her yerdeki canavarlara ve kılıç kullanan Pang ve Jan'a. Hayatıma
girdiğiniz için teşekkürler.

OceanofPDF.com

Playlist

"You Are in Love with a Psycho"-Kasabian

"Rock & Roll Queen"-The Subways

"I'm Not in Love"-Kelsey Lu "Good
Girls Bad Boys"-Falling in Reverse

"Wow"-Zara Larsson

"Listen Up"-The Gossip

"Dünyanın Sonu"-Skeeter Davis

OceanofPDF.com

*"Karanlıkta gizlenen bir canavar olmadan bir okyanus nasıl olurdu?
Rüyasız bir uyku gibi olurdu."*

-Werner Herzog

OceanofPDF.com

Prologue

Sam

Yaş 9

Hayatında son kez ağlıyorsun, bok kafalı.

Beni doğuran kadın kapının ziline arka arkaya beş kez basıp, gömleğimin arkasından tutarak evini komşusunun kapısının eşiğine bırakan bir serseriye bertaraf ediyormuş gibi davrandığında aklımdan geçen tek şey buydu.

Troy Amca'nın çatı katının kapısı açıldı. Beni eşikten itti.

"Al. Hepsi senin olsun. Sen kazandın."

Kendimi Sparrow Teyze'nin kollarına attım, o da geriye doğru sendeleyerek beni göğsüne çekti ve koruyucu bir şekilde kucakladı.

Sparrow ve Troy Brennan gerçekte teyzem ve eniştem değillerdi, ama onlarla çok zaman geçirdim - ve 'çok' derken, hala yeterli değil demek istiyorum.

Cat, nam-ı diğer beni doğuran kadın, beni ele veriyordu. Bu gece yatak odasına giderken yanımdan geçerken kararını vermişti.

"Neden bu kadar küçüksün? Pam'in çocuğu senin yaşında ve kocaman."

"Çünkü beni hiç beslemiyorsun." Kumanda kolumu yana fırlatarak ona pis pis baktım.

"Sen on ya da on bir yaşındasın Samuel! Kendine bir sandviç yap."

Dokuz yaşındaydım ve yetersiz besleniyordum. Ama o haklıydı. Kendime bir sandviç yapmalıydım. Bunun için gerekli malzemelerimiz olsaydı yapardım. Evimizde çeşni bile yoktu, sadece uyuşturucu malzemeleri ve Charles Nehri'ni dolduracak kadar içki vardı.

Cat'in umurunda değildi. Öfkeden gözü dönmüştü çünkü kokainini çalıp sokaktaki bazı uyanıklara satmış, sonra da parayla dört McMeals ve bir Nerf silahı almıştım, bu gece beni yalnız bıraktığında.

Büyükannem Maria, beni yetiştirme konusunda en ağır yükü çeken kişiydi. Bizimle yaşıyor, bize destek olmak için iki işte birden çalışıyordu. Catalina arka plandaydı, bir mobilya parçası gibi. Oradaydı ama gerçekte değil. Aynı çatı altında yaşıyorduk, ancak erkek arkadaşları onunla kalmasına izin verecek kadar kırbaçlandığında taşındı. Rehabilitasyon merkezlerine gitti, evli adamlarla çıktı ve bir şekilde pahalı çantalar ve ayakkabılar alacak parası oldu. Okuldaki çocuklar bana babalarının Cat'in yerel Motel 6'daki her yatağın eğrisini bildiğini söyleyip duruyordu ve bunun ne anlama geldiğinden emin olmasam da iyi olmadığından emindim.

Bir keresinde Troy Amca'nın ona şöyle dediğine kulak misafiri oldum: *"Burası Hamptons değil, Cat. Hava izin verdiğinde onu periyodik olarak ziyaret edemezsin."*

Catalina ona çenesini kapatmasını söylemişti. Kafası iyiyken yaptığı en kötü hatanın ben olduğumu.

O gün okuldan atıldım. Neil DeMarco'yu, annem ve babasının annem yüzünden boşanacağını söylediği için dövmüştüm.

"Annen bir sürtük ve şimdi daha küçük bir eve taşınmak zorundayım! Senden nefret ediyorum!"

Onunla işim bittiğinde benden nefret etmesi için ona farklı bir neden vermişim, yüzünü değiştirdiği için her zaman hatırlayacağı bir neden.

Cat beni kucağına aldığı anda, Neil'e yaptığım gibi yüzümü mahvedeceğini ama yeni tırnaklarını kırmaya değmeyeceğimi söyleyerek bana bağırmıştı. Ben de

Onu zar zor duydum. Kafamın içindeki her şey kavgadan ve başımı ağrıtan düşüncelerden dolayı şişmişti.

Ama beni Acil Bakım'a götürmek için çok cimri olacağını biliyordum, bu yüzden şikayet etmedim.

"Hepsi bizim mi?" Sparrow Teyze yeşil gözlerini Catalina'ya dikti. "Sen neden bahsediyorsun? Bugün Sam'le bizim günümüz değil."

Sparrow Teyze'nin kızıl saçları, çilleri ve korkuluk gibi bir vücudu vardı, bir deri bir kemikti. Catalina kadar güzel değildi ama yine de onu daha çok severdim.

Cat gözlerini devirdi ve içinde eşyalarımın olduğu spor çantasını tekmeledi. Troy Amca'nın inciklerine çarptı.

"Başından beri bunun peşinde değilmişsin gibi davranma. Onu aile tatillerine götürüyorsun, burada bir odası var ve tüm futbol maçlarına gidiyorsun. Memelerin olsaydı onu emzirirdin, ki ne yazık ki yok." Catalina gözlerini Sparrow'un vücudunda gezdirdi. "Onu hep istedin. Sıkıcı küçük aileni, sıkıcı küçük kızınla tamamlayacaktı. Bugün şanslı günün, çünkü o pislik resmen senin."

Sertçe yutkundum ve Sparrow'un omzunun arkasındaki düz ekran televizyona dik dik baktım. Oturma odaları darmadağınktı. İyi türden bir dağınıklık. Her yere saçılmış oyuncaklar, pembe kabarık battaniyeler ve mor, simli bir çocuk scooter'ı. Ekranda *Cesur filmi* oynuyordu. Sailor'ın en sevdiği filmi. Muhtemelen uyuyordu.

Yatma saati vardı. Kuralları. Bir rutini.

Sailor, Troy ve Sparrow'un iki yaşındaki çocuğuydu. Onu kardeşim gibi severdim. Ne zaman yatağının altında bir canavar saklandığından ve benim orada olduğumdan korksa, yeni yürümeye başlayan yatağından çıkıp benim odama girer, battaniyemin altına girer ve beni oyuncak ayıymışım gibi kucaklardı.

"Beni orada tut, Sammy."

"Her zaman, Sail."

"Çocuğun önünde olmaz." Troy Cat'e doğru adım atarak onunla benim arama mesafe koydu. Midem gurulduyor, boğazıma tıktırdığım McMeals'lardan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyordu.

"Sam, bize bir dakika izin verir misin?" Sparrow parmaklarını tozlu saçlarımda gezdirdi. "İstediğin gibi sana *Ghost of Tsushima* video oyununu aldım. Biz buradaki işimizi bitirirken sen de bir şeyler atıştır ve oyn."

Biraz kurutulmuş et aldım - Troy Amca proteinin boyumun uzamasına yardımcı olacağını söylemişti - ve koridorda kaybolup köşeyi döndüm ama odama giremedim. Birinci sınıftan beri burada kendime ait bir odam vardı.

Büyükanne Maria, Troy ve Sparrow iyi bir okul bölgesinde yaşadıkları ve kayıt için posta kodlarına ihtiyacımız olduğu için olduğunu söyledi ama ilk okulundan atıldıktan sonra bile buraya sık sık gelmeye devam ettim.

"Gerçek" evim Southie'de, tenis ayakkabılarının her elektrik hattını kirlettiği kötü bir mahalledeydi ve kavga çıkarmasanız bile hayatta kalmak için onları bitirmeniz gerekirdi.

Kulak misafiri olarak Troy'un kapı aralığından "Ne oluyor lan?" diye homurdandığını duydum. 'Siktir' kelimesini söyleyiş şekli hoşuma gitmişti. Sesi beni kamçıladi ve kollarımdaki deri komik bir hal aldı. "Maria gideli daha üç hafta bile olmadı ve sen şimdiden karanlık işler çevirmeye başladın."

Büyükanne Maria bir aydan kısa bir süre önce uykusunda vefat etti. Onu bulan bendim. Cat bütün gece dışarıdaydı, "çalışıyordu." Büyükanneime sarılıp gözlerimi açamayana kadar ağlamıştım. Cat sonunda eve döndüğünde, viski kokan nefesi ve lekeli makyajıyla bana hepsinin benim suçum olduğunu söyledi.

Büyükanneim saçmalıklarından bıktı ve gitmeye karar verdi.

"Nalları diktiği için onu suçlayamam, evlat. Elimden gelse ben de aynısını yapardım!"

Aynı sabah spor çantamı hazırladım ve yatağımın altına sakladım.

Cat'in beni tutmayacağını biliyordum.

"Her şeyden önce, ağzından çıkana dikkat et. Hâlâ yas tutuyorum. Annemi beklenmedik bir şekilde kaybettim, biliyorsun," diye homurdandı Catalina.

"Zor iş. Sam'in annesi zaten hiç olmadı." Troy'un sesi, sakın sakın konuştuğunda bile duvarları titretiyordu.

"Çocuk evcilleştirilemez. Bir tuğla kadar aptal ve bir sokak köpeği kadar saldırgan. Etrafta dolanmamın bir faydası olmayacak. Islahevine düşmesi an meselesi," diye tükürdü annem. "O bir canavar."

Bana taktığı lakap buydu. *Canavar*.

Bunu Canavar yaptı.

Canavar bunu yaptı.

"Bak, senin ve küçük mükemmel karının ne düşündüğü umurumda değil. Bu çok fazla sorumluluk. Ben yokum. Onu terapiye falan gönderemem. Ben paradan yapılmadım." Catalina topuğunu yere vurdu. Chanel çantasını karıştırıp sigaralarını aradığını duydum. Onları bulamayacaktı. O yatak odasında kafayı bulurken ben paketin yarısını arka bahçede içmiştim. Kalanı çantamdaydı.

"Eğer para bir sorunsa-" diye başladı Sparrow.

"*Orospu, lütfen,*" diye sözünü kesti Cat hışımına. "Paran sende kalsın. Umarım kocandan, dadılardan ve özel öğretmenlerden oluşan hareminden aldığın onca yardımla benden daha iyi olduğunu düşünecek kadar aptal değilsindir. Sam şeytanın dölü. Bunu tek başıma yapamam."

"Bunu tek başına yapmıyorsun," diye çıkıştı Troy. "Onun velayetini paylaşıyoruz, aptal."

Göğsümde ateş alevlendi. Sparrow ve Troy'un benim üzerimde yasal velayetleri olduğunu bilmiyordum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kulağa önemli geliyordu.

"Ya sen alırsın ya da ben onu bir yetimhaneye bırakırım," diye esnedi Cat.

Bir bakıma rahatlamıştım. Büyükanmem öldüğünde Catalina'nın benden kurtulacağını hep biliyordum. Son birkaç haftayı, sigorta parası almak için evi benimle birlikte ateşe vereceğinden falan endişe ederek geçirdim. En azından hâlâ hayattaydım.

Annemin beni sevmediğini biliyordum. Bana hiç bakmazdı. Baktığında da ona *onu* hatırlattığımı söylerdi.

"*Aynı Edward Cullen saçları. Aynı ölü, gri gözler.*"

Rahmetli babam Brock Greystone'du. Ölmeden önce Troy Brennan tarafından işe alınmıştı. Brock Greystone zayıf, acınası ve sinsisi biriydi. Bir sıçandı. Herkes öyle derdi. Büyükanmem, Cat, Troy.

En büyük kabusum onun gibi olmaktı, bu yüzden Catalina bana hep ona çok benzediğini söylerdi.

Sonra Troy Amca vardı. Onun kötü bir adam olduğunu biliyordum ama aynı zamanda onurlu biriydi.

Sokağımdaki ukalalar onun ellerinde kan olduğunu söylediler. İnsanları tehdit ettiğini, işkence ettiğini ve öldürdüğünü.

Kimse Troy'a bulaşmadı. Kimse onu evden kovmadı, ona bağırmadı ya da en büyük hataları olduğunu söylemedi. Ve onda öyle bir şey vardı ki... sanki mermerden yapılmış gibiydi. Bazen göğsüne bakar ve hareket ettiğini görünce şaşırırdım.

Onun gibi olmayı o kadar çok istiyordum ki, bunu düşündüğümde kemiklerim ağrımaya başladı.

Onun varlığı diğerlerinininkinden daha gürültülü görünüyordu.

Troy Amca ne zaman gecenin bir yarısı ortadan kaybolursa, her zaman yara bere içinde ve darmadağın bir şekilde geri dönerdi. Barut ve kan koktuğu gerçeğini görmezden gelir ve smaç getirirdi. Biz yemek yerken masada bize kötü şakalar yapar ve Sailor'ın artık korkmadığından emin olmak için ona dolabında yaşayan canavar ailenin dışarı çıktığını

gördüğünü söylerdi.

Bir keresinde bir çöreğin her tarafını kanatmıştı ve Denizci onu Noel kreması sandığı için yemişti. Sparrow Teyze nükleer patlamaya çok yakındı. Sail ve ben kıkırdarken onu mutfakta bir süpürge sopasıyla kovalamış, sopayı savurmuş ve aslında iki kez kulağını yakalamıştı. Sonunda onu yakaladığında (sadece ona izin verdiği için), her iki bileğini de yakaladı ve onu yere indirdi ve dudaklarından sertçe öptü. Ben de biraz dil gördüğümü sandım ama sonra kız onun göğsüne vurdu ve kıkırdadı.

Herkes çok mutluydu ve çok gülüyordu, Sailor bir kaza geçirdi ve artık hiç kaza geçirmiyordu.

Ama sonra göğsümün sıkıştığını hissettim çünkü o öğleden sonra beni Cat'e geri göndereceklerini biliyordum. Bu bana onların ailesinin bir parçası olmadığımı hatırlattı.

Sahip olduğum tek güzel andı. Yatağında uzanırken, Cat'in yatak yaylarının bir yabancıнын ağırlığı altında inlediğini her duyduğumda tekrar tekrar oynardım.

Sparrow soğuk bir sesle, "Onu biz alacağız," dedi. "Gidebilirsiniz. Avukatımız belgeleri hazırlar hazırlamaz size evrakları göndereceğiz."

O anda göğsüm sıcak bir şeyle doldu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Durduramadım. İyi hissettirdi. Umut mu? Fırsat mı? Bir isim koyamadım.

Troy, karısının lakabını "*Red*," diye soludu.

Ve bir anda içim tekrar soğudu. Beni evlat edinmek istemiyordu. Neden istesin ki? Zaten mükemmel bir kızları vardı. Sailor sevimli, komik ve *normaldi*. Kavgalara karışmıyordu, üç kez okuldan atılmamıştı ve kesinlikle vücudundaki altı kemiği tehlikeli şeyler yaparken kırmamıştı çünkü acı ona hala hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

Aptal değildim. Nereye gittiğimi biliyordum, sokaklara. Benim gibi çocuklar evlat edinilmezdi. Başları belaya girerdi.

"Hayır," diye tersledi Sparrow onu. "Ben kararımı verdim."

Bir an için kimse konuşmadı. Gerçekten korktum. Cat'i sarsmak ve ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemek istedim. Büyükanne Maria yerine onun ölmesi gerektiğini. Ölmeyi *hak ettiğini*. Tüm o uyuşturucuları, erkek arkadaşları ve rehabilitasyon gezileriyle.

Beni uyutmak için nasıl rom içirdiğini kimseye anlatmadım. Troy ya da Sparrow bize sürpriz ziyaretler yaptığında, beni uyandırmak için diş etlerime beyaz toz sürerdi. Nefesinin altında küfür eder, uyanmazsam beni yakmakla tehdit ederdi.

Bağımlı olduğumu fark ettiğimde yedi yaşındaydım.

Beyaz tozu her gün almazsam titriyor, terliyor ve enerjim tükenip bayılana kadar yastığıma bağıırıyordum.

Alışkanlığımı bıraktığımda sekiz yaşındaydım.

Bana rom ya da toz vermesini reddettim. Ne zaman o şeyle yanıma gelse çıldırırdım. Bir keresinde Cat'in kolunu öyle bir ısırdım ki derisinin bir kısmı ağzımda kaldı, tuzlu, metalik ve sert bir şekilde dişlerime değdi.

Ondan sonra bir daha hiç denemedi.

"Karım inatçı olduğu için çok şanslısınız," diye tısladı Troy. "Sam'i alacağız ama bazı şartlarımız olacak, hem de çok fazla."

"*Şok edici*," diye ısırdı Cat. "Duyalım bakalım."

"Onu teslim edecek ve hiçbir pazarlık yapmadan ve tek kuruş istemeden tüm yasal evrakları imzalayacaksınız."

"Tamamdır," diye kıkırdadı Cat mizahla.

"Boston'dan defolup gideceksin. Uzaklara taşın. Uzak derken Catalina, seni göremeyeceği bir yere demek istiyorum. Beleşçi annesinin hatırasının yakmadığı bir yere. Başka bir gezegen tercihimdir, ama uzaylıların seninle tanışıp hepimizi amcık sanma riskini göze alamayacağımıza göre, en az iki eyalet uzakta olman şart. Ve eğer geri dönersen -ki dönmemeni *içtenlikle* tavsiye ederim- onu görmek istiyorsan benden geçeceksin. Şimdi ondan uzaklaşırsan, tüm annelik ayrıcalıklarını kaybedersin. Eğer seni bu çocukla, *benim çocuğumla* uğraşırken yakalarsam..." vurgu yapmak için durakladı "...sana neredeyse on yıldır yalvardığın yavaş, acı dolu ölümü veririm ve sana aynada kendi ölümünü izletirim, seni boş oksijen israfı."

Ona inandım.

Onun da öyle olduğunu biliyordum.

"Beni bir daha asla göremeyeceksin." Cat'in sesi, boğazı bozuk para doluymuş gibi titriyordu. "O baştan aşağı çürümüş, Troy. Onu bu yüzden seviyorsun. Onda kendini görüyorsun. Onun karanlığı seni çağırıyor."

İşte o zaman bir tuz sütununa dönüştüm. Ya da en azından öyle hissettim. Biri bana dokunursa paramparça olacağımdan korkuyordum.

Troy gibi olabilirim.

Karanlığım vardı. Ve şiddet. Ve onu harika yapan her şey.

Dünyaya karşı aynı açlığa ve küçümsemeye sahiptim ve kalbim sadece bir kalpti ve içinde pek bir şey yoktu.

Köşeyi dönebilirim.

Başka bir şey olabilirim.

Bir şey olabilirim, nokta.

Bu daha önce hiç düşünmediğim bir olasılıktı.

Cat kısa süre sonra ayrıldı. Sonra Troy ve Sparrow konuştular. Troy'un kendine bir içki koyduğunu duydum. Avukatları ve Sailor'a ne söyleyeceklerini tartıştılar. Sparrow beni Montessori okuluna göndermelerini önerdi, her ne haltsa artık. Kendi geleceğimi umursamayacak kadar yorgun bir şekilde yatağıma doğru ilerledim. Dizlerim birbirine vuruyor ve kurutulmuş etin boğazımda düğümlendiğini hissediyordum. Tuvalette bir mola verdim ve bağırsaklarımı kustum.

Yetim. Bir hata. Bir canavar.

Onlar odama girene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Uyuyormuş gibi davrandım. Konuşmak istemiyordum. Tek istediğim gözlerim kapalı yatmaktı, beni istemediklerine karar vereceklerinden ya da bana duymak istemediğim bir şey söyleyeceklerinden korkuyordum.

Sparrow kenarına oturduğunda yatağımın alçaldığını hissettim. Boston Celtics'in yeşil ve beyaz çarşafı, bir PlayStation, bir televizyon ve duvarımda asılı bir Bill Russell forması vardı. Odam yeşile boyanmıştı ve Troy, Sparrow ve Sailor'la birlikte Disney, Universal ve Hawaii'de çekilmiş çerçeveli fotoğraflarımla doluydu.

Cat'in evindeki odamda sadece bir yatak, bir şifonyer ve bir çöp kutusu vardı. Boya yoktu. Resim yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kendime hiç neden diye

sormadım. Brennan'ların beni

neden yanına aldığını.

Neden bu boktan anlaşılanın bir parçası olduğumu.

"Uyanık olduğunu biliyoruz." Troy'un viski kokan nefesi saçlarımı gözlerimin üzerinde dalgalandırarak burnumun seğirmesine neden oldu. "Böyle bir gecede uyuyakalmak aptallık olurdu ve oğlum aptal değil."

Gözlerimi araladım. Silueti odamın büyük bir kısmını kaplıyordu.

Sparrow elini sırtıma koydu ve daireler çizerek ovdu.

Paramparça olmadım.

Bir nefes bıraktım.

Sonuçta ben tuzdan bir sütun değilim.

"Sen benim gerçek babam mısın?" Ağzımdan kaçırdım ama sorarken ona bakacak kadar cesur değildim. "Cat'i sen mi hamile bıraktın?"

Bunu uzun zaman önce sormalıydım. Mantıklı olan tek şey buydu. "Aksi takdirde bana asla zaman ayırmazdın. Büyükanнем Maria bir zamanlar tuvaletlerinizi temizledi diye burada takılmama izin veremezsiniz. Ben bir piç miyim?"

Troy bakışlarını pencereye çevirerek, "Sen bir piç değilsin ve benim de değilsin," dedi. Boston silueti önünde uzanıyordu. Sahip olduğu ve yönettiği her şey. "En azından biyolojik olarak değil."

"Ben bir Greystone'um," diye ısrar ettim.

"Hayır," diye tısladı. "Sen bir Brennan'sın. Greystone'larda kalp geni yoktur."

Bu geni hiç duymamıştım. Yine de çoğu gün barların önünde sigara içmek ve bir sonraki öğünümün parasını çıkarmak için o gün çaldığım her şeyi satmak adına okulu asardım.

"Ben mükemmel değilim," diyerek ayağa kalktım. "Eğer istediğin buysa, mükemmel bir evet-çocuk, beni hemen kov."

"Mükemmel olmanı istemiyoruz." Sparrow sırtımı daha hızlı, daha sert ovdu. "Sadece bizim olmanı istiyoruz. Sen Samuel'sin. Tanrı'nın bir armağanı. İncil'de Samuel, yıllarca dua ettikten sonra Hannah'ya hediye edilmişti. Kısır olduğunu düşünüyordu. Kısır ne demek biliyor musun?"

"Çocuk sahibi olamayan bir kadın." Ürperdim. Çocuk sahibi olmak için önce çocuk yapmak gerekirdi ve ben insanların nasıl çocuk yaptıklarını çok iyi biliyordum

-Catalina'yı müşterileriyle birkaç kez pratik yaparken yakaladım ve çok iğrençti.

Sparrow başını salladı. "Sailor doğduktan sonra doktorlar bana bir daha hamile kalamayacağımı söylediler. Meğer buna gerek yokmuş. Sana sahibim. Adın İbranice'de 'Tanrı Duyar' anlamına geliyor. *Shma-el*. Tanrı dualarımı duydu ve tüm beklentilerimi aştı. Sen harikasin, Samuel."

Enfes. Ha. Bu kelimeyi ünlü bir tablo ya da başka bir şey için kullanırdım, dokuz yaşında eski kokain bağımlısı, iyileşmekte olan alkolik, aktif sigara içen ve benim yaşımdaki çocukların yarısı kadar olan biri için değil.

Çocukluğum tam bir fiyaskoydu, masumiyetim ve ben artık bir posta kodunu paylaşmıyorduk ve eğer birkaç ev yemeği ve biraz sırt masajının bunu değiştireceğini düşünüyorsa, hoş olmayan bir sürprizle karşı karşıyaydı.

"Bana neden burada olduğumu söyle. Neden bir yetimhanede olmadığımı. Bunu bilecek yaştayım," dedim yumruklarımı iyice sıkarak ve çenemi sıkarak. "Ve bana İncil'den bahsetme. Tanrı Hannah'yı duymuş olabilir ama beni dinlemediği kesin."

"Buradasın çünkü seni seviyoruz," dedi Sparrow aynı anda Troy, "Buradasın çünkü babanı öldürdüm."

Sessizlik çöktü. Sparrow yatağımdan fırladı, gözleri gerçekten büyük ve genişti, kocasına bakıyordu. Ağzı bir balık gibi açıktı.

Troy devam etti.

"Bilmeyi hak ettiğini söyledi. Haksız değil, Red. Gerçek şu ki Sam, baban ölmeden kısa bir süre önce Sparrow'u öldürmek niyetiyle kaçırdı. Karımı kurtarmak zorundaydım ve bunu hiç düşünmeden yaptım. Bir baba figürün olsun istedim. Örnek alacağın biri. Planım seni ara sıra basketbol maçlarına götürmektir. Rehberlik, tavsiye ve hayatına başlaman için yüklü bir üniversite fonu sağlamaktı; bağlanmak planlarımda hiç yoktu ama yine de oldu." Gözlerinin içine baktı. "Senin bir proje olmadığını çok erken fark ettim. Sen bir aileydin."

"Babamı öldürdün," diye yineledim.

Brock Greystone'un öldüğünü biliyordum ama Catalina ve Maria Nine hep kaza olduğunu söylerdi.

"Evet," dedi basitçe.

"Kim bilir?"

"Sen. Ben. Kedi. Sparrow Teyze.

Tanrı." "Tanrı seni affetti mi?"

Troy sırtıttı. "Seni bana o verdi."

Kime sorduğunuza bağlı olarak, bu bir ceza olarak görülebilir.

Artık Brock ölmüştü ve Cat de gitmişti. Brennan'lar hayatta kalmak için tek şansımı, istesem de istemesem de.

"İyi misin?" Troy sordu. Güneyli aksanıyla "*İyi* misin?" diye sordu.

Ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden ona baktım.

"Şimdi gidip biraz smaç alacağım." Eğilip omuz çantamı aldı ve içinden Cat'in sigara paketini çıkardı. Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Kesinlikle "işlerinden" birine gidiyordu.

Sparrow, "Donutlar her zaman her şeyi daha iyi yapar," diyerek yalana devam etti. "Dikkatli ol, tatlım."

Başının üstünü öpmek için eğildi. "Her zaman, Red. Ve sen..." kocaman avucuyla saçlarımı karıştırdı "...artık sigara yok. Bu bok seni erken bir mezara gönderebilir."

İşte o an ciğerlerim iflas edene kadar sigara içmeye karar verdim. Troy Amca'ya karşı gelmek istediğim için değil, genç yaşta ölmek kötü bir fikir gibi görünmediği için.

O gittiğinde, Sparrow'a döndüm. Sinirlerim bozulmuştu. Tekrar kusmamak için kendime güvenemiyordum ama bu sefer onun kucağına. Ve ben hiç kusmadım,

hiç ağlamadı.

"Beni götürmek istemedi," dedim.

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek onları normale döndürdü. "Hayır, yapmadı. Ama sadece annenin hayatından çıkıp gitmesini istemediği için."

"Ama bu senin umurunda bile değildi. Neden?"

"Çünkü hiçbir annenin kötü bir anneden daha iyi olmadığını biliyorum ve onunla birlikte olduğun her gün kalbimi acıtiyordu."

"Büyükanmem de gitti."

"O gitmedi, tatlım. O öldü. Bu ona bağlı değildi."

"Umurumda değil. Kadınlardan nefret ediyorum.

Onlardan nefret ediyorum."

"Bir gün fikrini değiştirecek birini bulacaksın." Sparrow sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi özel bir şekilde gülümsedi. Yanılıyordu.

Büyükanmem öldü ve beni Cat'le bıraktı. Cat beni birçok kez neredeyse öldürüyordu.

Kadınlar güvenilir değildi. Erkekler de değildi, ama en azından taşaklarına yumruk atabileceğim erkeklerdi ve erkekler asla söz vermezdi. Kızabileceğim bir babam ya da büyükbabam yoktu.

"Fikrimi asla değiştirmeyeceğim," diye mırıldandım, bayılmamı isteyen ağır göz kapaklarımla savaşıarak.

Troy gittikten saatler sonra Sparrow'un kollarına düştüm.

Ertesi sabah uyandığımda komodininin üzerinde altın bir zincir buldum.

Üzerindeki Aziz Anthony tılsımını taradım. Paranın etrafına baş harflerim kazınmıştı.

S.A.B.

Samuel Austin Brennan.

Yıllar sonra, Troy ve Sparrow'un benim tam velayetimi almak için başvurdukları saat, adımlı Greystone'dan Brennan'a yasal olarak değiştirmek için dilekçe verdiklerini öğrenecektim.

Aziz Anthony'nin kim olduğunu biliyordum, tüm kayıp şeylerin koruyucu azizi. Kaybolmuştum ama şimdi bulunmuştum.

Kolyenin yanında, içinde sırlı çörek ve bir fincan sıcak kakao bulunan bir kâğıt tabak vardı.

Artık bir Brennan'dım.

Boston yeraltı aristokrasisi.
Ayrıcalıklı, saygı duyulan ve her şeyden
çok korkulan. Doğmakta olan bir efsane.
Ne pahasına olursa olsun adaşım gibi yaşamaya
niyetliydim. Bir daha asla kaybolmayacaktım.
Ailem başarısız oldu, ama ben? Ben başarırdım.
Küllerimden doğacak ve onları
gururlandıracaktım. Gökyüzüne yükselecektim.
İlk defa böyle hissediyordum.
Kesinlikle.

Aisling

17 yaşında.

Kalp bir canavardı.

Bu yüzden kaburgalarımızın arkasında bir kafeste kilitliydi.

Bunu doğduğum andan beri biliyordum, ama bu gece *hissettim* ki onu da.

Boston'dan Mass Pike'a çıktıktan yirmi dakika sonra nihayet kaybolduğum gerçeğiyle yüzleştim.

Arabayı camları açarak sürdüm, nemli yaz havası ıslak yanaklarımı kamçılıyordu. Gözyaşlarım akmaya devam etti.

Bahar çiçeklerinin kokusu burun deliklerime doldu, baş döndürücü ve tatlı, gecenin keskinliğiyle karışıyordu.

Bir daha asla bahar çiçeklerinin kokusunu alamayacak.

Dudaklarının arasında evrenin sırlarını tutuyormuş gibi orantısız bir şekilde gülümsemek.

Bir elbiseyi göğsüme bastırmak ve omuzlarını heyecanla sallayarak "Tres you!" diye haykırmak.

Neden bunu yapmak zorundaydın, B?

Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum.

Uzakta, çizgili sarı ve kırmızı çadırlardan neon ışıkları parlıyordu.

İşıltılı bir dönme dolabın ortasında dev bir tabela vardı.

Aquila Fuarı.

Boğul.

Boğulmaya ihtiyacım vardı.

Işıklar, kokular ve sesler içinde, benim olmayan basit hayatlarla.

Sağa keskin bir dönüş yaptım.

SUV'lerin, külüstür araçların ve spor arabaların arasına park ettim, siyah kapüşonlu tişörtüm, kısa şortum ve spor ayakkabılarımla Volvo'dan tökezleyerek çıktım. Daisy Dukes benim eserimdi. Eski bir kot pantolonumu makasla kestim ve kığımın kıvrımı uzaydan bile görünecek şekilde kestim. Kıyafetlerim genellikle Kate Middleton'inkine benzerdi. İlkel, düzgün ve prenses gibi. Ama bu gece, benim yüzümden öldüğü için onu kızdırmak istiyordum. Etrafımda dolaşmadığı için ona orta parmağımı göstermek istedim.

"Amerikalı kızlar, erkekler giysilerinin altında ne olduğunu bilmiyormuş gibi tenlerini gösterirler. Sen, mon cheri, bir erkeğin senin her santimini kazanmasını sağlayacaksın ve uygun ve ağırbaşlı bir şekilde giyineceksin, duydu mu?"

Ayaklarım beni ileriye taşıırken, pamuk şeker, tereyağlı patlamış mısır ve elma şekerinin ağız sulandıran kokusu sistemime damlıyordu.

Abur cubur yememden hoşlanmazdı.

Amerikalıların kendilerini yiyerek tip 2 diyabete yakalanma alışkanlıkları olduğunu söylediler. Amerikalılar hakkında yabancı düşmanlığına varan pek çok fikri vardı ve zamanımın yarısını onunla Amerika'nın erdemlerini tartışarak geçirirdim.

Canlı gösteriler sunan çadırlar, satıcılar ve küçük bir atari salonu gezinti alanlarını çevreleyerek bir sınır görevi görüyordu. Makinelerin *ding-ding-ding* sesleri, oyuncaklardan gelen mekanik seslerle birleşerek boş midemde yankılanıyordu. Ortada duran dönme dolap bir ışık okyanusunda yıkanlıyordu.

Kendime pembe pamuk şeker ve diyet kola aldım ve etrafta dolaştım.

Sevişen, gülen, kavga eden çiftler vardı. Bağırان ve yuhalayan genç kümeleri. Ebeveynler çığlık atıyordu. Çocuklar koşuşturuyordu. Hepsine karşı mantıksız, çıldırtıcı bir öfke duyuyordum.

Hayatta olduğum için.

Benimle birlikte yas tutmadığın için.

Hayatta, sağlıklı ve iyi olma gibi kıymetli durumlarının nadirliğini kanıksadıkları için.

Elimde kalan pamuk şekeri çöp kutusuna attım ve önce hangi gezintiye çıkacağıma karar vermek için etrafa bakındım. Gözümün ucuyla dev bir tabela fark ettim.

Creep Show: Perili Köşk Deneyimi. Perili köşkler benim oyun alanımdı.

Ne de olsa ben de bir evde yaşıyordum -evim yedi nesil Fitzpatrick'in sırlarını saklıyordu- ve her zaman hayaletlere ve canavarlara ilgi duymuşumdur.

Sıradaki yerimi aldım, telefonumu kontrol ederken bir yandan da ayak ayak üstüne atıyordum. Annem ve kardeşlerimin hepsi beni arıyordu.

Neredesin, Aisling? Beni hemen ara.

Hunter: Hey, kardeşim. İyi misin? Ağır bir olaya karışmışsın gibi görünüyor. Cali'den kucak dolusu selamlar yolluyorum.

Anne: Olanları duydum. Çok korkunç canım. Lütfen eve gel de bunu konuşalım. Bunu görmen çok korkunç.

Anne: Sana ulaşamadığım zaman ne kadar endişelendiğimi biliyorsun. Eve dönmen gerek Ash.

Anne: Oh, Aisling, ne yapacağım ben? Gitmeden önce bitki çayımı bile yapmadın. Burada mahvoldum!

O benim annemdi. Dünyam küçük parçalara ayrıldığında bile benmerkezciydi. Her zaman benden önce kendi iyiliği için endişelenirdi.

Telefonumu cebime geri soktum ve boynumu bükerek şeytani, gülen bir palyaçonun çenesinden geri kayan arabalara baktım. Boğuk

Arabanın içinden çığlıklar yükseliyordu. Dışarı çıkan insanlar heyecandan dizleri titreyerek arabalardan indi.

Sonunda vagonlardan birine bindirildiğimde - kanı sembolize etmek için üzerine kırmızı boya sürülmüş cılız bir kapsüle benziyordu - iki kişilik yer olmasına rağmen tek başımaydım.

Fuar gezintisinde başıma bir şey gelmeyeceğini biliyordum.

Yine de bu gece kendimi kayıp, kırılğan ve dayanılmaz derecede yalnız hissediyordum. Sanki biri derimi tek seferde soymuş ve beni kemiklerimi, damarlarımı ve kaslarımı dağınık bir yığın halinde taşımak zorunda bırakmıştı.

En iyi arkadaşımı kaybetmiştim. Önemli olan tek arkadaşımı.

Arabayı kullanan adamın gömleğinin koluna yapıştım ve çekiştirdim. "İnmek istiyorum."

Bana yavaşça bir göz attı, bakışları çıplak kalçalarımın bir saniye fazla kaldı.

"Kahretsin, şekerim, ben de seni boşaltmak isterdim. Ama vardiyamın sonuna kadar beklemen gerekecek. Paraya ihtiyacım var," diye geveledi, sesi taşlanmış gibiydi.

Hurley kapüşonunun koluna yapıştım ve on dört yıllık görgü kurallarını bir anlık çaresizlikle pencereden dışarı attım. "Hayır! Arabadan inmek istiyorum. Tabii arabaya benimle birlikte birini bindiremezseniz?" Sesime umut karıştı.

"Kardeşim, bir metre ve üzerindeki herkesin binebileceği bir araç." Kaşlarını çatarak dokunuşumu elinin tersiyle itti. "Canlı çıkmayı başaracaksın."

"Biliyorum. Korktuğumdan değil. Sadece-"

"Bak..." kelimelerimin akışını durdurmak için elini kaldırdı "...eğer her üç dakikada bir şuradaki kırmızı düğmeye basmazsam işimi kaybederim. Çıkıyor musun yoksa sineye mi çekiyorsun?"

Tam sorun olmadığını, sadece aptallık ettiğimi söyleyecektim ki biri öne çıktı ve arkasındaki tüm sırayı kesti.

"Bunu sineye çekecek, Sir Smokes-a-Lot."

Dökülmemiş gözyaşlarımdan oluşan bir perde görüşümü engelliyordu ve gözümü kırparsam herkesin ağladığını göreceğini biliyordum. O kadar utanmıştım ki ölmek istiyordum. Bulanık Taşçı Adam metal parmaklığı itaatkâr bir şekilde iterek açtı, bize yaklaşan yabancıya hızlıca bir merhaba mırıldanarak başını eğdi.

Adam arabamın içine girdi, metal çubuğu belimize doğru çekti, sigarasını yana doğru savurdu, bir duman şemsiyesi bizi birbirimize sardı.

Gözlerimi sildim ve mahcup bir şekilde *teşekkür* ettim. Başımı kaldırıp

baktığımda bakışlarımız çarpıştı ve içim cam bir tavanın kırılması gibi parçalandı.

bir süpernova.

Onu.

Onu tanıımıyordum ama hayalini kuruyordum.

Dokuz yaşımdan beri her gece rüyamda bu adamı görüyordum.

Yorganların altında cesur şövalyeler ve onları seven prensesler hakkında öpüşme kitapları okumaya başladığımdan beri.

Güzel ve asil, ruhunuzun içini görebilen gözlere sahip.

Yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Dağınık, rüzgârda savrulan saçları dağınık bir seksilikteydi. Gözleri iki gümüş ay gibiydi - farklı ışıklarda renk değiştiren türden. Teni altına batırılmış gibi parlıyordu ve o kadar uzundu ki dizleri arabadan dışarı çıkıyordu. Kaslı göğsüne ve pazularına yapışan siyah bir V yaka ve dizlerinden yırtık siyah bir kot pantolon giymişti.

Boynuna, yırtık deri bir iple tutturulmuş bir Aziz Anthony tılsımı sarılmıştı.

"Ben Aisling." Ona elimi uzattım. Benim yaşlarımda iki kız arkamızdaki bölmeye atlayıp, eskiden onlarla aynı okula giden ve görünüşe göre futbol takımının yarısıyla seks yapıp diğer yarısına sakso çeken Emmabelle adında bir kız hakkında hararetli dedikodular yaparken arabamız öne doğru sarsıldı ve inledi.

Uzattığım elimi görmezden geldi. Yutkundum, elimi geri çektim ve kucağıma bıraktım.

"Kötü bir gece miydi?" Gözleri şiş gözlerimde oyalandı.

"En kötüsü." Kibarca gülümseyecek kadar bile terbiyem yoktu.

"Bundan oldukça şüpheliyim."

"Oh, her şeyine bahse girerim ki benim gecem bu karnavaldaki herkesin gecesinden daha kötü geçiyor."

Bana kaşlarını kaldırarak, yakışıklılığının çok az kadının karşı koyabileceğinden şüphelendiğim şeytani bir niteliği olduğunu gösterdi.

"Ben olsam kendimle

bahse girmezdim." "Oh?

Nedenmiş o?"

"Ben her zaman kazanırım."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldandım, kendinden biraz fazla emin olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Her şeyine bahse girerim ki bu karnavaldaki insanlar arasında en kötü geceyi ben geçiriyorum."

"Bu doğru mu? *Herhangi bir şey?*"

"Mantık çerçevesinde." Kendimi hatırlayarak sırtımı dikleştirdim. Bana her zaman belli bir şekilde davranmamı söylerdi. Eğer şu anda tepemde dolaşan bir hayalet olsaydı, kıyafetlerimi beğenmezdi. En azından bekâretimi bu yakışıklı yabancıya aptalca bir iddiada kaybetmemeliydim.

"Sanırım mantıklı olan sensin." Çakmağını uzun parmaklarının arasında ileri geri çevirdi, bu hareketi tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldum.

"Bir tane, ...
dışında?"

"Kardeşlerin."

"Kardeşlerim olduğunu nereden biliyorsun?" Kaşlarımın şaşkınlıkla kalktığını hissettim.

Bana cesurca baktı, gözleri hiçbir yabancınn bana söyleyemeyeceği şeyler söylüyordu. Sanki dünya onundu ve ben de onun bir parçası olduğuma göre bana da sahip olabilirdi. Birden, burada her ne oluyorsa çok tuhaf ve en azından biraz tehlikeli olduğunu fark ettim.

Bu adam için soyunmak istiyordum ve hiçbir erkek için, hiçbir nedenle, özellikle de romantik nedenlerle soyunmak istememiştim - ve sadece kıyafetlerimi kastetmemiştim.

Onu bir pinyata gibi patlatmak, karnını deşmek, sahip olduğu her bir niteliği, özelliği ve kötü alışkanlığı ortaya çıkarmak istiyordum. Kimdi o? Hikâyesi neydi? Neden benimle konuşuyordu?

"Özel bir şey olmadığını düşünüyorsun," dedi
usulca. "İnsanlar özel olduklarını düşünürler mi?"

"Olmayanlar yapar."

"Sanırım kardeşlerin arasında baş belası olan sensin." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Sırttı ve ben bunu iliklerime kadar hissettim. Sırf o memnun olduğu için havanın ısınmasını.

"Bingo."

"Büyürken çok yaramaz olmalısın." Sanki farklı bir aç ı bana onun dokuz ya da on yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafını gösterecekmiş gibi başımı yana eğdim.

"Tam bir baş belasıydım, dokuz yaşındayken annem beni evden attı."

"Ah, özür dilerim," diye araya girdim.

"Ben değilim. Ucuz atlattım."

"Peki ya baban?"

"O yapmadı." Adam, *One Flew Over the Cuckoo's Nest* filmindeki Jack Nicholson gibi, gömlek kolunun içinde sakladığı sigara paketini çıkardı. O

Avucunu ağzına götürdü ve bir kanser çubuğu daha yaktı. Taşçı Adam'ın gördüğünü fark ettim ama tek kelime etmedi. "Ben çocukken vuruldu."

"Hak ederek mi?" diye sorduğumu duydum.

"Hem de çok." Ateşli Yabancı sigarasını emdi, turuncu kor göğüs kafesimin arkasındaki o şey gibi parlıyordu. "Sizinkiler nasıl?"

"İkisi de hayatta."

"Ama başka biri değil. Aksi takdirde ağlıyor olmazdın." Gökyüzüne doğru bir duman spirali üfledi. İkimiz de üzerimizdeki gri sisin buharlaşmasını izledik.

"Bu gece birini kaybettim," diye itiraf ettim. "Kimi?"

"Alınma ama bu seni ilgilendirmez."

"Alınmadım ama bilgin olsun..." sigarasını tutan eliyle çenemi yukarı kaldırdı "...Suffolk County'deki her şey beni ilgilendirir tatlım ve şu anda ilçe sınırları içindesin, o yüzden bir daha düşün."

Garip bir his üzerime çöktü. Korku, arzu ve akrabalık içimde savaşıyordu. Doğrudan ve agresifti, bir savaşçıydı. Kulağa pek olası gelmese de, ikimiz de farklı şekillerde kırılmış olsak da, onun ve benim aynı yerden kırıldığımızı biliyordum.

Arabamız siyah vinil bir perdeyi yararak hareket etmeye başladı. Dev, plastik bir zombi yeşil duman perdesinden öne doğru eğildi ve kulağıma doğru alçak sesle güldü.

"Canavar seni yakalayacak."

Dönen canavarlar, yüzümüze su tüküren çığlık atan zombiler ve akşam yemeği yiyen bir ceset ailesi vardı. Bir bebeğin kırmızı gözleri bize lazerler fırlatıyordu.

Arabalardan oluşan tren yavaş ve istikrarlı bir şekilde tepeye doğru tırmandı. Etrafımızdaki insanlar heyecan içinde ciyaklıyordu.

"Hiç kaybolmuş hissettin mi?" Fısıldadım.

Yabancı, altımızdaki çizik plastik bankta parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Eli sıcak, kuru ve nasırlıydı. Benimki soğuk, yumuşak ve terliydi. Tehlike etrafımda uğuldamaya başladığında, havayı yoğunlaştırıp beni oksijenden mahrum bıraktığında bile geri çekilmedim.

Canavarlarla oynayın ama dayak yediğinizde şaşırmayın.

"Hayır. Genç yaşta kendimi bulmak zorunda kaldım." "Şanslısın."

"Ben olsam beni tanımlamak için bu kelimeyi kullanmazdım." Kıkırdadı. "İrlandalı değilsin o zaman?" Yardım edemedim ama araştırdım.

İrlandalıya benzemiyordu -çok uzun, çok geniş, çok bronzdu- ama çoğu mavi yakalı İrlandalı erkeğin sahip olduğu Southie aksanına sahipti.

"Nasıl baktığınıza bağlı," diye cevap verdi. "Konumuza dönelim - kaybolmuş olmanız."

"Evet, doğru." Boğazımı temizledim, yine *onu* düşünüyordum. "Kendimi bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Çok fazla arkadaşım yok. Aslında, sadece bir tane gerçek arkadaşım vardı ve o da bugün öldü."

"Bulacak bir şey yok. Hayat kendini bulmakla ilgili değildir. Kendini yaratmakla ilgilidir. Kendi kemiklerinizi, yapabileceğiniz her şeyi bilmenin özgürleştirici bir yanı vardır. Özür dilemeden kendin olmak seni yenilmez kılar." Sesi içime sızdı, köklerime ulaştı. Parmaklarımız birbirine kenetlendi. Arabamız bir o yana bir bu yana sallanırken zombiler bizi yakalamak için kollarını bize doğru savurdu. Etrafımızdaki insanlar kıkırdıyor ve çığlık atıyordu.

Herkes gibi o da kaybım için üzgün olduğunu söylememişti. "Peki *sen* kimsin?" Nefes aldım.

"Ben bir canavarım."

"Hayır, gerçekten," diye itiraz ettim.

"Bu doğru. Karanlıkta gelişirim. Benim işim korku salmak ve ben bazı insanların kabusuyum. Tüm canavarlar gibi, her zaman istediğimi alırım."

En yüksek noktaya ulaştık. Zirveye.

"Ve şu anda istediğim şey, Aisling, seni öpmek."

Araba geriye doğru sarsıldı, gıcırdadı, sonra devrildi ve giderek artan bir hızla düştü.

Yabancı çığlığımı ağzıyla boğdu. Sıcak, tuzlu dudakları benimkileri sahiplenerek mühürledi. Tüm çekingenliğim, korkularım ve endişelerim buharlaştı. Sigara, naneli sakız ve seks tadı vardı. Bir *erkek* gibi. Rayları bıraktım, siyah gömleğinin ince kumaşını tuttum, onu kendime çektim, o anda olduğumuz şeyin içinde boğuldum. Bir prensesi yutan bir canavar ve onu kurtaracak bir şövalye yoktu.

Başını eğdi ve yanağımı kavradı, diğer eliyle başımın arkasını kavradı. Öpüşmemizin derinleşmesine izin vermeden önce dili ağzımı açıp benimkine dokundu -ilk başta nazikçe-. Dillerimiz birbirine dolandı, dans etti, alay etti, aradı. Midem alçaldı ve endişem dağıldı.

Dünya farklı hissettiriyordu. Daha parlak. Daha büyük.

Bacaklarımın arasında sıcaklık birikti ve kasıklarım kendiliğinden öne doğru sallandı. Kendimi acı verici bir şekilde boş hissediyordum. Yüzümde bir temiz hava kırbağı hissettiğimde kalçalarımı birbirine kenetledim.

Yolculuk bitmişti.

Tekrar

dışarıdaydık.

Öpüşmemizi kesti, geri çekildi, yüzü ifadesizdi. Korkunç derecede sakindi.

Arkamızdaki arabadaki kızlar "lanet olsun", "bu çok seksiydi" ve "evet, kesinlikle o, Tiff" diye mırıldandılar.

Kimi?

"İlk öpücük, ha?" Başparmağıyla ağzımın kenarındaki tükürük lekesini sildi, gözlerinde soğuk bir eğlence dans ediyordu. Sanki bir oyuncakmışım gibi. Gülünebilir, değiştirilebilir bir şey. "Alışsın."

Arkamızdaki kızlar kıkırdadı. Ruhum hayali dizüstü bilgisayarını çalıştırdı ve utancımın kendimi gömmek için uygun bir yer aramak üzere Zillow'u açtı.

"Cidden bana adını söylemeyecek misin?" Sesim boğuk çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "Gerçekten ilk öpücüğüm olduğunu düşünsene. Ömür boyu yaralı kalabilirim. Beni travmatize edebilirsin. Bir daha asla başka bir erkeğe güvenemezdim."

Taşçı Adam metal barı açarak arabaların olduğu sıraya doğru ilerledi. "Zaman doldu. Herkes dışarı."

Yabancı saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Hayatta kalacaksın," diye mırıldandı.

"O kadar emin olma."

"Beni hafife alma. İnsanlar hakkında çok şey bilirim. Ayrıca, size daha önce de söyledim, benim adım Canavar."

"Şimdi, bu senin takma adın olabilir-" diye başladım.

"Lakaplar doğum isimlerinden daha belirgindir."

Ben de aynı fikirdeydim. Babam ağabeyim Cillian'a İrlanda Galcesi'nde "altınım" anlamına gelen *Mo Orga*, ortanca kardeşim Hunter'a ise "küçük olan" anlamına gelen *Ceann Beag* derdi.

Bana hiç lakap takmadı.

Adım hayal, rüya anlamına geliyordu. Belki de babam için ben buydum. Gerçek, elle tutulur ya da önemli olmayan bir şey. Bir fikir olmam gerekiyordu. Gösteriş yapması ve sergilemesi için güzel bir araç.

Beni büyük bir rol için yetiştirme baskısı olmadan küçük bir kız, güzel, ilkel ve uygun. Bir gün onun şirketini devralmak için. Vermek için

Mirasını devam ettirecek erkek varisler. Ben annemin ona hediyesiydim ve rolümü oynadım, onun üzerine titredim, her isteğini yerine getirdim ve iş için uzakta olduğu saatleri alışveriş gezileriyle, birbirimizin saçını yaparak ve daha fazlasıyla doldurdum.

Şimdi tıp fakültesine gitmeyi planlıyordum, böylece mezun olduğumda ona fiziksel olarak da bakabilecektim. Jane Fitzpatrick doktorlarını ziyaret etmekten her zaman nefret ederdi. Onu yargıladıklarını, yanlış anladıklarını söylerdi.

Onun doktorunun yerini alabileceğim ve ailemin benim için hazırladığı imkânsız istekler listesindeki bir kutucuğu daha işaretleyebileceğim günü iple çekiyordum.

"Canavarlardan korkmuyorum." Omuzlarımı dikleştirdim.

Cevabımdan memnun kalarak çeneme bir fiske vurdu. "Belki sen de bizden birisin.

Kim olduğunuzu bilmediğinizi az önce kendiniz söylediniz."

Peşinden gitmeye çalıştım. Onu takip edip ne demek istediğini soracak kadar gururlu değildim. Ama o daha hızlıydı, arabadan hızla indi ve bir kaplanın vahşi zarafetiyle uzaklaştı.

Girdap gibi dönen ışıkların ve bedenlerin arasında kayboldu, tıpkı canavarlar gibi buhar olup uçtu.

Buraya boğulmaya geldim.

Artık zor nefes alıyordum.

Üç saat sonra hâlâ adrenalin ve acıyla doluydum. Tüm gezintileri denedim. Çok fazla şeker yedim. Bir bankta kök birası içtim ve insanları izledim. Dikkatimi dağıtmak acımı dindirmede. Öldüğünü öğrendiğim anı kafamda tekrar tekrar oynamaya devam ettim, sanki kendimi cezalandırmaya çalışıyormuşum gibi... ne için? Durduramadığım için mi? Oraya daha erken varamadığım için mi?

Bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Orada değil miydi? Senden yardım istedi. Sen ona hiç vermedin.

Bütün gece Monster'ı aradım, istemesem bile. Gözlerim sıraları, çiftleri ve insan kalabalığını tarayarak dolaştı. Onu kafamda uydurup uydurmadığımı merak ettim. Karşılaşmamızla ilgili her şey gerçek dışı görünüyordu.

Portatif tuvaletlerde bir tuvalet molası verdiğimde, kapının arkasının yeni kelimelerle kazınmış olduğunu fark ettim. Gözlerime çok yakın görünen kelimeler.

Şehvet kalır, aşk kalır.

Şehvet sabırsızdır, aşk bekler.

Şehvet yakar, aşk ısıtır.

Şehvet yok eder, ama aşk? Aşk öldürür.

S.A.B.

Saatler gece yarısını gösterdiğinde pes ettim. Onu bulamayacaktım.

Telefonum patlıyordu ve eve dönmezsem ailemin bir arama ekibi göndereceğini biliyordum.

On yedi yaşında kayıp bir kız, eğer onu son gördüğünüzden bu yana sadece sekiz saat geçmişse, bir sorun teşkil etmiyordu.

Babası dünyanın en zengin adamlarından biri olan on yedi yaşındaki kayıp bir petrol varisi kesinlikle öyleydi ve ailemin ortalığı ayağa kaldıracığından hiç şüphem yoktu.

Ben bir Fitzpatrick'tim ve Fitzpatrick'ler her zaman korunmalıdır. Telefonuma tekrar baktım.

Anne: Gittikçe endişeleniyorum. Bana mesaj at lütfen. Üzgün olduğunu anlıyorum, ama böyle ortadan kaybolarak hepimizi üzüyorsun! Hiç uyuyamıyorum. Uykuya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun.

Anne: Baban tüm bu çile için beni suçlayacak. Umarım bu seni memnun eder, Aisling. Başımı belaya sokmak.

Oh, *Merde*. Üstüne bir kapak koy, anne.

Hunter: Babam kalp krizi geçirecek, kardeşim. Sadece söylüyorum (Cali'den daha fazla kucaklama).

Bu kadar duygusal olmayı bırak. O kiralık yardımcıydı.

Baba: Kaybın için üzgünüm Ash. Lütfen eve dön.

Annemin Volvo XC90'ına doğru ilerlerken ayaklarımın altında yapraklar çıtırdıyordu. Kapıyı açıp içeri girmek ve Avebury Court Malikânesi'ne, evimize geri dönmek üzereydim. Tam o sırada bir ses duydum. Ayaklarımla hiçbir ilgisi olmayan bir çıtırtı. Karanlıkta kafamı kaldırdım. Otoparkın kenarına doğru, aracımdan yaklaşık üç araba aşağıda, otoyolun yanındaki ormana giden sık ağaçların arasında bir köşe vardı. Tenha ve karanlık.

"Hayır, hayır, hayır. Lütfen. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama söz veriyorum, duracağım."

Biri feryat etti. Bir adam.

Gözlerimi kısarak arabamla bir Impala'nın arasına daldım ve kalın bir yaprak yığınının altındaki iki figüre baktım. Biri ayakta duruyordu ve elinde bir silah vardı. Diğerisi ise ayakta duran figürün önünde diz çökmüştü, sanki acımasız bir tanrıya dua ediyor gibiydi. Belki de bu gece zaten bir ölüme tanıklık ettiğim içindi ama adrenalinim harekete geçse de şu anda hissetmem gereken histeriyi toplayamadım.

"Yalan söyleyerek hiçbir yere varamazsın," diye sertçe çıkıştı ayaktaki adam. "Benim-"

"Dudakların kıpırdıyor," ayaktaki adam dizlerinin üzerindeki adama ayakkabısının ucuyla tekme atarak hayvani bir feryat kopardı. "Sana üçüncü kez olmayacağını söylemişim."

"Ama ben-"

"Son bir dilek, Mason," dedi adam ve kanım dondu çünkü bu sesi tanıyordum. Bu geceden hayatımın son gününe kadar onu her yerde tanıyacağımı fark ettim.

Canavar'ın sesiydi.

Canavarım *benim*.

Bana ilk öpücüğümü veren adam.

Dizlerinin üzerindeki adam titriyor, korkudan gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Başını salladı ve sonunda ağzından kaçırıldı: "Nikki sorarsa, uyuşturucu yüzünden olduğunu söyle. Gerçeği bilmesini istemiyorum. Yeterince acı çekti."

"Yapacağım. Güle güle."

Bununla birlikte Monster adamın alnına dayadığı silahı kullandı ve iki mermi sıktı. Çıkan gümbürtülerden silahta bir susturucu olduğunu anladım. Bir elimle ağzımı kapattım ve boğazımdan kopan dehşet dolu çığlığı bastırdım.

Bir adam öldürmüştü.

Açık alanda bir adam öldürmüştü.

Ve *gözünü bile kırpmamıştı*.

Bacaklarım titredi ve yere düştüm, beton dizlerimi ısıırıyordu. Kapüşonumun içinde anahtarlarımı bulmaya çalıştım, dizlerim sıcaktı ve düşmemden dolayı taze kan sızıyordu.

Koş, Merde. Koş.

Volvo'nun kilidini açtım ve sürücü koltuğuna süzıldüm, görüşümü netleştirmek için yüzümdeki gözyaşlarını ve teri çılgınca sildim, alt dudacağımı ısırıldım

Bir ığlığı bastırmak için.

Bu gece gerçek değil. Bu sadece senin hayal gücünün bir ürünü.

Yanımdaki cama çarpınca öyle bir zıpladım ki başıım arabanın tavanına çarptı. Tüm vücudumu döndürdüm ve Monster olduğunu gördüm. Beni görmüş ya da daha kötüsü ığlığımı duymuş olmalıydı. Titreyen parmaklarımla, gözyaşlarımdan kr olmuş bir halde arabayı çalıştırdım. Canavar kapının yan tarafına bir şey sıkıştırdı, korkunç bir kolaylıkla kilidi açtı ve arabayı geri vitesine atmamı engelledi.

Ellerini arabanın tavanına dayamış, pazuları kısa kollu giysisinden fırlamış, bıkkın ve kayıtsız görünüyordu.

"Cehennem gibi bir gece geçiriyorsun, değil mi küçük Aisling?" Sesindeki lmcl sakinlik her şeyi çok daha kötü hale getirdi.

"Ben bir şey görmedim," diye haykırdım, sanki bana vuracakmış gibi geri çekildim.

Beni şaşırtarak gülmeye başladı. Tüm kalbiyle. Sanki gülmeye alışık değilmiş gibi gırtlalıktan garip bir ses çıkıyordu.

"Şimdi de benim bir canavar olduğuma mı inanıyorsun?" ne doğru eğildi, dudakları dudaklarıma yaklaştı. Kanım buza dönüştü ama yine de bu sefer kendimi geri çekemedim. *Şoktan olmalı*, dedim kendi kendime. Bu bir savaş ya da kaç durumuydu, ama hain bedenim üç numaralı gizli seçeneği seçti: donmak.

Hayır. Bu sadece korku değildi. Karışımın içine başka bir şey daha atılmıştı. Sıcak ve keskin bir şey. Kendim hakkında bilmek istemediğim bir şey.

Kemiklerini tanı.

Bu canavar az önce birinin kafasına iki kurşun sıktı ve ben buradaydım, vücudum uğulduyor, cızırıyor, onun tarafından dokunulmak için yalvarıyordu.

"Gerçekten seni pmeme izin verecek misin?" Kaşlarını çattı, dudakları neredeyse benimkilerin üzerinde geziniyordu. Bylenmişim. Nutkum tutulmuştu. Hareket etmek zorundaydım.

ekil, Merde. ekil.

Sonunda başımı hayır anlamında sallamayı başardım.

Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, alaycı bir şekilde emdi ve sonra dilini dudağımın içinde gezdirdi.

"Sen güzel bir yalancısın, Aisling." Alçak ses tonu midemde titreşti. "Sanırım kendini buldun. Sen de bir canavarsın." Beni tekrar öptü, dudakları ve dişleriyle, sonunda çekip gitmeden önce.

"Bundan birine bahsedersen seni bulurum ve seni de öldürürüm. Şimdi, kaçmanı öneririm. Uzağa ve hızlıca. Peşinden gelmeden önce sana iki dakika avans veriyorum."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve sokak lambaları silüetini yakalayıp onu kara filmlerde gizliden gizliye desteklediğiniz karmaşık kötü adamlara benzeterek, benimkinden bir sıra ötede park etmiş bir arabaya binerek uzaklaştı.

Yavaş. Sabit. Ölümcül.

Bir daha asla arkama bakmadım.

Çok hızlı sürüyordum, eve varır varmaz araba sızlanmaya başladı ve bozuldu.

Aquila Fuarı'ndan kısa bir süre sonra kardeşim Hunter Kaliforniya'dan temelli döndü.

Altın rengi, bronzlaşmış ve her zamankinden daha sarışın. Bakıcı olarak tuttuğu Sailor adında bir kızla birlikte şehir merkezinde bir çatı katına taşındı. Annesi özel günlerde bize yemek yaptığında onu birkaç kez görmüştüm.

Babam hepimizi demir yumrukla yönetmeyi severdi ve Hunter evcilleştirilmesi en zor olanımızdı.

Hunter ve Sailor birlikte yaşamaya başladıktan birkaç gün sonra onu çatı katında ziyaret etmiştim. Sailor dışarıdaydı ve Boston'a geri döndüğünden beri kimseyle çıkmasına izin verilmediği için kendini tatmin ettiğinden şüphelendiğim ekstra uzun duşlarından birini alıyordu.

Satışa çıkarılmadan önce bir profesyonel tarafından düzenlenmiş gibi görünen oturma odasında kendi kendime bir tur attım. Her şey yaşanabilir görünmek için fazla düzenli, fazla parlak ve fazla moderndi. Burada gerçekten insanların yaşadığına dair tek ipucu, tavandan tabana pencerenin yanındaki şöminenin üzerinde duran bir dizi fotoğraftı. Onlara yaklaşmadan önce bile, oraya Hunter değil Sailor tarafından konulduklarını biliyordum.

Hunter kendini hiçbir zaman gerçek bir aileye sahip olarak görmemişti ve altı yaşından beri evden uzakta yaşadığını düşünürsek, onu suçlayamazdım. Merakım daha da arttı ve şömineye doğru yürüdüm. İlk resim kızıl saçlı genç bir kadının resmiydi.

Yüzü genç ve çillerle dolu olan Sailor, orta yaşlı, siyah saçlı bir adama ve Sparrow olarak tanıdığım kendisinin daha yaşlı bir kopyasına sarılıyordu.

İkinci fotoğrafta kızıl saçlı kız, kendi yaşında iki sarışın kadınla birlikte bir partideydi. Hepsi gülüyordu ve aptal neon güneş gözlükleri takıyorlardı.

Onları Penrose kardeşler olarak tanıdım. Geçen gün yaşlıların evlerinin önündeki karları küredikleri için yerel haberlere çıkmışlardı.

Üçüncü ...

Üçüncüsü ise Denizci ve Canavar'ın bir resmiydi.

Canavarım *benim*.

Karnavaldaki adam.

Adam kameraya sert ve ciddi bir ifadeyle bakarken, kadın ona aymış gibi bakıyordu. Sonsuz karanlığın içindeki ışık noktası.

"Evet. Bu o. Taşak avcısı oda arkadaşım." Arkamdan bir ses duydum ve kalbimin kazara dışarı fırlamasından korkarak bir elimi göğsüme götürerek nefes nefese geriye sıçradım.

Hemen arkamı döndüm ve Hunter'a kibarca gülümsedim. Hâlâ kardeşten çok tanıdık sayılırdık.

"Çok güzel görünüyor."

Omuz silkti, beline sardığı bir havluyla oturma odasının derinliklerine doğru yürüdü, sarı saçlarından su damlıyordu. "O iyi."

"Sanırım bunlar ailesi." Masum rolü yaparak ilk resmi işaret ettim. O da başıyla onayladı.

"Peki ya bu ikisi?" Aptal rolü yaparak Penrose kardeşlere doğru ilerledim. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Nedenini bilmiyordum ama bu kızlar hakkında içimde bir his vardı. Bu grup. Onların bir parçası olmak istiyordum.

"Persephone ve Emmabelle. En iyi arkadaşları. Onlar kardeş. Sailor peşimde olduğu için gerçekleştiremediğim bir başka ölmeden önce yapılacaklar listesi hayali."

"Ne demek istiyorsun? Onlara ne yapmak istiyorsun?"

"Onları yapmak istiyorum." Gözlerini devirdi, bana tam bir aptalmışım gibi baktı.

"Peki bu adam kim?" Monster'ı göstererek kayıtsızca sordum. İşte o an gelmişti. Adını öğrenmek için en önemli anımdı. Onun erkek arkadaşı olduğunu öğrenirsem ne yapacağımı bilmiyordum. Kardeşime bir katille çıkan bir kadınla yaşadığını nasıl söyleyebilirdim?

Ama hayır. Sailor ve Monster'ın birlikte olma fikri beni en çok rahatsız eden şey değildi. Kız arkadaşı olduğu gerçeği idi.

Hayatına devam ettiğini. Tabii ki öyle. Tek paylaştığımız bir öpücük ve lunapark gezisiydi.

Hasta olacağımı sandım.

"Bu Sam Brennan." Hunter parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını geriye doğru itti. "Erkek kardeşi. Yani evlatlık kardeşi sanırım. Ailesi onu o daha yeni yürümeye başlamışken evlat edinmiş. Gerçek bir iş adamı ve şu anda Boston'daki bir numaralı mafya babası. Doğu Yakası'ndaki tüm çeteler ve mafya aileleri başına ödül koymuş durumda. Yaşlanma şansı sıfırın altında."

Canavar bir gangsterdi. Hiç şaşırmadım.

Ama artık bir adı, bir kimliği, bir bağlamı vardı. İşler çok karmaşık bir hal almak üzereydi.

Aisling 18, Sam 26.

"Tanrı aşkına, Aisling, ne yapıyorsun? Geldiler. Acele et!" Annem beni azarladı, topukları arkamdaki mermer zeminde tıkırdıyordu. Annemin narin parmakları bileğimi sarmış, beni çektiyordu.

"Hadi ama, çene çalmayı pek beceremediğimi biliyorsun. Beni ortama karışmaktan kurtarman gerekecek. Özellikle de aile reisi ile. Geçimini sağlamak için çalışıyor. Orta sınıfla aramın iyi olmadığını biliyorsun."

Onu fuayeye kadar takip ettim, Connecticut büyüklüğünde bir kaya midemin çukuruna yerleşti.

Bugün ailemin Sailor'ın ailesini akşam yemeğine davet etmeye karar verdiği gündü. Annem Brennan'ları tanımak istiyordu. Asıl bahanesi buydu. Aslında, Hunter'ı onu ziyaret etmeye zorlamak istiyordu.

Hunter bu anlaşılmaya karşı olsa da, birlikte yaşamaya başladıklarından beri Sailor'la birçok kez karşılaşmıştım. İkimizin de katıldığı, beni Persephone ve Emmabelle ile tanıştırdığı tuhaf bir yardım balosundan sonra hızlı arkadaş olmuştuk.

Komik, kıvrak zekalı ve sadık biriydi. Ama ne kadar denediysem de Sam hakkında konuşmasını sağlayamadım. Sam'e karşı deli gibi korumacıydı ve ne zaman ailesini sorsam konuyu değiştiriyordu.

Uşaklar çift kapıyı açtılar. Brennan'lar diğer tarafta duruyordu. Mandalina rengi saçları ve keskin zümrüt gözleriyle Bayan Brennan elinde dumanı tüten bir tabak tutuyordu.

Sam'in kartal gözleri benimkilere kaydı. Dudaklarının nahoş kıvrımı beni daha önce tanışmışız gibi davranmamam konusunda uyardı. Birbirimizi görmek ikimiz için de sürpriz değildi. Sam'in kız kardeşinin ağabeyimle yaşadığını bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Beni arama zahmetine hiç girmedim.

Babam, içimdeki devasa çöküşten habersiz, tanışma faslını yönetti.

"Bu da benim kızım, Aisling." *Athair* -Gael dilinde *baba*- sanki dekoratif bir süsmüşüm gibi elini bana doğru salladı. Gerald Fitzpatrick karides renginde bir yüzü, boncuk gibi gözleri ve üç çenesi olan tombul bir adamdı.

Sam başıyla yarım bir selam verdi ve bana doğru zar zor baktı.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedim sertçe. Sam beni görmezden geldi.

Kardeşim Cillian uzun boylu ve heybetliydi ama yine de Sam'e kıyasla küçük görünüyordu.

"Ona bakmayın bile, Bay Brennan. Aisling birinci sınıf pirzola. Sosisli sandviç değil ve bu nedenle menünüzde yer almıyor."

"Cillian, utanmalısın." Annem onun fikrini paylaşmamış gibi incilerini sıktı. Sam sırtarak telefonunu çıkardı ve sanki etrafındaki varlığımız fark edilmemiş gibi bir şeyleri kontrol etti.

Cillian, Sam'in babası Troy'a doğru yürüdü.

"Size ve eşinize Avebury Court Malikanesi'ni gezmenizi önerebilir miyim?"

Adam onu tarttı. Tahminimce malikanemiz Troy Brennan'ı Gambiya'daki hava durumundan biraz daha az ilgilendiriyordu.

Troy, "Olabilir, ama ben almayayım," dedi, "çünkü sen bir ahmaksın-"

"Bir tura bayılırız!" Sparrow kocasının yanına dirsek attı.

Sam bu garipliğe kayıtsız kalarak telefonunu cebine geri soktu. Sadece tanışma faslına bakılırsa bile bu gece uzun ve sancılı geçecekti.

"Aisling, ben aşçıyı kontrol ederken sen de onlarla git. Bak bakalım bir şeye ihtiyaçları var mı?" diye talimat verdi annem ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Onlara eşlik et ki ben de zorunda kalmayayım. Böylece kendime bir içki hazırlayıp odamda biraz daha saklanabilirim.

Troy, Sparrow, Cillian ve Sam'in arkasına düştüm. Günlük kot pantolonu ve tişörtünün yerini gri pantolon ve siyah düğmeli gömlek almıştı. Saçları kafa derisine yakın kesilmişti. Omuzları o kadar genişti ki koridorun yarısını kapatıyordu.

Troy ve Cillian, Sparrow'un hamuru güneşte "dinlendirmeyi", beslemeyi, onunla konuşmayı ve genel olarak ona bir Tamagotchi gibi davranmayı içeren ekşi mayalı ekmek tarifinden acı verici bir şekilde sıkılmış görümlerine rağmen, küçük sohbetler yapmayan tek iki kişi bizdik.

Merdivenlerden ikinci kata çıktık. Evim berbattı. Sonsuz bir otel lobisi gibi ruhsuz ve gösterişliydi. Kireçtaşı ve altın aksanlar her yönden göz kırıyor; dramatik perdeler ve fiskiyeleler nereye bakarsanız bakın gözbebeklerinize saldırıyordu. Eğer *sonradan* görmenin bir yüzü olsaydı, bu Avebury Court Malikanesi olurdu.

Cillian, Brennan'lara aile salonu olarak da bilinen sol kanadı gösterdi ve sanki Kennedy'lermişiz gibi ailemizin geçmişini anlatırken odalarımızı sıraya dizdi.

Sam adımlarını giderek yavaşlattı. İlk başta bunun kasıtlı olduğunu düşünmedim ama kısa süre sonra aynı hızda, diğerlerinden üç metre uzakta yürüyorduk.

İlk konuşan o oldu. "Kasık kaşıntınız mı var?"

Sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmayan tereddütsüz bir gülümseme verdim ama cevap vermedim. Sadece onun varlığı bile beni şaşkın, heyecanlı ve çılgın hissettiriyordu.

"Çok yavaşsın," diye devam etti. Boğuk sesi tatlı bir zehir gibi içime işledi.

"Çok kabasın."

İleriye, ailelerimizin arkasına baktım. Cillian, Büyük Kıtık'tan sonra Boston'a gelen ilk nesil Fitzpatrick olan Cormac Fitzpatrick'in portresinin önünde duruyordu. Troy ve Sparrow kendilerini Fransız pencerelerinden dışarı atmaya hazır görünüyordular.

"Kendini bulabildin mi?" diye sordu.

Yakın bile değil.

Makyajımın altında yanaklarımın kızardığını hissettim. "O gece kötü bir gece geçirdim."

"Bu benim sorumun cevabı değil." Kıkırdadı.

Cillian kaşlarını çatı. "Acele edin. Unutma Brennan, seni izliyorum."

Sam kendisinden sadece birkaç yaş büyük olan kardeşime gülümsedi.

"Gördüklerini beğendin mi Fitzpatrick?"

"Uzaktan bile değil." Cillian gözlerini kıstı.

"Akıllıca bir söz: Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam, ancak doğru fiyat karşılığında hemen her şeyi yapmaya motive olabilirim."

"Ve bununla gurur mu duyuyorsun?" Cillian çizdi.

"Son derece. Baban seni içine düştüğün bu saçmalıktan kurtaramadığı anda benim hizmetimi almak için sıraya gireceksin."

"Nefesini tutma," diye mırıldandı Cillian.

Sam hızını yavaşlattı. Sam'in Cillian'ın uyarılarını u m u r s a m a m a s ı beni şaşırtmadı.

"Kardeşim bir karakterdir," dedim savunmacı bir şekilde.

"Bu sadece birine pislik demenin güzel bir yolu. Sailor bana tıp fakültesine gideceğini söyledi."

Sertçe başımı

salladım. "Neden?"

"İnsanlara yardım etmek

istiyorum." "Hayır,

istemiyorsun."

Ailelerimizi resmen kaybettik. Cillian, Sparrow ve Troy'a ailemizin gururu ve neşesi olan kütüphaneyi göstermekle meşguldü. Sam üzüm bağımıza bakan bir penceresi olan küçük bir oyuğun altına girdi, bileğimi kaptı ve beni de yanına çekerek gözden kayboldu.

Nefes nefese kaldım, tırnaklarımı avuç içlerime batırdım, endişe ve beklentinin yarım kristalleri tenimi çukurlaştırdı.

"Çenenin kapalı tuttun." Bana dokunmak ister gibi baktı.

Ben.

Ne demek istediğini biliyordum. Polise hiç gitmedim. Hiçbir şey söylemedim.

Öldürdüğü adam

hakkında. "Ben

güvenilir biriyim."

"Çoğu insan öyle değil," dedi.

"Ben çoğu insan değilim."

"Bunu görmeye başlıyorum. Şimdi beni dikkatle dinle. Baban çok zengin ve önemli bir adam ve ben de çok hırslı ve çok kötü bir adamım. Onun işini istiyorum ve hiçbir şey yoluma çıkamayacak, en azından sen. Bu yüzden benden uzak dur ve şu anda yaptığın gibi tüm ailenin önünde becerilmek için yalvaran köpek yavrusu gözlerini bana gösterme. Ne istediğinin farkında değilsin. Benim gibi erkekler senin gibi kızları kahvaltı niyetine yer. Hem de zevkli bir şekilde değil. Anladın mı?"

Ben yaptım. Oyun daha başlamadan bitmişti. Sam bir canavardı ve ben de fildişi bir kulede sıkışıp kalmış, başka biri tarafından kurtarılması gereken bir prenses. Muhtemelen onun düşmanı.

Başım ağrısa, burnumun arkası ve gözlerim yaşlarla dolsa da başımı salladım.

"Evet. Ama..."

Bir kaşını kaldırdı, daha fazlasını bekliyordu. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Evet?" diye tısladı sonunda.

"Son bir öpücük," diye mırıldandım. "Söylemem. Asla söylemeyeceğimi biliyorsun." Başını benimkine doğru eğmeden önce bunu düşünüyor gibiydi.

"Bir öpücük," diye fısıldadı, vücudu benimkine değerken. "Son bir değersiz, aptal öpücük. Ve sakın daha fazlası için geri gelmeye cüret etme."

Dudaklarım aralandı.

Bana şehvetli, yıkıcı bir öpücük verdi. Cesur, talepkâr ve seksiydi ve külotumda nemli, soğuk bir nokta yarattı. Alt dudağımı ağzına aldı, ben de inledim, çaresizce ısırdım onu, ne yaptığımdan emin değildim ama yine de yapıyordum. Ellerim saçlarını buldu, karıştırdı. Dili benimkini okşadı. Onu bacaklarımın arasında hissetmek istedim ve göğüslerimi göğsüne sürtünerek sürtünmeyi kovaladım.

Ağzımın içine doğru güldü.

"Sen vahşisin."

"Biliyorum," diye homurdandım. "Özür dilerim." "Üzülme. Buna bayılıyorum."

Aşk. Bu kelimeyi söyleyiş şekli ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden oldu.

Beni kalça yanaklarımdan yakaladı ve kalçalarım bacağını çevreleyecek şekilde kaldırdı. Beni kaslı kalçasında aşağı yukarı hareket ettirirken parmakları etime battı ve bana istediğim sürtünmeden çok daha fazlasını verdi. Her hareket klitorisimin külotumun kumaşına sürtünmesine neden oluyordu. Sanki ateş yaratmak için iki dalı birbirine sürtüyordu ve ateş, ayak parmaklarımdan omurgama tırmanan bir doruk noktasıydı.

"Sanki ben ... ben ..." Ne olduğunu ifade etmeye çalıştım ama yapamadım. Aynı anda hem uçuyor hem de çarpıyor gibiydim. Titriyordum. Beni bu şekilde hissettirmek için nasıl yapılacağını bildiği şeylerden daha fazlasını yapmasını istiyordum.

"Boş mu?" diye tısladı ağzımın içine, dili benimkiyle boğuşuyordu. "Evet. İşte bu. Kendimi çok boş hissediyorum."

"Keşke seni koca sikimle doldurabilseydim."

"Oh," diye bağırdım, beni ona daha hızlı ve daha sert sürttüğünde ve içimdeki her şey sıkıştı, kaslarım büküldü.

"Tanrım... Ben... Yani, ben...?"

Bilmemekten daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu. Ders kitaplarından ve webminer'lerden öğrenilecek her şeyi biliyordum. Ama bunu bilmiyordum. Bu beni çocuk gibi hissettiriyordu. Bir klişe gibi.

Bu olduğunda güldü. Sıcak bir zevk dalgası vücuduma indiğinde, her yerde küçük depremler oldu.

"Bence yaptın." Beni daha derin öptü, elleri her yerimdeydi, başparmağı gövdemden yukarı kayıyor, elbisemin kumaşı altındaki göğüs ucuma sürtünüyordu.

"Huh," diye iç geçirdim ağzına, *"La petite mort."*

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Şimdi ne diyeceksin?"

"La petite mort," diye tekrarladım. "Kısa bir bilinç kaybı. Fransızca'da *küçük bir ölüm*. Bazen orgazmdan sonraki vuruşa böyle derler."

Bunu bana Fransız mürebbiyem söylemişti. Sam'in gözleri o kadar keyifle parıldıyordu ki göğsüm gururla kabardı. Gülümsemeleri insan eli izleri gibiydi. Her biri tamamen benzersiz olacak kadar farklıydı.

"Sen, Aisling Fitzpatrick, çok güzel bir işkencesin."

Öpüşmemizi kesti. Her şey bulanıktı ve iç çamaşırım gerçekten bulanıktı, *gerçekten* ıslak.

Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım. "Tanrım, biz ne yaptık?"

Dudakları şişmiş ve morarmıştı ama onun dışında sakın ve aklı başında görünüyordu.

"Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum, bu yüzden sana cevap vermeyeceğim." Arka cebindeki sigara paketini aramaya başlamıştı bile.

"Kız arkadaşın var mı?" Ağzımdan kaçırdım.

Düz beyaz dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarasıyla kıkırdadı. "Kız arkadaşım var diye endişelenme. Asla olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Çünkü hiçbir kadın buna değmez, hele de parasını kurutmak istediğim bir adamın çocuğu olan bir kadın buna hiç değmez."

Sigarasını yaktı. Gotik, kış grisi gözleri tenimde yuvarlanan buz küpleri gibiydi.

"Biliyorsun, birlikte olsaydık asla söylemezdim." Gururumu bir kenara bıraktım. Onu neden bu kadar çok istediğimi ben bile bilmiyordum. Sadece istediğimi biliyordum. Ne zaman birlikte olsak kendimi paralel bir evrendeymişim gibi hissettiriyordu.

"Sana bunun son öpücüğümüz olduğunu söylemiştim." "Ama neden?"

Israr ettim.

"Çünkü babanın işini istiyorum."

"Söylemeyeceğim."

"Bu riski almaya değmezsin." Omuz silktilti, sigarasından bir nefes daha çekti. "Hiçbir risk olmayacak," dedim. İçimden bir ses beni bu konuda uyardı.

yeterliydi. Bu *oydu*.

Seni istemiyor, mon cheri. Arkanı dön ve uzaklaş.

Ama ben yapmadım.

Sam kaşlarını çatarak bana baktı.

"Risk olmasa bile, buna değmezsin. Benim için çok genç, çok masum ve çok tatlısın. Şimdi kendine bir iyilik yap ve çek git."

Ama artık çok geçti.

Gururum öyle bir darbe aldı ki, elimde hiçbir araç olmamasına rağmen misilleme yapmak zorunda kaldım.

"Senin için üzülüyorum," dedim, onun için *üzülmüyordum* ama kendim için inanılmaz derecede üzülüyordum.

"Öyle mi?" Benimle dalga geçerek sırtıttı. "Neden?"

"Çünkü sen yarı cahil, az eğitilmiş bir okul kaçağısın. Muhtemelen çarpım tablosunu bile bilmiyorsundur. Bu yüzden yaptığın şeyi yapıyorsun. Başka seçeneğin yok."

"Bana aptal mı diyorsun?" Gülümsemesi genişledi, gözleri muziplikle parladı.

"Sen aptalsın." Çenemi yukarı kaldırdım. "Ama sorun değil. Ateşlisin ve bana bak ben tehlikeliyim havası yayıyorsun, bu yüzden eminim birini bulacaksın."

"Zengin olmayı unutma." Parmaklarını şıklattı.

"Benim standartlarıma göre değil," diye soğuk bir şekilde gülümsedim. Lanet olsun, sanki annem ağzımı ele geçirmişti. "Sadece sohbet etmemeye

alış. "Sohbet etmemeye alış.

çok iyi."

"Beş saniye önce kızışmış bir sürtük gibi bacağıma kuru kuru vurmana bakılırsa, onları başka bir şekilde eğlendirebileceğime eminim."

Sözleri kabaydı, ama soğukkanlı gülümsemesi yerini acımasız bir soğukluk maskesine bıraktı.

"Sen... sen... sen..."

"Ben... Ben... Ben... *Ne?*" Parmağını çeneme vurarak ağzımı kapattı ve sırtıttı. "*Değil* mi?"

Ben cevap veremedim Sam ortadan kayboldu.

Gecenin geri kalanında beni görmezden geldi.

Dört saat sonra, hâlâ akşam yemeğinin sersemliğiyle odama sürünerek döndüm.

Sam kuru zekâsı, keskin aklı ve etrafını saran aurasıyla herkesi etkilemişti. Ona karşı gelirsene hızlı ama acı verici bir ölüm vaat eden.

Sonlu matematik ders kitabımı buldum - Queen Anne masamın üzerinde açık bırakmışım çünkü *sonsuz* bir süre boyunca aynı problem üzerinde takılıp kalmışım - bana geri bakıyordu.

İnledim ve kapatmak üzere elimi uzattım.

"Seni yarın çözmeye çalışacağım. Şimdi çözmem gereken daha büyük sorunlar var."

Boston'ın en kötü şöhretli gangsterine kafayı takmadan duramamam gibi.

Elim kaygan, krom sayfanın üzerinde durdu. Göz kırptım. Sorun çözülmüştü ama benim el yazımla değil.

Aslında, sayfadaki *tüm* sorunlar çözüldü. Her biri.

O nasıl ...?

"*Bana aptal mı diyorsun?*"

Evet, söyledim. Ama Sam aptal değildi. Sadece bu sayfaya bakılırsa, matematik dehasına daha yakındı.

Ona, kendime ve dünyaya kızgın bir şekilde matematik kitabını güm diye kapattım. Üzerinden yere bir not düştü. Onu elime aldım.

Bu zor muydu?

Legally Blonde'dan alıntı yapmıştı.

Ve bu süreçte kendi kıcıma hizmet ettim.

Ouch.

OceanofPDF.com

One

Aisling

Günümüz.

Yaş 27.

Ben de varım.

Bu düşünce beni bir an için kafamın içinde dolaşan diğer her şeyden uzaklaştırdı. Gürültü, acı, ikinci tahminler.

Boston'daki en popüler gece kulübü olan Badlands'e giden merdivenlerden indim.

Badlands'e girmem kategorik olarak yasaklanmıştı. Hatta bir keresinde kapıdan geri çevrilmişim, fedai şöyle demişti: "*Patron resmini gösterdi, hapishane kaçkını. Seni içeri alacak kadar aptal olan herkesi kovacağını söyledi.*"

O zamanlar yirmi altı yaşındaydım ama bu küçük gerçek onu caydırmadı. Sam Brennan bu kulübü iki yıl önce satın aldığı ve burayı tüm kötü işlerinin merkezi olarak kullandığı andan itibaren, kardeşlerim her hafta buraya gelmelerine rağmen benim buraya adım atmama izin vermedi.

"Seni teşhis etmediklerine inanamıyorum, sürtük. Sam o kadar çok tuğla sığacak ki Empire State Binası'nın bir kopyasını inşa edebilecek!" Emmabelle-Belle bana kısa bir beşlik çaktı, hippilerin yanından geçerken fısıldayarak bağırdı, psychedelic art deco duvar kağıtlarına ve neon sahte tahnitlere sürtündü.

Diğer iki arkadaşımız da -Denizci ve Emmabelle'in küçük kız kardeşi Persephone- yeni anne olduklarından ve bu nedenle barda içki içmek yerine güç uykusu çekmek ve emzirme tüyolarını paylaşmakla daha çok ilgilendiklerinden, Belle şehre inmek söz konusu olduğunda benim tek suç ortağımdı.

Belle aynı zamanda şehir merkezindeki kötü şöhretli bir kulüp olan Madame Mayhem'in sahibiydi ve rekabeti koklamaktan her zaman keyif almıştı, bu yüzden onu bugün buraya gelmeye ikna etmek sorun olmadı.

Badlands hayal ettiğimden daha karanlık ve daha küçüktü. Çöküş damlıyordu. Merdivenlerin sonuna ulaştık. Kulübün birkaç kadife koltuk, küçük bir dans pisti ve siyah ahşaptan yapılmış uzun bir bardan ibaret olduğunu fark ettim. Barın üzerinde küçük, eski televizyonlar sıralanmıştı ve hepsinde aynı siyah-beyaz film oynuyordu: *Dr. Strangelove*.

Arka planda The Stone Roses'ın "Fool's Gold" şarkısı çalıyor, dizlerime kadar uzanan deri topuklu ayakkabılarımın altındaki zemini sallıyordu.

Kostüm giymiş parti müdavimleri bardan kokain kokluyordu ve kulübün uzak köşesinde kanepede tam anlamıyla seks yapan bir çift vardı. Kupa Kraliçesi gibi giyinmiş kız, adamın kucağında otururken aşağı yukarı zıplıyor, elbisesi kirli eylemlerini örtüyordu.

Bu kulüp Sam'in kişileşmiş haliydi. Karanlık ve sefil ama garip bir şekilde güzel.

Bir elimle kıyafetimi düzelttim. Cadılar Bayramı'ydı. Gerçek kimliğimi gizlemek için harika bir bahaneydi. *Pretty Woman*'daki Julia Roberts'ı taklit ettim ve kısa, sarışın bir peruk taktım, güneş gözlükleri, kırmızı ruj, mavi mini etek ve kırpılmış beyaz üstle tamamladım.

Belle sarı saçlarını *Pulp Fiction*'daki Uma Thurman gibi kuzguni bir perukla kapatmıştı. Bir e-sigarayı teatral bir şekilde üfleyerek bir sonraki kurbanını arıyordu. "Her neyse, Sam seni kara listeye aldığı için tam bir pislik."

"Sam birçok nedenden ötürü bir pislik, hiçbirinin beni kara listeye almakla ilgisi yok, ama beni görünürde bir neden olmadan kulübünden yasaklaması onun ne kadar zorba olduğunu gösteriyor," diye mırıldandım.

Sam ya da bir başkası hakkında sık sık kötü konuşmazdım ama konuştuğum zaman da Belle'ye konuşurdum çünkü onun beni yargılamayacağını bilirdim.

"Bunu Hunter ve Kill'in kız kardeşi olduğun için mi yaptığını düşünüyorsun?" Belle sordu.

"Hayır, sanırım bunu ona unutmak istediği her şeyi hatırlattığım için yaptım," dedim dürüstçe ama detay vermedim.

Karnaval.

O öpücük.

Sohbetimiz.

Sam beni bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Onun planlarında ben yoktum ve onun planlarında olmayan her şey gitmeliydi. Bana bu şekilde davranmasının nedeni de buydu - zalimliğe batırılmış bir kayıtsızlıkla. Ne zaman aynı odada olsak beni görmezden geliyordu. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyi kabul etmiyordu.

Belle ve ben bardaki yüksek taburelere tünedik. Barmene bize iki cin tonik getirmesini işaret ettim, bir başkasının içkisine çökmek ve/veya ağlamamak için elimden geleni yaptım.

Yirmi yedi yaşındayken sadece birkaç kez bara gitmiştim. Bir saniye öncesine kadar tıp fakültesiyle o kadar meşguldüm ki kulüp ortamına gerçekten dalamamıştım ve şimdi bir ihtisasım vardı. *Ya da insanlar öyle sanıyordu.* Ama bu gece pervasız, tehlikeli ve aptalca bir şey yapmak istiyordum. Kendime hayatta olduğumu hatırlatmak için.

Bu gece, yapmamam gerektiğini bildiğim halde Sam Brennan'ı aramak istedim.

Çünkü bu gece, tıpkı *diğer* gece gibi, birinin ölümünü izledim.

Ve ne zaman ölüm yakın olsa, bir canavarın ruhuna bürünme ve dünyadan saklanma ihtiyacım da artıyordu.

İşleri daha da karmaşık hale getirmek için, Sam'i her zaman görüyordum. Yemeklerde, hayır etkinliklerinde ve partilerde.

Neredeyse on yıldır ailem için çalışıyordu.

Bir şekilde, en kötüsünün olmasına izin verdim. Onu uzaktan sevmeye devam ettim, güneşin ayı sevdiği gibi. Birlikte ama uzaktan. Sonsuza dek yıldızlar kesişti, ama asla rahat edecek kadar yakın olmadılar.

Hunter ve Sailor sayesinde ailelerimiz birbirine yakınlaşmış olsa da o akşamdan beri birbirimizle çok az konuşmuştuk. Onu görmek her zaman sevinç ve acının acı tatlı bir karışımıydı.

Her iki duyguyla da kafayı bulmayı öğrenmiştim.

"Bu gece Sam'i unut." Belle pipetini emdi, cin toniği olimpik bir yarışmaymış gibi içine çekti. Kostümünün altında, yakından gördüğüm Margot Robbie'ye en yakın şeydi. Kedi mavisi gözleri, gün ışığı sarısı saçları, incelikle kavislendirilmiş kaşları ve günahkâr bir şekilde dolgun alt dudağı vardı.

"Brigham ve Kadın Hastanesi'nde ihtisasa başladığından beri bir kez bile dışarı çıkmadın. Bu altı ay önceydi. Kendine bir ilişki bul. Eğlenmene bak. Bunu hak ettin, Doktor."

"Ben takılmam," diye belirttim, sanki bana bir şekilde haksızlık ediyormuş gibi içkimin içindeki misket limonunu pipetimle ezerek.

"Bunu değiştirmenin zamanı geldi. Eğitimli bir OB-GYN'in, yani *kelimenin tam anlamıyla herkesin vajinasıyla ilgilenen bir kadının kendi vajinasıyla ilgilenmemesi hiç mantıklı değil*. Karşılıksız bir penise özlem duyamazsın. Denizde bir sürü balık var."

"Umarım cıva zehirlenmesi yaşamazsın Belle, çünkü söz konusu balığı tatmaktan biraz fazla zevk alıyor gibisin." İçkimden cömert bir yudum aldım, kulağa iffetli geldiğimi biliyordum ve sözlerimden hemen pişmanlık duydum.

Belle başını geriye atıp güldü, kırgınlıktan uzaktı.

"Ash, sen çok komiksin. Çoğu insanın senin hakkında bilmediği şey de bu. Amerikan Prensesi cilalı dış görünüşünün altında, prensin onu kurtarmasını değil, canavarın onu çalmasını arzuluyor. İstedğin zaman tehlikeli bir yaratık oluyorsun."

İçkiler gelmeye devam etti ve indie müzik iyi ve gürültülüydü. Çok geçmeden Belle beni dans pistine çekti ve burada The Shins, Two Door Cinema Club ve Interpol'ün sesiyle birbirimize sürtündük. Klinikteki bugünkü vardiyamın anılarını *t e r l e y e r e k* atarken sarı peruğumun dalları yüzüme ve dudak parlaticıma yapıştı ve sarhoş, coşkulu bir kalabalıkla Van Halen'in "Runnin' with the Devil" şarkısının sözlerini gırtlaktan söyledim.

yine üzüntülerimi bastırmak için gürültü ve ışık kullanıyorum.

Bayan B.

İğneler.

Ölüm.

Anne.

Umutsuz

luk.

Bir noktada Belle, her zaman yaptığı gibi bir adama odaklandı.

Emmabelle Penrose tek eşli olmadığını kendi kendine ilan eden bir kadındı. Yırtıcı olmasa da, kesinlikle ciddi bir ilişki aramıyordu ve tek gecelik ilişkilerden daha fazla bir şey sevmiyordu. Tek eşli ilişkiler onun için bide ya da kahverengi sos gibi yabancı bir kavramdı. Bunun başkalarının hoşuna giden bir şey olduğunun farkındaydı ama hiçbir zaman kendisi denemek istememişti. Ama nadiren de olsa bir sevgili seçtiğinde, ister kadın ister erkek olsun, ona şiddetle bağlanır ve kendisini dünyanın merkezi gibi hissetmesini sağlardı.

Muhtemelen bu yüzden sayamayacağı kadar çok kalp kırmıştı. Bu geceki kurbanı uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir tipti. Zorro.

Yarı yolda buluştular, ben bara geri çekilmeden önce kendi kendime bilinçsizce dans ederken sohbet etmeye başladılar.

On dakika sonra tekrar yanımda belirdi.

"Four Seasons'a gidiyoruz. Yönetimde bize kral dairesi ayarlayabilecek bir arkadaşı var. Antonio Banderas'a taş çıkartır, değil mi?" Belle dişlerini alt dudağına gömdü, vestiyerden paltolarını alırken odanın diğer ucundan onu izliyor, kamadığından ya da fikrini değiştirmediğinden emin olmak için ona gergin bakışlar gönderiyordu.

Kollarımı bara yasladım ve gülümsedim. "Kesinlikle, ama kostüm biraz sevimsiz, değil mi?"

"Domino's pizzasından daha peynirli. Neyse ki onunla bir gece geçiriyorum, bir ömür boyu değil." Belle alnıma bir öpücük kondurarak göz kırttı.

"Mutlu Cadılar Bayramı, Doktor. Buradan yalnız ayrılmadığınızdan emin olun ve bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın, tamam mı?"

Cevap beklemeden gitti.

Bir Uber çağırıp eve gitme fikrini düşündüm ama o zaman ne anlamı vardı ki? Annem ve babam hl dışarıdaydı, hayır yemeklerinden birine katılıyorlardı ki zaten burada olmamın sebebi de buydu; normalde annem evde olduğunda birlikte vakit geçirmemiz için ısrar ederdi. Erkek kardeşlerim eşleri ve çocuklarıyla birlikteydi.

Kendi düşüncelerimde, karanlık anılarımda ve pişmanlıklarımda yaşamak için anlamsız ve aşırı büyük bir malikaneye geri dönecektim.

Barmene bana bir cin tonik daha getirmesini işaret ettim, içtim ve dans pistine geri dönüp kendi başıma dans ettim.

On dakika sonra, Hayalet Avcısı üniforması giymiş bir adam etrafımda dans etmeye başladı ve dans ederken bana yaklaştı. Genç görünüyordu. Benim yirmi yedi yaşımdan daha genç. Üniversite çağında ve sarışındı, yüzü Boston soğuşunun ısırmamasından dolayı pembeydi. Kulağıma "Ben Chris" diye bağırmadan önce bir süre birbirimizin etrafında dans ettik.

Chris'le eve birlikte gitmemizin mümkün olmadığını bilmeme rağmen ona cevap vermek için öne doğru eğildim. İyi ya da kötü, eve rastgele biriyle gidecek tipte biri değildim. Bir rahibe değildim ve kendimi Sam'e saklayacak kadar aptal da değildim ama hayatım boyunca yattığım erkekleri iki parmağımın ucuyla sayabilirdim ve adreslerini, tam adlarını, telefon numaralarını ve -utanç verici bir şekilde- üniversite notlarını biliyordum.

"Ash," diye cevapladım, belirsiz tutarak. Ash, Ashley ya da Ashlynn anlamına gelebilirdi.

Aisling çok yaygın bir isim değildi ve Boston'da Fitzpatrick'leri herkes tanırdı.

"Çok seksi görünüyorsun Ash." Dudaklarını yaladı, gözleriyle beni soydu.

"Teşekkürler." Suratsızca gülümsedim, zihnimde kıyafetlerimi tekrar giydim. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Çakırkeyif olmaya başladığımın farkındaydım ama hâlâ sarhoş değildim. Başımı salladım. "Şişelenmiş her şey olur. Kendim açarım."

"Şişe açacağın yok." "Dişlerim var," diye cevap verdim.

Gerçek anlamda. Mecazi anlamda.

Sırtarak kaşlarını kaldırdı.

"Aynen öyle."

Chris bana bira getirdi. Biraz daha dans ettik. Yeah Yeah Yeahs'in "Heads Will Roll" şarkısı başladığında Chris arkama geçti ve kıcıma sürtünmeye başladı. Sertleşmişti ve ben bunu aşmışım. Her şeyi aşmışım, gerçekten. Özellikle de bugün.

Bu gece Sam'i görmeyecektim. O burada değildi. Tüm planım fiyaskoydu ve kayıplarımı kesip yaralarımı sarmanın zamanı gelmişti, en azından tecavüze uğrama riski olmadan üzüntülerimi daha fazla alkolle boğabilirdim.

"Eğlenceliydi, Chris. Teşekkürler. İyi geceler." Küçük çantamı kaptığım gibi merdivenlere yöneldim ama Chris'in başka fikirleri vardı. O

Beni kolumdan tutup kalabalık dans pistine geri çekti, kokmuş votka nefesi yüzüme doğru geliyordu.

"O kadar çabuk değil, Güzel Kadın. Bira için teşekkürüm nerede?"

Ah-ha.

Bir kıza bir içki ısmarlamanın onun külotuna doğrudan bir bilet a l a c a ğ ı n ı düşünen adamlardan biriydi. Elimi çantama attım, gevrek bir on dolarlık banknot kopardım ve ona doğru fırlattım, aramızda süzülürken sıırttım, yapışkan zemine kadar bir tüy gibi süzüldü.

"Al. Kendine güzel bir şeyler al. Belki kadınlara cinsel tacizde bulunmayacak kadar sağduyulu olursun."

Tekrar topuklarımın üzerinde döndüm. Kolumu *tekrar* yakaladı. Bu sefer beni daha yakına çekti, bedenim onunkine çarptı. Parmakları etime saplanıp çürük halkaları bırakırken kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı.

"Nuh uh. Ödeme için aklımda başka bir şey var."

"O zaman bunu tekrar düşünmeni öneririm, çünkü ben o tip bir kız değilim."

"Bu yüzden mi *fahişe* gibi giyiniyorsun?" Meydan okuyan bir kaş kaldırdı. "Bana nutuk çekme Ashley. İkimiz de birbirimizi istiyoruz ve bu gerçekleşecek."

Başımı kaldırdım, ondan kurtulmaya çalışıyordum. Kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Çığlık atacağım diye onu uyarmak için ağzımı açtım ki, birdenbire Chris geriye doğru sarsıldı ve Hayalet Avcısı kostümünün yakasından bir yavru gibi tutuldu.

Bir adım geri atarak dans pistindeki başka bir kişiyi devirdim ve şaşkın bir çığlık attım.

Sam Brennan.

Canavarın kendisi buradaydı, Chris'i havada tutan karanlık bir at ve iki yanında birer fedai vardı. Üniversiteli genç çırpınıyor, boğulmamak için çaresizce kostümünün yakasına tutunuyordu.

Geldi.

Sam kuru bir sesle, "Kurtul ondan, ama birkaç kemiğini kırmadan olmaz," diye emretti ve Chris'i bir çöp torbasıymış gibi bir yığın uzuv ve iniltiyle yere attı.

İki iri yarı adam kollarından tutup onu merdivenlere doğru çekerken Chris, "Ah, dostum," diye sızlandı. "Kusura bakma. VIP olduğunu bilmiyordum. Hadi, Brennan. *Lütfen!*"

"Kapa çenenin," diye takıldı Sam.

"Külüpten men mi edildim?" Chris sızlandı.

Sam soğuk bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Adamlarım seninle işini bitirdiğinde, hayatının geri kalanında kan işemediğin için şanslı olacaksın. Onu dışarı çıkarın." Merdivenlerin yukarısındaki kapıyı işaret etti ve fedailer hemen onun emrini yerine getirdiler.

Sam bana doğru bir adım attı. Bir adım daha geri attım, dizlerim korku ve arzunun karışımıyla birbirine çarpıyordu.

Doksanlı yılların efsanevi fahişesi gibi giyinmiş bir halde onun kulübünde suçüstü yakalanmışım. *Ne güzel*. Kesinlikle bana kendi kıcımı servis edecekti. Hatta belki bunu kardeşlerime ve babama bile söyleyecekti.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sözlü bir dayığa hazırlandım.

"Beni takip et," dedi usulca.

"Özür dilerim! I ..."

Bekle, *ne*?

Neden beni de Chris'le birlikte sokağa atmıyordu?

Beni ektiği için Belle'e içimden lanet okuyarak etrafıma bakındım. Sam'le yumruk yumruğa kavga edecek kadar deliydi. Ve bir şekilde kazanmıştı.

Sam elini sırtımın alt kısmına bastırarak beni bara doğru götürdü ve dar, loş bir koridoru kapatan iki korumanın yanından geçirdi. Vücudumdaki her hücre alarmla karıncalandı. Koridorun her iki yanında ikişer tane olmak üzere dört kapının önünden geçtik, hepsi de açıktı. *Kart odaları*. Sam'in Badlands gece kulübü kılığında işlettiği yeraltı bahis mekânları. Herkes Badlands'in kötü şöhretli olduğunu biliyordu ama sadece birkaç kişi onun gerçek şöhret nedenini biliyordu.

Görünüşe göre, sadece New England'daki en zengin ve en saygın adamlar Sam'in küçük centilmenler kulübüne üye olabiliyordu ve bu da ancak onun birkaç güvenilir bağlantısından birinin kefil olmasıyla mümkündü.

Odalara bir göz attım. Kahverengi, meşin ve dumanlı, içerideki adamlar purolarını dişlerinin arasına sıkıştırmış, pahalı viskilerini içiyor, gülüyor ve bahis oynuyorlardı.

Sessizce merdivenlerden yukarı, ofisine açıldığı belli olan bir kapıya doğru ilerledik. Siyah ahşap kapıyı açtı ve masasına yaslanarak arkamızdan kapattı.

Etrafıma bakındım, floresan ışığından gelen sertliği göz kırparak uzaklaştırdım, hayatı hakkında daha fazla ayrıntı içtim. Odada para ya da güçle ilgili hiçbir şey yoktu. Bir gece kulübü sahibinin herhangi bir ofisine benziyordu. Sam gösterişli bir adam değildi. Yani, konu zengin olmak olunca öyle görünüyordu ama servetini göstermek için yanıp tutuşmuyordu.

Artık birlikteydik, tek başımızaydık ve sözlerine karşı gelip buraya geldiğim için bedenimi öğütüp beni köfteye çevirdiğinde onu durduracak kimse yoktu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kusacağımı sandım.

"Bak, ben-" Kulüpteki varlığımı açıklamaya çalıştım ama sözümü kesmek için elini kaldırdı.

"Bu gece size olanlar ne kulübümü ne de içindeki insanları temsil ediyor. Burada işlerin çığıırından çıkabileceğini biliyorum, ancak cinsel taciz bizim çizgiyi çektiğimiz yerdir. Yaşadığınız sıkıntılar için size yüz dolarlık bir hediye çeki teklif etmek istiyorum Bayan ... *Roberts*." Gözleri beni taradı, ancak ifadesinde hiçbir arzu ya da istek yoktu.

Anladığımda ağzımın şokla açılmasını önlemek için dudağımı ısırdım.

Sam beni tanımadı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nasıl yapardı? Ağartıcı sarı peruğum, kostümüm, makyajım ve güneş gözlüklerimle.

Kalbim küt küt atıyor, bu durumdan faydalanmam için beni teşvik ediyordu. Fırsat çok büyüktü. Sam'e sahip olmadan Sam'e sahip olmak.

Boston'ın en sevilen canavarının her istekli kadınla yatmasıyla ünlü olduğunu biliyordum. Ben neden yatmayayım?

Çünkü bu ahlaksız, yozlaşmış ve adaletsiz, diye içimden bir ses hafif bir Fransız aksanıyla onun aksanını azarladı. Senin için yalvaracak bir erkeği hak ettiğinden bahsetmiyorum bile, tam tersini değil.

Evet, hala beni rahatsız ediyordu. Ölümünden on yıl sonra.

Ama Sam'in hiç ahlakı yoktu. Neden onun kurallarına göre oynamayalım?

"İlgi istemediğimi kim söyledi?" Çenemi yukarı kaldırdım ve kendiminkinden daha dumanlı, daha törpülenmiş bir ses tonu benimsedim.

Sam kalın, kara bir kaşını kaldırdı, tembelce masasına tünedi, güçlü kollarını iri göğsünde kavuşturdu.

"Bir kere vücut diliniz öyle. Bazıları kitap okur, ben insan okurum. Kolunu çekiştirerek kurtarmaya çalıştın, bu uluslararası bir defol git işareti. Seni monitörde fark ettim." Çenesini masasının üzerindeki, kulübün her açıdan siyah beyaz görüntülerinin birden fazla karede dans ettiği ekrana doğru kaydırıldı.

Kan kırmızısı bir gülümseme bıraktım.

"Haklısın. Benim tipim değildi. Ama bu buraya biraz hareket için gelmediğim anlamına gelmiyor."

"Öyle mi?" diye sordu ilgisiz bir şekilde.

"Evet." Karnavalda tuvalet duvarında bulduğum o sözler aklıma geldiğinde sesim zar zor titredi.

Şehvet kalır, aşk kalır.

Şehvet sabırsızdır, aşk bekler.

Şehvet yakar, aşk ısıtır.

Şehvet yok eder, ama aşk? Aşk öldürür.

S.A.B.

Samuel Austin Brennan.

O olduğunu düşünecek kadar aptal mıydım? Bu sözlerin bir zamanlar bana yönelik olduğunu mu?

"O zaman oraya gidip şansını denesen iyi olur." Sesi, ilerlemelerimi bastıran dondurucu soğuk bir duş gibiydi.

"Ya da belki birbirimize yardım edebiliriz." Peruğu çok fazla çekiştirmemeye ve kendi kimliğimi açığa çıkarmamaya dikkat ederek ağartılmış saçımın bir tutamıyla oynadım.

Sam'in gülümsemesi alaycı ve şüpheciydi. "Sinsi sinsi dolaştığımı kim söyledi?" "Kan grubun."

"Kan grubumu biliyor musun?"

"Sıcak kanlı," diye açıkladım.

"Sıcak ya da soğuk, benimle başa çıkamazsın, tatlım." "Dene bakalım."

Bakışları yavaşça vücudumda gezindi, sanki pantolonunu açmaya değil değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Titriyordum, her an kim olduğumu öğrenebileceğinin farkındaydım.

Konuştukça sesim daha da kararsızlaştı. Tizleşti.

Aisling gibi. Çenesini sıvazlayarak bunu düşünüyor gibiydi.

"Arkanı dön," diye talimat verdi.

Yaptım, kıçımı kontrol ettiğinin acı verici bir şekilde farkındaydım. Güzel bir kıçtı. Birinci sınıf asistan olarak yoğun programıma rağmen annemle haftada dört yoga dersi yapıyordum. Ama karşılıksız aşk böyle bir şeydi: Kendinizi her zaman hayranlık duyduğunuz kişiye layık görmezsiniz.

"Benim için eteğini kaldır." Çelik gibi sesi arkamdaki havayı delip geçti. Beklenmedik bir şey bulacağını bilsem de istediği şeyi yaptım.

Beyaz pamuklu iç çamaşırım, mantıklı ve bir beden büyük. Bütün gün önlük giyen bir kadın için pratik ve tamamen karakter dışı.

Kıkırdadığını duydum. Kalbim sıkıştı.

"Defol git buradan."

Başımı çevirdim, eteğim hâlâ belimdeydi ve kığım ona doğru dönüktü.

"Senin gibi erkekler tanıyorum," diye

baştan çıkarıcı bir şekilde tısladım. "Benim gibi erkek yok."

"Bunu senin için iyi hale getirebilirim," diye ısrar ettim.

"Bundan şüpheliyim." Başını yana eğdi ve sessizce güldü. "*Dışarı.*"

Arsızca, ona arkamın büyük kısmını göstermek için külotumu kenara ittim,

bir yandan da kendimle oynuyordum. Parmaklarımla buluşan uyarılmamın sesi havayı doldurdu ve alınmaya çok hazır olduğumu belli etti.

"Lütfen..." Beni mastürbasyon yaparken izlemesi için ona iyi bir açığı sağlarken alt dudakımı ısırarak başımın yana düşmesine izin verdim.

Hiçbir şey söylemedi.

Küçük merhametler. Sana bir şans daha veriyor. Bunu mahvetme.

Fikrini değiştirmeden önce arkamı döndüm, yüksek topuklu deri botlarımın üzerinde ona doğru yürüdüm, ya şimdi ya da asla olduğunu biliyordum. Sam Brennan, Aisling Fitzpatrick'e asla bir şans vermezdi ama bu yabancı için hâlâ bir şansı olabilirdi. Ona dokunabilecek kadar yaklaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve büyük, koyu renkli güneş gözlüklerimin ardından ona baktım.

"Alabilir miyim?" Elimi kasıklarının üzerine koyarak sordum.

Bana baktı, fırtına gözleri şakacı bir şekilde parıldıyordu. "İyi yap

Roberts. Ben çaylakları sikmem."

Pantolonunun fermuarını indirdim. Karnavaldan bu yana geçen on yıl içinde Sam Brennan bir erkekten bir erkeğe dönüşmeyi başarmıştı. Yırtık koyu renk kotları ve yumuşak tişörtleri bırakıp Armani pantolonlar ve siyah elbise gömlekleri tercih etmişti ve şimdi tanıdığım ve omuz omuza verdiğim dekilyonerler gibi kokuyor, her iki erkek kardeşimin de tercih ettiğinden emin olduğum ve tanesi bin dolar olan bir kolonya sürüyordu. Genç halinden geriye kalan tek şey boynunda asılı duran, baş harfleri S.A.B. olan Aziz Anthony tılsımı ve insanların ruhlarına bakabilen o alaycı gözleriydi.

Siyah tasarımcı külotunu indirdim, parmaklarım kasıklarındaki kesilmiş koyu renkli kılların arasından geçti. Aleti dışarı fırladı. Kaya gibi sertti. Kalın ve uzundu -korkutucu derecede büyüktü- şaftı boyunca mor bir damar uzanıyordu.

Aletlere göre çok güzeldi. Ağzım sulandı ve dudaklarımı yaladım.

Doğrudan işe koyulmak yerine, peruğumu bozmadan başımı dikkatlice eğdim ve taşaklarını ağızıma alıp nazikçe emdim.

Tıslayarak başını geriye attı, bu hareketi beklemiyordu. Bir parmağımı şaftının etrafında gezdirdim, testislerini pompalayıp emerken onu kızdırdım, mahrem yerlerinin miskli, topraksı kokusunu içime çektim.

"Orospu çocuğu," diye inledi. "Ne hareket ama."

Bir gülümsemeyi bastırarak, emdim, alay ettim ve yaladım, neredeyse tamamen sarsılmaya devam eden ve daha şişmiş ve büyük büyüyen horozunu görmezden geldim, dikkatimi talep ettim. Birkaç dakika sonra Sam peruğumun arkasından tutarak beni gösterinin yıldızı olan ana olaya doğru çekti. Nefesim kesildi ve peruğumu çıkarmamak için hemen elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Kaşlarını çatarak bana baktı, bir an için şaşırmıştı.

"Penislere karşı bir şeyin var mı?"

"Hiç de değil." Sesim soluksuz ve acınasıydı. "Özür dilerim. Sadece peruğun altında saçlarım dağınık ve görmeni istemiyorum."

Hemen tanıyacağınız kuzguni, mavi-siyah bir karmaşa.

"Düğün fotoğraflarımızı çektiirmek üzere olduğumuz izlenimine mi kapıldın?" Gri gözlerinde zevk fırl fırl dönüyordu. "Kimin umurunda?"

"Hayır, haklısın, tabii ki değil."

Aptal kız, Bayan B'nin şarkısı kafamın içinde mırıldandı. Çok itaatkâr ve kolay.

"Hazır başlamışken, neden güneş gözlüklerini çıkarmıyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Stevie Wonder'dan kafa alıyormuşum gibi hissettiriyor."

Çünkü gözlerimi göreceksin ve sen de tanıyacaksın.

Gözlerim her gün göremeyeceğiniz türden bir maviydi. Babam maviliklerinin sadece okyanusla eşleştiğini söylerdi.

Şaftını kavradım ve onu derin boğazladım, neredeyse zevkle kükremesini sağladım.

"Güzel şaşırtmaca, Roberts. Daha hızlı."

Sam Brennan'ın sikiinin ağızımda olmasına hâlâ şaşırmış bir halde içeri ve dışarı pompalamaya başladım.

Ona olan hayranlığım -hayır, *saplantım*- sınır tanımıyordu, bunu ben bile inkâr edemezdim. Ama zararsızdı da. İkimiz de bekârdık, yaşımız tutuyordu ve sürekli aynı civardaydık. Hayatımı farklı şekillerde değiştirdi ve

farklı ve daha derin bir şeye dönüştürdü. Ona iyi bir kafa vermek, beni bugün olduğum yola soktuğu için ona geri ödeme yapmak için yapabileceğim en az şeydi.

"Pekâlâ, bakalım amın ve götün neymiş. Ayağa kalk, Güzel Kadın."

Tam boyuma yükseldim, coşku içimde bir fırtına gibi dönüyordu. Başımın arkasından tuttu ve beni öptü. Tembel, azgın bir öpücük. Dil, diş ve niyet doluydu. Yıllar önce o lanetli yolculukta paylaştığımız öpücüğe hiç benzemiyordu. İyi yazılmış bir kitap gibi yavaşça ilerlemiyordu.

Sam aniden benden uzaklaştı, kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, nefes nefese kalmıştım, iç çamaşırım çoktan ıslanmıştı. Gömleğinin yakasına yapıştım, örtülü göğüslerimi utanmadan göğsüne sürtüyordum, zaten orgazmın eşiğindeydim. "Ne, *ne*?"

"Ginger," diye tısladı soğukkanlılıkla. "Ve tatlım."

"Ginger?" Gözlüğümün arkasından çılgınca göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Tanıdığım zencefil ve bal kokan tek bir kadın var." Ben.

O bendim.

Ben ve Bayan B'nin beni bağımlısı yaptığı aptal Fransız ithal şampuanım. Sam hiçbir uyarıda bulunmadan güneş gözlüklerimi yüzümden çekip aldı ve aynı anda peruğumu da çıkardı. Uzun, katran karası saçlarım omuzlarımdan aşağı döküldü.

kalın dalgalar, ta kıkırma kadar. Mavi gözlerim ona doğru açıldı.

Berbat durumdayım ve umduğum şekilde değil.

Öksürdüm, muhtemelen vücudumun tükürmeyi reddettiği çaresiz bir özürlü boğuluyordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum -en azından fiziksel olarak- ama beni cezalandıracağından hiç şüphem yoktu.

İntikam Sam Brennan'ın en sevdiği dildi ve bunu akıcı bir şekilde konuşuyordu. "Fitzpatrick," diye bir canavar gibi hırladı.

"Sam, ben-" Başımı salladım. *Merde!* "Lütfen. Sadece bir kez."

"Saçmalamayayı bırak. Seninle sonra ilgileneceğim. Önce sana on yılı aşkın süredir *yalvardığın* şeyi vereceğim ve sana neden..." dudağımı sertçe ısırды

"...yap..." külotumu eteğimin arasından yakaladı, tek bir pratik hareketle yırttı, etkileyici olduğunu düşündüm, özellikle de tam olarak rahat olmadıkları için "...*değil*..." tek seferde iki parmağını içime soktu "...*siktir*..." parmaklarını i ç i m d e açtı, beni gerdi, böylece ben

dayanılmaz bir şekilde doldu-İhtiyaç ve zevkle şiddetli bir şekilde ürpordim, dizlerim zayıfladı-Ona doğru ittim, kalçalarımı büküm, utanmadan daha fazlası için yalvardım "...benimle."

Dişlerini gösterdi, beni acımasızca parmaklarken tekrar sertçe öptü. Açlıkla. Şiddetle. Tutkuyla. Bu farklı bir öpücüktü. Bastırılmış bir şehvet öpücüğü. Yıllarca çalınan bakışlar ve neredeyse öpüşmelerle biriken türden. Öpücüğü vücudumdaki her kemikte, tenimdeki hücrelerde hissettim.

Ağzlarımız birlikte hareket etti ve kasıklarımı ileri iterek parmaklarıyla daha derine itmesini işaret ettim, tırnaklarım gömleğinin içinden kaslı omuzlarına battı.

İçimden çekildi ve kabaca kıcımı tutarak bacaklarımı belinin üzerine kaldırdı. Beni yakındaki bir bilyardo masasına taşıdı ve orada beni meşe ağacının kenarına oturttu, kalkmış siki karnımı dürtüyordu. Sam arka cebine uzandı, bir prezervatif çıkardı ve düz beyaz dişleriyle ambalajı yırtarak açtı.

"Bakire misin, Aisling?" diye sordu, işaret parmağı çıplak amımı okşuyordu, artık parçalanmış iç çamaşırlarım ofisinin zemininde bir yerlere atılmıştı.

Sorunun yersiz olmadığını bilsem de -hiç ciddi biriyle çıkmamıştım, tatillerde ya da resmi yemeklerde eve bir erkek getirmemiştim ve muhtemelen tanıdığı en utangaç, en inek kişiydim- soru gururumda sıcak, acı bir his bıraktı. Sanki ruhumu tokatlamıştı.

"Fark eder mi?" Prezervatifi ondan kaptım ve titreyen parmaklarımla sikinin üzerinde yuvarladım. Yapacağım son şey olsa bile bu adama hayatının sikişini yaşatacaktım. Onun için diğer tüm amları mahvedecektim.

"En ufak bir şekilde bile."

"O zaman bunu kendin öğrenmeni öneririm." Gözlerim onunkilerle aynı hizaya geldi ve bir an için gri gözbebekleri beni susturdu.

Erkeklerle tanışmıştım. Birçok güzel, başarılı, zengin erkekle. Ama hepsi aynıydı. Duruşları, yumuşak tavırları ve yumuşak elleri, Sam'in hiç çaba göstermeden sızdırdığı otantik erkeklikten onları mahrum bırakıyordu.

Şehvetli, ham ve tehlikeliydi ve onun gibi başka kimse yoktu. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Sam o çarpık, kötü adam gülümsemesiyle gülümsedi.

"Çok kendini beğenmişsin. Eğer elde edilmek istiyorsan, Sam Brennan yöntemiyle elde edilirsin. Pişmanlık yok. Tekrar yok. Ve ailene söylemek yok,

ufaklık."

Bununla birlikte, sırtım ona dönük olacak şekilde beni çevirdi, elini kalçalarımın arasına daldırdı ve ıslaklığımı ödünç alarak rektumumu sularıyla kapladı.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Daha önce hiç anal seks yapmamıştım. Sam bir parmağını dar deliğime sokarken aynı anda amıma da soktu.

Tek, derin ve şiddetli bir hamleyle içime girdi.

Sam'in parmağı kıkımda ve siki amımdayken kendimi çok dolu hissediyordum. Bir inilti çıkardım. Buruşuk meme uçlarım o kadar hassaslaştı ki, sadece sütyenimin sürtünmesi bile beni uçurumun kenarına getirdi. Başımı arkaya attım ve homurdandım.

Dördüncü hamlede gelme. En azından onun elinde oyuncak değilmişsin gibi davranma nezaketini göster.

"Bakire değilsin o zaman." İçimde hareket etmeye başladı, bir eliyle belimi yerinde tutuyor, diğeriyle rektumumla oynuyordu. Beni becerdiği bilardo masasıyla aramdaki sürtünme klitorisimin karıncalanmasına neden oldu. Her itişinde etrafını sıkıyor, vücudumu daha derin penetrasyon için doğru açıyı veriyor, bir yandan da elimi aramıza sokup taşaklarını yoğuruyordum.

Sam'den önce sadece iki erkekle birlikte olmuşum -ikisiyle de üniversitede tanışmıştım- ve ikisi de büyük olaya, yani Sam'e hazırlanma arayışında hesaplanmış birer ısınmaydı. Seks hayatım bile onu benim yapmak için tasarlanmış ve planlanmıştı.

Seks alanında uzman olduklarını bildiğim iki Harvard'lı dahiyle çıktım ve bana tüm kirli numaralarını öğretmeleri için onları ikna ettim. Notlar aldım, utangaç, beceriksiz bir acemiden yatakta bir periye dönüştüm.

Isırdım, yaladım ve gerekli yerlerde gıdıkladım. Emdim, ittim ve sıktım.

Onlar için değil, *onun* için.

Ama beni bu kadar iyi hissettireceğini tahmin etmemiştim. Aklımı başımdan aldı.

Sam dar deliğime bir parmak daha soktuğunda daha yüksek sesle inlemeye başladım, bilardo masasını çaresizce kavradım, bacaklarımın kontrolünü kaybettim, neredeyse zevke teslim oluyordum. Bana sertçe vurdu ve içimden gelen orgazmın ilk kasılmasını hissettiğimde, sikini çekerek

Elini arkamdan uzattı ve kığımın yanakları arasına yerleştirdi, anüsüm sularıyla kaplanmıştı.

"Vay, vay, küçük Aisling Fitzpatrick büyüdü ve bir porno yıldızı gibi nasıl sevişeceğini biliyor." Sam duygusuzca güldü, bu anı küçümsemeye, burada olanları görmezden gelmeye çalışıyordu.

Onu.

Ben.

Yasak ve yanlış ama yine de, her şeye rağmen, gerçekleşiyor.

Yavaşça, dikkatlice içime girdi ve itiraf etmek istediğimden daha fazla acı verse de, acıya dayandım, beni ağzına kadar doldurana kadar kığım onay doğru iterek geri kalanını içime kaydurdım.

Yoğun bir sessizlik vardı ve ben bu sessizliği, arkadan onunla dolu olma hissine alışmak için kullandım. Sırtıma karşı zevkle titrediğini hissettim.

"Amin kullanılmış olabilir ama bu göt deliği hiç sikilmedi. Bunu söyleyebilirim."

Hiçbir şey söylemedim çünkü bu doğrudu ve gerçek içimde ondan daha fazla acı veriyordu çünkü ona ne kadar acınası bir şekilde aşık olduğumu hatırlatıyordu. Öne doğru eğildi, hala içimdeydi ve saçlarını omzumdan uzaklaştırdı, dudakları kulağımı buldu.

"Bana almam için bir ilk bırakmak zorundaydın, değil mi Aisling Fitzpatrick?"

Seni zavallı, romantik ruh."

Bununla birlikte çekildi ve tek seferde tekrar içime girdi. Acı içinde ağladım, bilaro masasını daha sıkı tuttum, ama kalçalarının ilk birkaç yuvarlanmasından sonra, acı zevke dönüştü. Özellikle de beni masanın üzerinde biraz daha yükseğe yerleştirdiğinde, klitorisim yine bulanık bilaro masasıyla alay konusu oldu. Parmaklarım hala onunla oynuyor, taşakları ve kık yanakları arasındaki hassas noktaya sürtünüyordu.

Tüm vücudum yanıyordu ve kık yanaklarımı sıktım, salıverilmem güçlü dalgalar halinde tekrar üzerime akmaya başladığında tüm kaslarım titriyordu.

"Geliyorum," diye bağırdım.

Sam inledi, birkaç sarsıntılı itme hareketi yaptı. Birlikte boşaldık.

Görüşüm bulanıktı ve her şey odak noktasının dışına kayıyordu. Kendimi onun orgazmını sağarken, içimde ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum.

Vücudumun üst kısmının bilaro masasına doğru gevşemesine izin verdim, gözlerimi kapattım, o dikkatlice kaydırırken eteğimin hala belime doğru itildiğinin farkındaydım.

arkamdan çıkardı. Dışarı çıkan her santimi dayanılmazdı ve çok fazla santim olduğundan şüpheleniyordum.

Yanağım hâlâ bilardo masasının yeşil kürküne yapışırken Sam'in odanın içinde kıpırdanıp durduğunu duydum. Yavaşça eteğimi kalçalarımın altına sığdırdım, böylece en azından çıplak, morarmış popom tam olarak görünmüyordu. "Kalk lan ayağa, buz prensesi. Benim büyük vintage bilardo masam uyumak içindir."

Arkamı döndüm, kasıtlı olarak masanın üzerine çıktım ve orada uzandım, kollarım masanın yüzeyine gömüldü, rahat ettim. Eğer söz konusu bilardo masasına vidalanacak kadar iyiysen, üzerine oturacak kadar da iyiydin.

"Kibarca rica et," dedim soğuk, üst sınıf ses tonumla - nefret ettiğini bildiğim ses tonumla. "Ve sorabilirim."

"Ben hiçbir şeyi kibarca yapmam. Şimdiye kadar bilmen gerekirdi. Bu küçük yatak numaralarını nereden öğrendin?" Sam masasının arkasında oturmuş kemerini bağlıyordu, sürüngen havası az önce birbirimizin beynini dağıttığımıza dair her türlü işareti gizliyordu.

Bir sigara yaktı ve dumanını bana doğru üfledi.

"*Sikeyim* mi yani?" Bilardo masasından kalktım, peruğumu ve güneş gözlüklerimi alırken gülümsedim. "Hayatlarının tek amacı insan vücudunu incelemek olan insanların arasında yedi yıl geçirdiğimi unutma. Bir insana zevk ve acı içinde çılgılık attırmanın tüm yollarını keşfetmek için oldukça iyi zaman geçirdim. Daha yarısını bile görmedin." Eteğimi ve peruğumu yeniden düzenledim, kendimi kapıya doğru gitmeye zorladım. İstedikim için değil, en azından içimde hâlâ bir parça haysiyet kalmış gibi davranmak zorunda olduğum için.

Aisling Fitzpatrick'in tanıştığımız günden beri Samuel Brennan'a sırlıslıkla aşık olduğu bilinen bir gerçektir. Sam'i tüm dikkatiyle ve umutsuzca aşk ilanlarına boğmasına gerek yoktu. Harika bir ilişkimiz vardı. Şimdi top onun sahasındaydı.

Bana vermeye hazır olduğu her şeyi istedim.

Bir kaçamak, bir ilişki ve aradaki her şey, sadece bana sahip olduğu sürece.

Acınası mı? Olabilir. Ama kimseye zarar vermiyordum. Kendimden başka kimseye.

Peki ya Sam? Her ne kadar korkutucu olsa da, istemediğim bir şekilde bana asla el kaldırmayacağını biliyordum. Tehlikeliydi, evet, ama benim hayatım için değil. Sadece akıl sağlığım için.

"Bu senin hakkında bilmek istediğimden daha fazlası, evlat," dedi Sam yanan sigarasının etrafında, masasının üzerindeki monitöre bakarak kulüpte neler olup bittiğini izlerken kaşlarını çatarak.

"Bugünlerde ne yapıyorsun? Çocuk doktoru, değil mi?" Öfkelendi.

"OB-GYN. Brigham and Women's Hospital," diye cevap verdim, eteğimi kalçalarımın üzerinde düzelterek kapıya doğru bir adım daha attım.

Durdur beni. Kalmamı söyle. Numaramı iste.

"Giyinerek beni baştan çıkarabileceğini mi sandın gerçekten?" diye sordu birden.

"Yaptım, değil mi?" Kibirli bir şekilde söyledim ve sonra gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi? İçeri girmek için böyle giyindim, seni baştan çıkarmak için değil."

"Neden içeri girmek istedin?" Gözleri hâlâ ekrandaydı. "Çünkü Badlands Boston'daki en sıcak yer."

"Boston'daki en sıcak yerler umurunda değil," diye belirtti.

"Elbette istiyorum," dedim sertçe, içimden beni, hoşlandıklarımı ve hoşlanmadıklarımı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. "Bazen iyi kızlar bile kötü olmak ister."

"Zaten bu yüzden bu müesseseye girmeniz yasaklandı," diye tersledi.

"Bu haksızlık."

"Adil ve ben aynı gezegeni bile paylaşmıyoruz. Karakterimin hangi parçası adil olmayı önemseydiğimi düşündürdü sana?"

Gasp, cinayet ve kara para aklama arasında Sam'in Adalet Birliği'ne Kaptan İyi Adam olarak katılacak boş zamanı yoktu. Yine de ona adaletsiz demek *haksızlık* gibi görünüyordu. Ne de olsa bana saldıran bir adamı dışarı atmıştı.

"İşletmenizden men edildim çünkü çok yaklaşırsam bana gerçekten dikkat etmek zorunda kalacağınızı biliyorsunuz ve ne zaman birlikte olsak sihir gerçekleşiyor," diye karşı çıkarak ona meydan okudum.

Git, mon cheri. Kendine hiç iyilik yapmıyorsun, Bayan B'nin sesi kafamın içinde ısrar etti.

Sam arkasına yaslandı ve sonunda bakışlarını ekrandan ayırıp bana baktı.

"Bugün paylaştığımız tek sihir, göt deliğinizi ömür boyu bir inç daha genişletmemdi. Ne olursa olsun, pis bir hareket yaptınız Bayan Fitzpatrick."

"Biz canavarlar yapmamız gerekeni yaparız. Bunu benden daha iyi biliyorsun." Omuz silktim.

"Sen canavar değilsin," diye tısladı.

"Kim ya da ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Amacın neydi? Bir sikiş mi?" diye çıkıştı.

"Bir tane mi? Hayır. Birkaç tane? Elbette, tavrınıza bağlı olarak," diye cevap verdim ve kapıya doğru ilerledim.

Beni istediği kadar inkar edebilirdi ama o bilardo masasında bana karnavaldaki gibi bakmıştı. Beni yiyip bitireceğini ve peşinden gelen adama hiçbir şey bırakmayacağını söyleyen bir açlıkla. "Aisling," diye havladı, elim kapının kolunu bulduğunda.

kapıyı it ve git.

Durdum ama arkamı dönmedim, kalbim göğsümde isyan ediyordu.

"Eğer sevişirsek -ki bu bir "eğer", "ne zaman" değil- yapacağımız tek şey bu olacak. Elde etmek için doğup büyüdüğün her şey -saygın bir koca, çocuklar, bir aile, Noel fotoğrafını tamamlayacak bir Labrador -Sen daha doğmadan reddettim. Sadece bu olacak. Sikişmek. Ve anlaşmamızdan kimsenin haberi olmayacak, malum sebeplerden dolayı."

İkimiz de bariz nedenlerin ne olduğunu biliyorduk ama ikimiz de bunları yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyorduk.

Bana bir şey teklif ediyordu. Bir başlangıç. Gerisinin zor kazanılacağını biliyordum. Sam Brennan kırık bir adamdı ama onarılamayacak kadar değil. Buna tüm kalbimle inanıyordum, hatta belki de yıllar boyunca yaptıklarına tanık olduğum şeyler yüzünden.

Ailemi sayısız kez beladan kurtarmış, ağabeyimi aile şirketini kaybetmekten kurtarmış ve benim üzerime titremişti.

Kendisi hakkında bunu bilmiyor olabilirdi ama bir ahlak kuralı, kuralları ve katı sınırları vardı.

Benim onu gördüğüm gibi onun da kendini görmesini sağlayacaktım. O zaman belki, sadece belki, beni olduğum gibi görebilirdi. Onun ilgisine layık bir kadın.

Şimdilik, sadece cinsel, öfkeli bir seks olsa bile, onun sunacağı her şeyi kabul etmeye hazırdım.

Evet. Resmen aklını kaçırmışsın, mon cheri.

"Aklında ne var?" Bir omzumu kapısının pervazına dayadım ve yıllanmış keçi peynirinin soğukkanlılığını sergiledim.

Sam çenesini ovuşturdu, tüm bu durumdan iyice rahatsız olmuştu.

"Hâlâ ailenle yaşadığın için senin evinde sevişemeyiz -bu da neyin nesi?"

Sanırım yarın burada buluşabiliriz. Aynı saatte." "Neden orada değil?"
Hemen çıktım.

"Ha?" Başını ekranından kaldırdı, konuşmayı çoktan bitirmişti.

"Neden kimsenin dairene girmesine izin vermiyorsun?"

"Çünkü herkesten nefret ediyorum," dedi insanlık dışı bir şekilde yavaşça, sanki cevap çok açıkmiş ve ben mükemmel bir aptalmışım gibi bana bakarak. "Başka ne sikim olabilir ki?"

"Yani dairenize hiç kimse girmedi mi?"

"Ailem bir ya da iki kez ziyaret etti. Denizci adresi biliyor ama oraya gelmesine izin verilmiyor. Neden hâlâ ailenle yaşıyorsun?" Patlayıcı soruyu ayaklarımın dibine fırlattı. Sakinmiş gibi davranarak bir omzumu kaldırdım.

"Temelde hastanede yaşarken bir yer için ödeme yapmanın anlamını göremiyorum."

"Kendi dairende yaşamak için bir fincan yıkaman gerekiyormuş gibi davranma. Kendi başına bir bok yapamayacak kadar zenginsin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Neden hâlâ anne ve babanın arkasına saklanıyorsun?" diye sertçe tekrarladı.

Gerçek karmaşık, şaşırtıcı ve en kötüsü de... inanılmazdı. Buna asla inanmazdı. Ona söylesem bile. Gerçek utanç verici olduğu için bunu yapmayı düşünmedim. Ben bir kuklaydım. Ailemin oyununda bir piyon. Gurur duyulacak bir şey değildi.

Başımı salladım.

"Bu artık Badlands'ten men edilmediğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Hâlâ yasaklısın küçük hanım. Seni bu eziklerle parti yaparken görmek istemiyorum. Yarın buraya geldiğinde fedailerden biri sana arka kapıyı gösterecek ama bara ya da kart odalarına girmene izin yok."

"Yarın görüşürüz, Canavar."

"Nix," diye başını sallayarak veda etti.

Bir hortumla eve döndüm ve Google'da onun bana taktığı lakabı aradım, sevinçli, korkmuş, memnun ve neşeliydim.

Nix: Muhteşem bir sualtı sarayında yaşayan ve çeşitli çekici fiziksel formlara bürünerek (genellikle güzel bir bakire olarak) insanlarla kaynaşan yarı insan yarı balık bir su varlığı.

Nix dişi bir canavardı.

Sam bizi hâlâ aynı görüyordu.

Karanlık, öngörülemez yaratıklar, göz önünde gizleniyorlar.
Şimdi beni içeri aldığına göre, duvarlarının her birini yıkacak ve sonunda onu benim yapacaktım.

OceanofPDF.com

Two

Sam

Aisling Fitzpatrick'in içine girdikten on saat sonra, Catalina Greystone'un, nam-ı diğer Sevgili Anne'nin nihayet (ve olaysız bir şekilde) nalları dikiğine dair bir telefon aldım.

"Sadece bilmeniz gerektięini dūřundūm. Őnūmūzdeki hafta her řeyi yıkacaklar. Mūlkūn beř kuruřluk deęeri yok. Ama dūřundūm ki, neden oęluna haber vermeyelim?" Cat'in komřusu Bayan Masterson, űzellikle sinir bozucu bir telefon gűrūřmesi sırasında kulaęıma çıtır çıtır bir řeyler atıřtırdı.

Umurumda *olmadığı için* cevap vermek istedim.

Catalina'nın űlūmū benim için yeniydi ama hakkında daha fazla bilgi edinmek istedięim bir konu deęildi.

Beni kiřisel antrenűrūmūn evinde, neredeyse benim kadar aęır olan bir kamyon lastięini çevirirken yakaladı. Telefonu hoparlűre verdim, takla atmaya devam ederken telefonu kűpūk zemine fırlattım.

"Numaramı nereden buldun?" Hattıma bağlanmak için gereken özel koddan bahsetmeden homurdandım.

"Bunu bana baban verdi. Troy'un bir şeyi."

Yani Troy da onun öldüğünü biliyordu. Bu sabah elinde bir şişe şampanyayla kapıma gelmediğine şaşırdım.

"Uyarınız için teşekkür ederim ama bu evde benim için değerli bir şey olduğunu sanmıyorum."

Uzun zamandır kayıp olan çocukluğum ve uyuşturucu ve alkol bağımlılığı anılarım dışında.

Cat, beni Brennan'lara bir spor çantası ve kötü anılardan başka bir şey olmadan bıraktığından beri yıllar boyunca benimle yeniden bağlantı kurmaya çalışmıştı, ama işin gerçeği, onunla bir kelime konuşmaktansa bir kaktüs tarafından becerilmeyi tercih ederdim.

Lanet olası kaktüsle evlenirdim, eğer bu onun sefil yüzünü hiç görmemek anlamına gelseydi.

Neyse ki, çöp gibi bir insan olan Cat bana ulaşmak için aşırı çaba sarf etmemişti. Bana belli aralıklarla mektuplar gönderiyor ve arada sırada, özellikle de para sıkıntısı çektiğinde -ki bu her zaman oluyordu- aramaya çalışıyordu.

Sanki siklemek benim için menüdeymiş gibi. Mektupların üzerindeki adrese bakarak (mektuplar doğrudan çöpe gidiyordu, tabii kış mevsimi değilse, o zaman da doğrudan şömineye), son yarım on yılını Atlanta'nın kenar mahallelerinde, uyuşturucu ve çanta sorunlarını finanse etmek için vıcık vıcık yarrak yalayarak geçirdiğini düşündüm.

Badlands'de özellikle sakın bir gecede adresini Google'da arattım ve ayakkabılarımı bile koymayacağım bir yerde yaşadığını görünce şaşırmadım. Herhangi bir kurdun uçurup yıkabileceği çürük tahta bir şey.

İntikam alacak kadar umursasaydım, tam olarak bunu yapmak için oraya giderdim. Onu evsiz bırakırdım. Ne olduysa oldu, onu bırakın düşman olarak görmeyi, ikinci planda düşünmem için bile yeterince zaman geçmemişti.

"Nasıl öldüğünü sormayacak mısınız?" Diğer hattaki kadın dırdır etmeye devam etti. Antrenörüm Mitchell, kaya gibi görünen bir adam (*The Rock* ile karıştırılmamalı), bana yeni bir havlu uzattı ve ne halt ediyorsun der gibi baktı.

Yabancılar zaman ayırmama alışık değildi.

"Sırada hava bisikleti ve halatlar var. Kendine gelmek için altmış saniyen var, Canavar," diye mırıldandı ve bana biraz mahremiyet sağlamak için siyah bir perdenin arkasına kaçmadan önce beş yaşında olmadığım gerekçesiyle karşılık vermeyi reddettiğim bir yumruk pompası teklif etti.

"Alo? Hâlâ orada mısın?" diye sordu diğer hattaki Güneyli kadın, genizden gelen sesi gıcırđıyordu.

Telefonu yerden aldım.

"Dinleyin Bayan Masterson, annelik kaygınızı takdir ediyorum ama Cat'le yakın olmadığımızı söylemek yüzyılın en hafif tabiri olur. Onun evinde ihtiyacım olan bir şey yok. Ben meşgul bir adamım. Georgia'ya gidecek vaktim yok."

Ama bu gece Aisling'le yatmaya niyetim vardı ve bu bir sorundu. Tenimi hoş bir ürperti kapladı. Küçük Nix'in bunu yapabileceğı kimin aklına gelirdi ki? Kandırarak, aldatarak ve sinsice kulübüme, *pantolonumun* içine girip bana hayatımın sikişini yaşatacağını?

Ben değildim, bu kesindi, ama ona bir tekrar vermekten ve sonunda onu sistemimden çıkarmaktan mutluydum. Tıp fakültesinde öğrendiğı tüm numaraları görmek ve o soluk, süt gibi tenini tırnaklarımla ve dişlerimle mahvetmek. Kuğu gibiydi. Zarif ve aristokrat. Bu da onu becermeyi her zamanki sivri uzun tırnaklarım, botokslu dudaklarım ve göt implantlarımdan çok daha zevkli hale getiriyordu.

Bir ürologdan daha fazla penis görmüş bir kadının içine gömülmenin o kadar da heyecan verici bir yanı yoktu. Deneyimli olsun ya da olmasın, buz prensesinin dokunuşundan o kadar kolay vermediğini anlayabiliyordum.

Yapamazdı.

Bana umutsuzca kafayı takmıştı.

Ve lanet olsun, on yıldır ilk defa bu küçük gerçek beni kızdırmak yerine gururlandırdı.

"Uyuşturucu. Aşırı doz almış. Bu yüzden öldü," diye devam etti Bayan Masterson, konuşmaya olan ilgisizliğini umursamadan. "Zavallı şey. Onu izci kızlar bulmuş. Ona kurabiye satmaya gelmişler. İnanabiliyor musunuz? Pencereden bakmışlar. Onu yerde yatarken görmüşler ve 911'i aramışlar. Zavallı çocuklar. Bırakın çocukları, kimse böyle bir şey görmemeli. Günlerdir böyle olduğunu söylüyorlar. Belki bir hafta. Kimse onu kontrol etmeye gelmemiş. Telefon kayıtlarına göre kimse aramamış bile. Annen yalnız bir kadındı."

Hiç şaşırmadım. Cat bir SS askeri kadar sevimli ve bir o kadar da sevimliydi. Gençken güzelliği onu kurtarıyordu. Güzelliği solduğunda, sadece başka bir bitkin keşe dönüştü ve hayat bu insanlar için daha zor olma eğilimindeydi.

"Bak, biliyorum ikiniz de pek hırsız sayılmazsınız..." diğer hattaki yaşlı kadın içini çekti "...yine de evlat, burada olmalısın."

"Ben-"

"Oğlum, nasıl daha açık konuşabilirim bilmiyorum. Onda görmen gereken bir şey var," diyerek sözümü hızlıca kesti. "Bu konuyu kapatalım, olur mu? Bana senin zengin bir adam olduğunu söyledi. Demek ki işten izin alıp buraya gelebilecek kadar paranız var bayım. Yaşlı olduğumu biliyorum ama aptal değilim. Buraya Walmart porselenleri ya da aile albümleri almaya gelmeniz gerektiğini söylemiyorum. Görmeniz gereken bazı şeyler var."

Kendime rağmen ondan daha az nefret etmeye başladım. "Ne gibi?" "Söylemeyeceğim."

"Çileden çıkarıcı bir kadınsınız Bayan Masterson. Bunu size hiç söyleyen oldu mu?"

"Her zaman." Kıkırdadı ve öksürüğünden onun da benim gibi sıkı bir sigara tiryakisi olduğunu anladım. "Yani bu bir evet mi, küçük Greystone?"

"*Brennan*," diye düzelttim, çenemi sıkarak duvardaki görünmez bir noktaya baktım. Haftada beş kez yüz barfiks çekerken her gün baktığım duvara.

Cat'in hayatı ya da ondan geriye kalan her neyse, bu berbat ve hastalıklı merakımı gidermeli miydim, yoksa gitmemeli miydim?

Cevap basitti. Hayır. O artık tamamen bir yabancıydı. Onu son gördüğümünden bu yana yirmi altı yıl geçmişti. Yine de, bir bok yığınının konan sinek gibi, bir şey beni onun kendisi için yarattığı karmaşaya daha yakından bakmaya zorluyordu. Bu, Cat'in en temel insani şey olan hayatta kalma konusundaki başarısızlığından zevk alma fikriyle birleştiğinde, ön sıradan izlemek istediğim bir şeydi.

"Yarın sabah orada olurum." "Akıllı hareket, evlat."

Telefonu kapattım ve seyahat acentemi arayıp detayları anlattım. Klavyesinde bir şeyler yazdığını duydum.

"Aslında birkaç saat içinde Boston Logan Havaalanı'ndan kalkacak bir uçak var. Onu yakalasanız iyi olur çünkü yarın gök gürültülü fırtına geliyor ve gecikmeler olabilir."

"Yer ayırt," diye emrettim.

Aisling Fitzpatrick'i ayağa kaldıracaktım ama bu sorun değildi. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da Nix'in -küçük *canavarın*- beni asla geri çevirmeyeceği.

Gelecek hafta orada olacaktı. Ve ondan sonraki hafta.

Kullanılmak, istismar edilmek ve yutulmak için.

O hep benimdi.

Onu bu kadar tehlikeli yapan ve bunca yıl uzak durmamın nedeni buydu. Elimin altında olduğu gerçeği. Felaketten sadece bir azgın hata uzakta. Koşulsuz bir kadın benim için yabancı bir şey değildi, ama genellikle bir şey isterlerdi. Paramı, gücümü, Boston'ın yeraltı kralının karanlık kanatları altında olmanın ışıltısını.

Ancak Aisling'i anlayamadım. Saymayı bildiğinden çok daha fazla parası vardı. Kötü çocuğu isteyen kadınlardan çok ıslah edici bir tipti ve güdülerini her zaman rahatsız edici derecede samimi görünüyor.

Onun bakış açısının ne olduğunu bilmiyordum ve bunun bir önemi yoktu.

Ailesi benim en büyük müşterimdi ve hiçbir kadın için işimi berbat etmeyecektim, onun kadar tatlı biri için bile.

Mitchell içeri girdi. O küçük spor kıyafeti içindeki kaslı vücudu, şişman sikimi normal boyuttaki bir prezervatifin içine sokmaya çalışıyormuş gibi bir görüntü veriyordu.

"Hazır mısınız?" Bir kez daha pompalamak için yumruğunu kaldırdı.

Bir kez daha görmezden geldim ve iplere doğru yürüdüm. "Her zaman."

Saatler sonra Cat'in oturma odasında duruyordum ya da eskiden oturduğu küçük, köhne fare deliğine ne dersiniz deyin.

Bayan Masterson bana anahtarı verdi, ancak bana şüpheli bir elmalı turta ve tadı şüpheli bir şekilde mağazadan satın alınan Costco markasına benzeyen şekerli buzlu çay yedirmeden önce değil.

Cat'in evi benim Boston'daki boş odam kadardı. Mobilyalarının çoğu elden düşme ve sokaktan topladığınız ıvır zıvırdı.

köşenin kaldırımı. Banyo dolabında bir eczaneyi dolduracak kadar reçeteli ilaç vardı. Ev, boktan bir hayatın tüm olağan işaretlerini sergiliyordu: her yere saçılmış işe yaramaz şeylerle dolu plastik torbalar, bir tahtaya iliştilmiş ödenmemiş faturalar, etrafa saçılmış yarısı dolu bira kutuları ve yatak odasının çöp kutusunda bir sürü kullanılmış prezervatif.

Bir fahişe olarak öldü. Bunun beni üzmesi gerekirdi ama üzmedi. Kendi kışımı doğru düzgün silmeyi bilmeden önce beni alkolik ve kokain kullanıcısı yaptığında tüm acıma ayrıcalıklarını kaybetti.

Kolları sıvadım ve hemen işe koyuldum; duvar kâğıtlarını soyarak arkalarında ilginç bir şeyler saklanıp saklanmadığına baktım, istifçi tipi çöpleri eledim ve lanet olası yerdeki her dolabı ve çekmeceyi açtım. Evin altını üstüne getirdim, hatta su sızdıran musluğu bile yerinden söktüm ama Bayan Masterson'ın bahsettiği, ziyaretime degecek o şeyi bir türlü bulamadım.

Yaşlı cadıya sormanın anlamsız olduğunu biliyordum. Sadece boğazıma daha fazla yarı donmuş elmalı turta tıkacak ve Cat'in bunu kendim bulmamı istediğini söyleyecekti.

Cat'in işleri benim için zorlaştıracığına her zaman güvenebilirdin, lanet olası mezardan bile.

Genellikle, pek de hoş olmayan yollarla bilgi edinme konusunda iyiydim ama benim bile sınırlarım vardı ve bu sınırları yarı sağır ve muhtemelen tamamen kör olan seksen beş yaşındaki kadınlara fiziksel olarak saldırırken çizdim.

Fiili annem olarak gördüğüm Sparrow'u aramaya karar verdim. Doğru, beni vajinasından dışarı itmemişti ama okuldayken başımı beladan kurtarmak için yanımda olduğu kesindi. Beni besledi, savaşlarımda mücadele etti ve galibiyetlerimi kutladı.

Beni bir annenin çocuğunu sevdiğinden daha çok seviyordu ama olan olmuştu. Ruhum kırılmıştı, gözlerim açıldı ve kalbim donmuştu.

"N'aber Sam?" Sparrow diğer hattan sordu. Onu mutfakta hamur açarken hayal edebiliyordum; kızıl saçları medusa gibi her yere dağılıyordu, beline esprili bir cümle içeren bir önlük sarmıştı -ki hala çocuksu ve inceydi.

"Sparrow. Cat'in Georgia'daki evindeyim. Aşırı dozdan öldü." "Troy söyledi," diye sessizce cevap verdi ve ben onun Başsağlığı dilemeye başladı, ben de hızlı konuştum.

"Sanırım burada görmem gereken bir şey var ama onu nerede bulacağımdan emin değilim."

Evlere baskın yapmakta iyiydim ama silahları genellikle yatakların altında ve çatlakların arasında bulurdum. Cat'in sırları, her neredeseler, hiçbir yerde belli olmazdı.

Sparrow'un iyi yanı bir suçlu gibi düşünmesiydi. Belki de bir suçluyla evlendiği içindir. Bu yüzden dırdırcı sorular sormak yerine, "Komodinin çekmecelerini ya da dolabındaki küçük köşeleri kontrol et. Kadınlar genellikle sırlarını orada saklar."

"Yapıldı ve ayrıca usulüne uygun olarak not edildi. Hiçbir şey yok."

"Halıları ve zemini söktünüz mü?"

"Her santimini," diye cevapladım, yatak odasının penceresinin yanındaki raftan kitapları indirirken. Dördünü de. "Başka bir fikrin var mı?"

"Orada asılı hiç resim var mı?"

Etrafa bakındım, hayır demek üzereydim ki bir tane buldum.

Cat'in yaşadığı her yerde her zaman asılı *bir* resmi vardı.

O kadar yer varken banyodaydı. Üvey babam ve Cat'in eski sevgilisi Troy Brennan'ın tek başına çekilmiş bir fotoğrafı. Catalina Greystone Troy Brennan'ı asla unutamamıştı ve ben de onu suçlayamazdım. Boston sokaklarında adı fısıldanacak kadar korkulan ve sevilen bir adamla başka hiç kimse boy ölçüşemezdi.

"Bir," dedim dalgınca, resimde kimin olduğunu eklemekten kaçınarak.

"Yırt onu. Arkasında olacak," dedi Sparrow inançla.

"İşte bu yüzden kadınlara güvenmiyorum."

"Sorun değil. Biz de erkeklere güvenmeyiz. Sam?" diye sordu telefonu kapatmadan önce.

İşte başlıyoruz.

"Mmm?" Resmi gelişigüzel yere attım. Arkasındaki duvarda kare şeklinde bir delik vardı. Elimi içine sokabileceğim kadar büyüktü.

"Kaybınız için üzgünüm. Bunu bir kayıp olarak görmediğini biliyorum, ama seni yaratan kadının öldüğünü bilmekten mutluluk duyamıyorum. Çünkü günün sonunda o bana seni verdi. Ve ben seni çok seviyorum oğlum."

İçimden tatsız bir ürperti geçti. Sparrow duygusal bir tip değildi, ama iki yılda bir yaptığı küçük konuşmalarda içimden

kusmak için.

Telefonu kapattım ve Cat'in o deliğin içine sakladığı ayakkabı kutusunu çekip yırtarak açtım.

Donmuş kalbimin etrafındaki buz sadece bir santim kırıldı.

Mektuplar.

Mektupları bulduktan iki saat sonra hâlâ yerde oturuyor, Barbie evindeki Gulliver'e benziyordum - keş, fahişe versiyonu - mektupları tekrar tekrar okuyor ve yeni öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyordum.

Görünüşe göre Catalina, Bayan Masterson'a bu mektupları bulmamı sağlayacağına dair söz verdirmiş ve bunun için çok iyi bir nedeni varmış.

Ayrı yaşadığım annem hayat hikayesini bilmemi istedi. En azından bir kısmını. Soru şuydu, neden?

Mektupları yüzüncü kez okurken bile, sempati mi, intikam mı yoksa davranışları için bir açıklama mı istediğini anlayamadım.

Yirmi üç mektubun tamamı, o zamanlar petrol şirketi Royal Pipelines'ın CEO'su olan ve şu anda iş bitirici olarak hizmet aldığım Gerald Fitzpatrick'e gönderilmişti.

Tesadüfe bakın ki, aynı zamanda kız kardeşim Sailor'ın kocası Hunter Fitzpatrick'in ve saatler önce becerdiğim kadın Aisling Fitzpatrick'in de babasıydı. Ne zaman aklıma gelse onun tatlı sıcaklığının sikimi sardığını hâlâ hissedebiliyordum. Bu anıyı acı bir şekilde bir kenara ittim.

O mektuplarda okuduklarım hayatımın tüm akışını değiştirdi.

Sevgili Gerald,

Hayatıma yeni bir umut getirdiğiniz için teşekkür ederim. Brock'un vefatından sonra bana kalanlardan daha fazlası olduğunu görmemi sağladığınız için.

"Metres" kelimesi kulağa ahlaksız ve ucuz geliyor, değil mi? Senin için ne olduğumun hakkını vermiyor, hayatım. Senin için hissettiklerimi.

Jane'i benim için asla terk etmeyeceğini biliyorum. Ben aptal değilim. Diğer kadın olmanın yüküyle yaşamayı öğrendim. Tek istediğim kalbinin bir parçası. Küçük bir parça olabilir. Ona verdiğinin bir kısmı.

Göğsünüziün içinde atan o organdan bana bir parça verebilir misiniz?

Daha iyi bir insan, daha iyi bir anne, daha iyi bir sevgili olmam için bana ilham verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sonsuza dek seninim,

-Kedi.

Sevgili Gerald,

Bir bebeğimiz olacak! Buna inanabiliyor musun? Ben inanamıyorum.

Çok heyecanlıyım. Planınızda olmadığını biliyorum. İnan bana benim de planımda yoktu. Sam neredeyse küçük bir çocukken olmaz. Ergenlik öncesi. Bak Gerald, uzun zamandır birlikte olmadığımızı biliyorum ve ben de bez değiştirme günlerinin geride kaldığını sanıyordum ama bence bu bir işaret. Sanırım hayatın bize yolumuzu gösterme şekli var.

Hamilelik testimizi de ekledim. İlk kadın doğum randevuma benimle gelmek ister misin? Baskı yok ama çok isterim.

Bu arada, bir dahaki görüşmemizde bana marketten doğum öncesi vitamin getirebilersen çok sevinirim. Ufaklığı sağlıklı ve güçlü tutmalıyım!

Sonsuza dek seninim,

-Kedi.

Sevgili Gerald,

Bugün ofisinizde sizi görmeye geldiğimde yanımdan hızla geçip gitmeniz hiç hoşuma gitmedi. Benimle işiniz bitmiş olabilir, bunu açıkça belirttiniz ama içimde büyüyen bebekle işiniz kesinlikle BİTMEDİ. Kürtaj yaptırmam için bana teklif ettiğiniz miktar bir yana, dünyadaki hiçbir bedel karşılığında ondan (EVET, O'NDAN) kurtulmayacağım.

Beni istediğin kadar görmezden gelebilirsin. Haftalarca, aylarca, sonsuza kadar. Günün sonunda, bu bebek benden çıkacak ve senin olacak. Bir gün ya da diğer gün bu gerçeğe yüzleşmek zorunda kalacaksın.

Beni geri ara. Numaramı biliyorsun.

Bazen seninkini de,

-Kedi.

Gerald,

Bana yaptıkların için seni asla affetmeyeceğimi bilmeni istiyorum. için
Bi

z. Sen bir katilsin. Bir katil. Benim bir oğlum vardı. Jacob. O benim
içimdeydi. Ben de

Hamile. Tekmeledi, yuvarlandı ve büyük canının sesini her dinlediğinde
zevkle hareket etti.

O senin çocuğundu.

Bunun mükemmel hayatınızı zora soktuğunu anlıyorum. Ama yine de
dört gözle beklediğim ve kasvetli hayatımı zorlamamı sağlayan tek şeydi.

Ayrıca bir petrol şirketiniz olduğunu, halihazırda varisleriniz olduğunu
ve öldüğünüzde vasiyetiniz üzerindeki savaşın çok çetin geçeceğini de
anlıyorum.

AMA O SENİN OĞLUNDU.

O senin oğlundu ve sen onu acımasızca bedenimden çekip aldın. Bana
vurdun. Beni sağa sola fırlattın. Onu benden zorla çıkardın. Beni o kadar
kötü dövdün ki, bundan sonra ne olacağına dair hiçbir şüpheye yer
bırakmadın.

Dün aramızda geçenlerden sonra düşük yaptım. Planın buydu, değil
mi? Onu benden uzaklaştırmak? İşe yaradı.

Onu kaybettiğimi söyledikleri hastaneye koşmak zorunda kalana kadar
kanadım, kanadım ve kanadım.

Beş aylık hamileydim, Gerald. Bu da ölü doğum yapmam gerektiği
anlamına geliyordu. Üç aydır ayık olduğumu biliyor muydun? Hamile
olduğumuzu öğrendiğimden beri.

Bu bebeğe yeni, taze bir başlangıç vermek istedim. Jacob ve Samuel'i
birlikte büyütme ve onlara potansiyellerini gerçekleştirme fırsatı vermek.
Yeni bir sayfa açmak için.

Tüm günahlarımın kefareti için.

Şimdi hepsi gitti. En başa döndüm, kafam karıştı ve her zamanki gibi
kayboldum.

Ve siz, tabii ki, hala cevap vermiyorsunuz. İstediginizi aldınız.
Beni tamamen yok et ki artık senin için bir tehdit olmayayım.

Sana bunu yazarken, kapımın önüne bıraktığın uyuşturucu torbasını
buldum. Uyuşturucunun teslim edilmesini isteyen sen olduğunu biliyorum.
Kafam iyiiken beni hep daha çok sevdin, Sam'in yanında olmadığım
anlamına gelse bile.

Sam'i siktir et, değil mi? Zor durumda kalırsak, onu bastırmak için bir
şeyler de verebiliriz. Bu senin fikrindi. Onu uyuşturmak için

sessiz olurdu. Böylece telefonda konuşabilirdik. Karşı koyacak kadar büyüdüğünde bu yöntem işe yaramadı ve hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz. En son onu uyuşturmaya çalıştığımda neredeyse derimi yüzüyordu.

Merak etme Gerald, ilaçları alacağım. Tavşan deliğinden aşağı düşeceğim. İşe yaramaz bir beden olacağım, sadece tek bir şeye yarayan boş bir kap, sana zevk vermeye.

Ve yine döngü devam eder.

Uyuşturucu. Alkol. Rehabilitasyon. Dibe vurmak. Tekrar.

Bunların hepsi senin suçun ve Sam'i benden alırlarsa, umarım bunun vicdan azabını çekeceğini biliyorsundur.

Sonsuza dek senin değil,

-Kedi.

Gerald,

Dünkü telefon görüşmemizde de söylediğim gibi, bana sessizliğimin bedelini ödeyene kadar sizi yalnız bırakmayacağım.

Doğmamış oğlumuzu düşürmeme sebep oldun. Ödemeyi yapmazsan medya senin gerçekte kim olduğunu ve neler yapabileceğini öğrenecek.

Ve hayır, kesinlikle senin 50 bin dolarını alıp taşınmayacağım, özellikle de ikimiz de bunun Sam'i geride bırakmak anlamına geleceğini bildiğimiz için. Onu tek başıma büyütmem mümkün değil ve zaten Troy ve Sparrow da onu götürmeme izin verecek değiller.

300 bin bize yeni bir başlangıç sağlayacak. İyi bir rehabilitasyon merkezi. İyi bir okul bölgesinde bir daire. Doğru olanı yap, Gerald. Kaliforniya'da bana yardım edebilecek tanıdıklarım var. Parayı öde ve bu kabusu yok et.

Nefretle,

-Kedi.

Gerald,

Tamam. 150 bin olsun.

300 bin doların Sam'i de yanımda götürebileceğim anlamına geldiğini söylediğinde yüzüme güldünüz ve çocuğun sizin sorunuz olmadığını söylediniz. Oğlumu geride bırakmamın sorumlusu sensin, ben değil.

Onun için planların var, değil mi? Kendin söyledin. Yolların yanlış tarafından gelen kırık, etkilenebilir adamlar iyi asker olurlar. Zenginler fakirlerden beslenir. Tekrar düşün, çünkü Troy Brennan

Boston'da senden daha güçlü biri varsa o da Troy'dur. Sam'i senden koruyacağına inanıyorum ama yine de pençelerini Sam'e geçirmeyeceğine tam olarak güvenmiyorum. Onu kullan ve bana yaptığın gibi sahip olduğu iyi ve değerli her şeyi tüket.

150 bin dolar beni ne kadar uzağa götürecektir bilmiyorum ama sizden yeterince uzakta olmayacağını biliyorum.

Seni asla affetmeyeceğim.

Beni tekrar uyuşturucunun kollarına attığın için. Jacob'ı düşürmeme neden olduğun için.

Sam'den ayrılmama neden olduğun için.

Sen bir canavarısın, Gerald. Ve canavarlar öldürülmek için doğarlar.

Ailemi parçaladın ve bir gün aynısı sana da yapılacaktır. Samuel artık

Troy'a sahip ve Troy senin itip kakamayacağın tek adam. Son kez

söylüyorum,

-Kedi.

Son mektupları da yere bıraktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Görünüşe göre, Cat ve Gerald'ın bir ilişkisi varmış. Sadece bu da değil, bu ilişki bir çocukla sonuçlanmış. Jacob adında doğmamış bir oğul. Gerald, Jacob'ın doğumuna o kadar karşı çıkmıştı ki, Cat'in onu alıkoyduğunu fark ettiğinde, onu dövmeye karar vermişti.

Onu tekrar uyuşturucuya alıştırdı, sonra da taşınması ve beni geride bırakması için ona para verdi.

Bu hikayede Beyaz Saray büyüklüğünde delikler vardı.

Bir kere, mektuplardaki kadın Cat'e hiç benzemiyordu. Catalina alaycı, huysuz ve çivili bir dildo kadar anaçtı. Ya Gerry Fitzpatrick için Oscar'a layık bir rol yapıyordu ya da gerçekten değişmenin eşiğindeydi. Benim bahsim ilkinden yanaydı.

Ona bana ilaç vermesini söyleyenin o olduğundan şüpheliydim. Zaman çizelgesi uyuşmuyordu. O kadar uzun süredir sevgili olmalarına imkan yoktu.

Bunun dışında, yasal görünüyordu. Detaylar sıralanmıştı.

Cat şehri terk etmeden birkaç ay önce bir süre ayık kalmış, ardından birkaç hafta boyunca düzensiz bir şekilde uyuşturucu kullanmış ve yokuş aşağı gitmiştir.

Ayrıca Gerald'ı şahsen tanıma talihsizliğine de sahiptim, bu yüzden onun sikini sokmak istemediği bir am bulamayan kötü şöhretli bir zinacı olduğu gerçeğinden haberdar oldum.

Şiddet yanlısı olduğunu bilmiyordum ama *şiddet* yanlısı olmadığını da bilmiyordum. Aleyhindeki ikinci derece kanıtlar oldukça fazlaydı ve kendini kurtarmak için bir tutku suçu işleyebileceğini düşünmüyordum.

O ve Jane Fitzpatrick üst sınıf cehenneminde yaratılmış bir çiftti. İkisi de zengin ailelerden geliyordu, aynı kültürel geçmişe sahiplerdi ve birbirleriyle evlenerek kazanacakları çok şey vardı. Ayrıca başka bir ortak noktaları daha vardı: ikisi de tahammül edilemezdi - birbirlerine katlanamayacak kadar.

Yaşlı adam yıllar boyunca karısını sayamayacağım kadar çok aldatmıştı. En sevdiği penis türü evli olan Cat'in, Gerald Fitzpatrick'ten kendine şişman bir cüzdan bulmayı başardığına inanmak zor değildi.

Mektupların hepsi Gerald'ın o zamanki bekâr evine gönderilmişti, bu da gerçek olduklarının bir başka göstergesiydi. Fitzpatrick'lerin tüm mülklerini avucumun içi gibi biliyordum ve Catalina'nın mektupları geri dönmeden önce gönderdiği adres, Gerald'ın bu mülkü Sailor ve Hunter'a düğün hediyesi olarak vermeden önce metresleriyle buluşmak için kullandığı adresle aynıydı.

Mektuplara iliştilmiş resimler de vardı.

Cat'in Gerald'ın kucağına tüneyip yanağından öptüğü polaroidler. Egzotik yerlerde çekilmiş fotoğrafları. Tatillerde. Doğum günlerinde. Ve o kadar eski bir hamilelik testi ki, iki pembe çizgi silik ve zayıftı.

Sadece tüm gerçekler kusursuz bir şekilde sıralanmakla kalmadı, aynı zamanda *hatırladım*. Kısa süreli ayıklığını hatırladım.

Cat'in eve tren enkazı gibi, kanlar içinde ve morarmış bir halde geldiği günü hatırladı.

Kırılmışlığı, o kadar acınası, o kadar bütün ki, o anda ben bile ondan nefret edemedim.

Nasıl da yatağının içinde sürünüyor, kontrolsüzce ağlıyor, yaprak gibi titriyordu ve ben kendimi çaresiz, ona yardım etmekle beni bir kez daha besleyemediği için ondan nefret etmek arasında kalmış buluyordum.

Gecenin bir yarısı büyükannemin yatağının yanına nasıl gizlice gittiğini -büyükannem Maria ve ben bir dolap büyüklüğünde bir odayı paylaşıyorduk- ve

"Ambulans çağırın. Hastaneye gitmem gerek. Hemen."

İhanet çok büyüktü.

Gerald başından beri Catalina'nın biyolojik oğlu olduğumu biliyordu ama yine de benim hizmetlerimi kullandı.

Ona göre, bugün yaptığım iş için beni uzaktan tımar ediyordu.

Annemi uyuşturucu ve alkole sürüklemişti. Onu hamile bıraktı ve düşük yapacak kadar dövdü. Sonra da beni terk etmesini sağladı.

Farklı bir hayatım olabilirdi.

Daha iyi bir hayat.

Beni adil bir ikinci şanstın mahrum bıraktı ve yollarımız tekrar kesiştiğinde bunu itiraf edecek kadar erkek bile değildi.

Gerald Fitzpatrick beni bir gelecekten, ailemden, doğmamış kardeşimden mahrum bıraktı.

Bunun bedelini ödeyecekti.

Kanıyla.

Gözyaşlarıyla.

Lanet olası sefil hayatıyla.

Tüm yetişkinlik hayatım boyunca Boston'ın iş bitiricisi olmuştum. Troy yirmi iki yaşına geldiğinde bu işi bırakıp daha kârlı ve yasal işlere yönelmeye karar verdiğinden beri. Bunu hep onun bana doğum günü hediyesi olarak görmüştüm. Aile işini devralmış, Boston'un zengin ve nüfuzlu insanların bana getirdiği her sorunu, ne kadar alışılmışın dışında olursa olsun, çözmeye çalışmışım.

Yirmi iki yaşına geldiğinde, gittiğim her yerde hem suçlular hem de kanun tarafından korkulan ve saygı duyulan biri olmak için yeterince kemik kırmış ve kafatası ezmişim.

Adım FBI'nın en çok arananlar listesine girdiğinde Troy, Sparrow'la evcilik oynuyor, restoranlarını işletiyor ve sıcaktan uzak duruyordu. Farklı olduğumu biliyordu -kan iştahı olan birkaç ton daha koyu- ve beni evcilleştirmekten çoktan vazgeçmişti.

Hayatım boyunca başkaları için bir şeyler tamir ettim.

Kendime tek bir hesapsız yıkım lüksü tanımanın zamanı gelmişti.

Gerald Fitzpatrick'in sevdiği ve değer verdiği her şeyi öldürmek.

Ben.

Karma hiç bir adresi kaybetmedi.

Ve ben de onun zamanında gelmesini sağlayacaktım.

Catalina Greystone'un mezar taşı siyahtı.

İroni bir kaltaktı, ama kesinlikle iyi bir mizah anlayışı vardı.

Cat'in neden ve nasıl Atlanta'daki bir mezarlığa gömüldüğünü bilmiyordum ama üvey annemin bu işle bir ilgisi olduğuna dair bir fikrim vardı.

Sparrow pratik ama bir o kadar da duygusal bir insandı. Dindar olmasa da, Katolik erdeminin damarı vücudunda kalın ve dolu bir şekilde akıyordu.

Catalina'nın yakıldıktan sonra kimse küllerine sahip çıkmayınca çöpe atılacağını bilmeye dayanamazdı. Sparrow, benim onun mezarını ziyaret etmek isteyebileceğim en ufak bir ihtimali bile göze alamazdı.

Sonraki birkaç günü Atlanta'daki otel odamda, telefonlara cevap vermeyerek, yerel çete liderleri ve uyuşturucu baronlarıyla gizli toplantılar yaparak ve Gerald'dan alacağım intikamı planlayarak geçirdim. Üçüncü gün otelden ayrıldım ve Catalina'nın mezar taşına gittim. Bayan Masterson beni arayıp taşı çoktan diktiklerini haber verdi ve onunla birlikte gidip görmek isteyip istemediğimi sordu. Kibarca reddettim -bir erkeğin tahammül edebileceği kadar boktan elmalı turta ve boş sohbet vardı- ama yine de havaalanına ve Boston'a dönmeden önce mezarlıkta bir mola vermeye karar verdim, çoğunlukla kaltağın altı ayak altında ve çoktan ölmüş olduğundan emin olmak için.

Yumruklarımı siyah bezelye ceketimin ceplerine gömüp, kırık çocukluğumun bir anıtı olan pürüzsüz, taze ve parlak mezar taşına doğru yürürken, yosunlu toprak mokasenlerimin altına battı.

Ona ulaştığımda durdum ve Sparrow'un Cat'in kısa unvan listesinden 'anne' kelimesini çıkardığını fark ettiğimde acımasızca sııttım. Sanırım siparişi verdiğiinde saat çok geç olmuştu.

Hava Georgia için alışılmadık derecede soğuktu, rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Uyuşmuş parmaklarımın arasında bir sigara yaktım, mokasenimin ucuyla parlak taşın üzerine çamur sürüp biraz kirletirken sııttım.

"İyi ki kurtuldun, tatlım."

Çömelip sigaramı tutan elimle mezar taşına dokunarak insan hayatının ne kadar kısa olduğuna hayret ettim. En iyi ihtimalle bir yüzyıl, bu gezegenin sunduğu şeylerin tadını çıkarmak için yeterli bir süre değildi.

"Biliyor musun Cat, seni öldürmeyi yeterince sık düşündüm. İki ayda bir, belki. Sana bir hayat veren birinden bir hayat almanın şiirsel bir yanı var," *dedim*, sonunda gitmesine düşündüğüm kadar sevinmediğimi fark edince şaşırarak. "Ama sonra her şey aynı noktaya geldi: Bir insanı öldürmek risk almaktır. Sen asla bu riske değmezdin. Hayat hikâyesinin özeti bu, değil mi Catalina? Hiçbir zaman sonradan düşünülen bir şey olmadın. Bir sürü sevgilin, sahte arkadaşların, nişanlın ve hatta bir kocan oldu ama kimse mezarını ziyaret etmedi. Sadece Stalin'i sevimli bulan seksen beş yaşındaki bir komşu. Sanırım bu bir veda." Ayağa kalktım, sigaramdan son bir nefes çektim, mezar taşının üzerinde gezdirdim ve ardından sönmeye için yanan kora tükürdüm.

Arkama bakmadan döndüm.

Biri daha tozu dumana kattı.

OceanofPDF.com

Three

Sam

Troy ertesi gün Badlands'deki ofisimde oturup viski ağırlıklı sıcak bir içkinin ve koridorda koşuşturup emirlerimi yerine getiren işçilerimin mutluluk verici sesinin tadını çıkarırken, "Bu işin kontrolden çıkmasına izin verme," diye uyardı.

Birkaç dakika önce kendisine uzattığım, Catalina ile Gerald arasında on yıllar öncesine ait arama kayıtlarını karıştırdı. Parmakları açık havanın soğüğundan hâlâ mavi renkteydi, solgun yüzü Boston'un kış ısırığından pembeleşmişti.

"Bu tarih öncesi kanıt parçasını nasıl buldun?" "Ben çok becerikli bir adamım," dedim.

"Yok artık."

Boston'a gittiğimde yaptığım ilk şey Cat/Gerald ilişkisini derinlemesine araştırmak ve ilişkileri hakkında daha fazla bilgi edinmek oldu. Birbirlerine yaptıkları aramalara bakılırsa, ben dört yaşındayken çirkinleşmeye başlamışlar ve ben dokuz yaşındayken de ayrılmanın eşiğine gelmişlerdi.

Catalina'nın ilk ve tek kez gerçeği söylediği zamanın, aynı zamanda sorunlarını ortadan kaldırmam ve kızına asla dokunmamam için bana yılda otuz milyon dolar ödeyen adamla ilişki gibi korkunç bir şeyi itiraf ettiği zaman olması inanılmazdı ve yine de tamamen mantıklıydı.

Catalina öldükten sonra bile tam bir baş ağrısıydı ama hikâyenin asıl kötü adamı Gerald'dı çünkü onun uyuşturucusu kokain değildi. Amcıkı ve bunu daha iyi bilmeliydi.

"Kız kardeşinin Gerald'ın oğluyla evli olduğunu unutma. Biz bir aileyiz." Troy bir eliyle ceketini düzeltti, yüz ifadesi düşmanlıkla doluydu.

Onunla ilgili her şey dolu bir tabanca gibi patlamaya hazırды.

Karşılıklı oturuyorduk, ben ve üvey babam, birbirimizin aynadaki görüntüsü gibiydik. Aynı siyah Armani pantolon, devasa bedenimize göre özel dikim. Aynı Sicilya el yapımı mokasen ayakkabılar. Aynı siyah elbise gömleği - ya da lacivert, ya da koyu gri, ama asla beyaz değildi; iş tanımınızın bir parçası galonlarca kan çekmek olduğunda soluk renkler son derece kullanışsızdı.

Tavırlarımız bile benzerdi. Onun ağzının kenarına yapıştırdığı bir kürdanla yatıştırdığı bir ağız takıntısı vardı, ben ise sigara kullanıyordum.

Ama işin özü şuydu: Troy ve ben kan bağına sahip değildik. Onun buz gibi, kaymaktaşı mavisi gözleri vardı. Benimkiler griydi, Brock gibi. Greystone's.

Saçları simsiyahtı, şakaklarında ve dul kadının tepesinde kırlar vardı. Benimki şekerleme kahverengisiydi.

O solgundu. Ben bronzlaşmışım.

Bir rugby oyuncusu gibi yapılıydı. Bense rugby *sahası* gibi yapılıydım. Ve o paranın içinde doğmuştu, ben ise buna uyum sağlamak zorunda kalmışım.

'Zenginleri yemek' deyimi beni hep eğlendirmiştir. Küçük yaştan beri zenginlerin sizi yediğini öğrenmişim. Bu yüzden insanlar onlardan bu kadar nefret ediyordu.

Onları yenemiyorsanız, onlara katılın.

Bir daha asla fakir olmayacaktım, bu yüzden Aisling Fitzpatrick'e dokunmak akıllıca değildi. Fitzpatrick'ler beni daha zengin yaptı. Bu işe başladığım, kongre üyeleri için bacak kırdığım ve egzotik adalarda metresler sakladığım zamankinden çok daha zengin.

"Bu Sailor'a, Hunter'a, Rooney'e ya da Xander'a dokunmayacak," diye güvence verdim ona, kız kardeşimi, kocasını ve çocuklarını kastederek. Zippo'mu parmaklarımın arasında ileri geri salladım, konuşmaya olan ilgimi kaybetmiştim.

Troy, "Hunter'ın ağzı açık kalacak," dedi.

"Hunter yatılı okuldayken ona sırtını dönen ailesini umursamayacak kadar kendi ailesini yaratmakla meşgul," diye tersledim dişlerimi göstererek.

Fitzpatrick'ler yakın zamanda Brady Bunch ödülleri kazanacak gibi görünmüyordu. Aksine, Lannisterlar'a taş çıkartıyorlardı.

"Birlikte bira içtiğim her orospu çocuğunun duygularını bağışlamayacağım. Hunter hayatta kalacak. Gerald gazabımı hak etti."

"Bana kalırsa Gerald da senin gazabına uğrayabilir. Bu kavgada benim köpeğim yok, Sam." Troy'un burun delikleri alevlendi ve sözlerini dikkatle ölçtüğünü anlayabiliyordum. Çoğu zaman içine daldığım durumları yatıştırmaya çalışırdı, çünkü patlamamın neredeyse kesin olduğunu biliyordu. Bir şeyleri kırmayı ve parçalanmalarını izlemeyi seviyordum. Bana nostaljik diyebilirsiniz ama kaos bana çocukluğumu hatırlatıyordu. Ve ben her zaman kan banyosuna hazırdım.

"Sadece çok düşüncesizce bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum. Seni tanıyorum evlat. Her zaman tetikte olmuştundur."

"Olmak istediğim kadar mutlu değilim." Zippo'yu bıraktım, boynuma deri bir iple bağlı Aziz Anthony tılsımını parmakladım. "Bu da bizi bir sonraki konuya getiriyor. Rusları şarküterilerinden birine yüz otuz kilo haşhaş sokarken yakaladım. Vasily Mikhailov her ne sattıysa -ki pastırma falan değildi- kazancından pay vermedi."

Ben de yüzünü kestim. Göze göz falan.

Belki Bratva patronunun yüzünü kesmek şimdiye kadar yaptığım en hesaplı şey değildi ama altımda kıvranırken acı içinde çığlık attığını görmek bana kesinlikle zevk veriyordu.

Troy hırladı. "Beni Ruslar hakkında konuşturmayın. Onların topraklarını ele geçirmeye hiç hakkınız yoktu zaten. Gerald Fitzpatrick'e dönelim." İşaret parmağını havada döndürerek konuyu geri sardı. "Biz doğrulayana kadar bu bilgiyi saklamamı istiyorum. Kötü göründüğünü biliyorum.

."

"Hava geçirmez," diye sıkıştım. "Kanıtım var. Kesin gerçekler." Aramızdaki kâğıtları tokatladım.

Cat'in söylediği her şey doğru değildi ama çoğu doğrudu. Gerald'ı kurutmamı gerektirecek kadar. Adam küçük kardeşimi öldürdü. Bu dünyadaki tek biyolojik ailemi. Brock gitmişti. Cat gitmişti. Bir şeyim olabilirdi. Bakacak bir insanım olabilirdi.

"Ve *hala...*" yumruğunu aramızdaki masaya vurdu "...bilmediğini düşündüğü bir şey biliyorsun. Artık üstünlük sende. Rolün çerçevesinde hareket et ama bunu Kızıl Düğün'e çevirme. Seni tanıyorum Sam. Yavaş ölümleri hızlı ölümlerden daha çok seviyorsun. Ona işkence et ama işini tamamen bitirme."

Haklıydı. Neden bu bilgiyle Gerald'a gidip ona kendini savunma fırsatı vereyim ki, eski usulle, hayatını cehenneme çevirerek bu bilgiyi ondan sağlamak varken?

İntikam ve ceza bir sanat dalı olsaydı, eserlerim Louvre Müzesi'nin her yerinde olurdu. Gerald'ın ruhunu bir kaşıkla çıkarıp ziyafet çekebilirdim, hem de kız kardeşimi ve onun jigolo görünümlü kocasını üzmeden.

Deri koltuğuma tembel tembel uzanarak, "Peki," dedim. "Sanırım ona biraz işkence edebilirim. Ama eninde sonunda boğazına *yapışacağım*."

"Sonunda hala en az birkaç ay var ve umarım şu anla o zaman arasında fikrini değiştirmeni sağlayacak bazı bilgilere rastlayabilirim." Troy ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini ilikliyordu, bakışları soğuktu ama yine de bir şekilde onaylıyordu.

Bir canavar yaratmış olmaktan nefret ettiğinden daha çok, onu sevmiş olmaktan nefret ediyordu.

o.

Acımasızlığımı, sertliğimi ve kana olan iştahımı ondan aldım.

Yukarıdakilerin hepsinde onu geçtim.

Troy kendi çapında onurlu bir mafya patronuydu. O Yıkım konusunda ustaydı ama bunu sadece kendisine karşı gelenlere uyguluyordu.

Ben, iliklerime kadar yozlaşmıştım. Hiçbir şey benim altımda değildi. Tecavüz, pedofili, kadınları ve çocukları dövmek dışında... bilirsiniz, her zamanki insanlık dışı saçmalıklar.

Herhangi bir yetişkin erkek adil bir oyundu ve eğer bana yanlış yaparlarsa işleri biterdi. Bu bana belli bir avantaj sağladı.

"İyi misin?" Kapının yanında durdu, kaşlarını çatarak bana baktı. Bir sigara yaktım. "Neden iyi olmayayım ki?"

"Cat-"

"Tıpkı adaşı gibi, sadece bir korkaktı. Ölümünü bahsetmeye değer bir olay olarak görmüyorum. Dırdırcı yan komşusunun yaptığı berbat elmalı turtaya katlanmak zorunda kalmam, insanlar öğrenmeden önce bir hafta boyunca evinde çürümeye terk edildiğini bilmekten daha fazla rahatsızlık verdi."

"*Tamam...*" Gözleri benimkilere kaydı, hâlâ bir duygu parıltısı arıyordu. "Gerald'a karşı intikam planında fazla vahşileşme, olur mu? Unutma, bu konu hâlâ soruşturma aşamasında."

Troy'un Brock'u öldürdüğü ormanda, üzerinde onun adının yazılı olduğu bir mezar kazdığımı söylememe gerek yok.

Bir kardeşim olabilirdi.

Koşulsuz birisine sahip olabilirdim.

"Elbette." Gülümsedim.

Elbette.

Aisling

Tıbbi bir çizelgeyi çevirirken, telefonum önlüğümün ön cebinde dans ederken sıkıca gülümsedim. Kalçamdaki titreşimi görmezden geldim.

"Test sonuçları geldi, Bayan Martinez, birlikte inceleyip sizin için ne anlama geldiklerini ve bundan sonra ne yapmanızı önerdiğimi konuşabiliriz diye düşündüm." Ofisimde önümde oturan kadına baktım.

Gözlerini sabit bir şekilde kırpıştırdı, sırtı dikti, parmakları masamda birbirine kenetlenmişti, kendini daha fazlası için hazırlıyordu. Dışarıda kar, yanlara doğru tabakalar halinde yağıyordu. Duvarları kaplayan dar, kalın camlı pencerelerden zar zor dışarı çıkılabiliyordu.

Onun önündeki koltuğa çöktüm. Telefonum tekrar çaldı.

"Pekala. Tamam. Bakalım, olur mu?" Dosyalarını karıştırmaya başladım, kan testlerini incelerken gözlerim duyguyla yanıyordu. "Burada ne var? Burada diyor ki... ah, affedersiniz. Bir dakika." İşaret parmağımı kaldırıp önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım ve içimden inledim. Daha iyi biri ölmüştü. Ailem ben isteyken beni rahatsız etmemeleri gerektiğini bilirdi.

Hunter'dan üç cevapsız arama vardı.

Biri annemden.

En kötüsü de Hunter'dan gelen bir mesaj.

Yıllar önce, hepimiz henüz gençken, dünyanın dört bir yanındaki farklı akademik kurumlara ve stajlara atıldığımızda, iki kardeşim ve ben bir anlaşma yaptık. Kim olduğumuzdan dolayı telefonlarımızın takip edilebileceğine inanarak yetiştirildiğimiz için, "Çabuk, rafinerilerimizden birinde patlama oldu, Da'nın hatası" gibi basit bir şey yazamazdık. Bu yüzden eğer bir şey gerçekten acilse birbirimize gizli bir kodla mesaj atmaya karar verdik: *Clover*.

Dört yapraklı yoncanın iyi şans getirdiğine dair İrlanda inancına ironik bir yaklaşım. Hunter'ın metni büyük harflerle yazılmıştı.

Hunter:

CLOVERCLOVERMOTHERFUCKINGCLOVERRRRRR.

"Bunu almak zorundayım. Özür dilerim." Yerimden fırladım, aceleyle ofisten çıktım, telefonum kulağıma yapışmış halde ana klinik katına koştum. Çevir sesi başlamadan önce Hunter cevap verdi.

"Ash. Eve gelmen gerek. Ben Da."

"O iyi mi? Yaralandı mı?" Nefesimi içime çektim ve çoktan duyarlı Prius'umun anahtarını elime aldığımı, Bayan Martinez'i ve sorumluluklarımı geride bırakarak kapıdan dışarı fırladığımı fark ettim.

"Fiziksel olarak mı? O iyi. En azından şimdilik. Annemin önümüzdeki birkaç saat içinde kışına ne yapacağını bilmenin bir yolu yok. Dinle Ash, bir skandal var. Birisi Da'nın ... uh ... ile bazı fotoğraflarını ve mesajlarını sızdırmış." Durdu ve bana mümkün olduğunca az acı verecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Bu Hunter'dı. Acımasızca güzel ve kalp kıracak kadar yumuşak.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Hunt. Annemle babamın Romeo ve Juliet'e taş çıkartmadıklarını biliyorum. Tanrı aşkına, hayatım boyunca onların çatısı altında yaşadım." Arabama bindim ve Avebury Court Malikânesi'ne doğru yola çıktım. "O ne yaptı?"

"Bu bir seks skandalı," diye ağzından kaçırdı. "Şok edici değil, biliyorum, ama bu sefer internette oldukça grafik resimler var. Ortaya çıkar çıkmaz babam beni aradı. Devon şu anda biz konuşurken onları kaldırmaya çalışıyor."

Devon Whitehall ailenin avukatı ve babamın en yakın mütteliklerinden biriydi. Gizemli bir geçmişi olan bir İngiliz aristokratı. Üçümüz arasında doğuştan çekici olan Hunter, ailemin petrol şirketi Royal Pipelines'ta halkla ilişkiler ve medyayla ilgili her şeyden sorumluydu. Da'nın ilk aradığı kişinin o olması mantıklıydı.

"Vay canına." Sesimdeki incinmişliği gizlemeye çalıştım, çünkü incinmesi gerekenin ben olmadığımı biliyordum. Haksızlığa uğrayan annemdi. Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yandı.

Merde, annem kalp krizi geçirecek.

"Bu... ironik," diye öksürmeyi başardım.

"Öyle mi dersin?" Hunter homurdanarak ters ters baktı.

Çok uzun zaman önce, biz çocukların ona taktığı isimle Da ya da *Athair* (Gal dilinde baba anlamına gelir), Hunter'ın bir seks kaseti internete düştüğü için onu Kaliforniya'daki okulundan alıp Boston'a kadar sürüklemişti. Kaset ortalıkta dolaşmış ve aile için çok olumsuz manşetler atılmasına neden olmuştu. *Athair*, Fitzpatrick klanına yaşattığı ulusal utanç yüzünden Hunter'ı cezalandırmak için elinden geleni yapmıştı. Yani bu kesinlikle ironinin en iyisiydi... ve en kötüsü.

Babamın annemi aldattığını bilmediğimizden değil, ama bunu her zaman gizli tuttu ve asla sızmasına izin vermedi. Kusursuz bir aile babası olarak ün yapmıştı ve onu alaşağı etmeyi başaran her kimse şu anda kına yakıyor olmalı.

"Neredesin? Annem nasıl?" Keskin dönüşler yaptım ve fırsat buldukça sarı ışıkları çaldım, ısrarla yağan kar tanelerini görmezden geldim

Back Bay'e doğru hızla ilerlerken gökyüzünden.

"Şu anda Avebury Court'a yeni giriyorum. Sail ve çocuklar benimle. Cillian, Persy ve Sam zaten oradalar. Annem ..." Hunter nefes alarak durakladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum Ash. Telefonu açmadı. Acele et. Ona ulaşabilecek tek kişi sensin."

Çaba gösteren tek kişi benim, diye düşündüm acı acı.

"Tamam, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum,

kardeşim." Bununla

birlikte telefonu kapattı.

Eve dönüş yolunda dizim direksiyona çarptı.

Anne. Kırılğan, savunmasız Jane Fitzpatrick.

Üzüntüsünü alışveriş çılgınlıklarında boğan, onunla kalmak yerine arkadaşlarımla dışarı çıkmayı tercih ettiğim her seferinde ağlayan ve her zaman dudaklarının ucunda ona bir şekilde hizmet etmem için hazır bir isteği olan.

Büyürken tıpkı onun gibi olduğumu düşünmüştüm.

Uysal, utangaç ve zarif. İnsanların benden beklediği kişi olmak için çok uğraşmışım. Kemikli yapısından narin güzelliğine kadar Jane Fitzpatrick'in kırılğanlığı, yıllar boyunca pek çok hayranın ve kadının kıskançlığını ve öfkesini çekti. Ancak zaman geçtikçe annemden daha güçlü, çok daha güçlü ve bağımsız olduğumu fark ettim.

Bu da anneme benzediğimi ama babamla aynı özelliklere sahip olduğumu gösteriyordu.

Bu, şu anda keşfedemeyecek kadar öğrendiğim bir şeydi.

Jane Fitzpatrick en sevdiği elbisesi gibi depresyona girip çıkıyordu ve babam artık emekli olmasına ve günde sadece birkaç saat aile işiyle uğraşmasına rağmen ona yardım etmek için çok az şey yaptı.

Bu yüzden de evlenip kendi ailemi kurmadan önce olabildiğince uzun süre evde kalmaya karar vermiştim.

İnsanlar evde kalma kararımdan dolayı beni hep sessizce yargıladılar. Her zaman şımartılmak istediğim için kaldığımı düşündüler.

Kimse kalmamdan şüphelenmemişti çünkü şımartan bendim.

Ama ben tam da bunu yaptım, durumu tersine çevirdim ve *onun* ebeveyni oldum. İlk gerçek depresyonu ben on sekiz yaşındayken oldu; hiç uyumuyordum, tüm zamanımı banyosunu doldurmak, saçını taramak, günlük moral konuşmaları yapmak ve onu doktorlara götürmekle geçiriyordum.

O zamandan beri, üç kez daha iniş ve çıkışlarında ona bakmasına yardım ettim. Bu yüzden babamın tüm çalışmalarımı böylesine dikkatsizce mahvetmesi sırtımdan bıçaklanmışım gibi hissettirdi.

Bir çığlık atarak evin önüne park ettim ve Cillian'ın Aston Martin'i ile Hunter'ın G-Serisi Mercedes'inin yanına park edilmiş olan Sam'in Porsche'sini görünce kalbimin pıt pıt atmasına aldırmadan malikânemizin çift kapısını açtım.

Herkesi bulmak zor bir görevdi. Antreden ikinci yemek odasına kadar annemin feryatlarını ve histerik çığlıklarını takip ettim. Feryatları yüksek tavanlarda yankılanıyor, mermer heykellere ve aile tablolarına çarpıp sekiyordu.

Yemek alanına ulaştığımda durdum. Annem ve *Athair* ortada durmuş, bahçeler ve ağır bordo perdeler fon oluşturmuş, cehennemden gelen bir çığlık yarışına girmişlerdi.

Annem o kadar kızarmıştı ki patlayacak sandım. Babam bir an bolca özür dileyip bir an sonra hararetle kendini savunmak gibi tutarsız bir yöntem denedi. Arkalarında, Cillian'ın bir kolunu, oğulları Astor'u göğsüne bastırmış olan sarışın karısı Persephone'nin üzerine şefkatle koymuş, onlara küçümseyerek baktığını gördüm.

Hunter, Sailor ve çocukları da oradaydı. Annem sivri nesneler fırlatmaya başlarsa diye güvenli bir mesafede duruyorlardı ki bu pek olası değildi.

Cillian parmaklarını bir kez şıklattı ve iki hizmetçi içeri koşarak, büyükanne ve büyükbabalarını bu şekilde görmeye hakları olmayan küçük çocukları sözsüz bir şekilde kucaklarına aldılar.

Aile avukatımız Devon odada değildi. Onu bahçeye açılan Fransız kapılarının ardında, telefonda hararetle bir şekilde konuşurken görebiliyordum, şüphesiz medya ile durumu yatıştırmaya çalışıyordu. Ayak sesleri el değmemiş, tertemiz karda çukurlar açıyordu.

Bir de Sam vardı. Odanın köşesindeki duvara yaslanmış, yumruklarını pantolonunun ceplerine sokmuş, dudaklarında hafif, kurnaz bir gülümseme, yıkıcı bir güzellik ve sıradan bir yıkım.

Omuzlarımı dikleştirdim, burun deliklerimin taze ve sıcak bir öfkeyle alevlendiğini hissettim.

Sam'i görmeyeli bir hafta olmuştu. Bir boğuşmayı paylaştığımızdan beri. Kendimi onun kalbine girebileceğime ikna ettiğimden beri.

Ertesi gün, ayarladığımız gibi kulübüne geldim, ancak eyalet dışında olduğunu öğrendim.

"Üzgünüm aşkım, ama Patron sıradan bir sevişmeden daha önemli bir iş üzerinde. Sanırım Brennan'ın metresi olarak geçireceğin iki dakika sona erdi," demişti askerlerinden biri, içeri girmek istediğimde yüzüme gülerken.

O geceyi düşündüğümde utançtan kulaklarım pembeleşti. Sam telefonu açıp arama zahmetine bile girmemişti. Mesaj atmamıştı. Planlarımızın değiştiğini bana bildirecek *herhangi bir şey*.

Onu son gördüğümünden beri zaman kalınlaşmış ve yapış yapış olmuştu, her dakika sanki bir akıntıya karşı hareket ediyormuş gibi sonsuza dek sürüyordu. Şimdi karşımdaydı ve ona hak ettiği azarı bile söyleyemiyordum çünkü ailemin yanındaydık.

Gözlerim Sam'den tekrar aileme kaydı.

"Kimse senden sadık olmanı istemedi, Gerald!" Annem kollarını havaya kaldırarak yüksek sesle haykırdı. "Bu senin için çok fazla olurdu, değil mi canım? Ama neden bu konuda sağduyulu olamadın? Ne kadarına tahammül edebileceğimi sanıyorsun? Ben yürüyen, konuşan bir şakayım! Şu resimlere bak. Şunlara bir bak!" Annem bir gazeteyi havaya fırlatarak babamın etli göğsüne vurdu.

Kapının yanındaki yerimden, babamın kameraya kıkırdayan iri memeli bir sarışını göğüslerinden kavradığı bir fotoğraf olduğunu görebiliyordum. Adamın da kız gibi çırılçıplak olduğu belliydi. Kız babamın kucağında oturuyordu ve bunu yaptıkları da çok açıktı.

"Daha da kötüsü, kız yirmi beş yaşında! Kendi kızından daha genç. Aklından ne geçiyordu? Aisling, işte buradasın!" Annem bana bakmak için döndü, bir an için babamı herkesin önünde küçük düşürmenin ortasında olduğunu unutmuştu. "Bir sevgilim ol ve birinden bana ballı ve zencefilli özel çayımı vermesini iste ve sıcak banyomun yakında hazır olmasını sağla."

Herkesin gözleri bana çevrilmişti, bir uşağın görevini yapmamın istenmesine şaşırmışlardı. Şaşırmamaları gerekirdi. Yakından baksalar, başından beri bu evde yardımcı olduğumu göreceklerdi.

"Elbette anne." Sıkıca gülümsedim, elimden geldiğince zarafet ve soğukkanlılıkla odadan dışarı süzıldüm ve ben yokken onunla ilgilenilmesi için hizmetçilere ricalarımı ilettim. Tam zamanında yemek salonuna döndüğümde annemin evlilik yüzüğünü babama fırlattığını gördüm.

Bir akşam için karanlık eğlenceden payına düşeni aldığına karar veren Cillian aralarına girdi.

"Yeter. Sence bunu kim sızdırmış olabilir?" Cillian talep etti. "Resimlerdeki kadın değil. Şu anda evli ve bir çocuğu var ve bunun ortaya çıkmasından dolayı dehşete düşmüş durumda. Hunter onunla daha önce konuşmuş. Birinin eski telefonunu hacklediğini ve görüntüleri yasadışı yollardan çaldığını iddia ediyor."

Hunter odanın köşesinden, "Hıçkırıkları ve histerik ağlamasıyla da doğruyu söyledi," diye ekledi.

"Bahse girerim! Aksi takdirde ona asla zaman ayırmazdım! Dikkatli davrandım. Yemin ederim." *Athair* yumruğunu havaya salladı, çenesi hep birlikte sallandı. "Bu bir tuzak. Sana asla yanlış yapmayacağımı biliyorsun, Jane canım."

Annem babamdan bir adım daha geri çekildi ve ona tamamen yabancıymış gibi baktı. Annemin çarpıcı güzelliği, babamın görünüş açısından ne kadar trajik bir şekilde eksik olduğunu vurguluyordu.

Gerald Fitzpatrick'in teni soluk, benekli ve lekeli pembeydi. Boncuk gibi siyah gözleri ve seyrelmiş beyaz saçları olan iri yarı bir adamdı.

Biz kardeşler, farklı renklere sahip olmamıza rağmen annemizin varyasyonlarına benziyorduk, aramızda estetik açıdan en hoş olanı Hunter'dı.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Cillian Da'ya, sabırsızlıkla odayı tararken. "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Düşmanlarımızı saymaya başlarsak gelecek yıla kadar buradan ayrılamayız ve gelecek yaz Maldivler'de bir tatil rezervasyonumuz var." Hunter Rolex'ini kontrol ederek alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

"Ben bununla ilgilenirim." Sam odanın ortasına doğru bir adım attı.

Bir elini babamın omzuna attı. "Hadi, Gerry. Bu karmaşanın dibine inelim. Mahremiyet lütfen." Parmaklarını genel yönümüze doğru şıklatarak hepimize dışarı çıkmamızı işaret etti. "Jane, sen de."

Herkes yavaşça odadan çıktı. Annem dışındaki herkes. Annem oflayıp puflayarak itiraz ederken elinden tutup onu dışarı çekmek zorunda kaldım.

"Bu hiç adil değil! Ne söylediklerini bilmek istiyorum." Onu hizmetkârların onu izleyebileceği mutfığa doğru yönlendirirken kolumu biraz fazla sıkı tuttu. "Oh, Aisling, bir sevgili ol ve gidip onları dinle. Görünmememe konusunda iyi olmadığımı biliyorsun. Eminim fark edilmeden içeri sızabilirsin." "*Anne*," diye inledim, başımın ağrımaya başladığını hissediyordum.

Gözlerim. "Brennan mahremiyetleri olmasını istedi."

"Brennan vahşi ve canavarın teki. Ne istediği kimin umurunda?"

Haklıydı ve geçen haftadan sonra Sam'in bana verdiği talimatları görmezden gelmeye özellikle meyilli hissediyordum.

Yemi yuttum.

Annemin kemikli parmaklarını mutfakta dumanı tüten bir fincan çayın etrafına sardıktan ve hizmetçilerden birinden ona göz kulak olmasını istedikten sonra, Sam ve babamın ne hakkında konuştuklarını araştırmak için gizlice bitişikteki güneşlenme odasına girdim.

Yemek odasındaki sesler güneşlenme odasına kolayca taşınabiliyordu; ağabeylerimi ve babamı şarap içerken, iş ve kadınlar hakkında kabaca konuşurken dinlediğim yıllar bana bunu öğretmişti.

Kulağımı duvara dayadım ve dikkatle dinledim.

"Bir adım geriye gidelim. Bana eski sevgililerinden, güzel bir çek için etrafta pusuya yatmış olabilecek potansiyel piç çocuklarından bahset." Sam'in sesi meşe kapıların ardındaki mermer kadar yumuşak ve sertti.

"Tanrım, Brennan, ne kadar yüklü bir soru. Son on yılda Bonnie, Sheila, Christie, Ulrika, Ruthie-"

"Evliliğinizin ilk yılından başlayın ve yukarıya doğru ilerleyin," diye sözünü kesti Sam hızlıca. "Kapsamlı olmamız gerekiyor."

"Bu günler sürebilir!" diye itiraz etti babam.

Midemin çukurunda kara bir delik vardı ve karanlık duygularla doluydu. İhanetin boyutu nefesimi kesmişti. O kadar dikkatsizdi ki. Çok bencil...

Bir şeyin çatırdadığını duydum ve yere baktığımda tırnağımı avucuma o kadar derin batırdığımı fark ettim ki kırıldı.

Annemle babamın garip ilişkilerden hoşlandıklarını hep biliyordum ama bu kadarı da fazlaydı. DNA'mı o adamla paylaştığım için kendimi kirli hissediyordum.

"Günler," diye mırıldandı Sam sabırsızca, en az benim kadar iğrenmişti. Sanki buna hakkı varmış gibi. Sanki çarşafar arasındaki fetihleriyle tanınmıyormuş gibi. "Çok çekici. Seçenekleri daraltmaya çalışalım. İntikam alma potansiyeli olan birini düşün. Hamile bıraktığın biri mi? Kişisel olarak incitmiş olabileceğin biri? Bunlar, pisliği eşeleyip size zarar verme ihtimali en yüksek kişiler olacaktır. Kimse metres olarak ortaya çıkmak istemez, ancak insanlar sizi alaşağı etmek için başka birini tehlikeye atmaktan çekinmeyecektir. Diğer metreslerinizden birinin sonuncusunun bulutuna girerek sizin tarafınızdan yapıldığını düşündüğü suiistimale ışık tutmuş olması mümkün."

"Ben faul yapmam," diye kükredi Da, yüzü güneş odasındaki bitkilerin yapraklarını sallayarak. "Ben metreslerime bakarım ve onlara

para, mücevher ve pahalı arabalar."

Başım dönüyordu. Annemin bu kadar berbat durumda olmasına şaşmamalı. Bu adam insanlık dışıydı. Kadınlara değerli atlar gibi davranırdı. Büyürken merhamet beklediğim kişi oydu.

"Eminim onlara kendilerini rock yıldızı gibi hissettiriyorsundur, Gerry. Ama kazalar olur ve sen de erkeksi bir adamsın. Etrafında hiç piç olma ihtimali var mı? Belki gizli kürtaj yaptırmak zorunda kalan kadınlar?"

Sam babama hep Gerry derdi. Bunu yapan tek kişiydi. Buna rağmen ve özellikle de Da'yı çıldırttığı için.

"Hayır. Piç çocuk yok. Ve ben o kadar da erkeksi değilim. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, çocuklarımin hepsi biyolojik olarak benim değil."

Kimi kastettiğini çok iyi bildiğim için irkildim ve bu bilgiyi bilincimden uzaklaştırdım. Benim için o kişi hâlâ sevgili ağabeyimdi. Ama bu, annemin de evliliği dışındaki insanlarla aşk yaşamış olduğunu ve bu konuda pek de ketum davranmadığını hatırlatan önemli bir bilgiydi.

"Bana üzerinde çalışacak pek bir şey vermiyorsun," diye homurdandı Sam. Bunu söyleme şeklindeki bir şey, bariz bir hayal kırıklığıyla birlikte, ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Doğru, Sam asabi biriydi ama aynı zamanda pragmatikti. İş söz konusu olduğunda mesafeli ve soğuktu. Sadece özel hayatı söz konusu olduğunda patlayıcı ve öngörülemezdi. Sparrow ya da Sailor'ın başı derde girdiğinde ya da Troy'la anlaşmazlığa düştüğünde olduğu gibi.

"Bana lanet bir liste yap, Gerry. Sikini soktuğun her kadının listesini.

Eğer titiz olamazsam, yardımcı da olamam. Oturup iki yetişkin oğluna bakıcılık yapmam için bana küçük bir servet ödemenin anlamı yok." "Sana kızımдан uzak durman için de para ödüyorum," dedi babam. ona hatırlattı. Kulağımı kapıya daha sert bastırarak irkildim.

"Evet." Sam kıkırdadı. "Ne meydan okuma ama. Listeyi yap." Parmak eklemlerini yemek masasına vurdu.

Konuşmanın bittiğini biliyordum, bu yüzden mümkün olduğunca sessizce güneşlenme odasından çıktım ve anneme konuşmaları hakkında bilgi vermek için mutfağa doğru koştum.

Duvara kafa üstü çakıldım.

Hayır, duvar değil. Daha kötüsü. Sam'in granit göğsü.

"Ow." Kaşlarımı çattım ve alnımı ovuştururken tökezleyerek geri çekildim.

Diğer yöne gitmek ve Sam'den kaçmak için arkamı döndüğümde, tekrar onun tarafına doğru çekildim. Sam, katil içgüdülerıyla beni mavi önlüğümün paçasından yakaladı ve yemek odası ile güneşlenme odası arasındaki bir oyuğa çekti, dumanlı, naneli nefesi yüzüme çarptı. Sıcak, taze ve sarhoş edici derecede seksiydi.

"Bu benim en sevdiğim dar delik değil mi? Kulak misafiri mi oldun, Nix?"

Bunun bir paravan olduğunu bilmeseydim, sıradan cinsiyetçiliği beni korkuturdu. Sam'in kız kardeşine ve üvey annesine nasıl davrandığını görmüştüm ve tüm kaba sözlerine rağmen kadınlara tapma yeteneğine sahip olduğunu biliyordum.

İddiayı reddetmenin pek bir anlamı yoktu, özellikle de bitişik odalardan aynı anda çıktığımız için. Bana öğrettiği gibi burnumu yukarı kaldırdım ve kürek kemiklerimi sıktım, Fransız aksanı bana içten içe şunu hatırlattı: *Dizlerinin üzerinde yaşamaktansa ayaklarının üzerinde ölmek daha iyidir. Cesaretini göster, mon cheri!*

"Burası benim evim, Brennan. Güneşlenme odamda vakit geçirmek de dahil ama bununla sınırlı olmamak üzere istediğim her şeyi *yapabilirim*."

"Sen pek çok şeysin Aisling, karşılaştığım en zavallı yaratıklardan ikisinin kızı ve bir şampanya sosyalisti de dahil, ama aptal değilsin. O yüzden öyle davranma. Orada ne yapıyordun?"

Eğer beni ektiği gerçeğini gündeme getirmemi, bunun beni ne kadar incittiğini söylememi istiyorsa, başka bir şey yapmalıydı.

Aşıktım, paspas değildim. İkisi arasında hala küçük bir fark vardı.

"Bitkilere hayranlıkla bakıyorum." Tatlı

tatlı gülümsedim. "Saçmalık."

"Kanıtla."

Bana kaşlarını çatı. İkimiz de yapamayacağını biliyorduk.

"Peki o zaman. Güzel konuşmayı, Brennan. İşin bitti mi?" Annemin yardıma ihtiyacı olduğunda yaptığı gibi ona dudak bükerek dokunuşunu savuşturdum.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi, annemin bana ne zaman kibar bir ortamda bulunsak kullanmayı öğrettiği üst sınıf ağzımı taklit ederek. "Seni burada yakaladığıma sevindim. Durumumuzla ilgili bir gelişme var."

"Durumumuz mu?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Lanet olası anlaşmamız," diye tükürdü, beyaz dişlerini nahoş ve ürpertici bir gülümsemeyle ortaya çıkararak. "İptal edildi. Artık ilgilenmiyorum. Çok iyiydin. Beş üzerinden beş yıldız. Şiddetle tavsiye ederim."

Ne yazık ki şu anda bazı acil sorunlarım var ve karmaşık bir kedi için zamanım yok."

Sözlerindeki kabalık neredeyse nefesimi kesiyordu. Bu ne cüret? Birbirimizi tanıdığımız on yıl boyunca ona en ufak bir haksızlık yapmamışken, nasıl olur da her adımda beni incitmeye ve küçümsemeye çalışırdı?

Tek yaptığım onun arkadaşlığını aramak, ona iyi davranmak ve onun şartlarına göre kendimi ona vermektir. Ve her seferinde, bana ilgilenmediğini göstermek için yeni ve yaratıcı yollar buldu ve bir kez *ilgilendiğinde*, bunu bir karar hatası olarak değerlendirdi.

Kemiklerimin soğumasına neden olan soğuk, düşmanca bir gülümsemeyle gülümsedim.

"Birlikte planlarımız mı vardı? Üzgünüm, hatırlamıyorum. Her halükarda, katılmayı planlamadığım bir randevu hakkında beni bilgilendirdiğin için teşekkürler. Şimdi gidip babam için bir iş yapman gerekmiyor mu?" Çeneme vurdum. Sert bakışlarının ardında, sergilemeye karar verdiğim yepyeni omurgam karşısında biraz kafasının karıştığını söyleyebilirdim.

"Chop chop şimdi!" Ellerimi çırttım, ses tonum neşeli bir şarkıydı. "Daha önce de belirttiğiniz gibi, babam size küçük bir servet ödüyor ve bunu entelektüel becerileriniz için yapmıyor - bu arada, ben bunu eksik buluyorum. Sızdıran kişi hakkında daha fazla bilgi edindiğinizde bize haber verin." Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla yürüdüm, ikinci bir bakış bile atmadan onu fuayede bıraktım.

Mutfağa gittim, annemi bir çocuk gibi kucağıma aldım ve onu sıcak bir banyonun beklediği odasına götürdüm. Saçlarını yıkadım, ona duymak istediği her şeyi söyledim.

Güzel, sevilen ve güçlü olduğunu. Babamın mücevherler, vintage çantalar ve tatillerle geri döneceğini. Eğer isterse, babamın ödünü koparacak bazı yasal belgelerle onu itip kakabileceğini.

"Oh, Aisling, bu gece hiç uyuyamayacağım. Ben uyuyana kadar saçımı okşar mısın?" Saatlerce onunla ilgilendikten sonra duşa girmem gerektiğini söylediğimde annem inledi.

Sıkıca gülümsedim ve yatağının kenarına oturdum. "Evet. Tabii ki."

Saatlerce saçlarını okşadım. Sonunda uykuya daldığında -ki o sırada parmaklarım uyuşmuştu- kendi odama çekildim, hızlı bir duş aldım, yatağıma girdim ve ağlamaya başladım.

Annem için, evliliğinde katlanmak zorunda kaldığı tüm acılar için
ağlıyordum. Bencilliğimin yarattığı bir başka Fitzpatrick yangını
söndürmeye çalışmak için önemli bir toplantının ortasında bıraktığım
Bayan Martinez için ağladım,

benmerkezci ebeveynler.

Ve kendim için ağladım, çünkü kardeşlerim ya da onların eşleri gibi
değildim.

Sonsuza kadar mutlu olamadım. Benim kaderim hikayemdeki canavara,
öldürülmesi en muhtemel karaktere aşık olmaktı.

Ama en çok Sam için ağladım.

Çünkü kalbimi kırabilecek tek erkek oydu. Ve bunu
yapmayı seçtiği için. Sık sık.

OceanofPDF.com

Four

Sam

Attığım ilk kurşun adamın göğsünü delip geçti. Kalbine net bir atış.

İkinci kurşun arkadaşının alnına isabet etti ve adam bir bowling lobutu gibi geriye savrulup bir çılgık atarak asker arkadaşının üzerine düştü.

Benim kadar iyi nişancı olan çok az insan vardı.

Emekli bir gazi bir keresinde bana harika bir keskin nişancı olabileceğimi söylemişti. Orduya katılmak hiç aklımda yoktu. Kendi savaşlarını yürütmeyi seven ve başkalarınınkine ayıracak zamanı ya da sabrı olmayan bencil bir adamdım.

Havada sessizlik vardı, silah seslerinin yankıları hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Barut ve kanın hafif kokusu burun deliklerimde ağır ağır asılı duruyordu.

Sık sık çete kavgalarına karışmazdım ama karıştıgımda da bundan zevk alırdım. Şiddet beni sakinleştirirdi. Kanımın sıcak ve huzursuz akması yerine soğuk akmasını sağlıyordu.

Sakince bir sigara çıkardım ve iki adamın yattığı yere doğru yürürken yaktım. Brookline'da bir çatı katındaydık.

Sadece birkaç hafta önce büyük bir uyuşturucu anlaşmasının yapıldığı şarküterinin üstünde. Vasily Mikailov'un bölgesini son aylarda fethetmiştim.

Troy Brennan'ın Boston sokaklarını yönettiği zamanlarda çete suç oranı yok denecek kadar azdı. Herkesin hükmetmek, hüküm sürmek ve elinde tutmak için kendi köşesi vardı. Troy adil bir patrondur. Şiddetli bir megalomani vakası yoktu - selefleri için söyleyemeyeceğiniz bir şey - ve demir yumrukla yönettiği bir bölge olan Southie'ye bağlı kalmakta sorun yaşamadı.

Ancak benim farklı kurallarım, farklı hedeflerim ve hayata karşı tamamen farklı bir yaklaşımım vardı. Benim için ya eğilirsin ya da kırılırsın. Ortası yoktu ve ben her şeyi istiyordum - şehrin her köşesini ve içindeki her şeyi.

Görevi devraldığım andan itibaren kan döküldü. Bir parmakla yetinmedim. Bütün lanet eli aldım ve kemik ve kan kalıntıları üzerine bir imparatorluk kurdum.

İlk boyun eğenler İtalyanlar oldu. Bunu hemen yaptılar. Üst düzey patronlarını katlettiğim ilk turdan sonra çoğu New York ve Chicago'ya kaçtı. En az on gangsteri yataklarında öldürdüğüm bu olay yerel gazetelerde Uzun Bıçaklar Gecesi olarak yer aldı.

Latinler de ben onlara vurduktan sonra yasadışı bahis ve uyuşturucu ticaretinin kenarlarına kaçarak aynı şeyi yaptılar.

Ancak Ruslar mücadele ettiler. Brookline Bratva'ya aitti ve çok fazla güç kullanarak ve sokaklardaki ölü sayısını artırarak burayı onların elinden almak zorunda kaldım. Çok sayıda kayıp, her iki tarafta da çok sayıda suikast girişimi ve çok fazla baş ağrısı ile devam eden, çetin bir savaştı.

Tek dizimin üzerine eğilerek arka cebimden siyah plastik bir eldiven çıkardım, taktım ve ilk kurşunu adamın göğsünden çıkardım. Sonra diğer yaralıma yöneldim. Neyse ki mermi çok fazla beyin maddesine bulaşmamıştı, bu da temizlemesi çok zor olurdu.

Her iki kurşunu da erkeklerin gömlekleriyle sildim ve cebime koydum, iç çekerek doğruldum ve durumun geri kalanıyla ilgilenmeye devam ettim.

"Ne kadar kötü?" Kızgınlığımı yüksek sesle ve açıkça belli ederek kestim.

Askerlerimden Becker, tozlu çatı katının zemininde kıpırdanan bir vantilatör gibi arkamdan "Kötü," diye hırıldadı. "Sanırım ciğerlerimi aldılar."

"Kolumu kırdığımdan oldukça eminim," diye ekledi yanındaki Angus.

Her iki pisliğin de lise diploması bile yoktu ama bir şekilde kendilerini tıbbi olarak değerlendirmeyi başarmışlardı. Kirli işlerimi yapmaları için tuttuğum iki işe yaramaz oksijen israfçısına doğru yürüdüm ve onları soğuk bir şekilde inceledim.

İnanılır gibi değil. İş kendim yapmak ve *benden* para çalan -iyi, anlaşma için hak ettiğim payı bana ödemeyen- iki Bratva salağını kurşunlamadan önce yere sermekle kalmamış, şimdi de bu iki korkağı tıbbi yardım almaları için yönlendirmek zorunda kalmıştım.

Ve sakın beni raydan çıkma ve kan banyosuna ihtiyacı olan kıskanç bir kız arkadaş gibi davranma konusunda konuşturma, çünkü çok uzun bir ay geçirdim.

"Ayağa kalk." Becker'ı mokasenimin ucuyla döndürdüm, sigaramdan uzun bir nefes çektim ve burun deliklerimden bir ejderhaymışım gibi dumanlar çıkardım. "Senin kışını balayı tarzında arabaya taşımayacağım. Seni de, Küçük Piç," diye tükürdüm Angus'a doğru.

Arkamdan topallayarak geldiler, destek için birbirlerine yaslandılar ve Brookline'a götürdüğüm minibüsün arkasına doluştular. Direksiyonun arkasında, askerlerime ve kendime bakması için tuttuğum Dr. Holmberg'i aradım.

Belli nedenlerden dolayı, kurşun yarasıyla hastaneye gitmek pek de bir seçenek değildi.

Dr. Holmberg üçüncü çalışta telefonu açtı, sesini çevreleyen akustik, birinin kışının derinliklerinden konuştuğunu ima ediyordu.

"Ello?" Sesi sersemlemiş gibiydi.

"Öğleden sonra uykusunun tadını mı çıkarıyorsun, sıkık?" Bulunduğu South End'e doğru dönerek kibarca sordum. "Kendine bir fincan kahve yap. Senin için bir işim var."

"Sam?" Anında ayıldı ve boğazını temizledi. "Sam, özür dilerim. Sekreterinin sana mesaj bıraktığını sanıyordum. Evde değilim. Gelecek haftaya kadar Yunanistan'dayım."

Bu onu aradığımda neden uyuduğunu açıklıyor. Saat farkı vardı. Sinyalin neden bu kadar kötü olduğunu *da* açıklıyordu. Mesajının alınmamış olması beni şaşırtmamıştı. Sekreterleri tek gecelik ilişkilerim gibi gözden çıkarırdım: hızlı ve ardımda bir yığın kızgın, kötü muamele görmüş kadın bırakarak. Şu anda asistanlar arasında gidip geliyordum.

-Aisling'le seks yapmak artık mümkün olmadığına göre, sikişmeler arasında da. Fitzpatrick'lerle olan ilişkim yeterince karmaşıktı.

"Asistanlarımla düzenli olarak konuştuğumu da nereden çıkardın?" Tepem attı. "Bir dahaki sefere izinsiz tatile çıktığında bana doğrudan söyleyecek cesaretin olsun. Şimdi bana kuzeninin adresini ver. Hayatta tutmayı çok istediğim iki yaralı askerim var çünkü bana üç haftalık iş borçları var."

Dr. Holmberg müsait olmadığında beni kuzeni Raul'a yönlendirdi, Raul teknik olarak kayıtlı bir hemşireydi ama yine de ketumdu ve işi hallediyordu. Bu noktada, Becker ve Angus'un sahadaki cansız performansları göz önüne alındığında, yaralarıyla yerel postacının ilgilenmesine izin vermediğim için şanslıydılar.

Bir hemşire hak ettiklerinden çok daha fazlasıydı.

"Raul şehir dışında, Sam. Üniversitede okuyan oğlunu ziyarete gitti," diye mırıldandı Dr. Holmberg.

"Ailenizde *çalışma* kavramına aşina olan var mı?" Mırıldandım.

"Evet, biliyorum, talihsiz bir durum."

"Seninle işim bittikten sonra yüzünün durumu talihsiz olacak," diye kestirip attım. "Benim için tıbbi destek almadan kasabadan kaçarken aklından ne geçiyordu?"

"Benim adıma kötü bir planlamaydı. Katılıyorum," dedi hafifçe, varışta gerçekten burnunu kırmadığımdan emin olmak için elinden geleni yapıyordu. "Eminim tıp alanında çalışan ve size yardımcı olabilecek birini tanıyorsunuzdur?" Dr. Holmberg, minibüsün arkasındaki iki pisliği hastaneye götürmenin söz konusu olmadığını çok iyi bildiğini söyledi. Bu, suçu kabul etmekten farksızdı.

Yerel bölge savcısı ve polis departmanı benim cebimde olsa da - şerifin oğlunun vaftiz törenine ve savcının babasının cenazesine gittim, onlarla çok iyi ilişkiler içindeydim - bunu yüzlerine vuracak ve bana zor sorular sormalarını *sağlayacak* kadar aptal değildim. Savcı ve polis beni sevse bile, düşünmem gereken bir de FBI vardı ve son zamanlarda ensemde soluyorlardı.

"Şaşıracaksın Holmberg ama çok fazla doktor tanımıyorum. Ya da lanet olası astronotlar, bu konuda. Benim işim insanları öldürmek, onları sağlığına kavuşturmak değil."

Yine de bu tam olarak doğru değildi.

Aisling Fitzpatrick'i tanıyordum ve o bir doktordu.

Yersiz iltifatlarda bulunma alışkanlığı olmayan kız kardeşim Sailor'a inanacak olursam, iyi bir iltifattı.

Nix sır saklamayı da biliyordu. Fitzpatrick olmanın ve Kuzey Amerika'nın en kötü şöhretli yozlaşmış ailelerinden birine mensup olmanın getirdiği bir şeydi bu.

Belki de özür dilemeden onu ektikten sonra son karşılaşmamızda Cadılar Bayramı'nda paylaştıklarımızı yüzüne vurmak, gururunu ayaklar altına almak ve tüm durumu ateşe vermek onunla işleri idare etmek için en iyi taktik değildi, çünkü ona şimdi ihtiyacım vardı.

Normalde, bunu hak etmeyen insanları gereksiz yere dürtmekten ve aşağılamaktan daha hesaplıydım.

Normalde Aisling Fitzpatrick'le başa çıkamazdım.

İçimdeki kötülüğü ortaya çıkardı. Ona karşı sınırdaki alerjim vardı.

Çok tatlı, çok masum, çok uyumlu. Hala lanet ailesiyle yaşıyor. Ve gerçekten, onu reddetmek ona iyilik yapmaktı. İki saniye içinde babasının kellesini tepside sunacaktım.

her şeyi ve gerçeği ondan sıkarak çıkardı.

Gördün mü? Benim bile sınırlarım vardı.

Çok az sayıdaydılar ve solmuşlardı ama görünüşe göre varlardı.

Bir de yemin kısmı vardı. Dünya çapında bir piç olsam da, onursuz biri değildim. Fitzpatrick'in adamları Aisling'e dokunmamam için bana iyi para ödediler, bu da sözümü tutmak için en azından yarım yamalak bir çaba göstermem gerektiği anlamına geliyordu.

"Belki de-" diye başladı Dr. Holmberg ama ben telefonu çoktan kapatmıştım ve Aisling'in numarasını istemek için Sailor'ı arıyordum.

Kız kardeşim ve Nix iyi arkadaşlardı. Duvar çiçeği ve hanımefendi.

"Bu sonunda ona çıkma teklif edeceğin anlamına mı geliyor?" Sailor diğer hattı sordu. Arka planda bir şeyler yıkadığını duydum, muhtemelen Xander'ın şişelerini.

Minibüsün arkasına bir bakış attım, Becker kan kaybından ölüyordu. -muhtemelen ciğerlerinin bir kısmı- ve Angus, kolu kör bir çocuk tarafından vücudunun geri kalanına vidalanmış gibi görünüyordu.

"Kafan mı güzel lan senin?" Kaşlarımı çatarak yola baktım, kız kardeşimle konuşuyordum. "O daha çocuk."

Bir çocuğa oldukça yetişkin şeyler yapmıştım.

Sekiz yaşın yaş farkı açısından büyük bir mesele olduğunu düşünmüyordum. Doğal olarak kendi yaşımdaki kadınlara yönelsem de bazen yirmili yaşlarının ortasındaki kadınlarla da yatıyordum. Ama Aisling benden sadece sekiz yaş küçük değildi. Ayrıca mavi kanlı bir meleğin kar gibi saf halesine sahipti.

Ülkenin geleceği buna bağlıymış gibi taşaklarınızı emen ve sonra da bir profesyonel gibi kıcınıza almaya devam eden mavi kanlı bir melek.

"Yüksek mi? Ah, keşke. Emzirirken hiçbir şey yapamıyorum. Bir kadeh şarap bile iemiyorum." Sailor hüzünle iini çekti ve bebeğini doğurur doğurmaz onu hamile bırakacak bir kocasının olmadığı zamanları anımsadı.

"Eğer sempati istiyorsan, kalbi olan biriyle konuşmanı öneririm," diye homurdandım.

"Oh, gerçekten mi? Peki göğsünde atan şey ne?"

"Atmıyor. Tik tak yapıyor. Muhtemelen bir bomba."

İçtenlikle güldü. "Ash'e karşı çok sert olma. Onun nazik biri olduğunu biliyorsun. Seni seviyorum, pislik."

"Gle gle, bok surat."

Telefonu kapattım ve Sailor'ın bana verdiği numarayı aradım. Aisling beşinci alışta cevap verdi, tam telefonu kapatıp U dönüşü yapacaktım ki iki terli, yaralı bifteği doğruca bakımlı n bahçesine götürdüm.

"Alo?" Kadının tatlı sesi minibüsü doldurdu, lanet olası meknı bunalıcı bir parfüm gibi sardı.

"Ben Sam," diye tısladım kızgınlıkla.

"Oh," diye cevap verdi. İnsanlar ona hoşuna gitmeyen şeyler söylediğinde sık sık kullandığı için aşına olduğum bir yanıttı. Ama bu 'oh'u daha önce bana karşı hiç kullanmamıştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Brennan?"

şimdi de Bay Brennan mı oldum?

Bir pislik olmanın kesinlikle eksileri vardı. İsteğimi yerine getirmek için ilerledim.

"İki yaralı askerim var. Malum sebeplerden dolayı onları hastaneye bırakamam. Onları Badlands'e götürürsem, bir triyaj kiti alıp onları tedavi edebilir misin? İyi para alırsın."

İyilik istemekten nefret ederdim ve bunu yapmak zorunda kaldığım zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Genellikle insanlar üzerinde bir tür baskı gücüm vardı, benden istedikleri bir şey vardı, dolayısıyla bir talebi soru işaretiyle bitirmeme lksm yoktu.

"Yaraları nedir?" diye sordu, soğuk ve sessiz. "Lütfen bana fiziksel tanımlarını verin, tıbbi değerlendirmelerinizi değil, tabii ki benim bilgim dışında tıp fakültesine gitmediyseniz."

Hayatımda ilk kez, onun utanmaz hayranlığını değil, herkesin gördüğü buz prensesi muamelesini gördüm.

O gece Badlands'de gururunu bir blendera koyup yüksek ısıda çalıştırdıktan sonra onu suçlayamazdım.

"Birinin kolu kırık. Diğer göğsünden vurulmuş."

"Göğsünün neresinden?"

"Lungs. Otuz dakika içinde Badlands'de buluşalım."

Bana hâlâ gece kulübüne girmesinin yasak olup olmadığını soracaktı ve ben de yasağı kaldırmayacaktım. İsa'nın kendisi de dahil olmak üzere hiçbir şey bu lanet yasağı kaldırmayacaktı.

Bana kalsa, Aisling Fitzpatrick ömrünün sonuna kadar akrabası olmayan kırmızı kanlı bir adamın yanına yaklaştırılmazdı. Kulübümde sarhoş ve terli bir sürüden bahsetmiyorum bile. Kulübümde o pislik tarafından çekiştirildiği anı beynimi yaktı. Çocuğu neredeyse öldürüyordum. İnsanlarla dolu bir odada boğazını kesmemi engelleyen tek şey, o sırada onun Aisling olduğunu bilmememdi.

"Hayır," dedi açıkça. "İşleri benim yöntemimle halledeceğiz. Bir saniye bekle."

Arka plandaki eşyaları karıştırdı. Küçük Nix sürprizlerle doluydu, değil mi? Önce bana hayatımın sikişini yaşattı. Şimdi de benim ya da en azından askerlerimin kışını kurtarıyordu. Ona tekrar sikimi sokma fırsatının babası yüzünden boşa gittiğini görmek beni yarı yarıya üzüyordu.

"İhtiyacım olan ekipmana sahip değilsiniz. Birkaç dakika içinde sana bir adres mesaj atacağım. Yalnız gelin -sadece siz ve askerleriniz- ve kimsenin sizi görmediğinden emin olun."

Sorular soracaktım. En acil olanı "*ne oluyor lan?*" olacaktı ama telefonu yüzüme kapattı. Bir dakika geçmeden bana Dorchester'da bir adres mesaj attı. Adrese gittim ve bir konut binası olduğunu görünce şaşırdım. Çeşitli üniversite öğrencilerinin ve çete üyelerinin tercih ettiği o bitmek bilmeyen kırmızı tuğlalı Viktorya dönemi yapılarından biri.

Beavis ve Butthead'i minibüsten dışarı fırlattım ve siyah ahşap kapıya sürükleyerek zile bastım. Kapı kendiliğinden açıldı -kilitsizdi- ve içeri adım attığımda bodrum katına giden sözsüz bir tabela vardı. Dairenin kendisi sadece konut gibi görünmüyordu.

dolu. Dairenin içinde bir yerlerden gündüz kuşağı televizyon programlarının konserve kahkahaları yankılanıyordu ve karşılama halısı erimiş karla nemlenmişti.

Ne. Ne. Sikeyim.

Becker ve Angus'u patates çuvalı gibi gömleklerinin eteklerinden tutup merdivenlerden aşağı sürükleyerek parlak, temiz, beyaz bodrumun dibine bıraktım ve etrafı taradım. *Orospu çocuğu*. Bir yeraltı kliniğine girdiğimde tanırdım ve burası kirli beyaz bir kanep, tıp kitaplarıyla dolu bir raf, sahte bir bitki ve ucuz boyasıyla kesinlikle öyleydi.

Yasadışı. Çalışıyor. Ve lanet olası bir gizlilik. Burası boş görünüyordu.

Aisling beyaz bir kapıdan çıktı, onu cinsel baskı altındaki bir İngiliz kraliyet ailesi gibi gösteren kendine özgü elbiselerinden birini giymişti. Avebury Court Malikânesi'nde onu son gördüğümde üzerinde önlük olmasına rağmen önlük giymediğini fark ettim.

Kraliçe Elizabeth'in çok muhafazakâr bulacağı bir şey giymiş olsa bile, karlı tenine karşı soluk pembe, aptal elbisesini yırtıp onu yerde yemek istememe neden oldu. Özellikle de şimdi bunu yapmamaya karar vermişken.

"Burada neyimiz varmış?" Doğruca Becker ve Angus'a gitti, benim varlığımı özellikle görmezden geldi. Bir çift elastik eldiven giydi ve Becker'dan başladı. Onu pazardan almayı düşündüğü bir balıkmış gibi ters çevirdi, kaşlarını çatarak yarasına odaklandı. Bir kez daha fark ettim ki, narin görünümlüydü ama kendini koruyabiliyordu. Fiziksel olarak zayıf değildi ve alingan da değildi.

Adını bile sormadan Becker'ı işaret etti. "Acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğu için bununla başlayacağım. Değişiklik olsun diye bir işe yara ve onu masaya yatırmama yardım et, olur mu Sam?"

Bu bir alay mıydı? Bunu yapabilecek durumda olsaydım kafasını koparırdım. Ama o bana iyilik yapıyordu, ben de onun kibirli ses tonuna aldırmadan baygın haldeki Becker'ı omzuma aldım ve ameliyat masası, çalışma masası ve büyük bir ecza dolabının bulunduğu küçük odaya kadar onu takip ettim.

Oda tamamen tıbbi ekipman, anestezikler, serum standları ve bir tansiyon aletiyle donatılmıştı.

Bu uysal, masum kadının nasıl olup da kendi işini yaptığını anlamaya çalıştıkça, kafamda deli sorular birikmeye başladı.

Brigham Hastanesi'nde kadın doğum uzmanı olarak çalışan bir doktorun böyle bir yerden haberdar olması bir yana, böyle bir yere kolayca erişebilmesi bile mümkün değildi.

"Burası da ne böyle?" Karanlıkta kalmaya alışık olmadığım için tısladım. Özellikle de her zaman en genç Fitzpatrick hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi düşündüğüm için.

"Bir arkadaşım buranın sahibi. Sigortası olmayan insanları burada tedavi ediyor. Acil bakıma parası yetmeyen insanlara" diye açıkladı ve çenesiyle Becker'ı atmamı istediği yeri işaret etti. Ben de öyle yaptım.

"Bunu yapmasına yardım mı ediyorsun? Bu yasadışı, Aisling. Bunu yapmana izin veremem."

Bu onun bir kahkaha atmasına neden oldu. "Birini kafasından vurduğunu gördüm ve sen tetikçilerine yama yapmam için buradasın. Oh, ikiyüzlülük. Söylemeye cesaret edebilir miyim Sam, bu o kadar lezzetli bir zenginlik ki, bence sadece senin ifaden bile benim ailemden daha yüksek bir vergi diliminde olmalı."

"Sen ve ben aynı değiliz."

"Size göre..." Omuz silkti. "Benim için bir hiçsin."

"Ben babanın sağ koluyum. Benim işim onun çocuklarını beladan uzak tutmak. Seni hapse attırmamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Benden uzak duracaksın Brennan ve işimi yapmama izin vereceksin, yoksa sana bir daha asla yardım etmem."

Yakındaki bir lavaboya gitti, elastik eldivenlerini attı ve ben ona ters ters bakarken yeni bir çift giymeden önce ellerini sabunla ovdu. Haklıydı. Buraya girmesi benim için faydalı olabilirdi. Benim işime yaradığı sürece Gerry'nin kızının aptallık yaptığını bilmesine gerek yoktu.

"Biletinizi görebilir miyim?" diye sordu, sırtı bana dönüktü. "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Görünüşe göre izlediğiniz şova. Çık dışarı, Sam. Ben burada çalışıyorum."

Şaşkınlığımı (ve onun bu otoriter yönünü keşfetmekten duyduğum memnuniyeti) gizleyerek kapıya yaslandım, sallanan kolu ve porno yıldızı inlemeleriyle hâlâ resepsiyonda olan Angus'u hiç umursamıyordum.

"Sakıncası yoksa kalıp sizi iş başında göreceğim."

"Sakıncası var."

"İfademi düzeltmeme izin verin, umurunuzda değil. Ben kalıyorum."

"Onu tedavi etmeyeceğim," diye tehdit etti ama çoktan bir makasla gömleğini dikey olarak kesmeye başlamıştı.

"Evet, yapacaksın. Yardımcı olma ihtiyacın bana olan nefretini bastırıyor."

"O kadar emin olma," diye mırıldandı, hızlı ve etkili bir şekilde çalışarak Becker'ın ciğerlerindeki kurşunu hiç terlemeden çıkardı.

"Hipokrat Yemininiz o zaman."

Çok güzeldi. Aisling'i, on yedi yaşından beri tanıdığım kızı, acı içinde kıvranan bir adamın ciğerlerinden bir kurşunu en sağlam elleriyle çekerken izlemek çok güzeldi. Kurşunun akciğeri delip *geçmediğini* söyleyebilirdim ama yine de çok etkileyiciydi.

"Haber var mı?" diye sordu onu dikmeye başlarken.

"Ne hakkında?"

"Babam ve etrafındaki medya sirki."

Kana susamış eğilimlerimi tatmin etmek için o zavallı kadının bulutunu hackleyerek yarattığımdan mı bahsediyorsun?

Gerald'ın bu manşeti açıklamaya çalışırken tüm ailesinin önünde altına sıçtığını görmek beni sadece biraz tatmin etti. Onun için çok daha büyük planlarım vardı ve onları uygulayacaktım. Yakında.

"Hala üzerinde çalışıyorum."

"Biraz yavaşsın, değil mi?" O sırada kendinden geçmiş olan Becker'a iğneyi batırıp çıkarırken narin kaşları birbirine kenetlenmişti. B sınıfı bir gangsteri diken bir doktor gibi değil, kapitone bir elbise üzerinde çalışan bir İngiliz gülü gibi görünüyordu.

"Bir sorunuz var, müdürümle konuşun."

"Siz kendi kendinizin yöneticisisiniz," diye işaret etti.

"Bu doğru..." Etkili olması için durakladım "...ve hizmetlerim hakkında ne düşündüğün umurumda değil, bu yüzden şansına küs, Nix."

"Çok suskunsun," *dedi*, bana bir çocuktan farksızmışım gibi davrandı, tıpkı Sparrow'un ergenlik öncesi krizler geçirdiğimde ve enerjimle ne yapacağımı bilemediğimde yaptığı gibi. "Sanki saklayacak bir şeyin varmış gibi."

"Bana öyle geliyor ki sırları olan sensin. Bana burayı işleten arkadaşından bahset." Elimle etrafımızı işaret ettim. Belki de Dr. Holmberg'i değiştirmenin zamanı gelmişti. Burası yasal görünüyordu ve ekipman çok daha iyiydi.

"Böyle bir şey yapmayacağım. Onun mahremiyetine saygı duyuyorum."

İlginç.

Başının arkasını taradım, kuzgun mavisi bukleleri bir örgü halinde birbirine dolanmış, omzunun bir yanından sarkıyordu. Koyu renk saçlarının solgun her şeyiyle -gözleri, teni, yüz hatları- kontrastı onu nefis ve yasak, yirmi yedi yaşından çok daha genç yapıyordu.

"Her şekilde öğreneceğimi biliyorsun. Kendine bir iyilik yap ve bana hemen bilgi ver," diye tısladım, insanların bana karşılık vermesine alışık değildim.

Benim için bir başka ilk, beklenmedik Aisling Fitzpatrick ve onun yeni bulunduğu cesareti tarafından desteklendi.

Arkasını döndü, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Denediğini görmek isterim. Şimdi lütfen Dumb'ı resepsiyona götürmeme yardım et ve bana Dumber'ı getir. Hadi, şimdi." Öfkeyle el sallayarak beni gönderdi.

Nix Angus'un kolunu derme çatma bir alçıya aldıktan sonra ona yarasına nasıl bakması gerektiğini anlatmaya başladı; sanki kendisi bir öğretmen, Angus da sabah toplantısının ortasında altına kaçırmış bir okul çocuğuymuş gibi konuşuyordu.

Onu izlerken, kendime onu becerme ihtiyacımın aslında Gerald Fitzpatrick'i becerme arzumu ilgili olduğunu hatırlattım. Başka bir şey değil. Elbette harika bir sevişmeydi ve on yıldır peşimde dolaşan oldukça zararsız bir kızdı. Tabii ki onun pantolonuna girmek istiyordum. Hangi erkek istemez ki?

Gerald için değerli olan bir şeyi daha mahvetmek istedim.

Sadece Aisling'in durumunda, onu bağışlayacaktım. Ya da istediğini vermeyerek ona nispet yapacaktım. Hangisinin beni ona dokunmamaya ittiğinden gerçekten emin değildim. Tek bildiğim sağlıklı içgüdülerim olduğuydu ve içgüdülerim bana bu kadından uzak durmamı söylüyordu, hem de çok uzakta.

İşi bittiğinde ve her iki asker de resepsiyonda beni beklerken, ellerini ve kollarını bir kez daha kuvvetli bir şekilde ovmak için küçük lavaboya geri döndü, hala hayatı buna bağılıymış gibi beni görmezden geliyordu.

"Sana borcum ne kadar?" Cüzdanımı çıkardım ve bir tomar nakit çıkardım. "Dokuz bin dolar, artı malzemeler, yani on bire yuvarlayalım.

Sadece nakit." Standdan bir kâğıt havlu aldı, ellerini sildikten sonra kâğıt tomarını çöp kutusuna atmış.

Ona baktım, can alıcı noktayı bekliyordum. Espri gelmeyince gözlerimi kıstım.

"Şaka yapıyorsun."

"Tanrım, Brennan. Ben soylu bir kadınam. İyi bir mizah anlayışına benzeyen herhangi bir şeyden yoksunum. Bana öğretilen her şeye aykırı.

Katolik okulu," dedi Ash ciddiyetle. "Sence onları hastaneye götürsen daha mı az pahalı olur?"

"Sanırım onları hastaneye götürseydim, bir öğrenci birliğinin lanet olası bodrumunda tedavi edilmezlerdi."

Sözlerimi düşünürken parmağıyla dudağını dürttü, etkilenmemişti. Durumun kontrolünün bende olduğunu bana hatırlatan tek şey onun dipsiz gözleriydi. Her zaman sunabileceğim şeyleri isteyeceğine dair bir söz veriyordu.

"Yaşıyorlar ve iyiler. Hastanede alacağınız sonuçla aynı. Özür dilerim, elinizde bu kadar para olduğunu sanıyordum. Ödeme seçeneklerimiz hakkında sizi bilgilendirmemi ister misiniz, Bay Brennan?"

Küçük şi-

Bir adım öne çıktım, aramızdaki tüm mesafeyi tek seferde kapattım, kollarımı omuzlarının iki yanında duvara dayayarak onu sıkıştırırken dişlerimi gösterdim.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Nix?"

"Hiçbir şey." Gözleri masumca açıldı. Mavi, korkunç derecede mavi ve güneşin altındaki rengin her tonu: okyanus, gökyüzü, pastel boya, a d ı n ı siz koyun. "Hizmetimi istediniz. Ben de para ödemeye hazır olduğunuzu düşündüm." "Paraya ihtiyacın yok." Artık onunla göğüs göğüse gelmişim ve

İşte yine o çiçek ve balla karışık hafif zencefil kokusu, bana daha önce hiç deneyimlemediğim şeyler ve yerler hakkında dejavu yaşattı.

Sana asla unutamayacağın şeyler yapacağım.

"Sen de öyle. O yüzden paranı öde. Seni Şükran Günü yemeğinde göreceğim. Ödemeyi o zaman yapabilirsin." Ash artık Becker'ın kanıyla lekelenmiş olan elbisesini düzeltti.

Doğru.

Dünya hâlâ kendi ekseninde dönüyordu ve ailelerimiz benim kan davamdan habersiz birbirleriyle iyi geçinmeye devam ediyordu. Troy dışında, o da bunu ağzından kaçırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Fitzpatrick'ler gelecek hafta Şükran Günü yemeğine ev sahipliği yapacaklardı. Bunu dünyada kaçırmazdım, ancak tüm yanlış nedenlerden dolayı ve bunların hiçbirinin açılarının hindi dolmasıyla ilgisi yoktu.

"Şimdi izninizle..." Nix omzumun altından kaçmaya çalışarak eğildi. İleri doğru iterek onu duvara yasladım. Çenesinin hafifçe titremesi olmasaydı, soğukkanlı olduğuna yemin edebilirdim.

bir salatalık gibi. Ama bu küçük titreme ona ihanet etti ve ben de bu fırsatı değerlendirerek çenesini yukarı doğru eğip onu bana bakmaya zorladım.

"Bir öpücüğe ne dersin?" Avuç içim bileğinden beline, sıkı kışının kıvrımına doğru kayarak onu kendime doğru çekerken sıktım. Aramızdaki güç değişiminden hoşlanmamıştım ve ona patronun kim olduğunu hatırlatmak istiyordum. Onu kendime yaklaştırırken kalçalarının yayılmış parmaklarıma karşı titrediğini, hazır ve istekli olduğunu, içimde ürperdiğini hissettim. Vücudu yumuşak, pürüzsüz ve kadınsıydı. Hiç düşünmediğim ve görmezden gelmek için para aldığım gizli kıvrımlara sahipti.

Sıcaklığı giysilerimizin arasından yayılıyordu ve bir iniltiyi bastırdım, örgüsünü çekerek boynunu uzattım ve onu bana bakmaya zorladım.

"Bir öpücük yeterli bir ödeme şekli olur mu?" Dudaklarım boynunun kenarından aşağı doğru kayarken mırıldandım.

Hiçbir şey söylemedi, kalbi düzensiz bir şekilde benimkine çarpıyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

Başımı geriye atarak ağzımı cezalandırırcasına onunkine çarptım, onu tatma ihtiyacım için ona ve günaha boyun eğdiğim için kendime kızdım.

Onu küçük düşürmek, kontrolün hangimizde olduğunu hatırlatmak için tasarlanmış, dişleri, pençeleri ve diliyle acımasız bir öpücüktü.

Aisling'in dudakları hemen benimkilerin üzerinde şekillendi, uyumlu ve yumuşaktı. Hafifçe inledi, dili benimkiyle buluştu, sanki birbirimizi beceriyormuşuz gibi, parmakları gömleğimin yakasına dolandı, beni daha da yaklaştırdı. Alt dudağını yarana kadar ısırdım, sıcak, metalik kanı ağzıma damladı. Gerildi ama öpüşmeyi kesmedi.

Kır şu lanet öpücüğü, Aisling.

*Senin için çok fazla olduğumu
göster bana.*

Kanını emdim, tüm dudağını ağzıma çektim ve o da bana izin verdi, küçük bir canavardı.

"Tadın kül tablası gibi," diye mırıldandı ağzımın içine. Engerek gibi, sözleri zehir damlatırken beni açlıkla yutmaya devam ediyor, bırakmıyordu.

"Belki öyle, ama senin tadın kolay yatan bir kadın gibi, en sevmediğim kadın tadı." Karanlık bir şekilde kıkırdadım, dudaklarına daha fazla baskı uyguladım, onu daha sert öptüm, kanını, gözyaşlarını ve ıstırabını tattım ve hepsinden zevk aldım çünkü onlar *benimdi*.

Çok tuzlu. Çok tatlı.

Sertleşmiştim. O kadar sertleşmiştim ki, onu birkaç dakika önce maaşımınla çalışan iki morona dikiş atmak için kullandığı ameliyat masasına yatırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Ağzımı onunkinden ayırdım ve başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. Dengesini kaybederek öne doğru tökezledi. Göğsümün üzerine düşmesine izin verdim ama kendini düzeltmesine yardım etmedim.

"Şimdi ödeştik." Cüzdanı cebime geri soktum, daha önce gözyaşlarını hissetmesine rağmen yüzünün kuru ve sakin olduğunu görünce şaşırdım.

"Bana olan on bir bin dolar borcun yerine bir öpücüğün ödeme olacağını mı düşündün? Aman Tanrım..." boynundaki incileri annesi gibi abartılı bir şekilde bükerek sıktı "...özür dilerim Bay Brennan. Ödeme olarak cinsel iyilik kabul etmiyorum. Bu babamın uzmanlık alanı ve sizin teklifinizle ilgileneceğinden şüpheliyim. Yine de Şükran Günü'nde parayı istiyorum. Tefecilerin kullandığı ortak faiz oranı nedir? Yüzde kırk beş mi? Bana uyar. Şimdi, günün geri kalanında iyi dinlenmeler Bay Brennan ve kendinize iyi bakın."

Five

Aisling

On bir bin dolar ertesi sabah yatak odamdaki komodinin üzerinde, yüksek ve düzgün bir şekilde istiflenmiş, altın bir kurşunla tutturulmuş olarak bekliyordu. Ayrıca hemen yanlarında bir peni ve kalın, uzun vuruşlarla dağınık bir şekilde karalanmış bir not vardı.

Al bakalım. Kendine güzel bir şeyler al.

Bu beni korkutmalıydı.

Sam'in ben uyurken yakınımda, *odamda* olduğu gerçeği. İstese boğazımı kesebilirdi. Bunun yerine, onun heybetli, devasa figürünün uyuyan bedenime gölge düşürdüğünü, kemiklerimi dal gibi kırabilecek ellerinin omurgama bu kadar yakın olduğunu hayal ettiğimde, damarlarımda beyaz bir heyecan hissettim.

Çürük geceliğimin içindeyken, saçlarım beyaz saten yastığın üzerinde dalgalanırken, onun üzerimdeki ezici ağırlığını hayal ederken, benimle sevişirken oradaydı.

Başka kimseyi göndermeyeceğini biliyordum. Hayır. Askerlerinden hiçbiri olmazdı. Bana yaklaşmalarına asla izin vermezdi. O benim

Evet, ama aramızda sınırlar olduğunu biliyordum. Beni güvende hissettiren yazılı olmayan kurallar.

Mermiyi elime aldım -soğuk, metalik ve beklediğimden daha ağırdı- elimde durduğu yerde düşündüm.

Durup baktı mı? Klinikte paylaştığımız öpücüğü kafasında yeniden canlandırdı mı? Neredeyse birbirimizin ağzını parçalayacaktık.

Dudaklarımda hâlâ zayıf bir nabız hissedebiliyordum.

Bazen Sam'in de bunu hissettiğinden şüpheleniyordum. Ne zaman aynı odada olsak aramızda vahşi bir elektrik vızılıyordu. Ne zaman o gümüş rengi ay gözleriyle bana baksa, bana odaklanıp izliyordu.

Bazen de babamla yemek yerken ya da Devon, Cillian ve Hunter'la bira içerken yanımda olur ve benim varlığımı o kadar inandırıcı bir şekilde görmezden gelirdi ki ben de odada olduğumu unuturdum.

O bir gizemdi ve gizemler ortaya çıkarılmak, açığa çıkarılmak ve açılmak içindir. Sonunda onun dikkatini çekmişim, iradesi dışında çekmişim, kanlı parmaklarımla ona tutunmuştum ve onu elimde tutmaya niyetliydim.

Sırf ona sahip olabilmek için onunla dişe diş mücadele edecek, yeraltı dünyasının kralıyla kafa kafaya çarpışacaktım. İlgisine ve sevgisine layık olduğumu ona kanıtlayacaktım.

Ben de onu tekrar göreceğim Şükran Günü yemeğine kadar önümde koca bir hafta olduğunu bilerek yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Çılgınca ve tehlikeliydi, yasadışı olduğundan bahsetmiyorum bile, ama yine de klasik Sam cazibesine karşı koyamadım. Ona baştan aşağı Nix olduğumu gösterecektim. Elbise içinde güzel görünen kurnaz bir canavardım.

Parayı komodininin üzerine koyduktan sonraki gece Badlands'e gittim, binanın hemen arkasında, bir ara sokaktaki yerin arka kapısını buldum ve tekel parasını -11 bin tanesini- üst üste yığdım ve benim için bıraktığı tek kuruşla tutturdum. Sonra benzine buladım ve ateşe verdim.

Aradaki farkı asla anlayamayacağını biliyordum. Bana gerçekten para verdiğini düşünecekti ama ben o parayı kendi hayır kurumuma bağışlamıştım. Bayan B'nin yapmamı isteyeceği bir şeydi.

Alabama koştum, pencerenin arkasına saklandım ve yanmış kâğıt kokusu çatlaklardan sızarken arka kapının açıldığını gördüm. Sam, Dumb ve Dumber ile birlikte görüldü. Salak arabaya geri koştu.

Dumber, kolu hala askıdayken umutsuzca üzerine su ve bir avuç kar dökerek yangını söndürmeye çalışırken, ofis yangın söndürücü getirmeye karar verdi.

Sam orada öylece durdu ve şeytanca sırıtarak paranın yanışını izledi.

Yaptığım şeyde *seni* siktiğimi anlaması için yazılı bir nota ihtiyacı yoktu.

O biliyordu.

Fitzpatrick klanı Şükran Günü'nde her zaman büyük olmuştur.

Şükredecek çok şeyimiz olduğu için böyle olduğundan şüpheleniyordum.

Sadece ülkenin en zengin ailelerinden biri olmakla kalmıyorduk, aynı zamanda hepsi pembe yanaklı, sağlıklı ve yeni yürümeye başlayan yeğenlerimizle de kutsanmıştık.

Şükran Günü günü uşaklar yemek odamızdaki uzun masanın etrafında telaşla dolaşarak altından yapılmış akçaağaç yapraklı kaseleri, balkabaklarını, şampanya kadehlerini ve süsleri yeniden düzenlediler. Ortadaki süsler sonbahar ve kış meyveleriyle doluydu ve her şey altın ve gümüşle süslenmişti. Sıcak ve davetkâr mum ışığı odayı aydınlatıyor, mutfaktan gelen tarçın ve şekerli hamur kokusu burun deliklerimi gıdıklıyordu.

Omzu açık turuncu Givenchy elbisemle bir ileri bir geri volta atarken -bunu giymenin son zamanlarda hizmet etmek ve üzerine titremek için oldukça acı çeken annemi memnun edeceğini biliyordum- pencerenin yanında durdum, kardeşim Cillian'ın ailesini arabasından indirmesini izledim, yüzünde imparatorluk kaşları vardı.

Persephone için kapıyı açtı-Persy, biz ona böyle derdik.

-Küçük Astor'u omuzlarına bağladığı BabyBjorn'un içine soktu. Ağabeyimin her zamanki soğuk ve mesafeli tavrına rağmen böylesine babacan, böylesine şefkatli, böylesine doğal bir şekilde bir şeyler yaptığını görünce nefesim kesildi ve kalbim sıkıştı.

Astor göğsüne iyice yaklaştığı anda Cillian eğildi ve oğlunun başına bir öpücük kondurdu.

Kıskandığımı fark ettim. Bu hayatı tanıdığım herkesten daha çok hak eden yakın arkadaşım Persy'yi kıskanıyordum ve yine de onun sahip olduğu şeyi kendim için istiyordum.

Kiminle yaptığı değil tabii ki - deliydim ama enstest ilişkiyi sorun etmeyecek kadar deli değildim - ama bunu sahip olamayacağım biriyle yapmak istiyordum. *Sam*'le.

Pencereden yüzümü çevirerek, masanın ortasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş süsleri yeniden düzenleyerek kendimi meşgul ediyormuş gibi yaptım.

Sam birazdan gelecekti ve başım dik, sırtım dik bir şekilde onunla yüzleşmek için tüm gücümü toplamam gerekiyordu.

"Ash?" Arkamda merakla bir ses duydum ve Persy'nin sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdığını görmek için arkamı döndüm. Üzerinde güzel çiçek desenli romantik bir gece elbisesi vardı ve kucağında uyanık bir bebek Astor tutuyordu. Mermer mavisi gözleri sevinçle bana bakıyor, çikolata rengi saçları körpe başını örtüyordu. Tombul kollarını bana doğru uzattı ve ben de heyecan dolu bir ciyaklamayla onu kucağıma aldım, göğsüme bastırdım ve sarhoş edici bebek kokusunu içime çektim.

"Hey, Pers..." Yanağımı Astor'un ipeksi saç tellerine sürterek babasına ne kadar çok benzediğine bir kez daha hayret ettim "...nasılsın?"

"Harikayım. Pencereden düşünceli görünüyordun. Bu yüzden nasıl olduğunu görmek için her zamanki sarılma ve öpme rutinini atladım. Annen... meşgul görünüyor." Masaya oturdu ve merakla beni süzdü.

Meşgul olmak, bunu ifade etmenin çok güzel bir yoluydu. Annem bugünlerde beni iliklerime kadar çalıştırıyor, banyosuna yardım etmemi, kitaplarını okumamı ve her zamanki şoförüyle sohbet etmek istemediği için onu gezdirmemi istiyordu. Ama bu konuda konuşacak havada değildim.

"Cillian nerede?" Her şeye uzanıp dokunmak isteyen Astor'la birlikte odanın içinde dolaştık.

"Gerald ile ofisinde. Annene bunu yaptığına inanamıyorum." Persy yanağının iç kısmını ısırdı. Her zaman nazik ve kibar biri olmuştu ve Sailor ile Belle'den duyacağım daha sert sözleri benden esirgediğini biliyordum.

"Yapabilirim." Astor'u halının üzerine yatırdım ve etrafını keşfetmesine izin verdim.

"Sailor bana Sam'in numaranı istediğini söyledi," diye devam etti Persephone, sanki bana bakmak daha fazla bilgi vermem için ilham verecekmiş gibi hevesli gözlerle beni tarayarak. *Merde*. Arkadaşlarımla Sam Brennan'ın varlığını fark etmesini sağlama arayışına yatırım yaptıklarını biliyordum ama aynı zamanda

bana davrandılar. Sanki hayallerindeki erkeği elde etmekten aciz, aptal ve saf bir kızmışım gibi.

Persephone'nin People Magazine'e göre yüzyılın avı olan erkek kardeşimle mutlu bir evliliği olduğunu ve Sailor'ın da ona kraliçe gibi davranan *diğer* erkek kardeşimle evli olduğunu düşününce kendimi özellikle zavallı hissediyordum. Emmabelle (Persephone'nin kız kardeşi) evli olmayabilirdi ama bu kendi seçimi.

Tuhaf olan bendim. Karşılıksız aşkının yasını tutan lanetli kız.

Ve kesinlikle Sam'le olan ilişki bilmelerini istemiyordum, bu da beni pek de olumlu bir konuma getirmiyordu.

"Önemli bir şey değildi." Elimi sallayarak Astor'u takip ettim, bir şeye çarpmadığından ya da parmaklarını çıkışlara sokmaya karar vermediğinden emin olmak için. "Sadece biraz yardıma ihtiyacı vardı. İşle ilgili bir şey."

"Huh." Persephone koltuğuna yayıldı ve bir parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Ama belki de bu bir başlangıçtır? Seninle daha önce hiç iletişime geçmedi ve başvurabileceği tek kişi de sen değilsin."

Persephone o kadar romantikti ki, Sam'in beni bir palayla sakatlamaya çalışması dışında her şey onun zihninde bana olan sonsuz aşkının en iyi örneği olarak kaydedilirdi.

Gözlerimi devirdim. "Boşuna çabalıyorsun, Pers."

"Daha tuhaf eşleşmeler de oldu. Kardeşinle bana bak," dedi hevesle, kendi davasını ortaya koyarak. "Sadece onun peşinden giderken daha sabırlı olman gerekiyor."

"Cillian'ın sana karşı hep bir ilgisi vardı. Sadece on üç yaşındaki bir çocuk gibi saklıyordu. Sam peşinden koşulacak biri değil," diye bitirdim sözümü, Sam'le kedi fare oyununa daldığımdan beri kendimi sahtekâr gibi hissediyordum.

Ama uğursuzluk getirmek ya da hemen sonuca varmak istemedim. Ayrıca, eğer bundan bir şey çıkmazsa -ki büyük olasılıkla çıkmayacaktı; planım çok zordu- en azından arkadaşlarımdan daha fazla acımasıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Persy, "Kardeşlerin peşinden gidilebiliyorsa Sam de gidilebilir," diyerek kararlılığını ortaya koydu. "Ne istiyorsan onun peşinden gitmelisin."

"Ama ya istediğim şey benim için kötü olan her şeyse?" Arkamı döndüm ve onun bakışlarını buldum. "Ya Sam Brennan'ı istemekle aptallık ediyorsam? O bir gangster. Bir katil. Bir yeraltı patronu ve babamın sağ kolu. Pek çok şey ters gidebilir. Eğer herhangi bir yöne gidecek olurlarsa ..."

"Az önce aşkı tarif ettin." Persy sırtıttı. "Aşk bir risktir. Hayatınızı altüst eden ya da yolunuzu açan bir fırtınadır. Bazen ikisini de aynı anda yapar."

Aynı zamanda. Adamı yakalamaya odaklanın. Geri kalan her şey yerine oturacaktır."

Bir buçuk saat sonra gece tüm hızıyla devam ediyordu.

Herkes masaya oturmuş, Cook'un yaptığı lezzetli yemekleri mideye indiriyordu.

Balla kavrulmuş hindi, tereyağlı patates püresi, balkabağı cevizli ekmek pudingi, altın sarısı fırınlanmış elma ve tuzlu sosis dolması.

Mum ışığı odanın içinde dans ediyor, tanıdık yüzlere eğlenceli parıltılar saçıyor ve masanın dört bir yanından sohbetler yükseliyordu.

Sailor ve Persy'nin bakıcıları odanın uzak köşesinde çocuklarla -Astor, Xander ve Rooney- birlikte oturmuş bebeklerle ilgileniyorlardı. Sam masanın diğer ucunda benden uzakta oturuyordu ve arada bir gözlerini üzerimde hissediyor olsam da, değerlendiriyor, cesaretlendiriyor, meydan okuyor olsa da, annem, Sailor, Persephone ve Emmabelle ile konuşmaya devam etmeye özen gösterdim.

Normalde onunla konuşmaya çalışır, sorular sorar, bir tür bağlantı kurardım. Ama şimdi değil, bugün değil. Artık onu kovalayan kız değildim. Ya da öyle düşünmesini istiyordum.

Devon masanın diğer ucundan, Sam'in yanından, "Şükran Günü kavramı beni hâlâ sarsıyor," diye şikâyet etti o emperyal, gösterişli İngiliz ses tonuyla. Hindisini korkutucu derecede eşit parçalara bölmüştü ve geçimini modellik yaparak sağlamayan bir adam için fazlasıyla iyi görünüyordu. "Siz tam olarak kime teşekkür ediyorsunuz?"

Devon, Belle'in deyimiyle dehşet verici derecede güzeldi. Kulaklarından ve ensesinden kıvrılan yumuşak sarı, kum rengi bukleler, delici mavi gözler ve bir tanrının kemik yapısı.

"Tanrım?" Hunter ağzına bir parça tatlı patates atıp çiğnedi. "Acı çekiyorsun çünkü şükredecek şeylerimiz var. Büyük mağazalar, Birinci Anayasa Değişikliği, Yahudi şarküteri yemekleri ve tabii ki Scarlett Johansson. Sizin şükredecek neyiniz var?"

"Futbol, kahverengi sos ve genel olarak Yankilerden entelektüel olarak üstün olmak," diye kestirip attı Devon, masadaki tüm yiyeceklere şüpheliymiş gibi bakarak.

"Futbol derken futbolu mu kastediyorsun?" Babam kaşlarını çattı. Bütün gece oldukça sessiz kalmıştı.

"Hayır, futbol derken futbolu kastediyorum. Topa ayağınızla *vurduğunuz futbol...*" Devon peçeteyle ağzının kenarlarını gereksiz yere sıvazladı "...rakip köyün en güzel kızını kaçırmaya çalışan bir barbar gibi rastgele insanlara çarparak koşarken elinde *tutmanın* aksine."

"Futbolu yerden yere vurmaya devam edersen bu Şükran Günü'nde şükredeceğin tek şey bu yemekten tek parça halinde çıkmak olur." Troy sert bir gülümsemeyle viskisini elinde döndürdü.

"Ee, Sam, ayakta kalan son bekar adam sensin. Bu hafta sonu kumarhanede blackjack oynamak için Günah Şehri'ne hızlı bir geziye var mısın?" Devon konuyu değiştirdi.

"Hâlâ bunu mu yapıyorsun?" Sparrow yeşim yeşili gözleriyle oğluna zehirli oklar fırlattı. "Bu tehlikeli, umursamazlıktan bahsetmiyorum bile. Zaten üç otelden kara listeye alındın."

Sam gülümsedi, yemek yiyor ve konuşma onun etrafında dönmüyormuş gibi davranıyordu.

"Hiç şaşırmadım." Hunter kıkırdadı ve bakır Bloody Mary'sini dudaklarına götürdü. "Ne için olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Çok fazla para kazanmak." Devon güldü ve kendine bir içki daha doldurdu. "Sam hayatım boyunca gördüğüm en iyi blackjack oyuncusu.

Sayılarla bir sihirbaz, gerçekten. Tüm hesaplamaları saniyeler içinde yapıyor."

Henüz ergenlik çağındayken benim için hazırladığı sonlu matematik ödevini düşündüm. Devon abartmıyordu.

Cillian alaycı bir tavırla, "Analitik yeteneğinizi kullanmak için ne harika bir yol," dedi.

Sam, "Bir yeteneği yanlış yerde harcamak, en başta sahip olmamaktan daha iyidir," diye belirtti.

"Senin asıl yeteneğin zengin insanların yakın çevresine girmenin yolunu bulmak," diye karşı çıktı Cillian, ses tonu sakindi. "Çocukluğundan beri bunu çok iyi yapıyorsun."

"Neyse, bu akşam Badland'de kart oynayacağız," dedi Hunter. "Yemekten hemen sonra."

Sam hakkında daha fazla şey duymak istiyordum ama annem beni yaptığı konuşmanın içine çekmek için çırpınıyordu. Bunu sık sık yapardı. Onu garip durgunluklardan kurtarmak için beni küçük konuşmaların içine çekerdi. Sosyalleşmeyi yorucu bulduğunu söylerdi, ancak her zaman etkinlikler düzenler ve onun adına tüm konuşma ve bağış toplama işlerini benim yapacağıma güvenirdi.

"Aisling'e sahip olduğum için çok şanslıyım..." Annem peçetesiyle gözlerini sıvazladı ve derin bir iç çekti "...O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. O benim dayanağım. Bu gezegene hayat getirmek için çalışmasına şaşmamalı. O benim mükemmel meleğim."

"O kesinlikle azize gibi, hanımefendi." Emmabelle kaşlarını kaldırarak bana ters ters baktı. Belle'in şeytani tarafımı biraz daha sık göstermemden daha çok hoşlanmayacağını biliyordum. "Gerçek olamayacak kadar iyi. Neredeyse."

"Şu anda, bu ayki bir hayır etkinliğinde bana yardım etmek için gece gündüz çalışıyor," diye başladı annem ve diğer arkadaşlarımdan, annemin saatlerce bu konuda gevezelik edeceğini bildikleri için yüzlerini soğukkanlı bir nezakete alıştırdıklarını görebiliyordum.

Masanın altında, kucağımda telefonumun çaldığını hissettim ve yere baktım. Ekranda yanıp sönen numara klinikten geldiğini gösteriyordu. *Merde.*

Başımı eğdim, çubuğu yeşil daireye kaydurdum ve cevap verdim. "Evet?"

Korktuğum aramaydı. Almak istemediğim bir telefonda.

Oldukça kötü durumda olan bir hasta.

"Evet. Elbette. Hayır, hiç de kötü bir zaman değil. Yola çıkıyorum. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım, masadaki herkese gülümsedim ve ilk kez telefon görüşmesinin herkesin dikkatini çektiğini fark ettim. Sam'in gözleri tembelce bana dikilmişti, yüzünde silmek istediğim hafif bir eğlence ifadesiyle beni izlerken bardağındaki viskiyi döndürüyordu.

Bütün gece bana, benimle bir kez daha yatmak mı yoksa beni öldürmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi baktı. Kararını vermesini ve beni bu acıdan kurtarmasını diledim.

"Özür dilerim ama gitmem gerek. İşte önemli bir şey var." Annemin omzunu sıvazlayarak aniden ayağa kalktım. Herkesin ilgisi kulaklarımı tırmalıyor ve parmaklarımı titretiyordu. "Şefimize övgüler. Onu göndereceğim"

yarın sabah çiçek gönderecek. Herkese teşekkür ederim. İyi akşamlar dilerim."

Bununla birlikte, dışarı fırladım, doğruca Prius'uma koştum, yolda bir palto alma zahmetine bile girmedim. Telefonuma girdiğim adrese doğru hızla ilerledim.

Westford'daki konut binasına varmam bir saatimi aldı. Tenis kortu, havuzu ve kapalı spor salonu olan yeni inşa edilmiş bir apartman kompleksi. Güvenlik ya da resepsiyonda görevli kimse yoktu, yine de tedbirli olmak için önceden sormuştum.

Hastamın evine gittim, yapmam gerekeni yaptım ve üç saat sonra oradan ayrıldım. Geride bıraktığım Şükran Günü yemeğiyle ilgili tüm düşünceler artık yıkılmış ve yok olmuştu. Tek düşündüğüm işim, hastalarım ve o idi.

Oui, mon cheri. Yaptığın işi yapmak kolay değil.

Yarı erimiş, kirli karların üzerinden geçerek yolun karşısındaki benzin istasyonuna doğru ilerlerken dizlerim titriyor, nefesim düzensizleşiyordu. Küçük marketin kapısını iterek açtım. Kendime bir kola, kasadaki yaşlı adama da bir kek ve içecek aldım, o da bana teşekkür etti. Kendimi Massachusetts'in kemik gibi soğuk Kasım kışına bıraktım, başımın arkasını duvara dayadım ve bir yudum kola aldım.

Bazen yaptığım şeyden nefret ederdim. Çoğu zaman, gerçekten.

Ama sonra Bayan B'yi ve onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı hatırladım ve kendimi bunu hak ettiğime ikna ettim. Mesleğim. Seçimlerim.

Elimdeki kolaya bakarken, sıvıdan gelen hafif köpük tıslamasını dinlerken, aniden gözyaşlarına boğuldum, kendimi duvar boyunca sürüklerken kontrolsüzce hıçkırdım, ayaklarıma çömeldim ve yüzümü saten Givenchy elbiseme gömdüm.

"Bu hiç adil değil." Bulanık gözyaşlarımdan arasından rimelimin elbisemde bıraktığı siyah lekeleri görerek başımı salladım. "Bununla ilgili hiçbir şey adil değil."

"Bir de bana sor," camı kesebilecek kadar sinirli bir ses tonuyla başımı kaldırdım.

Sam.

Sam bir bezelye ceket giymiş, gösterişli bir on sekizinci yüzyıl kontu gibi görünüyordu ve benim oturduğum duvarın karşısındaki duvara yaslanmış, muhteşem dudaklarının arasına yakılmamış bir sigara sıkıştırmıştı. Tanrıya şükür bir Zoolander gibi davranıp bir benzin istasyonunun yanında yakmamıştı.

"Fuar pamuk şeker aldığınız yerdir. Gerçek hayatla hiçbir ilgisi yoktur. Şimdi bana bu gece kışının olması gereken yerde, Brigham Hastanesi'nde değil de kendini nasıl Westford'da bulduğunu anlat."

Beni buraya kadar takip etmiş. Ama nasıl?

Ve daha da önemlisi... *neden?*

Çünkü dikkatini çektiniz ve şimdi onunla ne yapacağınızı görmek için bekliyor. İşyerinin önünde parasını yaktın, peruk ve fahişe kostümüyle onunla anal seks yaptın ve bir yeraltı kliniğinde askerlerini ameliyat ettin. Sizin de bir canavar olduğunuzu yeni keşfetti ve şimdi karanlığınızın ne kadar derin olduğunu bilmek istiyor.

Yüzümdeki yaşları hızla sildim, omurgamı dikleştirdim ve ayağa kalktım Yukarı.

"Senin Badlands'de kardeşlerimle kağıt oynaman gerekmiyor mu? Şimdi mi? Yoksa burada olmak için Cook'un meşhur elmalı turtasını mı özlüyorsun?" "Lanet soruma cevap vermen gerekmiyor mu?" diye karşılık verdi. "Cevap seni ilgilendirmez," diye sertçe çıkıştım.

"Yine şu eski melodi." Başını iki yana sallayarak kıkırdadı. "Sen benim işimsin. Patronumun kızıydın. Seni daha önce takip etmeliydim ama etmedim. İşte buradayız. Şimdi saçmalamayı keselim, olur mu? Kontrol etmeye değer her yeri kontrol ettim ve kaynaklarımı çapraz inceledim. Brigham ve Kadın Hastanesi'nde asistan değilsin."

Merde, merde, merde.

Üstünde kiraz olan üçlü merde.

Benim peşimdeydi.

"Beni mi kontrol ediyordun, Brennan?" Yüzüme alaycı bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade yerleştirdim. "Gururum okşandı ama şaşırmadım. Yine de bu bir şey ifade etmiyor."

"Elbette öyle. Öncelikle, bu senin lanet bir yalancı olduğun anlamına geliyor. İnsanlarda en sevmediğim özellik. Ama sonra kendi kendime düşündüm, belki de yalan o kadar büyük değildir. Belki de prestijle ilgilidir. Küçük, mükemmel Aisling ailesinin ülkenin en saygın hastanelerinden birine kabul edilmediğini bilmesini istemiyordu..." bana doğru bir adım daha attı, burun delikleri genişledi, çenesi o kadar sertleşti ki sanki mermerden oyulmuş gibiydi "...ben de gidip Boston'daki tüm hastaneleri, her birini tek tek kontrol ettim. Tahmin edin ne oldu?"

Tahmin etmeme gerek yoktu. Biliyordum.

"Hiçbir yerde doktor olarak kayıtlı değilsin. Hepsini geri çevirdin. Her bir teklifi. Bu noktada şüphelenmeye başladım. Tıp fakültesini bitirdin mi ki?" diye sordu teatral bir şekilde, bir adım daha atarak bana yaklaştı, beni sıkıştırdı, duvara yasladı. "Ben de o açıdan baktım. Aslında Harvard Tıp Fakültesi'nden mezun olmuşsun. Yani doktor olmadığın için değil." Bana doğru son adımını attı ve şimdi o kadar yakındık ki kokusu, havası ve tehdidi vücuduma sızdı, köklerime vurdu, beni fethetti. "Ne yaparsan yap, radarın altında yapıyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun, Nix?"

Vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, büyük, güçlü ve tehditkârdı. Kalçalarım birbirine kenetlendi, aralarındaki boşluk boş ve muhtaçtı. Derin bir nefes aldım, nabzımı sabitlemeye çalıştım. Sesimi bulmalıyım.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Bana ifadesiz bir şekilde baktı. Tabii ki baktı. Sam Brennan herkes hakkında bilinmeye değer her şeyi bilirdi ve ben de onun ilgisini çekmişim.

İşaret parmağımı kıvrarak kulağına fısıldayabilmem için eğilmesini işaret ettim. Kaşları kızgınlıkla daha da çatılmış bir halde bana uydu. Dudaklarımı kulağına bastırdım, sert ve kalın sikinin karnıma bastırıldığını hissettim.

"Hiçbiri. Of. Seni. İşi" diye nefes aldım.

Geri çekildi, fırtına gözleri karanlık ve ahlaksızdı ve aniden, bu adamla alay ederek çok ama çok aptalca bir şey yaptığımı ve bunun bedelini ağır ödeyeceğimi hissettim.

"Benimle oyun oynama, Aisling. Ben kazanacağım. Kolayca. Ve ben kötü bir sporcuyum ve tıpkı senin sefil hayatın gibi adaletsizliğimle ünlüyüm."

Ağzımı kapalı tutarak meydan okurcasına ona baktım. Dişlerim takırdıyordu.

Tüm vücudum enerjiyle doldu ama geri adım atmadım.

"Aşağılanmak mı *istiyorsun*?" Sırıttı, bu oyundan zevk almaya başlamıştı.

"Hayır, benimle ne yapmak istediğine karar vermeni istiyorum," dedim sessizce.

"Adet görmeye başladığından beri eteğini kaldırıp sikilmek için yalvararak peşimden koşuyorsun."

Kıkırdadı, cebinden bir İsviçre bıçağı çıkardı, elbisemde gezdirdi ve ortasından, tam kalçalarımın arasından derin, uzun bir yırtık açtı. Elbise gürültüyle yırtıldı. Bıçağını tekrar cebine soktu,

elini daldırdı ve iç çamaşırımın içinden parmağını yarığım boyunca gezdirdi.

"Sen... sen... sen..." Nefes nefese kalmıştım, midemde öfke ve arzu karışımı bir duygu dönüyordu. Bunların hiçbirinin sağlıklı ya da normal olmadığını biliyordum ama yine de o kadar çok arzuluyordum ki nefes almak bile acı veriyordu.

"Güzel tasarım elbiseni mi yırttın? Merak etme. Baban sana yüz tane daha alır. İşin acıklı tarafı, beni reddetmeyeceksin çünkü ikimiz de biliyoruz ki seni istediğim zaman, istediğim şekilde, istediğim kadar becerebilirim. Seni domaltacağım - Fitzpatrick tacının mücevheri, Avebury Court Malikânesi Prensesi Aisling - ve sikimi kıcına öyle bir sokacağım ki yıldızları göreceksin."

Gözlerimi sıkarak yüzümü ondan çevirdim. O anda ondan nefret ettim. İnanılmaz derecede nefret ediyordum. Ama o haklıydı. Bu, elini iç çamaşıma sokmasına izin vermemi engellemedi, tam orada, sokağın ortasında, iğrenç bir benzin istasyonunun arkasında. İki parmağını içime daldırdı ve beni sırlıslıkla ve onun için hazır buldu. Konuştuğunda dudakları dudaklarıma yakındı ama beni öpmeyeceğini biliyordum.

Bu ön sevişme değildi.

Cezalandırmaydı. "Ne iş yapıyorsun, Nix?"

"Sikeyim seni," diye kekeledim, kalçalarımın kıpırdadığını hissediyordum, daha fazla dokunuşunu arıyordum.

"Buna tam zamanlı bir iş diyemem. Genelde birkaç ilişkiden sonra sikişmekten sıkılıyorum." Başparmağı klitorisimi daireler çizerek ovalarken parmaklarını içeri ve dışarı soktu, derinlere itti, beni doldurdu. Tenim sıcak ve karıncalı hissediyordu. Dizlerim jöleye döndü. Felaketin eşiğinde asılı kalmıştım, beni yok etmek için yaktığı alevlerin içine balıklama atlamak üzereydim.

Kartlarınızı göğsünüze yakın tutun, mon cheri. Annesini kendin duydun. O iyi bir blackjack oyuncusu.

"Yasadışı, deneysel uyuşturucular mı?" diye dürttü, başparmağını klitorisimde daha hızlı döndürdü.

Başımı umutsuzca salladım, işbirliği yapmayı reddettim. Boştaki eliyle popomu kavradı ve bir parmağını elbisemin içinden kıcıma soktu.

Beklenmedik saldırı karşısında ağızımdan bir inilti koptu ve kendimi o kadar dolu hissettim ki şiddetli bir orgazmın yaklaştığını anladım.

"Sigorta yok, sınır tanımayan doktorlar saçmalığı, fakirleri tedavi etme saçmalığı uçup gitmiyor, tatlım." Bir kaşını kaldırdı, bakışlarını arkamdaki apartman kompleksine çevirdi ve parmaklarıyla beni daha sert becerdi,

üçüncü parmağını da sokup beni neredeyse uçurumdan aşağı atacaktı. "O binada yaşayan her kimse aylık yemek fişi almıyor. Yoksulluğun gözünün içine bakan biri olarak söylüyorum. Senin kimliğini ortaya çıkarmak ve ziyaret ettiğin pisliği bulmak için sitedeki her kapıyı tekmelemek ve sırrını onlardan sağlamak istemem. Ama mecbur kalırsam yaparım. O yüzden son kez söylüyorum Aisling, bana ne bok yediğini söyle."

Başımı salladım, dudaklarımı dikip gözlerimi sıkarak kapattım, doruk noktası beni yıkadı ve vücudumdaki her ince tüyü diken diken etti. Sam cevap vermeyeceğimi anlayınca beni bıraktı. Beklenmedik bir şekilde benden uzaklaştı.

Arzu ve zevkten o kadar güçsüz düşmüştüm ki, neredeyse kırımın üstüne düşecektim, ayağımı yere basmak için mücadele ederken kendimi duvara yasladım.

Sam'in gözleri hâlâ üzerimdeydi, daralmış ve öfke doluydu. İşaret parmağını emdi, bir patlamayla serbest bıraktı ve beni parmakladığında onu kaplayan tüm suları emdi.

"Çok yaklaşmıştım," diye itiraz ettim.

"Kötü şans. Daha fazla bilgi için www.lifeain'tfairandwe'vebeenthroughthis.com adresini ziyaret edebilirsiniz."

"Ne oluyor be!" Kollarımı havaya kaldırdım.

"Sen tam bir baş belasıydın ve bir derse ihtiyacın var. Öyle ya da böyle senden gerçeği öğreneceğim Aisling, ama bunu yapana kadar tüm boşalma ayrıcalıklarını kaybedeceksin. En azından benim ellerimle ve kabul edelim ki hayattaki tek amacın benim tarafımdan becerilmek."

Onu ne kadar çok istediğimi bilmesi beni mahvetti. Çok şeffaf, çok naif ve yıllar boyunca benim için ne kadar önemli olduğunu ona göstermeye çok istekliydim. Şimdi bunu bana karşı kullanıyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ona kendim olduğumu göstermeye çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Benim için onu sevmekten daha fazlası olduğunu.

"Ne yaptığın neden umurunda ki?" Kendimi sert havadan korumak için yırtık elbisemi elimden geldiğince bacaklarımın etrafında yeniden düzenledim. "Beni umursamadığını açıkça belli ettin. Bütün bir on yılı benden kaçarak geçirdin."

Çok fazla değildi. Ama ne zaman cesaretimi toplayıp ona ulaşmaya çalışsam, beni her zaman muhteşem bir şekilde geri çevirdi. Gerçek şu ki, ailemi üzmemekten çok korktuğum için istemedikleri bir adamın peşinden gitmiştim.

Sam de benim gibi birinin işine sorun olmasına izin vermeyecek kadar kariyerine odaklanmıştı.

Ceketinin cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı. "Koşullar değişti," diye kestirip attı.

"Evet, öyle," diye kabul ettim. "İşte bu yüzden her zaman emrinde olacağımı varsaymayı bırakmanı öneririm. Ben karnavalda tanıştığın kız değilim Sam. Artık büyüdüm ve bana bir oyuncakmışım gibi davranmana izin vermeyeceğim."

Bana doğru eğildi, alaycı bir şekilde sırıttı. "Bahse girmek ister misin?"

"Bahsi nasıl kapatacağız? Badlands'deki kart odasında mı?" Bir kaşımı kaldırdım, çocuksu bir yanım onun işlerini nasıl yürüttüğünü bildiğimi bilmesini istiyordu.

"Hayır. Çorak Topraklar'a girmen yasak," diye hatırlattı bana alaycı bir ses tonuyla.

"Ama Sailor ve Persy öyle." Acı acı güldüm.

"Sailor ve Persy etrafta bela aramak için koşturmuyorlar. Evde bebekleriyle birlikte kalıyorlar. Size de aynısını yapmanızı öneririm."

"Benim bebeğim yok," diye bariz olanı belirttim. "Oh, ve on dokuzuncu yüzyılda değiliz."

"Sinir bozucu olabilirsin ama eminim seni hamile bırakmaya istekli bir ahmak bulacaksın."

"Peki ya Belle? Nasıl oluyor da Badlands'e girmesine izin veriliyor? Her zaman bela arıyor. Benden çok daha fazla."

"Belle hasarlı bir mal ve ayrıca beni hiç ilgilendirmez. Eğer Badlands'in tuvaletinde alkışa maruz kalırsan, ailen ağlayarak bana gelir."

"Sen cinsiyetçi bir domuzsun."

"Ve sen hala ilgileniyorsun. Bu senin hakkında ne söylüyor, Ruth Bader Ginsburg, Jr.?"

Küçümseyici bir şeyler söyleyecektim ama görünüşe göre Sam bu konuşmayı bitirmişti. Hızlı bir şekilde arkasını döndü ve hemen arkamda park etmiş olan arabasına doğru yürüdü.

"O küçük sırlarını kendine sakla, Nix. Çünkü onları çözerken çok iyi vakit geçireceğim."

Arabasına bindi ve hızla uzaklaştı.

Beni zonklayan bir merkez, ıslak yanaklar ve karmakarışık bir kafayla bıraktı.

Arabayı ön kapımdaki fiskiye'nin yanına park eder etmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Avebury Court Malikânesi bir beden gibiydi. Kemikleri, kalbi ve ruhu vardı. Nabzını kilometrelerce öteden tanıyabilirdim ama bir şeyler farklıydı. Düzensiz.

Evdeki tüm ışıklar yanıyor, çoktan gitmiş olması gereken personel gölge kuklaları gibi pencerenin önünde bir ileri bir geri koşturuyordu. Bir kargaşa vardı. Kardeşlerimin arabaları da hala girişte park halindeydi. Şimdiye kadar evde olmalıydılar.

Bir şey oldu.

Arabadan aceleyle çıkarken, anahtarlarımı ölümcül bir şekilde kavradım.

Lütfen iyi ol anne.

Kapıyı açar açmaz, Cillian ve Hunter dışarı fırladılar, her biri Da'yı iki yanından tutuyordu. Yeşil ve terden sıırıslam olmuş babam onların arasında tepkisiz bir şekilde kambur duruyordu, başı boynundan bir sarkaç gibi sallanıyordu.

"Onu nereye götürüyorsun?" Çığlık attım.

Cillian yanımdan geçip arabasına doğru ilerledi. Onları takip ettim, çılgın gecemden dolayı bacaklarım hâlâ titriyordu.

"Disney World," dedi ağabeyim asık suratla. "Sence nerede? Hastane."

"Hastane!" Ağzım kuruyarak yineledim. "Neden? Ne oldu? Annem nerede?"

"Annem odasında saklanıp Da'nın gösteriyi nasıl çaldığına ağlıyor, her zamanki gibi bu konuda tam bir yetişkin gibi davranıyor," diye Hunter beni bilgilendirdi, sesi her zamanki gibi şakacıydı, sözleri ateşli ve kızgın olsa bile.

"Athair'e gelince, siz gittiğinizden beri durmadan kusuyor, ishal, ağız kuruluğu, döküntü, nefes alma güçlüğü var ve tatlıdan beri iki kez bayıldı."

Cillian babamı Aston Martin'ine bindirdi. "Bunu nasıl teşhis edersiniz doktor?"

"Elbette daha fazla test yapmam gerekiyor ama ilk bakışta zehirlendiğini söyleyebilirim."

"Ding, ding, ding," diye Hunter beni tebrik etti. "Da kahvesini bitirdiğinde bir iskambil destesi gibi masanın üstüne yığıldı."

Bütün hava bir anda ciğerlerimi
terk etti. "Ben de seninle
geliyorum."

Hunter, "Hastaneden yeni döndün," diye işaret etti.

Yüzüm ateş ve utançla doldu ve kardeşlerimin elbisemdeki dev yırtığı görmelerini engellemek için uzun paltomu üzerime sardım. Onlar da benim Brigham'da olduğumu sanıyorlardı. Çünkü onlara yalan söylemiştim. Hepsine. Ailemin her bir üyesine ve küçük arkadaş çevreme.

"Sorun değil."

"Cenazen," diye kestirip attı Cillian. "Hunter, bırak yolcu koltuğuna o otursun. Hadi Ash. Arabayı biz alıyoruz. Ambulansın yaratacağı manşetleri istemiyoruz."

"Sonsuza dek Fitzpatrick'ler." Hunter sahte bir selamla alnına dokundu ve Da'nın yanına sokuldu.

Kendimi Cillian'ın yanındaki koltuğa attım.

"Bebeğini geride bırakmanın senin için sorun olmadığına emin misin?" Hunt arka koltuktan çenesini malikâneye doğru sallayarak sordu. Annemizi kastediyordu.

"Başlama."

"Gölge yok." Hunter avuçlarını savunurcasına havaya kaldırdı. "Tek söylediğim, Da'yı zehirledikten sonra ona ne kadar güzel olduğunu söylemek yerine onu hastaneye götürdüğümüz için muhtemelen hepimizi vasiyetinden çıkarıyor."

Hunter işin sadece yarısını biliyordu. Jane Fitzpatrick'in sorunları, benmerkezci ve şiddetli ruh hali değişimlerine yatkın olmaktan çok daha kötüydü.

Athair acil servise giderken yol boyunca tepkisizdi. İçeri girer girmez Da ile ilgilenmek üzere görevlendirilen doktorun kim olduğunu öğrendim, onu bir kenara çektim ve bir doktor arkadaşı olduğumu açıkladım, ona tüm resmi vermek için akşamı aktardım, medyaya sızmasını önlemek için zehirlenme kısmını atladım.

Biz üç kardeş geceyi babamın başucunda, çocukluğumuzdaki gibi birbirimize sokularak uyuyarak geçirdik. Ertesi sabah kan ve idrar testi sonuçları geldi.

Görünüşe göre babam, kan inceltici ve aynı zamanda birçok fare zehirinin etken maddesi olan varfarinden çok fazla miktarda almış. Belli bir miktarda alındığında kolayca ölüme neden olabilen bir ilaç.

Babam ne yaptığını bilen bir profesyonel tarafından zehirlenmişti. Öldürmeye yetecek kadar değil, ama kesinlikle bir mesaj vermeye yetecek kadar.

Garip olan şey, masadaki hiç kimsenin Da'yı öldürmek için bir nedeni olmamasıydı. Annemden başka kimsenin.

"Annem değil." O günün ilerleyen saatlerinde Cillian'ın evindeki ofisinde durmuş, yağan kar gül bahçesini ve budanmış çalıları kaplayıp her şeyi beyaza boyarken pencereden dışarı bakarken başımı salladım. "Öyle değil."

"Hadi ama Ash. En azından düşünmeye değer bir seçenek. Kendimi bildim bileli birbirlerinin boğazına sarılmış durumdalar." Hunter arkamdan omuzlarıma masaj yaptı, üzerinde hâlâ önceki gecedен kalma takım elbisesi vardı.

Babamın sekreteri görevi devralır almaz hastaneden doğruca buraya geldik.

Dönüp elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Hayır, Hunt. O bir sineği bile incitmekten aciz."

Bu tamamen doğru değildi. Annemin zarar verebileceği tek kişi kendisiydi ve bunu sık sık yapıyordu ama Hunter ve Cillian'ın onun bu yönünü bilmelerini istemiyordum. Royal Pipelines'ı yönetmek ve ailelerine bakmak gibi yeterince işleri vardı. Eşleri benim en iyi arkadaşlarımdı ve onları Avebury Court Malikânesi'nde yaşadığımız sorunların içine çekerek kardeşlerimin dikkatini dağıtmak istemiyordum.

Cillian pelüş deri koltuğuna oturup bir puro yaktı, ayaklarını masasına dayayıp bileklerini çaprazladı ve "Ayrıca masada Gerald'ın ekipmanlarını Yüce Olan'a geri verdiğini görmek isteyen tek kişi de o," dedi.

Ağabeyimle ilgili bir şey kırılmağı reddetti, bu yüzden küçük yaştan itibaren onun önünde nasıl robotik olarak verimli olacağımı öğrendim. Kendime çok fazla duygu gösterme izni vermedim. İlk defa kendimi Persy ve Astor'u kıskanırken bulmuyordum. Onlara öyle taparcasına bakıyordu ki, sanki zaten sahip olduğu bir şeye hâlâ açmış gibiydi.

Arkadaşlarımla yaşadıklarını ben de yaşayacak mıyım diye merak ediyordum. İnsanları içten değiştiren türden bir aşk.

"Hadi bir liste yapalım!" Sam'in babamın seks skandalıyla nasıl başa çıkmayı planladığını hatırlayarak parmaklarımı şıklatarak önerdim. "Orada kimler vardı. Sonra üzerinden geçip daha derine inebiliriz."

"Pekâlâ, Sherlock." Hunter, Cillian'ın bahçesine bakan pencerenin yanındaki kanepeye uzandı. "Bir bakalım, Xander, Rooney ve Astor vardı, hepsi de üç yaşından küçüktü..."

"Astor dışı çıkarıyor. Dış çıkarırken çok huysuz olabiliyor," deyince Cillian alaycı bir tavırla Hunter'ın gülmesine, benim de gözlerimi devirmeme neden oldu.

"Rooney'nin de kötü bir huyu var. Ama bizden intikam almak istediğinde genellikle haliya işer. Bir de Sailor ve ben varız," dedi Hunter. "İkimizin de Da ile bir sorunu yok. Ve sen Ash, senin de bir nedenin yok."

"Persephone ve ben söz konusu bile olamaz. Karım denese bile bir karıncayı bile incitemez ve ben zaten Gerald'dan ihtiyacım olan her şeye sahibim," diye devam etti Cillian. "Ve bir de Emmabelle var. Bir insan için tatsız bir bahane olduğu kesin ama ona katil diyecek kadar ileri gitmezdim."

"Bunu her kim yaptıysa onu öldürmeye çalışmadı. Onu korkutmaya çalıştılar," diye belirttim. "Ama katılıyorum, Emmabelle'in Da ile hiçbir bağlantısı yok. Peki ya Troy? Sparrow?"

"Bildiğim kadarıyla Troy ve Sparrow'un *Athair*'le bir işi yok. Onu tehdit etmek için bir neden yok." Hunter başını salladı. "Devon?" Yüksek sesle merak ettim.

Cillian bir şekilde oturduğu yerden bile bana bakmayı başardı. "Sebebi yok."

"Doğru, ama o aileden değil."

"Sam de öyle." Cillian purosunu üfledi.

"Bence de ona göz kulak olmalıyız," dedim dürüstçe, başını belaya sokacağını düşündüğümde midemi bir şey tırmalıyordu.

Hunter ayağa fırladı. "Dur, dur, dur, nasıl göz kulak ol...? Şaka yapıyorduk ama... o benim kayınbiraderim."

"O aynı zamanda bu dünyada yürüyen en yozlaşmış adam." Cillian havaya duman halkaları üfledi. "Onunla ben ilgilenirim. Etrafı kolaçan et. Neyin peşinde olduğunu görün."

"Hayır..." İki kardeşimin yüzüne döndüm "...Ben yaparım. Benden şüphelenmez."

"Senden şüpheleniyorum." Hunter'ın gözleri alarmla parladı. "Alınma kardeşim ama Rooney bile Ash Teyze'nin Sam Amca'ya *aşık* olduğunu biliyor. Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı vatansever olmanı kastetmiyorum."

"Ama işte bu yüzden mükemmel," dedim umutsuzca. "Beni asla bir tehdit olarak görmeyecek ya da ona zarar verebileceğimi düşünmeyecek."

"Onu senin yakınında istemiyorum," diye tısladı Cillian.

"Şansına küs, ağabey. Yirmi yedi yaşındayım. Beni sonsuza kadar koruyamazsın."

"Bahse var mısın?" Hunter sırtıttı. Ona bir bakış attım. Cillian iç çekti. Hepimiz bu işi bitirmek ve günlerimize devam etmek istiyorduk.

"Tamam. Ash, Sam'in etrafını koklayabilirsin. Sadece hedefinle seks yapmanın hoş karşılanmadığını unutma," diye kestirip attı Cillian. "Ben Devon'ın açısını kontrol edeceğim."

"Ve ikinizin de ruhu için dua edeceğim." Hunter gözlerini devirerek haç işareti yaptı. "Çünkü ikiniz de çok fazla *CSI* izleyen aptalarsınız. Jane. Aletini yanlış deliğe soktuğu için Da'dan öç almak istedi ve işler biraz kontrolden çıktı. İlk kez sert bir şey yapıp ortalığı birbirine katmıyor. Kendi kız kardeşini becerdiğini öğrendikten sonra ona kelebek bahçesini hediye ettiği zamanı hatırlıyor musun? Bu teyzeyi hiç sevdiğimden değil ama Rolex koleksiyonunu mutfak robotuna atıp yüksek ayara getirmişti."

Evimizde babamın Jane Fitzpatrick'e olan sonsuz sevgisini göstermek için inşa ettiği bir kelebek bahçemiz vardı. Bu aşkın bedeli 670.000 dolar değerinde lüks klasik saatle yollarını ayırdı.

"Gezegeni şereflendiren en iğrenç iki insanın çocuğu olduğumu hatırlatmak için hafıza şeridinde küçük bir yolculuk yaptığınız için teşekkürler. Şimdi, hepsi bu kadarsa, şirketimi yönetmeye geri dönmek istiyorum." Cillian purosunu söndürdü, ayağa kalktı ve hızlı adımlarla benim durduğum pencereye doğru yürüdü. "İyi olan kazansın, Aisling. Sen Sam olduğunu düşünüyorsun, Hunter annem olduğunu düşünüyor ve ben de Gerald'ın ecza dolabında çok fazla zaman geçirdiğini ve bir hata yaptığını düşünüyorum."

Ama tesadüf değildi. Biliyordum.

Çünkü *Athair* asla böyle bir hata yapmazdı. Kendini aşırı doz almayacak kadar çok severdi. Onunla aynı çatı altında yaşayan biri olarak reçeteli ilaçlarına dikkat ettiğini biliyordum.

Bu kasıtlıydı.

Masadaki tüm adamlar kurnaz, zeki ve yetenekliydi, ancak bildiğim kadarıyla sadece bir tanesi daha önce birini öldürmüştü ve

bu kadar kolaylıkla bu kadar uç noktalara gidebileceğini sanmıyorum.
Sam.

OceanofPDF.com

Six

Sam

Gerald Fitzpatrick berbat durumdaydı.

Onunla ilgili her şey depresyon çığlıkları atıyordu. Çok kilo vermişti - en az kırk kilo - gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı ve günlerdir uyumamış ya da duş almamış gibi görünüyordu.

Yürüyen bir lyd ve onu bu şekilde izlemenin her anının tadını çıkardım.

"FMK Petroleum'un düşmanca devralınması süreci devam ediyor." Cillian elleri arkasında, Gerald'ın ofisinde volta atıyordu. "Sadece küçük yazıları tamamlamamız gerekiyor."

FMK Petroleum aylardır Royal Pipelines'ın gözünü diktėđi petrol sahalarını satın alıyordu. Fitzpatrick'ler herhangi bir rekabeti daha tehdit haline gelmeden ezip geçecek tipte insanlardı. Monopoly Fitzpatricklerin tercih ettiği bir oyundu, buna şüphe yok.

Gerald ve oğullarının petrol endüstrisinin hızını ve kurallarını belirledikleri için alevler içinde kalmalarını görmek isteyen kongre yeleri olduğunu biliyordum.

Özellikle de Teksaslılar. Kimse Fitzpatrick'lerden Teksaslılar kadar nefret etmedi.

Endüstriyi ele geçiren İrlandalı, New England'lı yabancılar.

"Samuel, gitmeye hazır mısın?" Gerald sordu.

Kaba bir şekilde başımı salladım.

"CEO'ları anlamaya hayır demeyecek. Hakkında çok fazla pislik buldum. İşim bittiğinde, Costco üyeliği karşılığında hisselerini sana satmaktan mutluluk duyacak."

"İşte benim oğlum." Gerald zayıfça gülümsedi.

Siktir git ihtiyar.

Bana her "oğlum" dediğinde hissettiğim öfke, kendimi kaybetmem için yeterliydi.

Hunter'ın yanında oturan Devon, "Evraklar açısından durum tespitimizi yaptık," diye ekledi. "Geriye kalan tek şey CEO'nun hissedarları ikna etmesini ummak."

Herkes vedalaşmadan, el sıkışmadan ve odadan çıkmadan önce birkaç dakika daha sohbet ettik. Gerald ve ben hariç hepsi.

Gerald'ın çalışma odasının ön kapısı kapanana ve ortalık temizlenene kadar bekledim - olabildiğince temiz. Nix bu evde beni bir kez gizlice dinlemişti ve bunu tekrar yapmayacağına güvenmiyordum. Kahretsin, ona lanet bir Espresso makinesiyle bile güvenmiyordum. Gününe göre hem bir müttefik hem de bir düşmandı. Evde bile olmadığından şüpheleniyordum. Evin önüne park ettiğimde Prius'unu görmemiştim. Yaşamak için her ne halt yapıyorsa, muhtemelen vardiyası vardı -kendime not: bul ve onunla ona eziyet et.

Parmaklarımın onun derinliklerindeki anısı aklımdan çıkmıyordu. Birkaç gün olmuştu ve kendimi başka bir sıcak deliğe bile gömememiştim çünkü ne zaman Badlands'e gidip bir tane arasam, çevredeki diğer tüm kadınlar kıyaslandığında yetersiz kalıyordu.

En azından hiçbir belden aşağı bir şey karıştırmamıştı.

"Oh, Sam..." Gerald yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturarak kitaplarını karıştırdı.

"Bu noktada sana nasıl olduğunu sormam gerekiyor, değil mi Gerry?" Karşısına oturdum ve bir sigara yaktım.

"Öyle." Çenesi titriyordu. "Ve cevap korkunç. Kendimden geçtim. Evlilik odamdan taşındım."

"Ah, eski köpek kulübesi," dedim kuru bir sesle, adama acımanın zerresini bile gösteremiyordum.

"Köpek kulübesi bir kaltakla aynı yatağı paylaşmaktan iyidir. Onun yakınında olmak istemiyorum. Neredeyse beni öldürüyordu, Sam. Ve en kötüsü de hala inkar ediyor. Beni zehirlemeye çalışıyor. Lanet kadın."

Herkesin Gerald'ı zehirleyen kişinin Jane Fitzpatrick olduğundan şüphelenmesi benim için yeni bir gelişmeydi ama yine de memnuniyetle karşıladım. Adamla oynamak, ruhunu karıştırmak istiyordum.

"Listeyi hazırladın mı?" Soruşturdum. "Bu işin aslını ne kadar çabuk öğrenirsek, yolumuza o kadar çabuk devam edebiliriz."

Yıllar boyunca sakladığı metreslerinin listesinden bahsediyordum. Her birini itiraf etmesi için ısrar etmiştim. Araştırma amacıyla *tabii ki*. "Kıskançlık ve para için çaresizlik biriyle uğraşmanın kilit unsurlarıdır," diye açıkladım.

"Yaptım." Gerald yanaklarını şişirdi. "Üç gece sürdü. Bunu yapmak bana bir şeyi fark ettirdi, biliyor musun evlat? Zamanımın çoğunu kadınlarla geçirdiğimi ama hiçbirini evli olduğum kadınla geçirmediğimi gördüm. Ne kadar üzücü bir durum. İronik bir şekilde, bana yaşattıklarından sonra Jane'e artık daha fazla ilgi göstermeyeceğim."

"Listeyi bana ver." Küçük konuşmasını görmezden geldim. Lanet olası TED konuşmasını dinleyecek havada değildim. Evliliğinin sahte olduğunu anlamak için oturup evliyken yattığı tüm kadınların isimlerini yazması gerekiyorsa, oda sıcaklığındaki IQ'ya sahipti.

Gerald isteksizce masasındaki çekmeceyi açtı ve bana temkinli bakışlar fırlattı. Kâğıtları -hepsi üç taneydi- namusunu koruyan bir genç kız gibi göğsüne bastırdı.

"Listede tanıyabileceğiniz bazı isimler olacak. Bu odadaki her şeyin gizli olduğuna inanıyorum."

"Elbette," diye tükürdüm. Ben bir profesyoneldim, evet, ama bu adam annemi becerdi. Sonra kardeşimi onun içinde öldürdü. Sonra onu beni terk etmeye ikna etti.

Profesyoneldim ama aptal değildim.

Listeyi masaya doğru sürükledi ve ben de kaptım, gözlerim görmek istediğim ismi arıyordu.

Bazı kadınları tanıdım. Bir haber sunucusu, bir kongre üyesi, eski Dışişleri Bakanı'nın eşi ve bir beyzbol efsanesinin kızı.

Ama Catalina Greystone'un adını göremedim.

Tekrar göz gezdirdim. Ve tekrar. Ve bir daha.

Hala. Bir şey yok.

Sayfalardan başımı kaldırdım, kanım mırıldanırken sessizce onu taradım. Öfke güçlü bir baharattı. Çok fazlası duyularınızı köreltir. Ama elimde değildi ama mantıksızca kızgın hissediyordum. Neden onun adını oraya yazmamıştı? Ah, ama ben zaten biliyordum. Kısa bir süre önce öldüğü gerçeğini biliyor olmalı ve seks skandalı sızıntısının ve zehirlenmenin arkasında onun olamayacağını düşünmüş olmalı, çünkü bir erkeğe altı ayak altındayken musallat olmak biraz zordu.

Gerçek şu ki, Catalina şu anda onun için bir tehdit oluşturmuyordu ve benim de onu tanıdığımı ortaya çıkarmadan ona bunu söylemem için hiçbir neden yoktu. Ondan bir itiraf almak istiyorsam, oyunumu geliştirmem gerekiyordu.

Sayfaları katladım ve gülümseyerek ayağa kalktım. "Bir göz atacağım."

"Bir şey çıkarsa bana haber ver." Alnını ovuşturdu, bir yol kurbanının daha az canlı bir versiyonu gibi görünüyordu. "Sadece bu kâbusun sona ermesini istiyorum. Korunduğumdan emin olmak için evin etrafına ekstra kameralar yerleştirdim. Jane olmadığına inanmak istiyorum ama geçmişimize bakınca..." İç çekerek başını salladı.

Ofisinden çıkarken, Gerald'ın hayatını cehenneme çevirmek için neden bu kadar uğraştığımı merak ettim. Cat zerre kadar umurumda değildi. Elbette Gerald bana temel düzeyde yanlış yapmıştı, hatta belki üvey kardeşimi bile öldürmüştü ama gerçekten hayatımı olumsuz yönde değiştirecek bir şey yapmış mıydı? Eğer bir şey yaptıysa, Cat beni Brennan'ların yanına bıraktığı için şansına şükretmeliydim. Eğer bana "ebeveynlik" yapmak için etrafta kalsaydı nerede olacağımı Allah bilirdi.

Dışarı çıkarken Avebury Court Malikânesi'nin parlak mermer zemininde yürürken ilk kez, Gerald'dan nefret etmekten bu kadar hoşlanmamın başka bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Belki de Fitzpatrick'lerden ve temsil ettikleri her şeyden nefret etme bahanesi çok fazla baştan çıkarıcıydı. Ya da belki de her zaman Cillian ve Hunter'ı becermek istemiştim - bu dünyaya itildikleri andan itibaren her şey onlara gümüş tepside sunulmuş olan bu iki erkek çocuğu.

Kapının yanında durdum, başımı salladım, arkamı döndüm ve eve doğru ilerledim. Merdivenlerden Gerald ve Jane'in odasına çıktım. Jane yatağında, günün ortasında mışıl mışıl uyuyordu. Uyuyordu derken baygındı demek istiyorum.

Gömme dolabına girdim, cebimden bir çengelli iğne çıkardım, mücevher kutusunun kilidini açtım ve doğruca büyük ikramiyeye yöneldim. Gerald'ın en çok değer verdiğini bildiğim şeye.

Babasından miras kalan Fitzpatrick kol düğmeleri. Yedinci nesil Fitzpatrick'ler, altından yapılmış ve ailenin bu kol düğmelerinden başka bir şeyinin olmadığı İrlanda'da işlenmişti.

Onun değerli yadigarları. Boston'daki yerel bir müzeye bağışlamayı reddettiği kol düğmeleri, onları çok seviyordu. Gülümseyerek onları cebe attım.

"Korunduğumdan emin olmak için evin etrafına ekstra kameralar yerleştirdim."

Artık hainin içeride olduğundan emindi.

Dışarı çıkarken Aisling'in mütevazı mavi Prius'unu çeşmenin yanına park ettiğini gördüm. Kar taneleri başının üzerinde bir taç gibi toplanmıştı.

Porsche'uma binip uzaklaşarak ondan kolayca kaçabilirdim ama bunun neresi eğlenceli olurdu?

Önlük giyerek arabasından indi, akıcı bir hareketle beni tersledi, evine doğru ilerlerken her nasılsa zarif görünmeyi başardı.

"Güzel önlükler. Ne yazık ki onları sadece ailen hastane hikayeni satın alsın diye giyiyorsun." Kıkırdadım. Ön kapıya doğru yürümeye devam etmeden önce bir nanosaniye dondu kaldı.

Sırrının her ayrıntısını bilmiyor olabilirdim, ama hayatını gerçekten çok kötü bir hale getirebilecek kadarını biliyordum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beni istemeyen şeyleri istememeye özen gösterdim. Hayat tecrübem ve geçmişim göz önüne alındığında bu bir veriydi. Aisling beni istemiş olabilirdi ama ailesi ne pahasına olursa olsun bizi ayıracaktı. Aisling'i gerçekten istiyor olsaydım bunun onlara bir faydası olmayacaktı. Ama olduğu gibi, benim için fazla iyi olduğunu düşündüğüm şeyleri ve insanları reddettim.

"İyi akşamlar, Bayan Fitzpatrick." Hayali bir şapkayı ona doğru uzattım.

"Cehennemde yan, Brennan."

"Eğer bir Tanrı varsa, bu kesinlikle onun benim için planıdır." Başımı eğip arabama girdim.

"Oh, bir Tanrı var ve inan bana, seni ele geçirdiğinde patlamış mısırla bekliyor olacağım."

"Tham Amca! Sana binebilir miyim?"

Sailor ve Hunter'ın henüz üç yaşında bile olmayan kızları Rooney, Troy ve Sparrow'un evinin kapısını açarak kendini bir füze gibi üzerime fırlattı. Tombul kollarını bacağıma doladı, sonra da mini bir asker gibi gövdemde sürünmeye başladı, ta ki ben onu kucağıma alıp bir kolumun altına sıkıştırana ve bir miğfer gibi tutana kadar. Gençlik yıllarımı geçirdiğim evin içinde vals yaparak önce Sailor'ı sonra da Sparrow'u yanaklarından öptüm.

"Sana binmek istiyorum." Üvey annem ve kız kardeşimle hoşbeş ederken Rooney kıkırdadı, hâlâ kolumun altındaydı. "Puh-lütfen."

"Yemekten sonra, Roon Loon," dedim, karmakarışık kızıl saçlarını karıştırırken. Tıpkı Sailor'a benziyordu, o da tıpkı Sparrow'a benziyordu. Üç nesil cehennem zebanisi. Troy omzuma vurdu ve Hunter bana bir bira uzattı, ben de boştaki elimle aldım.

"Emmabelle teyze kulübünüzdeki bütün kızların size bindiğini söylüyor," diye devam etti Rooney pazumun altından, şaşkınlıkla bana göz kırparak.

"Emmabelle Teyze'nin ağzı dikişle kapatılmalı." Sailor'a tehditkâr bir bakış fırlattım.

"Sana binebilecek tek kızın ben olduğumu sanıyordum." Rooney kıpırdanarak elimden kurtuldu ve önümde durdu. Bir elim boşta, atıştırmalık bir şeyler almak için masaya uzandım, ama yarı yolda Sailor bebek Xander'ı koluma soktu, böylece Rooney'nin saçlarını at kuyruğu yapmaya çalışacaktı. Bugünlerde Brennan'ların evinde çocuklardan kaçmak imkânsızdı.

"Samuel, lütfen ya bebeği ya da birayı tutar mısın? İkisi de kucağındayken iyi görünmüyor. Birini bırak ve servis yapmama yardım et." Sparrow ellerini mutfak havlusuyla sildi ve üzerinde çalıştığı Pazar rostosunu kontrol etmek için mutfağa doğru ilerledi. Haftalık bir gelenek.

"Evet, hanımefendi," dedim ve Xander'ı kapının yanındaki bebek arabasına koyup onu takip ettim.

Sailor'ın arkamdan "Adi herif" diye mırıldandığını duydum. "Ben de duydum."

"Bunu yapman gerekiyordu!" Hayal kırıklığıyla Rooney'nin at kuyruğunu çekti.

Mutfak adasına yaslandım, Sparrow'un şarap dolabından rostoyla uyumlu olması için cabernet şişeleri çıkarmasını, yüksek Yorkshire pudingini, tatlı patates püresini ve balzamik mantarları süslü servis kaselerine doldurmasını izledim.

"Sende farklı bir şeyler var," diye gözlemledi Sparrow, keskin yeşil gözleriyle beni inceleyerek.

"Nasıl farklı?" Biramdan bir yudum aldım.

"Farklı... dalgın." Yorkshire pudingi tepsisini ellerime tutuşturdu. "Bunu masaya koy."

Dediğini yaptım. Bir katil, bir yeraltı çetesi patronu ve ahlaktan nasibini almamış bir vahşi olabilirdim ama aynı zamanda üvey annem söz konusu olduğunda kemiklerime kadar kırbaçlanmıştım.

"Her zamanki gibi berbat bir haldeyim," diye mırıldandım mutfakta yeniden belirirken. Yine de haksız sayılmazdı. Tabağımda bir sürü bok vardı, yanında da ishal ve bayat gübre mezesi.

Brookline'daki Ruslar, umutsuzca kendilerini pençelerimden kurtarmaya çalışıyorlardı. Gerald'ı Mahvetme Operasyonu tüm hızıyla devam ediyordu ve bir de her şeye rağmen kafamın içinde daireler çizen küçük canavar kızı vardı. Şükran Günü'nü düşünmeden edemiyordum. Aisling'i çevreleyen gizemi.

Elbette, şehirdeki diğer pek çok insana yaptığım gibi onu da izlemeye alırsam dünyadaki tüm cevaplara ulaşabilirdim ama bu yenilgiyi kabul etmek ve sikimde olduğu fikrine boyun eğmek demekti ve sikimde *değildi*.

Siktir, sikimdeydi.

Yani, yarım sik.

Kesinlikle Brennan'larla olan tüm iş ilişkimi mahvedecek kadar değil, orası kesin.

Sparrow, Dijon kaplı Brüksel lahanalarını ve bir yığın tatlı patates püresini ellerime tutuşturdu. Yemekleri boşaltmak için yemek odasına geri döndüm. Geri döndüğümde beni buzdolabı ile mutfak adası arasında köşeye sıkıştırdı.

"Bunun Cat'le ilgili olmadığına emin misin?"

"Olumlu. Bu arada, ona bir mezar taşı mı alıyorsun? Aptalca bir hareket. Biraz omurgalı ol, Spar."

"Benim bir omurgam var. Ayrıca duygularını o kadar derinden inkar eden bir oğlum var ki, doğru düzgün göremiyor. Hiç *Selichot* diye bir şey duydun mu?" O denedi

-Çılgın kızıl buklelerini kulağının arkasına sıkıştırmayı başaramadı. "Hayır." Gevşek saç teline uzanıp ona yardım ettim.

"İbadet eden Yahudiler her yıl Yüksek Bayramlar öncesinde tövbe şiirleri ve duaları okurlar. Merhametin on üç özelliği bu duaların ana temasını oluşturur. Yahudiler Katolik günah çıkarma törenlerine gitmek yerine, hata yaptıkları kişilere tek tek gider ve onlardan af dilerler. Bunun ruh temizliği olduğunu söylerler. Bir gün uyanacağınızı ve günahlarınız için kefaret ödemeniz - bağışlanmanız - gerektiğini fark edeceğinizi hissediyorum. Bence o gün hızla yaklaşıyor ve ziyaret edeceğin bir mezar taşının olması sana iyi gelecektir."

"Cat'ten af dilemek mi?" Çenemi sıvazladım, bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Ne için af? Onun yumurtasına çarpacak kadar talihsiz olan en hızlı sperm olduğum için mi... yoksa beni büyüttüğü yarım saniye boyunca annelik görevlerini yerine getirmesini beklediğim için mi?"

"Ondan nefret ettiğim için," dedi Sparrow, sesi sabit, çenesi yüksek. "Bir evlat annesinden nefret edemez."

"Bu nefret edebilir ve ediyor da. Aslında bu nefret bile değil. Kayıtsızım, ki bu çok daha aşağılayıcı."

"Tarafsız insanlar Şeytan'ın müttefikleridir." Elimini yüzünden çekti, sıkı ve gitmeme izin vermedi.

"Şeytan ve ben iyi anlaşıyoruz." Onun bu duygu gösterisiyle eğlenerek sırıttım ve tek kaşımı kaldırdım. "Başka bir şey var mı?"

"Neye kayıtsız *değilsin*?" diye sordu. "Hiçbir şey. Hiçbir şey benim için önemli değil."

"Saçmalık, bokla tanış," diye tısladı. "Seni rahatsız eden bir şey var." "Bu seni ilgilendirmez."

"Ve senin de değil, değil mi? Koca Sam Brennan hiçbir şeyi umursamaz. O duyguların üstündedir," diye dürttü Sparrow. Ne yapmaya çalıştığını anladım. Beni harekete geçirmeye, istediğim şeyin peşinden gitmeye, falan filan.

Beni uzaktan rahatsız eden tek şey Nix meselesiydi ve bunun peşinden gitmeyecektim.

Aisling'in ne iş yaptığını bilmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Onun hakkında ne kadar çok şey bilirim, onu o kadar çok tanımak istiyordum ve bunun bir anlamı yoktu çünkü çok yakında babasını öldürecektim.

"Anne!" Sailor yemek odasından seslendi. "Acele et, Roon Loon açlıktan ölüyor."

Sparrow yanımdan geçip gitti ama beni bir bakışla kıstırmadan önce değil.

Akşam yemeği olaysız geçti. Hunter alışverişten, Troy basketbol ve futboldan bahsetti ve Rooney hayali, dost canlısı canavarı için masanın altından yemek artıkları aşırıya çalıştı. Daha sonra Sailor ve Troy tatlı servisi yaparken ben dört ayak üzerinde süründüm. Rooney saçlarımı dizgin olarak kullanarak bana bindi, kahkahaları sırtımdan aşağı yuvarlandı.

Üç saat sonra, haftalık ailevi görevlerimi tamamlamış kapıya doğru gidiyordum. Sparrow dışarı çıkarken kolumu tuttu -çünkü neden olmasın- ve bana "sana bir lokma vermek üzereyim ve bu konuda yapabileceğin çok az şey var" der gibi bir bakış fırlattı.

"O geceki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

"O gece mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Kalıcı olarak yanımıza taşındığın gece."

Cat'in sonunda beni kaldırıma attığı gece.

"Ne olmuş ona?" Bunca yıl sonra bile gerildim.

"Sana bir gün bir kadının tüm kadınlar hakkındaki fikrini değiştireceğini söylemişim."

Başımı eğdim ve ona acıyan bir bakış attım.

"Yanılmışsın."

"Haklı çıkmak üzereyim. İçimde bir his var. Bir anne her zaman çocukları hakkında bir şeyler hisseder. Bugün seni izliyordum ve..." durdu, kolumu daha sıkı sıkı "...bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama çok yakın. Hissedebiliyorum. Ama sen bununla savaşıyorsun. Bunu söyleyebilirim. Kaderi reddedemezsin Sam. Her ne ise, ona git."

Başını okşayarak, "Ona gitmemem için dua etse iyi olur çünkü dokunduğum her şeyi mahvederim," dedim.

Yanağına bir öpücük kondurdum ve yüzümde şakacı bir gülümsemeyle oradan ayrıldım.

Hiçbir şey beni istediğimi elde etmekten alıkoyamazdı ve istediğim şey Gerald'ı yok etmekte.

Mücevher gibi gözleri olan benzer fikirli bir canavar bile değil.

Sparrow ve Troy'un evinden benim apartmanıma kadar kısa bir mesafe vardı.

Aslında o kadar kısaydı ki, on dakikalık sürüşten sonra neden hâlâ evde olmadığını merak etmeye başlamıştım. Etrafıma bakındım ve doğruca Aisling'in bir hafta önce askerlerimi ameliyat ettiği kliniğe gittiğimi fark ettim.

Lanet olsun.

Planımda bu yoktu ama zaten Boston yolunu yarılamıştım, Dorchester'a doğru gidiyordum, yani şimdi geri dönmek bir anlamı yoktu. Ayrıca, bunun Aisling'le hiçbir ilgisi yoktu. Müşterilerim ve aileleri hakkında bir şeyler bilmemek gibi bir alışkanlığım yoktu. Eğer Aisling aptalca bir şeyin peşindeyse, onu durdurmalıyım.

Viktorya döneminden kalma binanın önüne park ettim ve binayı inceledim.

Pazar akşamıydı, yani büyük ihtimalle boştu. Yine de burası bir yeraltı kliniği, bu yüzden ziyaret saatleri değişebilirdi. Mekânın terk edilmiş olduğundan emin olduğumda arabadan indim ve içeri girmeye başladım. Ön kapıyı kurcalamak utanç verici derecede kolaydı ve asıl kliniğe giden merdivenlerden indiğimde, açmak için sadece biraz sallamam gereken ikinci bir dayanıksız kapı vardı.

Üçüncü kapıya, Nix'in Becker ve Angus'u tedavi ettiği ameliyat odasına açılan kapıya yöneldim. Bu da çocuk oyuncağıydı. Ofisine girdikten sonra çekmeceleri açmaya başladım ve orada tuttukları ilaçları not aldım, uzun isimlerini telefonuma yazdım, böylece eve gittiğimde daha derin bir araştırma yapabilirdim.

Her mobilyayı kontrol ettim, turnayı gözünden vurana kadar her köşeyi inceledim.

Hastaların dosyaları.

Bir şeylerin ters gittiğinin ilk işareti sadece *bir* klasör olmasıydı. Sarı ve jilet gibi ince. Ne tür bir klinik sadece altı-yedi hasta kabul eder?

İlk etapta insanları kabul etmek için çok özel gereksinimleri olan bir tür.

Dosyaları karıştırmaya, hastaların kayıtlarını, test sonuçlarını, konsültasyon önerilerini okumaya başladım.

Akla yatmayan bir şey vardı. İlaçlar. Hasta sayısı. Ortam. Bir entrikayı gördüğümde anlardım ve bu öyle bir entrikaydı ki Atlantik'i bile gölgede bırakacak cinstendi. Kesin olan bir şey vardı: Aisling her ne yaptıysa, bunu ailesinden ve arkadaşlarından saklamak istemesinin iyi bir nedeni vardı.

Helal değildi.

Melek gibi Fitzpatrick için iyi, masum ya da uygun değildi. Herkesin tanıdığı ve sevdiği Rahibe Teresa.

Dosyayı dolaba geri koydum.

Haklıydım.

O bir canavardı.

Korkunç bir

canavar.

Tatlı, güzel bir Nix.

Şimdi tek yapmam gereken onun günahlarının ne olduğunu öğrenmekti.

OceanofPDF.com

Seven

Sam

Badlands'de bir mola verip kart odalarından birine girdim ve klinikte gördüklerimin etkisinden kurtulmak için üç sert içki içtim. Nix bir doktordu, tamam, ama hastanede ya da kasabadaki kayıtlı kliniklerden birinde çalışmıyordu. Her ne yapıyorsa gizliydi, yasa dışıydı ve sigortası olmayan insanlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Nix'i düşünmeyi bırak. O sadece teminat.

Teminat ve en iyi ihtimalle bir rahatsızlık, daha da kötüsü bir komplikasyon.

Kafamı kıcımdan çıkarmam ve yeğenim olmayan biri tarafından binilmem gerekiyordu. Dikkat dağıtmanın zamanı gelmişti. Dışarıda başka amcıklar olduğunu hatırlatan bir şey. Aisling'inki kadar güzel, sıcak ve sıkı ve onun yarısı kadar sorunlu değil.

Bastırılmış şehvet.

Hepsi buydu.

Ülkenin en sefil, en kirli yerlerinden birinin yeraltı dünyasını yöneten meşgul bir adamdım. Kendimi bir batakhane boğmayalı uzun zaman olmuştu.

Kadın. Aisling sonuncusuydu ve ondan önceki kadın o kadar uzun zaman önceydi ki adını, saç rengini ve ortamı unuttum.

İyi bir sikiş tüm bunları ortadan kaldırır.

Sırtıma vurulan coşkulu alkışları ve sohbet başlatıcıları görmezden gelerek kâğıt odasından çıkıp kulübe girdim ve birbirine karışmış terli, dans eden figürlerden oluşan kalabalığı taradım. Viski bardağını dudaklarıma bastırdım.

İnsanlar beni dehşete düşürdü.

Ünüme rağmen, nabızı atan her şeyi sikmezdim. Sikişmek nihayetinde insanlarla konuşmayı gerektirdiğinden ve insanlarla konuşmak bazen iyi bir amcığın bile değmeyeceği bir ceza olduğundan, kendi kendime yaptığım türden kuruma nöbetleri geçirdim.

Anlamlı bir sohbet talep etmeyen fahişeler her zaman vardı, ama ben aletimi diğerlerinin olduğu yere sokmaktan hoşlanmıyordum.

Geceyi hangi kadınla geçirmek istediğime hemen karar verdim. Ağartılmış sarı saçları, sahte bronzluğu, uzun bacakları ve pembe mini bir elbisesi vardı, o kadar rüküştü ki onu üzerinden çıkarmak benim Hristiyanlık görevim olacaktı.

Hepsinden önemlisi, Nix'e hiç benzemiyordu.

Parmaklarımı fedailere doğru şaklattım ve onu işaret ettim.

"Bunu ben alayım," diye kestirip attım ve arkamı dönüp kart odalarının yanından geçerek ofisime giden merdivenlerden yukarı çıktım.

Ofisimde bahis kitaplarını karıştırarak, saçımı çekiştirerek ve Nix'i düşünmeyerek kendimi meşgul ettim.

Kapının çalınmasıyla elimdeki kalın kitabı masamın üzerine bıraktım. "Aç." Arkama yaslandım, yönetici koltuğuma yayıldım.

Sarışın kapıyı iterek açtı, arkasından kapatırken heyecanla kıkırdadı ve sırtını kurşunla yontulmuş tahtaya dayadı.

"Merhaba! Ben Dani," diye ciyakladı, saçlarını bir omzuna savurarak. "Fedainiz beni buraya getirdi. Badlands'e ilk kez geliyorum. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlarım tüm bunlar hakkında çıldırmış gibiler. Yani beni buraya çağırdığın için. Senin hakkında çok şey duyduk. Ama buraya sık sık geldiğini bile bilmiyorduk..."

Onu duymazdan geldim, dudaklarının nasıl hızlı ve istekli hareket ettiğine odaklandım. Sulu, muhtemelen geliştirilmiş dudaklarından kesinlikle kalemle çizilmiş kaşlarına kadar onunla ilgili her şey yanıltı. Sahte kirpikleri sanki bir

parçalanmış yarı römork lastiği. Ağır makyajı ve kırık uçlarla dolu kuru saçları kişisel bir his uyandıracak şekilde sinirlerimi bozuyordu. Onunla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Ya da iyi.

Ya da nefis.

Karmaşık, tehlikeli, *çıldırıcı*.

Aisling'i istedim. Aisling'in ağırbaşlılığını. Keskin küçük burnunu ve aristokrat, orantılı dudaklarını. Doğal saçları, cildi ve dişleri. Modern güzellik standartlarına boyun eğmiyordu ve bunda karşı konulmaz bir şey vardı. Aisling, dört ayak üzerinde, arkadan sert ve kirli bir şekilde becerildiğini hayal edemeyeceğiniz bir kadının mavi kanlı görünümüne sahipti. Erkekler basit yaratıklardı, bu da tam olarak yapmak istediğim şey anlamına geliyordu - o benim adımları söylerken, Kraliyet Ekselanslarına arkadan sert ve kirli bir şekilde dalmak.

Önümdeki kız gevezeliğe devam etti. Ne hakkında olduğunu bir bilsem. Şimdi ona yakından baktığımda genç olduğunu fark ettim. Yasal, evet, ama benden çok daha gençti.

"... her şeye varım, gerçekten. Ve sadece gündelik şeyler yaptığını biliyorum, yani sorun değil-"

"Kaç yaşındasın sen?" İki Advil'e ve beni bu acıdan kurtaracak bir kurşuna ihtiyaç duyduğum için onun sözlerini kestim.

"Ne?" Ürkmüş görünüyordu, kahverengi gözleri panik içinde açılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin yaştın," diye alay ettim, Aisling'in kliniği ile Badlands arasında bir yerde lanet olası bir vicdan geliştirdiğim için kendime kızdım. "Ne oldu?"

"Yirmi ... beş?"

"Bu lanet bir soru mu?"

"Hayır...?"

"O zaman neden cevaplarınızın arkasına soru işareti koyup duruyorsunuz?"

Onun nesli bir gün bu ülkeyi yönetecekti. Her ihtimale karşı sahte bir İsveç pasaportum olmasına şaşmamalı. Ludvig Nilsson'a merhaba de.

Sanki bir sınavdaymış gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. Okuma yazma bilmediğinden adım gibi emindim. "Bana kimliğini göster." Avucumu açtım, kolumu ona doğru uzattım.

yön.

"Bu çok saçma." Güldü, boynu ve kulakları pembeleşti. "Ben yasalım! Burada herkes kart alıyor."

Herkes değil. Aisling Cadılar Bayramı'nda yapmadı ve şimdi sikim onun amına bir abonelik kartı istedi.

Ertesi gün Aisling'i içeri alan pii kovmuş olmamı boş verin. "Seni kara listeye almadan önce beş saniyen var," dedim kuru bir sesle.

"Kulpten mi?" Nefesini içine çekti.

"şehirden," diye düzelttim. "Kimliğin, Dani."

Bir hışımla akma Chanel çantasını karıştırdı ve ehliyetini çıkarıp avucuma sıkıştırdı. Bir sigara yaktım ve arkama yaslanıp onu incelerken alnımı ovuşturdum.

Yirmi iki.

Danielle Rondiski 22 yaşındaydı.

Benimle kıyaslandığında pratik bir bebek.

Yine de içmek, sevişmek ve burada olmak için yeterince yasal.

O fotoğraf çekildiğinde de soluk beyaz tenli doğal bir esmerdi ama o zamandan beri Bimbo Akademisi'nden mezun olmuş ve şu anda önümde duran Charlotte McKinney'nin şişme versiyonuna dnuşmştı.

Kartı ona geri fırlattım. "ık dışarı." "Bay Brennan..."

"Dışarı."

"Yaş sadece bir sayıdır."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey." Konuşmayı sinir bozucu bulmaya çalıştım ve başaramadım. Gerçek şu ki, *sıkılmıştım*. Başka herhangi bir duygudan o kadar uzaktım ki, denesem bile toparlayamazdım.

Sinirlenmemiştim. Elime geiremediğim bir şey için azmıştım ve ağzından çıkan sıkıcı kelimeler ereksiyonumu öldürüyordu. "Eğer yaş sadece bir sayı ise, sıcaklık da sadece bir sayıdır. Ve para. Ve kanserli hücreler. Ve savaş kayıpları. Sayılar *her şeydir*. Sayılar yaşamı ölümden ayıran şeydir. Bu dünyayı sayılar yönetir.

Onlarla ilgili bir şey yok. şimdi siktir git."

Dani'yi Yağmur Adam konuşmamla gönderdikten ve aletimin de benim de bu gece yalnız yatacağımız gerçeğini kabul ettikten sonra arabama bindim ve daireme doğru yola ıktım. İgdlerim bana bugünün karmaşasının tüm hızıyla devam ettiğini ve en kötüsünü beklemem gerektiğini söylüyordu.

İgdlerim hiç yanılmadı.

Çünkü Aisling Fitzpatrick kapımda bekliyordu. Karma'dan bir ödül m yoksa ceza mı?

Sırtını tahtaya dayamış, bağdaş kurmuş, başını öne eğmiş, telefonunun soğuk ışığı yüzünün düzlemlerini aydınlatıyordu. Asansörden çıkar çıkmaz başını kaldırdı, ayağa fırladı, siyah, muhafazakâr elbisesini kıvrımlarının üzerinde düzeltti. Ceketini katlamış ve ön kolunun üzerine düzgünce yerleştirmişti.

"Seni öldürmeliyim." Onu duygusuzca ittim, kapımın şifresini girdim ve içeri girmeden kapıyı açtım.

"Bu senin karakterine aykırı olmazdı," diye mırıldandı arkamdan. "Bu sefer ne yapmadım?"

"Beni engelledin."

"Bütün gün senin yanında bile değildim!" diye itiraz etti, sesindeki keyif ona neşeli bir hava veriyordu.

"Öyle olmak zorunda değildin. Seni becerirken yaşadığım travma sonrası stres bozukluğu beni bu kavramdan ömür boyu uzaklaştırdı. Tebrikler."

"Bu yüzden beni tekrar parmaklamak zorunda kaldın, değil mi? İlk seferinde gerçekten o kadar korkunç olduğundan emin olmak için," diye küstahça karşılık verdi.

"Seni orgazm olmaman için parmakladım, seni istediğim için değil," diye cevap verdim sertçe.

"Bir kıza nasıl kur yapılacağını gerçekten biliyorsun. Sana kafayı takmış olmama şaşmamalı."

"*Öyle miydi?*" Ona karanlık bir gülümseme atmak için arkamı döndüm, elim kapının kolundaydı. "Son baktığımda hâlâ köpek yavrusu gibi peşimden koşuyordun ve hatta işi bir üst seviyeye taşıyıp şimdi de sürüngen tarzında evime geliyorsun."

"Sen de her zaman benim evime geliyorsun. Ben sana sürüngen demiyorum." "Bu farklı. Babanla birlikte çalışıyorum. Babanın gözünden kaçamıyorum. Ne kadar istersem isteyeyim."

Bu gece gerçekten çok iyiydim. Lucifer'e dönüşümümü tamamlamak için tek ihtiyacım olan kırmızı uçlu boynuzlar ve bir ya da iki bebeği kurban etmekti.

"Nerelerdeydin?" Konuyu değiştirdi, kırılmayı ya da lanet olası binamı terk etmeyi reddetti.

Şimdi bir şeyler
hissediyordum. Onu
boğmaya hazır
hissediyordum.

"Size en sevdiğiniz ifadeyle cevap vermeme izin verin: sizi

ilgilendirmez. Adresimi nasıl buldun? Seni ilgilendirmez deme," diye uyardım.

"Google."

"Bana yalan söyleme." Yüzümü ona döndüm, parmaklarımı narın boynunun üzerinde gezdirdim ve onu korkutmak için yumuşak bir şekilde sıktım. Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi ama geri adım atmadı.

Yıllar boyunca onu yanlış değerlendirdim ve bir kitabı kapağına göre yargıladığım için kendimden nefret ettim. O dantelli ve zarif sırtın içi kaos doluydu.

"Zor sorular sorma," diye karşılık verdi.

"Adresim takip edilemez."

"Şey, Batman, sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Gözlerini devirdi. "Parmaklarını boynumdan çekebilir misin? Ten tene temas ederek seni daha fazla travmatize etmek istemem."

Nerede yaşadığımı sadece bir avuç insan biliyordu ve aralarında Cillian, Devon ya da askerlerim bile yoktu. Herkesin bildiği gibi özel bir insandım. Yaşamak için yaptığım işin getirdiği bir şeydi bu. Adresimi bilen tek kişiler Troy, Sparrow ve Sailor'dı.

Denizci.

Traistor'um (hain kız kardeşim) ben gittikten sonra Sparrow'la konuşmuş, ikiyle ikiyi bir araya getirmiş ve kendiliğinden benim işime burnunu sokmaya karar vermiş olmalı.

Aisling'le oynadığım kedi-fare oyunu çok oyunculu bir oyuna dönüşmeye başlamıştı, kontrolden çıkıyordu ve artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Bugün öğrendiklerim hakkında onunla yüzleşebilir, kliniğe zorla girdiğimi söyleyebilir, daha fazla cevap için baskı yapabilirdim ama faydasız olurdu. Perişan görünüyordu, oniks rengi saçları şakaklarına dökülmüştü, gözleri yaşlarla parlıyordu. Sadece savunmaya geçecekti ve ben lanet yalancılardan nefret ederdim. Bana biyolojik annemi hatırlatıyorlardı.

Elimi boğazından çektim.

"Bak, içeri girebilir miyim?" Boynunun kolonunu ovuşturdu, duruşu sönmüş bir balon gibi birdenbire gevşedi. Dani'yle yatmak istemeyişimin onun yaşıyla ya da beni klinik komaya sokacak kadar sıkma yeteneğiyle değil, tamamen Nix'le ilgili olduğunu fark ettim.

Lanet olsun.

"Hayır," dedim açıkça.

"Gerçekten biriyle konuşmam gerek."

"Sizi önemseyen birine başvurmanızı öneririm."

"Beni umursamıyor musun?" diye sordu, sesine şaşkınlık ve incinmişlik karışmıştı. Son on yıldır uyuyor muydu? Kendim de dahil olmak üzere kimseyi umursuyor muydum? Hayır. Troy, Sparrow ve koca ağızlı Sailor

İstisna. Artık Rooney ve Xander'ı da dahil edebilirdim. Açıkçası, akıcı bir şekilde konuşamama avantajına sahiptiler ve bu nedenle beni kızdırma tehlikeleri düşüktü.

"Azıcık bile değil. Git başımdan."

Dudaklarını yaladı. "İçimi dökmem lazım. Ailemle ilgili. Diğer herkesin bu yarışta bir atı var. Kardeşlerim, annem ve babam... en iyi arkadaşlarım bile kardeşlerimle evli, bu yüzden bu konuda net olamıyorlar," diye açıkladı.

Haklıydı.

Dahası, eğer Gerald hakkında önemli bilgilere sahipse, onu dize getirmeme ve itiraf ettirmeme yardımcı olabilirdi. Yani hiçbir zaman, hiçbir koşulda daireme bir kadın getirmediğim doğru olsa da, bir istisna yapmanın zamanı gelmişti. Onun için.

On sekiz yaşında tek başıma eve taşındığımdan beri ilk kez kapıyı açtım ve Sparrow ya da Troy olmayan başka birinin evime girmesine izin verdim. Temizlikçim bile nerede yaşadığım hakkında en ufak bir fikre sahip değildi. Evime renkli camlı arabalarla gidip geliyordu.

"Tamam. Ama seni bir daha sikmeyeceğim," diye uyardım.

Gururumun her zaman galip geleceğine güvenebilirdim ve Aisling, Fitzpatrick'lerin benimle iş yapmayı uygun gördükleri ama kızlarıyla çıkmama izin vermedikleri gerçeğini sürekli hatırlatıyordu.

"Çok rahatladım." Kibarca gülümsedi, duygularını kontrol altına almaya çalışırken çenesi zorlukla titriyordu. "Ve seni bir daha baştan çıkarmaya çalışmayacağıma söz veriyorum. Şimdi, gidelim mi?"

Aisling pelüş siyah deri koltuğa oturdu, omurgası dikleşti, elleri ağırbaşlı bir şekilde kucağında duruyordu.

"Biraz kahve alabilir miyim?" diye sordu titreyerek.

"Yanında tam İngiliz kahvaltısı ister misin?" Kaşlarımı kaldırdım, hâlâ ayaktaydım. "Hayır, kahve içemezsin."

"Sanırım bu konuşmadan önce ikimizin de kendimizi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı var."

"Toplanmaya ihtiyaç duyan tek yanım, sikimi birinin ağzına sokmak ve seni onun yakınında istemediğim için, sadede gelmeni öneririm."

Birkaç saniye birbirimizin gözlerini tuttuk. O hiç tereddüt etmedi.

"Sana kahve getirene kadar konuşmayacaksın, değil mi?" Bir iniltiyi bastırdım.

Başını iki yana salladı. "Fraid not."

İsteksizce, yapmak için mutfağa gittim. Tezgâha doğru giderken aklıma geldi ki:

Birincisi, kahve makinesini nasıl kullanacağımı bilmiyordum; sabah çıkarken hep Starbucks'a uğrar ve günün geri kalanını taşan lağım suyu gibi tadı olan yanmış kahve tükettiğim için kendimden nefret ederek geçirirdim ve-

İki, benim evim, benim kurallarım, *benim* içki tercihim.

Bir Macallan 18 aldım, iki bardağa iki parmak doldurdum ve oturma odasına geri döndüm.

Dairem temiz ve minimal bir şekilde tasarlanmıştı. Çıplak beton duvarlar, siyah deri her şey, yüksek bar tabureleri ve krom aletler. Dairemde herhangi bir tablo ya da gereksiz mobilya parçası bulunmuyordu.

Şu anda dairemde kayıp *olan bir* diğer kişi de *Nix'ti*.

Kaşlarımı çatarak sehpa baktım, kafam karışmıştı.

Ortasındaki devasa cam kavanoza baktım.

İçeride sakladığım mermilerden biri yerde yuvarlanıyordu. Masanın ayaklarından birine çarptı.

Kahretsin.

Viskiyi bırakıp kapıdan fırladım ve Aisling'i histerik bir şekilde asansörün düğmesine basarken, gözleri çılgınca etrafını tararken yakaladım. Yanakları ıslaktı ve her yeri titriyordu. Onu bileğinden yakaladım ve kendime doğru çektim.

Ne oldu lan? Neden bu kadar korkmuştu?

"Bırakın beni!" diye bağırdı, beni silkelemeye çalışarak. "Buraya gelmek büyük bir hataydı."

"Sana daha fazla katılamazdım. Yine de buradasın, yani bu işi sonuna kadar götüreceğinden emin olabilirsin. Fitzpatrick klanının başkalarının onlar için işleri bitirmesine alışık olduğunu biliyorum ama bu sefer sen başarmak zorundasın." Onu omzuma aldım, daireme geri döndüm, parmaklarım beni şaşırtan ve iğrendiren bir sahiplenmeyle kalçalarının arkasına gömüldü.

O senin değil.

O düşmanın yumurtası.

Asla dokunmaman için para aldığın kadın o.

Ve o lanet baş ağrısına değmez.

"Dur tahmin edeyim, mermiler için gayet iyi bir açıklama var, değil mi?" Acı acı kıkırdadı ve ben de en azından kadınların çok sevdiği "beni hayal kırıklığına uğrat" numarasını yapmadığına sevindim.

"Var," diye kestirip attım, "ama bundan hoşlanmayacaksın." "Can kulağıyla dinliyorum," dedi.

Kapıyı arkamızdan ayağımla çarparak kapattım, onu sırt üstü kanepeye yatırdım ve bacaklarının arasına çömelip bakışlarını ve ellerini yakaladım.

"Sakin misin?"

"Bana bebekmişim gibi davranma," diye tersledi. "Öyle davranma," diye kestirip attım.

"Neden bir kavanozda mermilerin var? Hem de düzinelerce."

"Neden insanların daireme girmesini istemediğimi düşünüyorsun?" Ona bir soruyla cevap verdim, yeni keşfettiğim tekniğim Deidra'nın ya da bu gece Badlands'te neredeyse seks yaptığım her kimse onun sayesindeydi.

"Kanat." Dişleri gıcırdadı ve kendine sarıldı.

"Öldürdüğüm insanların mermilerini çıkarıp saklıyorum."

Sam, seni lanet olası aptal. Babasını kurbanlık koyun gibi kesmek üzere olduğun kadına bir itiraf.

Bana dehşetle karışık bir hayranlıkla baktı... hayranlıkla mı? Tabii ya. Onun da bir canavar olduğunu unutup duruyordum. Yere düşürdüğü kurşunu aldım, viskinin halıya sinmiş kokusunu duymazdan geldim.

Parmağımla dokunarak mermiyi ters çevirdim.

"Bunu görüyor musun? M.V.? Mervin Vitelli. Baş harflerini kazıyorum, böylece unutmuyorum."

"Neden unutmak istemiyorsun?" Kaşlarını çatı.

Çünkü öldürdüğüm tüm insanları unutmaya başlarsam, hiçbir şey beni bir hayvandan ayıramayacak ve gerçek bir canavara dönüşeceğim.

Yakında üzerinde G.F. yazan bir mermi olacaktı, bu da bana Aisling'le arama biraz mesafe koymam gerektiğini hatırlattı. Ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüdüm ve elimde Macallan şişesiyle geri döndüm.

-Bu sefer bardaksız. Şişeden bir yudum aldım ve Aisling'e uzattım. Kendimi onun karşısındaki koltuğa bıraktım, sehpa aramızda bir bariyer görevi görüyordu.

Küçük bir yudum aldı ve yüzünü buruşturarak bana geri verdi.

"İnsanları öldürdüğünü biliyordum ama kaç can aldığının kanıtını görmek çok farklı."

"İlki en anlamlı olanı. Ondan sonra can almak aynı şeyi hissettiriyor. Dondurma külâhından ikinci ya da üçüncü ısırık gibi. Tabii ki öldürdüğüm insanların pislik olduğunu bilmek acı vermiyor" diye cevap verdim.

"O kadar emin değilim," dedi ve alnının kırışmasından tecrübeyle konuştuğuna yemin edebilirdim.

"Buraya konuşmaya geldin. Konuş," diye emrettim ve mokasenimle onun mantıklı botunun yan tarafına vurdum.

Daireyi, çıplak duvarlarını ve etrafımı sardığım soğuk hiçliği incelerken gözlerini kırıştırdı. Böyle olmasını seviyordum. Ne kadar az şeye sahip olursam, eşyalara o kadar az bağlanırdım. Üç milyon dolarlık pahalı bir kahverengi taş evdi ama tablolar, heykeller ve zenginliğin diğer lüks sembolleriyle dolu Avebury Court Malikânesi'nden farklıydı.

Burada saklanacak hiçbir yer yoktu. Sadece biz, duvarlar ve aramızda saatli bir bomba gibi duran ve patlamayı bekleyen söylenmemiş gerçek vardı.

"Annem boşanma davası açmak istiyor." Sesi çatallaştı. Boynu kırık bir çiçek sapı gibi aşağıya doğru baktı.

"Size saçma geldiğini biliyorum," diye aceleyle ekledi. "Ne de olsa annemle babamın birbirlerine hiç sadık olmadıkları bilinen bir gerçek. Evlilikleri New England'ın çoğu sosyal çevresinde sahte olarak görülüyor. Ama benim için bir anlamı var. Aslında çok şey ifade ediyor. Büyürken, Avebury Court Malikanesi'nin istikrarına sahip olduğumu biliyordum. Annem ve babam işlevsel bir çift olmasalar da, yine de kendi garip yollarıyla bir çifttiler. İster inan ister inanma Sam, çalışıyorlardı. Artık etkilenebilir bir genç olmadığımı ve yirmi yedi yaşındakilerin başına daha kötü şeyler geldiğini biliyorum. Bazı insanlar ebeveynlerini, eşlerini, hatta *çocuklarını* kaybediyor ama ben anlamıyorum..." başını salladı, gözyaşları alt kirpiklerinde asılı kalmış, düşmeyi reddediyordu "...her şey nasıl bu kadar hızlı gelişti. Bir an normal bir hayat sürüyorduk - bizim için olabildiğince normal bir hayat- ve sonra her şey patladı. Da'nın kışkırtıcı resimleri ve

... o kadının bir anda ortaya çıkması, zehirlenme. Biri babamı mahvetmeye çalışıyor ve *Athair* bunun annem olduğunu düşünüyor."

Ona baktım, hiçbir açıklama ya da teşvik edici söz söylemedim. Ne diyebilirdim ki?

Aslında, şimdi sen söyleyince, operasyonun arkasında ben varım. Jane sadece ikincil hasar. Otobüsün altına attığının sen olmadığına şükret. Ve bu arada, bu buzdağının görünen kısmı bile değil, o yüzden kemerini bağla,

Tatlım, çünkü onu çocukluk evini yeniden ipotek ettirmek ve milyarlarını kurutmak üzereyim.

"Gerçekten kurşun yok mu?" diye sordu, şişeyi uzatmam için eliyle işaret etti.

Başımı sallayarak söyledim.

Kahverengi sıvıyı çaymış gibi yudumladı ve şişeyi bana geri verdi. "Bu çok garip. Genelde çok beceriklisindir. En son ne zaman başımız belaya girdiğinde aileme yardım edemediğini hatırlamıyorum."

Dava üzerinde daha fazla çalışmam için beni kandırmaya çalışması beni biraz eğlendirmişti. Kendi başıma yarattığım bir dava.

"Sabır, Nix."

"Sabırlı bir adam mısınız?"

"Kendimi seni tuttuğum standartlarda tutmuyorum." "Bu çok uygun."

"Uygun bir hayat sürüyorum." Şişeyle onu selamladım ve bir yudum aldım. "Her neyse, iyi tarafından bak. İki ev. İki ebeveyn. İki Noel ağacı. İki hediye seti ve daha neler neler."

"Ben çocuk değilim." Gözleri öfkeyle parladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ailen söz konusu olduğunda kesinlikle öyle davranıyorsun."

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" Gözleri birdenbire keskin bir şekilde benimkilere odaklandı.

Dizlerimin üzerine çöküp taşaklarımı tekrar ağzına almanı istiyorum.

"Bırakın bu pisliği kendileri çözsünler. Onlar yetişkin ve sen ebeveyn değilsin. Sen çocuksun."

Belki de son zamanlarda, özellikle de Şükran Günü yemeği sırasında Aisling'e daha fazla odaklandığım için, annesinin Aisling'den içkilerini doldurmasını ve fermuarını çekmesine yardım etmesi için banyoda ona katılmasını istediğini fark etmeden edemedim. Jane, Aisling'e bir hizmetçiden daha iyi davranmıyordu. Bu dinamiğin ne zaman başladığını hatırlayamıyordum ve şimdi acaba başından beri görmezden gelmeyi mi seçtim yoksa gerçeklerin Aisling'i şımarık bir velet olarak görmeme engel olmasını mı istemedim diye merak ediyordum.

"Ben bir nevi annemin ebeveyniyim," diye itiraf etti. "Bana güveniyor... zihinsel olarak."

"Bu, teknik bir terim kullanmak gerekirse, berbat bir durum."

"Belki, ama gerçek bu. Hayatım... dışarıdan göründüğü kadar güzel değil." Burnunu kaşıdı, kavanozdaki mermilerden birini almak için uzandı ve parmaklarının arasında yuvarlayarak baş harflerini inceledi. Geri koydu. Bir tane daha çıkardı. Ona saldırma dürtüsüne karşı koydum, şimdi birinin onları bulması ihtimaline karşı her birinden tek tek parmak izlerini silmek zorunda kalacağımı söyledim. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu ve ne pahasına olursa olsun feryat eden bir kadın olmaktan kaçınmak istediğini anlayabiliyordum.

Ben Sparrow ve Sailor ile büyüdüm, dramatik olmaya eğilimli olmayan iki kadın. Aslında, onların hiç ağıladığını hatırlamıyorum. Aile cenazelerinde bir ya da iki damla gözyaşı d kt klerinden emindim ama kendilerini her zaman yeraltı dünyasının iini ve dışını bilen ve onu tartışmasız tanrıçaları olarak yöneten kadınların sessiz gücüyle taşımışlardı.

Genellikle kadınların ağıladığını duyduğumda, bu yatakta ve doğru nedenlerle olurdu.

"Vay canına, tatlım. Gensin, güzelsin ve mutluluğ  satın alabilecek kadar zenginsin. Yani annenle baban boşanmak üzere ve birbirlerinden nefret ediyorlar. Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin. Resmi olarak ABD'deki insanların yüzde ellisine katılıyorsun."

Gerçekten de dipsiz bir gün ışığı kaynağıydım, değil mi? Ama ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun duygularını incitmemek için planlarımı değiştirmeyecektim.

Nix'in gözleri bana dikildi ama şaşırtıcı bir şekilde ağılayacakmış gibi görünmüyordu.

"Hayatım sandığınız kadar büyüleyici değil," diye ısrar etti, ateşli bir şekilde fısıldayarak. "Bir kere, büyürken hiç gerçek aşk görmedim. Bir erkekle bir kadın arasında sağlıklı bir ilişki. En azından senin Sparrow ve Troy'un vardı. Benim ocukluğum bitmek bilmeyen tartışmalarla, eşyaların fırlatılıp atılmasıyla ve annemle babamın birlikte ya da tek başlarına aylarca Avrupa'ya gidip beni dadılara bırakmalarıyla geçti."

Ona boş gözlerle baktım, ayağa kalkıp ona bir selpak almam için bana ilham verecek kadar merhamet duymadığını gösterdim.

"Sonra on yedi yaşımdayken gerçekten değer verdiğim birini kaybettim, oldukça... acımasız bir şekilde." Yutkunurken boğazı düğümlendi ve aniden rahatsız olmuş gibi etrafına bakındı. Kim olduğunu sormadım.

Bir numaralı kural bağlanmamaktı. Muhakeme yeteneğini gölgeliyor.

"Benim için başka neyin var?" Esnedim, arkama yaslandım ve telefonumdan saati kontrol etme şovu.

"Benim ilk seferim..." Alt dudağını ısırarak tereddüt etti. İlğim arttı ve kendimi dik otururken buldum. "Bekaretimi profesörümle kaybettim."

"Kaç yaşındaydı?"

"Kırk bir."

"Ya sen?"

"On

dokuz."

"Bu-"

"İğrenç mi?" Hüzünle gülümsedi, gözleri yine yaşlarla parlıyordu. Çok ateşli diyecektim ama tabii ki bu artık mümkün değildi. "Evet, biliyorum. İğrenç kısmını bilmek ister misin?"

"Zaten bildiğimi sanıyordum. Kırk bir yaşındaydı." Bana yorgun bir gülümseme attı.

"Birlikte yatmaya başladıktan üç hafta sonra evli ve bir çocuk babası olduğunu öğrendim. Alyans takmıyordu ve kampüsteki bir apartman kompleksinde tek başına yaşıyordu. Genç ve şık görünüyordu ve öğrencilerle çok sık takılıyordu..." tırnağının etrafındaki bir kütikülü seçti, gergin bir şekilde çekiştirdi "...Bekaretimi tecrübeli biriyle kaybetmek istedim ve onda olduğunu biliyordum. Seks yaptıktan sonra birbirimizi görmeye devam ettik. Ta ki bir gün ortadan kaybolana kadar. Telefonlarıma cevap vermeyi bıraktı. Kalktı ve gitti. Akademik yılı bile tamamlamadı. Bir tür kapanışa ihtiyacım vardı, bu yüzden onu buldum. Ve neden gittiğini öğrendim. Benim yüzümden. Çünkü iki eyalet ötede başka bir üniversitede ders veren karısı bunu öğrenmiş ve onu kulağından tutup eve geri getirmişti. Yeni adresini bulduğumda, oraya gidip kapısını çalmak gibi bir hata yaptım."

Kötü karar. Ama benim çok fazla hayat tecrübem vardı ve Aisling koruyucu bir balonun içinde yaşıyordu. Elbette cevaplar, kapanış ve okuduğunuz diğer tüm saçmalıkları istiyordu.

"Kapıyı açtı ve beni aramak için kullandığı telefonu fırlattı. Tüm mahallenin önünde bana bağırmağa başladı, bana fahişe, yuva yıkan kadın, şımarık kaltak dedi. Annemin bir sürtük olduğunu, Amerika'daki herkesin ikimizden birinin Fitzpatrick'e ait olmadığını bildiğini söyledi, sonra da Boston'daki tüm hastanelere ne yaptığımı bildireceğine söz verdi. Çok aşağılayıcıydı. Özellikle de bu adamın evli olduğunu hiç bilmediğim için."

"Bu yüzden mi burada bir hastane için hiç uğraşmadınız?" diye sordum.

Alt dudağını ısırđı ve tırnağının kenarından giderek daha fazla ölü deri çekti. "Kısmen. Belki de. Bilmiyorum. Zaten tüm sebep bu değıl. O zamandan beri erkeklerle etkileşimimi daha da sınırladım."

"Güzel," diye kestirip attım. "Hepimiz şerefsiziz."

Sessizlik havada asılı kaldı. Gitmesini istedim. Bana ailesinin ilişkisi hakkında, Gerald hakkında hiçbir şey söylemeyecekti. Bu anlamsızdı.

"Bana kişisel bir şey söyle." Yanağını onun omzuna yasladı. "Sadece bir şey Sam. Bu beni daha iyi hissettirecek. Lütfen."

"Aisling, gitme vaktin geldi."

"Neden?"

"Çünkü bu iş çok hızlı ilerliyor. Boku yedik. Bu bir hataydı. Hayatına devam etmenin zamanı geldi. Her ne olacağını düşünüyorsan, seni temin ederim ki olmayacak. Benim bir ruhum, kalbim ya da vicdanım yok. Eğlendik, evet, ama kadınların hepsi benim için aynı. Seni asla diğerlerine tercih etmeyeceğim. Eğer Gerry ile yaşamının annen için bir kabus olduğunu düşünüyorsan, babanın en kötü halini hayal et ve devam et. O ben olurdum."

İşte o zaman sonunda oldu.

Sonunda benim önümde ağladı.

Sadece bir damla gözyaşıydı. Yanağından aşağı yuvarlandı, çenesinden bir uçuşum gibi uçtu ve dizine bir sıçrama ile indi.

"Lanet olsun, kadın," diye tısladım, uzaklara baktım, hissettim... *hissettim*. Büyük bir his değildi, sadece küçük bir rahatsızlıktı ama onu ağlarken görmek istemiyordum.

Tek seferlik.

Bu, bu sinir bozucu kadının şakasını yapacağım ilk ve tek sefer olacaktı. Bu kadar yeter.

Ayağa kalktım, viski şişesini boynundan yakaladım ve odada volta atmaya başlarken bir yudum aldım.

"Ben çocukken, Troy ve Sparrow beni yanlarına almadan önce, Cat ve büyükannemle yaşadığım zamanlarda, evimizde bir tablo vardı. Sadece bir tane. Çok ucuz bir tabloydu. Göl kenarındaki bir kulübenin solmuş eski bir resmiydi, basit ve pek de iyi değildi. Her neyse, tablo ana yatak odasındaki yatağın önündeydi. Kapı her gıcırdadığında ya da biri eve her nefes aldığında çivisinden yere düşme eğilimindeydi. Ana yatak odasının anahtarı olan tek kişi Cat'ti ve benim kilit açmayı öğrendiğimi henüz anlamamıştı."

Durdum. Bir yudum daha aldım. Yarı sarhoş olduğumu fark ettim ve şişeyi sehpanın üzerine bıraktım, Nix'in kavanozdaki mermilere dokunup parmakladığını ve baş harflerini dudaklarıyla soluduğunu fark ettim. Sanki o insanların yasını tutuyormuş gibiydi.

"Ben çocukken Cat beni aç bırakarak cezalandırırdı. Bunu yapmak için yatağının altını derme çatma bir kiler yapardı. Bütün yiyecekleri orada saklardı. Baharatlar, cipsler, krakerler, hazır yemekler. Büyükanнем bu konuda ona karşı koyacak kadar güçlü değildi. Bildiğiniz gibi, boktan bir çocuktum, bu yüzden neredeyse sürekli bir ceza durumundaydım. Bu da beni çok aç ve yaşıma göre çok küçük yapıyordu."

Dudaklarını birbirine kenetledi ve tekrar hıçkırmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. Bu beni Bambi gibi hissettirdi. Kimsenin acımasına ihtiyacım yoktu. Sonraki bölümü aceleyle bitirdim.

"Bir noktada odaya girip Ramen ya da bir paket cips falan alabileceğimi düşündüm. Ve yaptım da. Sık sık. Ama Cat'in en uygunsuz zamanda gelme eğilimi vardı. Odasından kaçacak zamanım olmadığında, yatağın altına saklanmak, abur cuburların altına gömülmek zorunda kalıyordum."

Önümdeki çıplak beton duvara acı acı gülümsedim, Aisling'in gözlerinin daha fazlasını duymak için profilime yapıştığını hissettim.

"Cat bir fahişeydi, bu yüzden eve geldiğinde çoğu zaman yalnız değildi. Dördüncü kez yatağının altına gizlice girmek zorunda kaldıktan ve biri onu üstümde becerirken yatağın yaylarının sırtıma battığını hissettikten sonra saymayı bıraktım."

Aisling başka tarafa baktı, sanki acım vücuduna bulaşmış gibi tıslıyordu. "Hayır," diye mırıldandı.

"Evet." Yönümü değiştirdim, ona doğru yürüyordum. "Annemin günahlarının ağırlığını hem mecazi hem de gerçek anlamda hissettim. Onu sırtımdan siktiler. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Titrerken, açlıktan başım dönerken, ani bir hareket yapıp kendimi belli etmemek için vücudumdaki her kas gerildi. En belirgin çocukluk anım o aptal resimdir. Yatak başlığı karşı duvara her çarptığında düşerdi, ama yüzüstü düşmezdi, bu yüzden kulübeyi ve gölü her zaman bana bakarken görebilirdim, sanki beni suçüstü yakalamışlar gibi. Bir ilişkimiz vardı, bu resim ve ben. Benimle alay ediyormuş gibi hissediyordum. Bana boktan hayatımı hatırlatıyordu ve ona her baktığımda paslı yatak yaylarının sırtımda açtığı mavi ve mor çukurların tenime battığını hissediyordum."

"Hiç resminiz yok," dedi yavaşça, odanın etrafına bakarak.

Sigara paketimin altını pazumun üzerine vurdum ve bir sigara çıktı.

Dışlerimin arasında aradım. "Hayır."

"Evim senin için çok tetikleyici olmalı."

Kıkırdadım ve sigarayı yaktım. Kanepede onun yanına yayıldım, ona dokunmamaya dikkat ederek tavana doğru bir duman izi bıraktım.

"Tetikleyicilerim yok."

"Herkesin tetikleyicileri vardır," diye savundu.

"Ben öyle değilim. Nefretin alevlenmesine izin veriyorum ve onu hırsla dönüştürüyorum. Zayıflıklarımı hoş karşılıyorum ve onlardan çekinmiyorum."

Başını omzuma yasladı ve avucunu kalbime bastırdı.

Dondum kaldım.

Bu yeniydi. Ve

talep edilmemişti.

Yine de hareket etmedim. Üzerimdeki eli iyi hissettiriyordu. Doğru ya.

"Kadınlardan bu yüzden mi nefret ediyorsun?" diye fısıldadı. "Cat sana çok haksızlık ettiği için mi?"

"Onlardan nefret etmiyorum. Sadece onlarla pek bir şey yapmak

istemiyorum," diye inledim. "Ben de seninle bir şeyler yapmak

istiyorum." Başını kaldırıp bana baktı ve gözlerini kırıştırdı.

baykuş gözlü. Bakışlarımız buluştu. Nabızlarımızın yoğun uğultusu havayı doldurdu. Başparmağımı dudağına bastırarak ondan uzaklaştım.

"Hayır." Acımasızca gülümsedim ve ayağa kalktım. "Al bakalım. İçini döktün, hatta benim acıklı hikâyemle küçük bir ikramiye bile aldın. Şimdi defol git, Nix. Ve bir daha geri gelme."

"Ama ben-"

Başladı ama ben arkamı döndüm, sigaramdan bir nefes çektim ve diğer yöne baktım.

Tavandan tabana pencereden onu ayakta, vakur bir şekilde görebiliyordum. Çenesi dik, sırtı dik bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Kapıyı arkasından kapattığı anda, sigarayı yarısı boş viski şişesine bırakarak nefesimi verdim.

Banyoya koştum, pantolonumu dizlerime kadar tekmeledim, duş spreyini açtım ve su soğuktan sığağa dönmeden önce tökezleyerek içeri girdim.

Bir kolumu fayansların üzerine koydum, suyun vücuduma çarpmasına izin verdim ve hala gömleğim üzerimdeyken mastürbasyon yapmaya başladım.

"Kahretsin..." Sikimi acımasızca ovuşturup hızlıca pompalarken tısladım.

"Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin."

Dairemdeki varlığı bile taşaklarımın gerilmesine neden oldu.

Boşaldım, boşaldım ve yumruğumun içine boşaldım. Sıvı, beyaz jel parmaklarımı kapladı ve en son ne zaman mastürbasyon yaptığımı merak ettim.

Muhtemelen on altı
yaşındayken. Hayır, belki on
beş.

Siktir git, Aisling.

Alnımı fayanslara yapıştırdım ve kızgın su iğneleri yüzüme ve saçlarıma vurmaya devam ederken inledim. Ben onun kurtarıcısı değil, canavarıyım. Bu gece yarısı aramaları, benim onu takip etmem, onun beni araması... bunların sona ermesi gerekiyordu.

O resme yaptığımı ona da yapmadan önce.

Çünkü ona tüm hikayeyi anlatmadım.

Cat'in dairesinden taşındıktan yıllar sonra geri geldim. Ev sahibine yüklü miktarda para ödeyerek evi gezdim. Tabloyu buldum. Yeni kiracılar ondan kurtulmamıştı. Onu çaldım, yaktım ve küllerini Charles Nehri'ne attım.

Bir şeyleri nasıl saklayacağımı
bilmiyordum. Sadece onları nasıl
kıracağımı biliyordum.

Aisling'i sonsuza dek kırmanın ve bir daha asla beni aramayacağından emin olmanın zamanı gelmişti.

Seni seçmeyen şeyi seçmeyi bırak, mon cheri, Bayan B'nin sesi kulaklarımın arasında çınlıyordu, Sam'in binasının kapısından titrek bacaklarla fırladığımda, rüzgârın sert kırbağı yanaklarımı tokatlıyordu.

Nefes nefese kaldım ama hiçbir hava ciğerlerimi tatmin edemedi.

Sam, Sam, Sam.

Kırık, yaralı, lekeli, kusurlu Sam. Tacizci bir annenin, mafyacı bir üvey babanın ve üvey annesini öldürmeye çalıştığını bildiği biyolojik babasının hayaletinin elinde şekillenmiştir.

Paltomu belime sardım ve Sam'in binasının köşesinde bekleyen Aston Martin'e doğru koşarak yolcu koltuğuna geçtim. Koltuğa oturur oturmaz orada beni bekleyen termosu kaptım ve açgözlü bir yudum kahve aldım.

"Eee?" Cillian sürücü koltuğundan şüpheci bir kaş kaldırarak sordu.

Sam'in *Athair*'le bir ilgisi olduğuna inanmıyordu. İnanmıyordu da.

Hunter. Cillian'ın şimdi bana baktığını, Sam'le seks yapıp yapmadığımı anlamaya çalıştığını söyleyebilirdim. İğrenç bir şey yapıp yapmadığınızı öğrenmek için herhangi bir işaret. Kabarık dudaklar. Kızarmış yanaklar.

Kardeşim kendimi Sam'e atmayacağım konusunda bana güvenmiyordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey bulamadım ve o da gönüllü olarak bilgi vermedi."

"Elbette yapamazsın. Çünkü Sam'in zamanını *Athair*'le sebepsiz yere uğraşmak yerine yapacak daha iyi işleri var."

"Masada konuklardan birini zehirleyebilecek tek kişi oydu."

"*Athair* hastaneye bir ziyarette bulundu. O güzel kafanı biraz dinlendir Ash. Sam masum, tabii ki bu olayda. Genel olarak, 1998'den beri Massachusetts'te olan diğerk tüm kötü şeylerden muhtemelen o sorumludur. Dava kapanmıştır."

Ben bir şey söylemeyince inledi, başını koltuk başlığına yasladı ve gözlerini kapattı.

"Bana bundan vazgeçeceğini söyle. Zaten başımda yeterince dert var. Başka bir yangını söndürmeme gerek yok."

"Peki," diye ısırdım. "Artık onun etrafını koklamayacağım." "Söz mü?" diye sordu.

"Söz veriyorum."

Aptalcaydı. Çocukçaydı, gerçekten, ama eski alışkanlıklar zor ölür ve kendimi bir çocuk gibi kucağımda, elbisemin kırıışıklıkları ve kıvrımları arasında parmaklarımı çaprazlarken buldum.

Daha bitmemiști.

Sam benimle oynuyor olabilirdi, ama şimdi ben de onunla oynuyordum. Aileme ne olduğı hakkındaki gerçeğı öğrenecektim. Yapacağım son şey olsa bile.

Fight

Aisling

Sam'in dairesini ziyaret ettiğimden beri **bir** hafta geçmişti.

Onun tarafında bir hafta süren bir radyo sessizliği ve kardeşlerim evimize normale benzeyen bir şeyi geri getirmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlar.

Haftada birkaç kez işten sonra Da'yı kontrol etmek için ziyarete geliyorlardı, zehirlenmenin ya annemin işi ya da Gerald'ın dile getirilmeyen bir hatası olduğuna ikna olmuşlardı.

Annemi ilgi yağmuruna tutarak, kendine zarar vermeye çalışmadığından emin olmak için şahin gözlerle onu izleyerek oyuna devam ettim, ama gerçek şu ki, içimde bir şeyler değişmiş, kendini farklı bir şekle sokmuştu. Değişmeye başlamıştım ve nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum ama son birkaç haftanın bununla çok ilgisi vardı.

Dışarıdan bakıldığında, her zamanki hareketleri yaptım. Persy, Belle ve Sailor'la şehir merkezinde yeni açılan bir Hint restoranında buluştuk. Sailor uzun uzun iç çekerek telefonuna bakıp bize Cillian'ın bir fotoğrafını gösterdiğinde eğleniyormuş gibi bile yaptım. "Bu onun bana penis resimleri gönderme versiyonu."

"Ama bu bir penis değil." Persy anlamadığı için gözlerini kırpıştırdı.

Belle bir parça naan ekmeği koparıp nane ve mango sosuna batırırken, "Anatomik bir şey değil zaten," diye mırıldandı. Persy kocasına sik dememize itiraz etmişti ama elbette hepimiz kocasının sik olduğunu biliyorduk.

Annem babamın kendisine ne kadar kötü davrandığından yakınmaya devam ediyordu ama ne zaman çalışma odasından dışarı ıkırsa ve babam onunla konuşmaya çalışsa, keskin bir U dönüşü yaparak ana yatak odasına geri dönüyor ve ardında zengin koridorun duvarlarında yankılanan ağlamaklı suçlamalar bırakıyordu.

Babam hl misafir odalarından birinde uyuyordu, bir hayalet gibi odaya girip çıkıyordu, dağınık beyaz saçları her yöne uzanıyordu, tıraş olmamıştı ve evliliğinin durumu aklından çıkmıyordu.

Da'ya göre kimsenin bilmediği İsviçre'deki gizli banka hesaplarını boşaltmakla tehdit eden gizemli, şifreli mesajlar almaya başlaması da yardımcı olmadı.

Mesajlar yağmaya başladıktan sonraki ilk birkaç gün babam duş almaya, giyinmeye ve ofisine gitmeye zen göstermişti. Kapısını aralık bırakmış ve orada hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturmuş, annemin kapısının açıldığını duymayı ve onunla konuşmayı bekliyordu.

Annesinin bir şeyleri konuşmakla gerçekten ilgilenmediğini anladığında, kendi odasından neredeyse hiç çıkmayarak şu anki karmakarışık haline geri çekilmişti.

Ve fark ettim ki, bu sefer ile diğerleri arasındaki fark buydu. Normalde annemle babam bir tür dans olan bu tangoya katılırlardı; takip etmesi zordu ve tüm hareketleri sadece onlar bilirdi.

Babam işleri berbat eder, annem kızar ve babam onu geri kazanırdı. Onu evin kuytu köşelerine kaçırır ya da kelebek bahçesine götürür, kulağına tatlı sözler fısıldardı. Ona kur yapardı. Ona arzulandığını hissettirecekti. Ona hediyeler ve iltifatlar yağdıracaktı. Akşam yemeğinde masanın karşısından ateşli bakışlar gönderecekti. Tamamen kırılmadan ve onu geri almadan önce yontulmasını izleyecekti. Sonra onu uzun bir tatile çıkaracak, ikisinin de tutamayacağını bildiği tüm bu sözleri verecek ve parçaları eksik ve içi boş olsa da ilişkilerini tekrar bir araya getirecekti.

Ama bu sefer işe yaramamıştı. Babam zehirlenmişti. Annemi suçladı. Kardeşlerim de ondan şüpheleniyordu. Sanırım annem, babamın

ve onları hayatından çıkardı. Cillian ve Hunter ne zaman ziyarete gelseler onları görmeyi reddetti.

Bu da bizi şu anda bulunduğumuz yere getirdi.

Annemin ev sahipliği yaptığı yıllık hayır etkinliğine.

"Aisling, bir iyilik yapıp kardeşlerinden Bay Arlington'a merhaba demelerini isteyebilir misin? Bu gece hayır kurumumuza önemli bir bağışta bulundu ve uzun zamandır Cillian'ın ilgisini çekmek için yarıştığını biliyorum. Yeni offshore şirketi hakkında tavsiyeye ihtiyacı var." West End'de bir butik otel olan Bellmoor'un balo salonunda dururken annem bana sertçe dirsek attı.

Oda Fransız neoklasik tarzında ışıldıyordu; tamamı krem rengi, altın rengi ve süslü avizeler ve altın rengi korkulukları olan Instagramlık bir merdiven.

Konuklar içeri girip çıkıyor, şampanya içiyor ve kendilerine ayrılan masaları ararken yüksek sesle gülüyorlardı. İş adamları birbirleriyle kaynaştı; erkekler smokin, kadınlar ise özenle hazırlanmış balo elbiseleri içindeydi. Jane Fitzpatrick'in, sosyeteye takdim balolarından yardım etkinliklerine kadar lüks partiler düzenleme konusunda kusursuz bir geçmişi vardı ve kocasının sorumlu olduğu son manşetten sonra akranlarının asla tam olarak toparlanamadığını bilse bile bu da farklı değildi.

Annem kar amacı gütmeyen bir *yardım kuruluşu olan Bipolar Yardım Birliği*'nin yöneticisiydi ve bu kuruluş için sık sık etkinlikler düzenlerdi. Ağırbaşlı gri bir elbise giyer, saçlarını topuz yapardı. Tüm dikkatini ve kaynaklarını vermek için diğerlerinin ötesinde bu özel hayır kurumunu seçmiş olması hakkında hiç konuşmamıştık, ama bunun anlamlı olduğunu biliyordum.

Annemin hiçbir davranışının tesadüfi olmadığını öğrenmiştim. Hesaplı bir kadındı ve Cillian ve ben bu özelliği ondan miras almıştık.

Kadife eldivenlerimle oynarken, "Konuşacağım ama bilgin olsun, bir noktada onlarla konuşmak zorunda kalacaksın," diye onu azarladım.

Burnunu havaya kaldırarak manikürlü tırnaklarını inceledi.

"Zorunda mısın? Sanmıyorum. Boşanmadan önce her şeyi halletmek için bir noktada bankacımla konuşmam *gerek*iyor. Ve peyzajcımla - gül ağaçlarının düzgün bir şekilde budanması *gerek*iyor. Oh, ve kesinlikle kuaförüm. Ama oğullarım? Onlardan istediğim hiçbir şey yok. Torunlarımı görmek istersem, doğrudan eşleriyle konuşabilirim. Aslında Sailor ve Persephone'nin en azından bana eşitleriymişim gibi davranmalarını ve kendi kocamı *zehirlediğime* inanmamalarını tercih ederim."

"Kocanızdan bahsetmişken, ondan ne haber?" Bir elimle kasket kollu,

lacivert elbisemi düzelterek sordum. "Onunla konuşacak mısın?"

Yoksa hayatının geri kalanını ondan kaçarak mı geçireceksin?"

"Baban ve ben on yıllardır felaketin eşiğinde kaynadıktan sonra bir kaynama noktasına ulaşmış gibi görünüyoruz. Paranoyaklaştı ve haksız yere güvensizleşti. Birkaç ayda bir yeni bir ilişkiyle manşetlere çıkan ben olmadığımı göre, oldukça kaba. Bunu söylemekten nefret ediyorum, Aisling canım, ama yolun sonuna gelmiş olabiliriz. Bu krizden geri dönebileceğimizi sanmıyorum."

"O zaman boşanma belgelerini vermeden önce onunla konuşmanı öneririm." Dişlerimi sıktım.

"Bana inanmaz."

"Dene bakalım."

Annem, sanki yetişkin bir kadın değil de ergen bir çocukmuşum gibi, "Kardeşlerine söyle, dediğimi yapsınlar," diye homurdanarak beni başından savdı.

Aptal değildim. İnsanların bana yaşımdan daha gençmişim gibi davrandıklarını biliyordum çünkü buna izin veriyordum. Çünkü iyi, çekingen ve uyumlu biriydim.

Başımı iki yana salladım ve diğer adamlarla bir arada duran, puro içen ve yeni vergi planı hakkında yüksek sesle mırıldanan Cillian ve Hunter'a doğru yürüdüm.

Burada olmak istemedikleri belliydi. Normalde, gitmeye değer her yere eşlerini de götürürlerdi. Sailor ve Persephone'yi evde bırakmaları, erken bir çıkış planladıkları ve eşlerini can sıkıntısından kurtardıkları anlamına geliyordu.

Yine de annemi desteklemek için geldiler. Keşke bunu görebilseydi. Bir çocuk gibi davransa bile hepimiz onu desteklemek için elimizden geleni yaptık.

Hunter ve Cillian'a uğradım.

"Sizi bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" Kibarca gülümsedim.

"May? Beni buradan çıkarman için sana iyi para öderim. Kafama bir kurşun sıkmayı kabul edersen ekstra," diye fısıldadı Hunter, içinde bulunduğu çemberden bir adım uzaklaşarak. Bundan daha becerikli olan Cillian bana doğru sabırsız bir sırıtış fırlattı ama etrafını saran bir grup adamla olduğu yerde kaldı.

"Neler oluyor?" Hunter şişe suyunu yudumlarken sordu. Neredeyse hiç alkol içmezdi, içtiğinde de kendini bir kadehle sınırlardı. "Parti tüm hızıyla devam ediyor ve bağış kutusu tika basa dolu. Sakın bana yaşlı yarasanın yine mutsuz olmak için bir neden bulduğunu söyleme. Dur tahmin edeyim, çiçekler

yeterince taze değil ya da biri ona elbisesi için iltifat etmedi - bu arada, onu alçıpan gibi gösteriyor."

Ayağına bastım, irkildi ve ayak parmaklarını tuttu.

"Şuradaki Bay Arlington'a kendinizi tanıtabilir misiniz diye sordu." İhtiyatlı bir şekilde, odanın karşısındaki masada oturan ve karides kokteylinin tadını, iğrenç tadı düşünöldüğünde, bir insanın karides kokteylinden hoşlanabileceğinden çok daha fazla çıkaran tombul, yaşı bir adamı işaret ettim. "Büyük bir bağış yaptı ve size birkaç soru sormak istiyor. Sanırım offshore işlerle ilgili."

"Ne zamandan beri annemin beni küçük paralara ihtiyacı olan düşük sınıf bir telekızmışım gibi pazarlamasını kabul ediyorum?" Cillian her zamanki monoton sesiyle etrafını saran kalabalığın arasından sıyrılarak konuştu.

Dönüp ona baktım, kaşlarımı çatmıştım. "İş yükünün bir kısmını benim üzerimden almalısın. Onun yirmi dört-yedi saat yönettiğı kişi benim."

Cillian kuru bir sesle, "Seçim sizin," dedi.

"Şişman eklerden bahsetmişken..." Hunter'ın yontulmuş yüzüne yavaş bir sırıtma yayıldı "...Şeytan'ın kendisi az önce balo salonuna girdi ve pahalı görünümlü bir *randevu* getirdi."

Samuel Brennan'ın uzun boylu, uzun bacaklı bir esmerle çift kapıdan içeri girdiğini görmek için tam zamanında, benimki de dahil olmak üzere tüm kafalar girişe döndü. İki kapıcı onları selamladı. Sam kusursuz bir şekilde dikilmiş bir smokin giymişti, kadının ise koyu yeşil, dekolteli saten bir elbisesi vardı ve gözleri odanın diğerk ucundan bile görünüyordu.

Belli ki bir modeldi.

Ve *açıkçası* fena halde kıskanıyordum.

"Üstelik kız kardeşimizin bir kopyasını getirmiş," diye mırıldandı Hunter, elindeki su şişesini komik bir şekilde ellerinin üzerinden akıp ayakkabılarının üzerine dökölüne kadar sıkarak. Cillian sessiz kaldı, gözlerini Sam'e dikmişti.

Tanımadığım bir adam aramıza girerek elindeki şampanya kadehiyle Sam'e işaret etti.

"İlk kurbanını on üç yaşında öldürdüğünü söylüyorlar. Üvey babası Troy Brennan'ın rehberliğinde. O zamanlar savcılıkta çalışıyordum. Otopsi raporunu okudum. Verdiğı hasar korkutucuydu. Kullandığı kurşunu asla bulamadık."

Çünkü Sam hepsini sakladı.

Hunter dişlerini sıkarak, "O benim kayınbiraderim," dedi. "Eğer o zavallı cesetle aynı kaderi paylaşmak istemiyorsan, sana buradan gitmeni öneririm."

"Oh..." Adam gözle görülür bir şekilde geri çekildi, yüzünü buruşturdu. "Hiçbir fikrim yoktu. Özür dilerim."

Gözlerim Sam ve sevgilisinden bir an bile ayrılmadı. İçkimi göğsüme bastırılmış, birlikte hareket etmelerini izliyordum; kollar birbirine bağlıydı, kızın eli adamın kolunun üzerindeydi. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Sam döndü ve hızla bize doğru yöneldi. Kalbim boğazıma düğümlendi ve midemde sıcak bir şeyler kıpırdandı.

Yıllar boyunca ve özellikle de son haftalarda benimle alay ettiği ve kışkırttığı onca zaman boyunca, daha önce hiç başka kadınları yüzüme vurmamıştı.

Bu bir tırmanmaydı. Berbat oyunumuzda yeni bir adım.

Burada olacağımı biliyordu.

Annemin bu hayır etkinliğini düzenlemesine yardım ettiğimi biliyordum. Bu açık bir kışkırtmaydı.

Beni kızdırmak için tasarlandı.

Bana ne kadar umursamadığını göstermek için. Sam ve kadın önümüzde durdular.

"Kongre Üyesi Weismann'ı az önce çıkarken gördüm..." Sam başparmağını omzunun arkasına atarak kardeşlerimle ve sadece onlarla konuştu "... anneniz, kayıt dışı hizmetçi skandalından sonra onun buraya gelmesini sağlamak için bazı torpillerde bulunmuş olmalı."

"Anladığım kadarıyla kirli bir bebek bezi kadar görgüsüzsün ama kültürlü bir toplumda flörtünü arkadaşlarıyla tanıştırmak beklenir, şimdi yapacağın da bu," dedi Cillian buz gibi bir sesle, gözleri Sam'den flörtüne kayarak. Gözlerinde hiçbir onay yoktu. Ağabeyimin gözü sadece karısındaydı, kaç güzel kadın ayaklarına kapanmış olursa olsun. Ama karşımızdaki kadınla benim birbirimize bu kadar benzememizden rahatsız olduğu belliydi.

O da bunu hissedebiliyordu. İkimiz de çarpıtılmış bir aynadan bakar gibi merakla birbirimize baktık.

"Biraz alınganlaşıyorsun, Kill." Sam hafifçe eğlenmiş görünüyordu. "O sadece bir kadın. Son kontrol ettiğimde dünya nüfusunun yüzde ellisinden fazlasını oluşturuyorlardı. Persephone seni eğlendirmek için görevlerinde başarısız mı oluyor?"

Kadın garip bir şekilde topuklarının üzerinde kıpırdandı, belli ki tehlikeli bir şarküteri sandviçindeki gizemli et gibi hakkında konuşulmasından hoşlanmıyordu. Her şeye rağmen onun için üzüldüm. O bir dekordu ve Sam'in onun için sakladığı şeyden daha fazlasını hak ediyordu.

"Bu Becca..." Sam ona *bakmadan*, gösterişli bir araba sergileyen bir satıcı gibi eliyle işaret etti "...Becca, bu Cillian, Royal Pipelines'ın CEO'su ve Hunter, kayınbiraderim ve şirketin halkla ilişkiler departmanının başı. Ve bu da Aisling ..." Ailenin köpeğine yaptığınız gibi çenesini gayri ihtiyari bir şekilde bana doğru salladı. Bütün gözler bana çevrildi. "O onların küçük kardeşi, açıklanmayan bir mesleği var. Eminim ilginç bir şeydir ama öğrenmek için yeterince ilgi duymadım."

"Aisling bir doktor," diye tersledi Cillian.

"Ben de Marie Antoinette." Sam teatral bir şekilde eğildi. "Biraz kek ister misin?"

"Kız kardeşimi ilk kez kabul ettiğinde, onunla bir çöpmüş gibi konuşuyorsun." Hunter kaşlarını çatı, sinirlenmeye başlamıştı. "Şimdi neden hiçbirimizin seni onun yakınında istemediğini hatırlıyorum."

"Merhaba. Ben buradayım!" Etkilenmemiş görünmeye çalışarak elimi havada salladım. "Benim için savaşmana gerek yok. Ayrıca, sanırım sessiz kalma hakkını kullanmanın zamanı geldi, Brennan." Dişlerimi gösterdim, derimin altında öfke uğulduyordu. "Ağızından çıkan hiçbir şey dinlemeye değmez zaten."

Gri gözlerini bana çevirdi ve açık bir sevinçle parladılar. Cadılar Bayramı'ndan beri onu ilk kez mutlu görüyordum. O iğrenç geceyi birlikte paylaştığımızdan beri.

"Tüm Fitzpatrick klanı için köpekbalığı haftası mı? Birlikte yaşayan kadınların aynı anda regl olduklarını duydum."

"Bu sicilinle kan şakası yapma hakkını kaybettiğinden şüpheleniyorum Sam." Ona doğru bir kaşımı kaldırdım.

Başını geriye attı, şimdi tam anlamıyla gülüyordu.

"Touché, Nix."

Hunter su şişesini düşürdü. Cillian viskisini içerken boğuldu. Kalbim de dahil olmak üzere her şey durdu.

"Nix?" diye sordu iki kardeşim de hep bir ağızdan.

Sam içeri girdiğinden beri ilk kez kendimi sakinleşmeye zorladım, onun bu işten nasıl sıyrılacağını merak ediyordum. Becca kollarını Sam'in etrafında sahiplenici bir şekilde doladı, kendisinden daha büyük bir şeyin içine girdiğinin farkına varması vücuduna damlıyordu.

Soğukkanlılıkla gülümsedim.

"Onlara lakabımı nasıl aldığımı anlat, Sam. Bu iyi bir hikaye."

Karnaval.

Öpücük.

İtiraf.

Sen bir canavarsın ve ben de bir canavarım. İkimiz de bir sonraki et parçamızı arayan iblisleriz.

Platin bir mermi bir Nix'i öldürebilirdi, ama hayır, sen bana altın verdin. Beni canlı istiyorsun, Brennan. İyi ve karşılık verebilecek durumda.

Becca Sam'in koluna daha sıkı yapışmış, ona bir cankurtaran muamelesi yapıyordu ama onun işinin insanları boğmak olduğunu bilmiyordu. Balo salonuna girdiğinden beri tek kelime konuşmamıştı ve bunun tesadüfi olmadığını biliyordum. Ona çenesini kapalı tutmasını söylemiş olmalıydı.

Sam'in gümüş gözleri kötülükle parladı. "Onlara söylememi istediğine emin misin?"

Cillian, "Şövalyece davranmanın sırası değil," diye tersledi. "Aisling'le tek bir cümle bile kurmadınız ama ona bir lakap mı taktın? Kız kardeşime dokunmaman için sana fazladan para ödediğime göre bana bir açıklama yapman gerekecek."

Boğazımda bir yumak oluştu ve ağzımı açarsam çığlık atacağımı biliyordum.

Kardeşlerim aşk hayatıma karışmaya nasıl cüret eder? Kiminle görüşüp görüşemeyeceğimi belirlemeye nasıl cüret ederler?

Ve Cillian'ın bunu benim önümde söylemekte hiç zorlanmaması ne kadar acınası bir durumdu?

Ben Aisling'dim. Tatlı, melek gibi Aisling. Doktor. Besleyici. İyi olan.

Yapbozun parçaları yerine oturmaya başladığında Becca acı verici bir şekilde utanmış görünüyordu. Sam'den uzaklaşmak için yana doğru bir adım attı. Sam fark etmedi bile.

Sam dönüp Hunter ve Cillian'a baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Kız kardeşini ilk kez o zaman gördüm. Sailor ve Hunter birlikte yaşamaya başladıklarında akşam yemeğinde." Uh-huh. Şimdiden yalan söylüyordu. Bu ilk karşılaşmamız değildi. "Tam o tuvaletten çıkarken ben de tuvalete gitmek için izin istedim. Elbisesi arkadan iç çamaşırının içine sokulmuştu, kıcı ve bacakları tam olarak görünüyordu. Ona elbisesini çıkarması gerektiğini söyledim. Dehşet içinde ağladı ve "Olamaz, külotum!" dedi. Bana açıkladı

İngiliz İngilizcesinde iç çamaşırına külot deniyormuş. O zamandan beri ona Nix diyorum, çünkü düzgün giyinemeyen bir şapşal. Öyle değil mi, Nix?" Göz kırptı, koruyucu bir ağabey gibi burnuma fiske vurdu.

Nükleer patlamaya yakın
hissediyordum. Hayal kırıklığına
uğradım.

Aşağılanmış.

Fuming.

Sam bana baktı, saçmalıklarını yüzüne vurmamı bekliyordu.

"Ne zamandan beri çıkıyorsun?" Hunter konuyu değiştirdi, belli ki Sam'in hikâyesinden hiç hoşlanmamıştı.

"Evlilik hakkındaki fikrimi değiştirdiğimden beri."

"Evlilik hakkındaki fikrini mi değiştirdin?" Cillian ona dudak büktü, soğuk bakışlarından şüphecilik akıyordu. Ağabeyim konuşurken alyansının altın kayışıyla oynadı. "Sürükleyici. Persephone ile evlenmeden kısa bir süre önce bana bekâr kalmanın erdemleri hakkında bir saatlik bir konuşma yaptığını çok net hatırlıyorum. Kaybettiğim zaman için sana fatura keseyim mi?"

"İnsanlar değişir." Sam'in gözleri yarıklara dönüştü. "Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

"*İnsanlar*, evet. Canavarlar, hayır."

"Becca aradığın kişi mi?" Hunter beni kışkırttı ve bir anda kusmak istedim. Çünkü Sam sırf bana inat olsun diye başka biriyle evlenebilecek türden bir psikopattı. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Benim bir kopyamla mutlu olabileceği ve gerçeğini unutabileceği fikrine kapılmıştı.

Sam Becca'ya baktı ve onu kendine doğru çekti.

"Umarım öyledir," diye fısıldadı, kızın ağzına iffetli bir öpücük kondurarak. "Bir kadında aradığım her şeye sahip. Güzel, iyi eğitilmiş ve dürüst. Bonus puan: ailesi tam bir karmaşa değil."

Kıskançlık yerini öfkeye bıraktı ve homurdanarak Sam ve Becca'ya sırtımı dönüp doğrudan Hunter ve Cillian'a baktım.

"Her neyse, annemin beni buraya gönderme sebebi olan mesajı ilettim. Bununla ne yaparsanız yapın. Akşamınızın tadını çıkarın."

Bununla birlikte, hışım ile çekip gittim. Kardeşlerimin arkamdan Sam'e ahmak dediklerini belli belirsiz duyabiliyordum, bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Bir sadaka vakası gibi. Büyük kötü kurdun karşısında kendini savunmaktan aciz, aptal, saf bir kız.

Zaten kendimi hiçbir zaman onların bir parçası olarak hissetmedim. Cillian, Hunter ve Sam'in kendi arkadaşlıkları vardı ve Persephone ile Sailor da kardeşlerimin bir parçası oldukları için onların bir parçasıydılar. Emmabelle ve ben her zaman kenara itildik, ilişkilendirildik ama sözde gizli topluluklarına kabul edilmedik.

Gecenin geri kalanını annemin mükemmel kızı olarak geçirdim. Bayat esprileri dinledim, güldüm, uzun soluklu, sıkıcı hikayeler sırasında yeri geldiğinde incilerimi tuttum, bağışçılarla fotoğraf çektirdim ve hatta konuşma sırası anneme geldiğinde onu sahneye çıkardım.

Kimse Gerald Fitzpatrick'in nerede olduğunu sormaya cesaret edemedi. Bir kişi bile. Konuşulmayan varsayım, annemle babamın her zaman olduğu gibi bir şeyler yaşadıklarıydı ve çoğu misafir bunu önemsemedi. Jane ve Gerald Fitzpatrick böyleydi işte.

Bir parça pahalı mücevher ve uzlaşmadan uzak bir tatil.

Gece boyunca, içimdeki cazibe ne kadar sıcak olursa olsun Sam ve Becca'ya göz atmayı reddettim.

Bir hayır etkinliğinde on dakikadan fazla kalmak onun yapacağı bir şey değildi.

Yanında biriyle gelmesi hiç hoş değildi.

Bunun bana işkence etmek için tasarlandığı belliydi ve ona işkence görmeyi kabul etme zevkini vermeyi reddettim.

Sonunda, saat gece yarısını vurduğunda, anneme eve gideceğimi söyledim.

"Yarın erken bir vardiyam var. Sabah sana yetişirim. Çok güzel bir etkinlikti." Soğuk yanağına bir öpücük kondurdum ve Armani ceketim karşılığında görevliye vermek üzere buruşuk biletimi elime alarak paltomu almak üzere vestiyere yöneldim. Özenle hazırlanmış meşe bankoya ulaştığımda boştu.

Arkadaki kapı kapalıydı.

Merde.

Etrafıma bakındım ve bana yardım edecek bir personel bulmaya çalıştım. Hiçbiri bulunamayınca, meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim. Sam ve Becca tarafından bir ördek gibi köşeye sıkıştırılmayı bekleyerek etrafta dolanmayacaktım. Tezgâhın etrafından dolandım ve vestiyerin kapısını açarak içeri bir adım attım.

Hemen durdum.

"Aman Tanrım!" Bir çığlık duydum. Becca'nın ağzından geliyordu. Sesini ilk kez duyuyordum. Tiz ve genizden geliyordu. Gözlerimi kırıştıtararak yaşadığım şoku atlattım ve önümdeki sahneyi hatırlamaya çalıştım.

Becca palto ve blazer ceketlerden oluşan bir dağın üzerine yayılmıştı, elbisesi kalçalarına kadar uzanıyordu -tıpkı o lanetli Cadılar Bayramı gecesinde benimkinin yaptığı gibi- ve Sam ondan birkaç adım ötede duruyordu, bir eli fermuarındaydı. Gözlerimin etrafındaki sıcaklık gözyaşlarımın yolda olduğunu işaret ediyordu ve boğazımda yükselen safrayı yutmak için kendimi zorladım.

Yirmi yedi yaşındasın. Sakın ağlamaya kalkma.

"Vay, vay. Rüküşlüğe yepyeni bir anlam katıyorsunuz, değil mi Bay Brennan?" Becca'nın adını ağzıma almamaya dikkat ederek dudaklarımı büzdüm ve gözlerimi Sam'e diktim. Onu çağrıştırdığı için ne kadar hor görsem de, bu onun suçu değildi. "Biliyor musun Samuel, sonradan görmeleri gerçek aristokratlardan ayıran şey de bu. Taklitlere karşı tarafsızlığın. Gerçeğine sahip olamadın, bu yüzden bir kopyasıyla yetinmeye karar verdin." Tatlı tatlı gülümsedim.

Öfkeliydim, üzgündüm ve içimde kaynayan duygulardan dolayı ateşler içindeydim.

Çantamı açtım ve içinden bir prezervatif çıkardım -Belle dışarı çıktığında geceyi biriyle bitirmeye karar verdiğinde kullanmak için her zaman bir tane bulundururdum- ve Sam'e doğru yere fırlattım.

"Ona kadınlardan nefret ettiğini mi söyledin? Çocuk istemediğini? Kendinden ne kadar nefret ettiğini? Daireni gördü mü? İçini? Tüm kirli sırlarını?" Hâlâ gülümsüyordum ama kalbim kendi kanımla ıslanmış gibi hissediyordum. Düşmeye başlamadan önce sadece birkaç değerli saniyem daha vardı. Becca'nın ağzı hayranlık ve dehşet içinde açık kaldı.

Omuz silktim. "Evet. Sanırım değil. Akıllıca bir söz..." Ona doğru döndüm "...koş, yürüme. O bir bela ve evcilleştirilebilir türden değil. Seni kullanacak, seninle oynayacak ve seni bir kenara atacak. Yapmayı bildiği tek şey bu. Çünkü ona yapılan buydu."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve balo salonuna geri koştum, yalnız ağlayabileceğim bir yer bulmaya çalıştım. Yıkılıp içimi dökecektim. Doğruca balkonlardan birine yöneldim. Cam kapıların arkasından hepsinin boş olduğunu görebiliyordum. Boston'da Noel'in eşiğinde kimse dışarıda oturacak kadar çılgın değildi. En azından isteyerek. Kapıyı hızla açtım ve taş trabzana koştum, nefesim kesilirken trabzana tutundum, temiz ve soğuk hava ciğerlerime buzlu su gibi doldu.

Vücudumun içinde yankılanan vahşi bir hırıltı çıkararak kasıldım.

Onu seviyordum, ondan nefret ediyordum, ondan iğreniyordum ve onu arzuluyordum. Kesin olan bir şey vardı ki, onu bırakmaya çok yakındım.

Bırakmamı, ona sırtımı dönmemi, unutmamı, tıpkı hayatındaki diğer kadınlar gibi onu terk etmemi istiyordu. Sparrow dışındaki her kadın gibi. Ve ona tam olarak istediği şeyi vermeye çok yaklaşmışım.

Geniş trabzanın üzerine çöktüm, alnımı trabzanın serinliğine dayadım ve gözlerimi kapatarak nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Nefes al, mon cheri. O sadece bir erkek. Hem de kötü bir adam.

Ses.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama sonunda gitmek için arkamı döndüğümde onu gördüm.

Kapıyı kapattı, orada tek başına duruyordu, geniş omuzları partinin görüşünü benden koruyordu ve tam tersi de geçerliydi.

"İşin bitti mi?" Sesi sıkılmış gibiydi.

Cevap vermedim. Kendime bu adamın birkaç dakika önce başka bir kadınla seks yapmak üzere olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Belki de devam etti ve yine de yaptı.

"Kenara çekil," dedim sessizce. "Gitmek istiyorum."

"Dramatik olmaya çok yatkınsın, bunu biliyor musun Nix?" Sözlerimi tamamen duymazdan gelerek bana doğru ilerledi. Yaklaştığımızda durdu, çok yaklaşmıştık ve bir tutam saç nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben kenarları daha sert olan kadınlara alışkınım. Serçe. Denizci. Kedi bile. Onlarda erkeksi bir güç var. İtilip kakılmayı reddediyorlar ve asla gözyaşı dökmüyorlar."

"Ağlamak seni zayıf yapmaz," dedim burnumu çekerek ve ondan uzaklaşarak. "Bu sadece duygularınla temas halinde olduğun anlamına gelir."

Kaşlarını kaldırdı.

"Zayıf olduğunu söylemedim. Ama sen karmaşık bir küçük şeysin ve senin top patlatan versiyonunu mu yoksa annesinin arkasından yürümeye başlayan bir çocuk gibi takip eden uysal versiyonunu mu alacağımı asla bilemiyorum."

"Psikolojik değerlendirme için teşekkür ederim. Randevunuzdan keyif aldınız mı?"

Başını yana eğdi ve beni dikkatle inceledi. "Bu Fransızca kelimeler de neyin nesi? Neden modern uygarlığın geri kalanı gibi takılmak demiyoruz?"

Omuz silktim. "Mürebbiyem Fransızdı. Bu bana yapıştı."

"Bir mürebbiyeniz vardı," dedi, bir soru olarak değil. Daha ziyade, bu bilgiyi kafasında bir yere kaydederek üzerinde düşündü. "Şey, ne olduysa

oldu, ben

Becca'dan hiç zevk almadım çünkü onun ödünü kopardın. Bu bana mal olduğun ikinci sikiş, Nix."

"Nix külot sever, değil mi?" Gözlerimi devirdim, damarlarımda taze bir öfke dolaşıyordu.

Sırıttı, harika bir ruh hali içindeymiş gibi görünüyordu, bu da ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

Saçımın bir tutamını daha kulağımın arkasına itti. "Ayaklarımın üzerinde düşünmek zorundaydım."

"Sanırım gitmeliyim." Balo salonuna geri dönmek için döndüm ama o da aynı yöne doğru adım atarak yolumu kesti.

"Hayır."

"Sam, içeride seni bekleyen bir randevun var." "Gitti. Ona bir Uber çağırdım."

"Yine de onu buraya getirdin. Mesele de bu zaten." Ne pahasına olursa olsun ona dokunmaktan kaçınarak bir adım geri çekildim. "Yine de onu teşhir ettin. Onu sergiledin. Onu vestiyerde öptün."

"Onu öpmedim," diye homurdandı, ağzı kızgınlıkla buruşmuştu.

"Ama ben içeri girdiğimde sen-"

"O kısmı atladım," diye espri yaptı. "Öpüşme kısmını. Genel resmi anlamamı istedim."

"Şey..." Üzüntüyle gülümsedim "...Anladım, tamam. Görev tamamlandı. Artık beni uzaklaştırmak için her şeyi yapacağını biliyorum. Birbirimizin derisinin altına en kötü, en korkunç şekilde girme konusunda çok korkutucu bir yeteneğimiz var. Sanırım sonunda seninle işim bitti."

Doğruyu söylemem gerekmiyordu ama yaralı gururum kalbimin arzusuna boyun eğmeme izin vermiyordu.

Bir adım öne çıktı, sıcaklığı içime yayılıyordu. Tırabzanlara doğru bir adım geri attım.

"Neden benimle oynuyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum, Aisling?" diye sordu. Alçak sesle. Sakince. *Ölümcül*.

Yutkundum ve milyonuncu kez geri adım attım. "Olmadığımı kim söyledi?"

"Yapmacık, lütfen beni yeme diyen gözlerin. Ama sende düşündüğümünden çok daha fazlası olduğunu görmeye başlıyorum."

"Benim hakkımdaki düşüncelerin zaten çok yüksek değildi, yani bu pek bir şey ifade etmiyor."

Tekrar geri çekildim. O bana doğru ilerledi. Bu korkunç irade tangosu.

"IRS dosyanızı kontrol ettim. Bir geliriniz yok. Yaptığınız her şey ya gönüllü ya da el altından ödeniyor. Ailen her yıl denetimden geçerken, parayla uğraşacak kadar aptal olduğundan şüpheliyim."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, skandala uğramıştım. "Nasıl cüret edersin-"

"Kolayca. İşte böyle. Şimdi bir soruya cevap verme sırası sizde. Bu klinikte ne yapıyorsun, Nix?"

Sırtımın trabzanın kenarına çarptığını, taşın omurgama battığını hissettim.

Dengemi kaybettim ve devrildim, kollarım havada çırpınmaya başladı. Gövdem balkonun üzerine doğru uçtu ama Sam beni belimden yakaladı, beni havada asılı tutan tek şey buydu, yerden altı kat yukarıda, kesin ölümden.

İnce bir buz tabakası taşı kaplayarak daha da kaygan hale getirdi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, çılgınca ve histerik bir şekilde atıyordu.

"Beni geri çek!" Ellerim umutsuzca smokinine tutunmaya çalışırken haykırdım. "Lütfen!"

Denemelerimi savuşturdu, belimi taşa daha sıkı bastırdı ama hiçbir yerine dokunmama izin vermedi.

"Hiç sanmıyorum, tatlım. Öncelikle, bana birkaç gerçeği borçlusun. Bana bir hafta önce evimin önünde ne yaptığını anlatarak başlayacaksın. Çünkü geriye dönüp baktığımda, oraya sadece ağlayacak bir omuza ihtiyacın olduğu için gelmiş olamazsın."

"Yaptım!" Nefes nefese kaldım, hava yuttum. "I-"

"Kurşunlarımdan birini aldın," diye tersledi, belimdeki tutuşunu gevşeterek. Vücudum ölümle yaşam arasında sallanıyor, ortama çarpan parmakları arasındaki dengede asılı kalıyordu.

Bunu bilerek yaptı.

Farkına vardığım şey bana bir tokattan daha şiddetli çarptı.

Beni köşeye sıkıştırdı, ondan kaçmaya çalışmam için geri geri yürümemi sağladı ve beni tam istediği yere getirdi. Onun merhametine. Şimdi de ona gerçeği söylemezsem beni öldürmekle tehdit ediyordu.

En kötüsü de bundan paçayı sıyrabilecek olmasıydı. Kesin bir kaza gibi görünecekti. Gece boyunca birkaç kadehten fazla içmiştim ve Sam fark edilmeden buradan kolayca sıvışabilirdi.

"Bırakın beni!" Hırıldadım.

"Bundan emin misin?" Onun ciddi kıkırdamasını duydum. Üstümdeki siyah kadife gökyüzünden başka bir şey göremiyordum, yıldızlar peri tozu gibi parıltıyor, gecemin nasıl geçtiğini görmek için dikkatle izliyorlardı. "Neden kurşunu yedin, Nix?"

"Sam, lütfen-"

"Cevap ver bana."

"Korkuyorum," diye fısıldadım, sesim soğuk ve alçaktı. "Bana gerçeği söyle ve korkman için hiçbir neden kalmasın."

"Çünkü karnavalda öldürdüğün adamdan geldiğini biliyordum!" İçimden geldiği gibi çılgılık attım. "Sana olan takıntım o lanet karnavaldan hemen sonra başladı. Orada kimin öldürüldüğünü görmek için haberleri kontrol ettim, cesedi bulduklarını doğru tahmin ettim. Adını buldum - Mason Kipling- ve FBI tarafından aranan bir insan kaçakçısı olduğunu okudum. İkiyle ikiye birleştirdim. Adamla bir alıp veremediğin olduğunu anladım. Kurşunu gördüğümde, M.K., kendime engel olamadım. Onu aldım. Mutlu musun?" Birkaç saniye sessiz kaldı. Belimi tutmaktan yorulup bırakmasından korkuyordum. Vücudum tepeden tırnağa ürperdi. Gözyaşlarım alnımdan süzülerek aşağıya doğru uçtu ve balo salonunun altında bir yere düştü. Muhtemelen otelin boş havuzuna.

"Şimdi bana daireme neden geldiğini söyle." Sesi ipek ve deriydi, tenimde bir kırbaç gibi dolaşıyor, hem acı hem de zevk vaat ediyordu.

"Hayır."

"Bana o klinikte ne yaptığını söyle."

"Hayır."

"Aisling..." Belimdeki tutuşunu daha da gevşetmeye başladı ve keskin bir nefes aldım, kendime ölmeme *izin* veremeyeceğini, vermeyeceğini söyledim. Vicdanı olduğu için değil, onun için bir şey ifade ettiğim için.

Bu yüzden başka kadınlara dokunamıyordu ve bunu denemediği için yapmıyordu. Bu yüzden sürekli birbirimize geri dönüyorduk, Mıknatıs gibi birbirlerine çekilmişler.

Sahip olduğumuz her neyse, berbat, zehirli ve yıkıcıydı ama oradaydı ve *bizimdi*. Bir nabızı, bir nefesi ve bir ruhu vardı.

Bundan kaçamazdık ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak için artık çok geçti ama aynı zamanda ikimizin de buradan nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Düşeceksin," diye fısıldadı, sıcak nefesi boğazımın sütununda gezinerek tenimde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım, uzuvlarım her yerdeydi, sanki onu bütünüyle yutmak istiyormuşum gibi kendimi onun etrafında katladım.

Ağzım kulağını buldu. "Sen de öyle. Seni de yanımda götüreceğim, Canavar."

"Düşmekten korkmuyorum, Nix." Dişleri boynumda geziniyor, kürek kemiğim boyunca uzanan hassas çukuru kemiriyordu.

"Evet, öylesin. Bu yüzden bana işkence ediyorsun. Bu yüzden buradasın."

Aniden, ağzı benimkinin üzerindeydi, sıcak, aç ve talepkârdı ve bizi geriye doğru çekti, diliyle ağzımı kurcalayıp sertçe içeri sokarken dengesiz bir şekilde tökezledi. Ben de onu öptüm, derin ve çiğ, kokusu vücuduma yayılıyordu. Sigara, erkek ve pahalı kıyafetler. Vücudunda Becca'dan eser yoktu. Ağzım onun öpücüğüyle doluydu ve "Bir daha bana Becca numarası yaparsan taşaklarını keserim" diye mırıldandığımda kemiklerim kırılğan ve sıcak hissediyordu.

"Denediğini görmek isterim." Parmakları kabaca kığıma saplandı ve ben inledim, umutsuzca ereksiyonuna süründüm. "Siktir," diye homurdandı. "Neden senden uzak duramıyorum?"

Boğazına doğru bir yol yaladım ve o da başımı saçlarımdan tutarak geriye çekti, göğüs dekoltemin kenarına sarhoş edici öpücükler kondurdu.

"Sigarayı gerçekten bırakmalısın. Korkunç kokuyorsun," diye alay ettim. "Daha önce hiç şikayet duymamıştım."

"Hepsi senden korkuyordu." O göğüslerimin kenarıyla oynarken ben de boğazını emiyordum. Bir aşk ısırığı bırakmak için çaresizdim. Yarın sabah beni düşünmesini sağlamak için. Ve ondan sonraki sabahları.

Çünkü birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi kim bilebilirdi ki? Bir hafta mı? İki hafta mı? Bir ay mı? Tek bildiğim, Sam'in yarın sokak kavgalarından birinde ölebileceğiydi. Bu onu son görüşüm, ona dokunuşum, onu hissettiğim olabilirdi.

Bu aşık olduğunuz herkes için geçerliydi ama özellikle Sam için, bu da onu benim için daha da değerli kılıyordu. Her zaman onu kaybetmenin eşiğindeydim ve bazen geceleri dışarıda ne tür tehlikelere maruz kaldığını düşündüğümde zorlukla nefes alabiliyordum.

"Kimse yüzünüze ayna tutmak istemiyor çünkü orada gördüklerinizden hoşlanmayacağınızı biliyorlar. Herkes senin gazabından korkuyor" diye devam ettim.

"Ya *sen*?" Dudaklarını göğüslerimden çekerek bana dikkatle baktı. Cam kapının yanındaki duvar bizi gizliyordu ama kimse bizi görmeden bu işe bir an önce son vermemiz gerektiğini biliyordum. "Benden korkuyor musun?"

"Senden hiçbir zaman gerçekten korkmadım." Başparmağımı çenesinde gezdirdim ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ne on yedi yaşımdayken ne de on yıl sonra. Benim için her zaman güzel bir şekilde yanlış anlaşılmış olacaksın. Ve belki de bunu umursayacak kadar aptalım Sam. Aslında, muhtemelen öyleyim ama yine de sigarayı bırakmanı istiyorum çünkü yaşlanmanı, saçlarının ağarmasını ve sağlıklı olmanı istiyorum. Sana asla sahip olamayacak olsam bile."

Gözleri kısıldı ve aramızdan bir şey geçti. Kollarında kontrolsüzce titredim, sanki bu bakışla içime bir şey sokmayı başarmıştı.

"Aisling, ben-" Sam başladı.

Tam o sırada balo salonunu delip geçen kan dondurucu bir çığlık onu cümlesinin ortasında durdurdu; ardından bir kargaşa, kırılan camların sesi ve histerik ağlamalar duyuldu.

"Biri 911'i arasın!"

"Ambulansa ihtiyacımız var!"

"Aman Tanrım! Neler oluyor?"

Sam'in kollarından kurtuldum. İkimiz de aceleyle balo salonuna girdik. Gösterinin neyle ilgili olduğunu anladığımda durdum.

Odanın ortasında babam Gerald Fitzpatrick, pazen pijamaları ve ev bornozuyla, saçları dağınık ve gözleri kan çanağına dönmüş bir evsiz gibi duruyordu. Annemin boğazına sarılmış, onu sarsıyor, sarhoş ve dikkati dağılmış bir halde, temizlik ekibi, garsonlar ve hala gitmemiş olan birkaç garip misafirden oluşan izleyicilerin önünde duruyordu.

"Aile yadigârı!" diye öfkelenildi. "Nerede o, Jane? Şimdi söyle bana. Onu çalanın sen olduğunu biliyorum. O tehdit mektuplarını gönderen sensin."

Annem onun kollarında bayıldı, tam da kardeşlerim onu annemden uzaklaştırmak için atlarken.

Cillian tekmeleyen ve ıgık atan Gerald'ı Jane'in üzerinden sürüklerken, Hunter da topallayan annesini kucağına aldı ve insanların yanından geçerek onu ilgi odağı olmaktan çıkardı.

İngiliz Clark Kent, nam-ı diğerk Devon Whitehall, bir anda ortaya çıktı ve kapılara yöneldi, sızabilecek hassas materyalleri silebilmek için personelden telefonlarını atmalarını isterken gvenliğek kapıları kapattırdı. Gece sona ermiş ve sadece bir avuç konuk ve temizlik ekibi kalmıştı.

Aisling yanımda bir yaprak gibi titriyor, ailesinin alevler içinde yok oluşunu izliyordu.

Gerald sonunda aldığım kol düğmelerinin kaybolduğunu fark etmişti ve bunun için Jane'i suçluyordu.

Akıl sağığı, sağıduyusuyla birlikte buhar olup uçuyordu.

ılgın saçlar. Pijama ve bornoz. Ciddi kilo kaybı. Sarhoşluk.

Halkın içinde.

Şoförünün onu buraya getirdiğini ve yol boyunca tutarsızca mırıldandığını hayal ettim. Zavallı pislik muhtemelen Jane tarafından kovulacaktı.

Unutmaya doğıru hızla yol alıyordu. Her şey plana göre gidiyordu.

Bir ara Aisling yanımdan sıvışarak Cillian'ın adımlarını yakaladı ve etraflarındaki insanlar dedikodu yapıp soluk soluğek kalırken Gerald'ı balo salonunun dışına itti.

Yüzü duygularla gerilmişti, gözleri endişeden cam gibiydi.

Birdenbire bana tamamen yabancı bir duyguyla boğuştu. Daha önce hiç hissetmediğim için ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Mide bulantısı ve dehşetin karışımı bir duyguysa ve içine biraz da öfke karışmıştı.

Zehirlenmiş miydim?

Komik, çünkü şu anda Cillian ve Hunter'ın altına sıçmasını umursayacak iki sık bulamıyordum, söz konusu sıkleri bir arama ünitesiyle arasam bile. Şu anda bir Uber'e binmiş, geldiği yere geri dönmekte olan ve muhtemelen Aisling vestiyerde belirir belirmez onu ektiğim için önümüzdeki Salı gününe kadar bana lanet okuyacak olan Becca'yı da umursayacak durumda değildim.

Suçluluk duygusu.

İçime zehir gibi sızan şey buydu.

Bunca zaman ve işlediğim onca günahattan sonra, sonunda dış görünüşümün içine sızmıştı.

Yeniydi.

Ve *bok* gibi hissettirdi.

Aynı zamanda, geri adım atmanın bir seçenek olmadığını da biliyordum.

Bu şekilde değil.

Şu anda olmaz. Gerald hayatımı mahvetti. Bunu ödemek zorundaydı.

Doğmamış kardeşimi öldürdü. Annemi uzaklaştırdı.

Sonra tüm kirli işlerini bana yaptırdı -kolunu büktü, yasadışı işlerini yaptı- ve değerli prensesine dokunmadığımdan ve onu kirletmediğimden emin olmak için şişman bonuslar attı.

"Bizi eve bırak." Arkamdan biri omzuma vurdu. Uber şoförü olmadığımı söylemek için arkamı döndüğümde Troy ve Sparrow'u el ele görünce şaşırdım.

"Burada olduğunu bilmiyordum."

Troy boştaki elini ön cebine sokmuş, önümüzde duran kıyamet sahnesine kayıtsızca bakıyordu.

"Arkadaşlarla akşam yemeğinden on dakika önce hesabı bırakmak için buraya geldik. Eğlence için kalmıştık. Taksi şoförümüz gitti."

Sparrow iki yanağıma da ıslak, ruj lekeli öpücükler kondurdu. Durdu, ağzıma bir santim yaklaşarak Aisling'i kokladı. Özel bir gülümseme yüzünü gölgeledi.

Arabamın anahtarlarını çıkarıp elimde çevirirken, "Arka koltukta ağır sevişmek yok," diye takıldım.

Troy, "Hiçbir şey için söz veremem," diye kestirip attı.

"Evet, yapabilirim. Gözümü bile kırpmadan seni otoyola iterim," diye hatırlattım ona, her kelimesinde ciddiymdim. Sevgimi herkesin önünde göstermekten nefret ederdim. "Karına kıyamam."

Arabada Troy yolcu koltuğundan, "Peki, kana susamış kan davanı ne zaman bırakacaksın?" diye sordu.

Gözlerim dikiz aynasına kayarak Sparrow'un tepkisini aradı. Arka koltukta oturmuş, bir şey söylemeden bana dikkatle bakıyordu.

O biliyor muydu? Tabii ki biliyordu. Pislik herif ona osuruklarının kokusunu ve sıklığını anlatmış, tüm sırlarından bahsetmemiş. Benimkileri de.

"İtiraf ettiğinde duracağım."

Troy, "Bu asla gerçekleşmeyebilir," diye işaret etti. "O zaman ben de hiç durmayabilirim," diye karşılık verdim.

"Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Evet demek için ağzımı açtım ama Aisling'i düşününce durdum.

Boktan ailesine duyduğu açıklanamaz sevgi sinirlerimi bozuyordu. Sırf size boktan DNA'larını verdiler diye insanlara karşı duygu geliştirmek asla anlayamayacağım bir kavramdı. Küstahça "Bilmiyorum." demekle yetindim.

"Bu bir ilk, ukala," diye homurdandı

Troy. "Ha?"

"Sen. Bir bok bilmeyen. Hep böyleydin." Troy arkasına yaslandı, yarı eğlenmiş bir halde çenesini okşadı. "İsteddiğini aldın, bu süreçte dünyayı ateşe vermek zorunda kalsan bile."

"Buna iş bitirici olmak deniyor. Kötü bir şey değil," diye belirttim, evlerinin önünde durdum ve motoru durdurdum.

"Bu olaya nasıl baktığınıza bağlı," dedi Sparrow arkadan. "Bu senin için çok kötü bir şey olabilir."

"Bilmeceleri keş, Dr. Seuss." Ona kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle ve bu konuda hızlı ol. Bu geceyi yaklaşık üç gün önce geride bıraktım."

"Annenin söylediği ve senin de anlayamayacak kadar inatçı olduğun şey," diye yavaşça söze girdi Troy, ses tonunun kenarı karısına dudak vermemem için beni uyarıyordu, "istediğin şey, ona ulaşmak için her şeyi katledersen sonunda seni geri istemeyebilir."

"Ne istediğini biliyor musun?" Sparrow öne doğru eğildi, yüzü neredeyse benimkine değiyordu, yeşil gözleri koyu ve yoğundu.

"Evet," diye tısladım yavaşça, bakışlarını tutarak. "İkinizin de *siktirip gitmesini* istiyorum." "Hayır, Sam. İntikam istediğini sanıyorsun. Ama istediğin şey..."

başını sallayarak "...senin *gerçekte* istediğin şey tamamen farklı." dedi.

"İstedığımı düşündüğün şeyleri istesem bile, onları elde etmek her şeyi mahveder. Ben bir canavarım," diye homurdandım, kararlılığımın görünmez zincirinin gerildiğini, kopmaya hazır olduğunu ve bastırılmış tüm öfkemi serbest bıraktığını hissediyordum.

Sparrow yanağıma avuçlayarak bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. "Bir canavar yaratılabiliyorsa, yok edilebilir de. İyi geceler, sevgili oğlum." Burnumu öptü ve arabadan indi.

Troy onu takip etti.

Birkaç saniye boyunca sadece ben, araba ve sessizlik vardı, birkaç metre ötedeki ambulansın feryatlarıyla noktalanıyordu.

Sonra gülmeye
başladım. Güzel, derin
bir kahkaha.

Tüm vücudumu gümbürdeten bir ses.

"Aisling'i istemiyorum, sizi aptallar." Arabamı tekmeleyerek çalıştırdım.

"Ama ben
ona sahip ol."

Aisling'in bana bu kadar özgürce sunduğu şeyi almanın zamanı gelmişti.

İlk olarak, uzun zamandır kendimi mahrum bıraktığım şeye sahip
o l a c a k t ı m . Bir Amerikan Prensesi.

O zaman babasını mahvederim.

Bu onu daha çok kızdırırdı zaten.

Nine

Aisling

"O gitti!" Annem yatak odamın kapısından içeri daldı, korku filmlerinden fırlamış bir iblis gibi görünüyordu - bir göletten sürünerek çıkmadan bir saniye önce. "Eşyaları gitmiş. Takım elbiseleri. Kıyafetleri. Dizüstü bilgisayarlar. Evrak çantası. Bıraktığı tek şey evlilik yüzüğü, piç herif!"

Yatağımda dik oturdum ve gözlerimdeki uykuyu sildim. Dünya yavaşça bulanıklaştı. Günlerden perşembeydi. Yardım balosundan birkaç gün sonra. Babam o zamandan beri eve dönmemişti. Ortalık sakinleşene kadar Cillian ve Persephone ile kalmıştı. Ya da üç saniye öncesine kadar biz öyle sanıyorduk.

"Anne, ben-"

"Ben yapmadım!" diye haykırdı, yumruğunu göğsüne vurarak. "Bana inanıyorsun, değil mi? Ben yapmadım. Yemin ederim. Zehirlenme değil. Kol düğmeleri değil. Yani, Tanrım, Aisling, ikimiz de onun kol düğmelerine ne kadar takıntılı olduğunı biliyoruz. Ben asla yapmam!"

"Sana inanıyorum," dedim ve bunda ciddiydim. Hala sersemlemiş bir halde yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm, elimi omzuna koyup yavaşça ovuşturdum. "Ama

Tüm bunları anlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Tamam mı?"

"Bana yardım etmelisin, Aisling. Etmelisin." Dizlerinin üzerine çöktü ve göbeğime sarıldı. Ona kızgınlıkla karışık bir şaşkınlıkla baktım. Onu hayatımda hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Özellikle kol düğmelerinden sonra, bunu yapan her kimse, aileme bir bütün olarak değil, özellikle babama zarar vermek istediğinden giderek daha fazla şüphelenmeye başlamıştım. Ama babamın hayatını mahvetme arayışlarında, kırılgan ve kırılgan olmanın ötesinde olan ve zaten savaşması gereken kendi şeytanları olan annemi de terörize ettiler.

Sadece birkaç hafta önce, bileklerinin üzerinde taze kesikler buldum.

"Kalk anne." Garip bir şekilde başını okşadım ve izleyicimiz olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. İkiye katlandı ve yere yığılarak iki katına çıktı.

"Yapamam," diye feryat etti. "Oh, Aisling, bu tam bir kabus. Sinirlerim için bir şeye ihtiyacım var." Çıplak ayak parmaklarımı tuttu ve gözyaşlarının onları ıslattığını hissettim. Midem döndü ve burkuldu. Kaçmak istedim.

"Sana bir şey reçete etmiyorum anne. Ben psikiyatrist değilim. Seni değerlendirecek bir profesyonele görünmelisin. Ayrıca, bazı başa çıkma mekanizmalarını benimsemelisin. Kötü şeyler herkesin başına gelir. Hayat, her türlü duruma karşı koyabilmektir. Hayatı bir bahçe gibi düşünün. Nereye ekileceğinizi siz seçmezsiniz ama sadece çiçek açıp açmayacağınızı ya da solup solmayacağınızı seçebilirsiniz."

"Ama Ash, fırtınada çiçek açmak çok zor. Tek ihtiyacım olan biraz canlanmak. Yardımcı olabilecek şeylerin bir listesi bile var. İşte burada." Geceliğinin cebini karıştırdı, buruşuk bir kağıt çıkardı ve bana uzattı.

Listeyi taradım, kanım dondu.

"Çok fazla hap var. Bazıları güçlü. Zoloft. Prozac... bunları birbirine karıştıramazsınız ve bunlardan herhangi birini alırsanız *kesinlikle* alkol tüketemezsiniz."

Sonra aklıma bir şey geldi. Kusmak istememe neden olan bir şey. Onları *çoktan* almış olması mümkündü. Çünkü tüm bu şeyler onun sıkılmış, ev hanımı arkadaşlarının çoğuna reçete edilmişti ve hepsi de bir tür hobiymiş gibi hapları değiş tokuş etmeyi seviyordu. Eğer onları istediye, daha fazlasını istediği için olabilirdi.

"Hiç almadın, değil mi?"

Kokladı ama bir şey söylemedi. Onu ayağımdan silkeleyerek geri adım attım.

"Tanrı aşkına, anne!"

"Bana ilaçları getirin ve bu işin aslını öğrenin." Jane kendini acınası bir şekilde halının üzerine attı ve çok bilinçli bir şekilde sümüğünü halının üzerine sildi.

Kısa bir an için kendimi affettim.

Sam Brennan söz konusu olduğunda bu kadar zayıf olduğum için, ailemin benim için seçtiği okullara gittiğim için ve hiçbir zaman kendimi savunamadığım için kendimi affettim. Ne arkadaşlarıma, ne kardeşlerime, ne de aileme karşı.

Evdeki rol modelimin Marie Curie olmadığı çok açıktı. İçten içe, başka biri tarafından yetiştirilseydim nasıl biri olurum diye merak ediyordum. Güçlü biri tarafından. Sparrow gibi korkutucu derecede açık sözlü ve her konuda fikrini açıkça söyleyen bir kadın tarafından.

Göğsümde öfkenin alevlendiğini hissettiğimde düşüncelerimi hızla yeniden yönlendirdim.

Bunun için zaman yoktu.

Dolaba doğru aceleyle ilerlerken, ailemi memnun etmek için yalan olan bir iş için ayaklarımı ihtiyacım olmayan önlüklerin içine soktum.

İlk kez kendi evimde yaşamamın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Anneme banyo yaptırmadan ve onun babam hakkındaki şikâyetlerini dinlemeden, işteki vardiyalarım arasında değerli uyku zamanımı geçirebileceğim bir daire. Ona yeterince ilgi göstermediğim için benden intikam almak için kendini kesmekle tehdit etmeyeceği bir yer.

"İşe gitmem gerek. Lütfen duşa gir ve saçını tara. Belki yürüyüşe çıkarsın ya da arkadaşlarını görürsün. Kendine bakmaya başlamalısın anne. Sonsuza kadar burada yaşamayacağım." Önlüğümün üzerine bezelye kabanımı iliklemeye başladım.

"Kimse senden bunu istemedi!" Yerden bana düşmanca bir bakış fırlattı, suratını astı. "Ve git, neden gitmiyorsun. Sana ihtiyacım olduğunda git. Ama beni kaybettiğinde mezarıma gelip ağlama."

Yine şu eski melodi.

Şunu, şunu ve şunu yap yoksa canıma kıyarım.

Yardıma ihtiyacı var, mon cheri ve belki de yardım alması gereken yer siz değilsiniz.

"İşe gider gitmez psikiyatristini arayacağım," diye ona duyurdum. Onu görmeyi asla kabul etmedi. Ona istediği ilaçları yazmadığını söyledi.

"Kötü olabiliyorsun, biliyor musun?" Uyuşmuş bir halde tavana baktı, dalmıştı. "Tıpkı baban gibi."

"Ben kötü biri değilim." İçimi çektim, sırt çantamı aldım. "Ama yorgunum."

Başka bir şey daha söyledi ama ben duymadım. Beni kalmaya ikna edemedim uzaklaştım. Onunla ilgilenmem için. Onun için kendimi feda etmeye.

Kliniğe giderken güvendiğimiz temizlikçilerden birini aradım ve vicdanımın sesini dinlediğimi bilerek anneme göz kulak olmasını istedim.

Sam haklıydı. Yirmi yedi yaşında bir kadının kendi evini alabilecek parası varsa ailesiyle yaşamasına gerek yoktu.

Kanatlarımı açmanın zamanı gelmişti.

Hatta ve özellikle Jane Fitzpatrick onları dikkatlice kırdığı için.

Klinikte sakın bir gündü. Konsültasyonlar, evrak işleri ve araştırmalarla doluydu. Önemli bir karar alınmadı ki bu her zaman iyi bir haberdir.

Bayan Martinez'i kontrol için tekrar gördüm ve yeni bir hasta kabul ettim; altmış sekiz yaşında, o kadar kırılgan bir adamdı ki Dr. Doyle'un kollarında kliniğe taşınmak zorunda kaldı.

Dükkanı kapatma vakti geldiğinde, Pierce Brosnan'a esrarengiz bir benzerlik gösteren uzun boylu, altmış yaşlarında bir adam olan Dr. Doyle omzuma vurdu.

"Biliyor musun Aisling, sen genç ve parlak bir doktorsun. Bir uzmanlık alanı bulmalı ve gelecek yıl başlamalısın. Gelecekteki işverenine ailenle vakit geçirmek ya da seyahat etmek için bir yıl ara verdiğini söyle. Bu klinik senin gibi gelecek vaat eden biri için uygun bir yer değil."

"Burada çalışmayı seviyorum." Belli belirsiz notlar aldıktan sonra Bayan Martinez'in dosyasını kapattım. Buranın bulunmasından korktuğum için çok spesifik bir şey yazamadım. Belgeyi dosya dolabına yerleştirdim. "Bunu zaten konuşmuştuk Greg. Bunu neden yaptığımı biliyorsun. Bu benim görevim."

"Ve hayat tecrübenizin sizi buraya getirmesini takdir ediyorum. Elimde değil ama kendimi suçlu da hissediyorum..." duvara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu "...böyle bir tıbbi yetenek birilerinin elinde heba edilmemeli."

Yeraltı, yasadışı klinik. Sen Harvard mezunusun Fitzpatrick. Mahsulün en iyisi."

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?" Ona kaşlarını çatarak baktım ve masayı topladım.

"Yeterince uzun," diye homurdandı.

Rahatsızca yutkundum. Değişiklikten nefret ederdim ve eğer burada çalışmazsam, bu büyük bir değişiklik olacaktı.

"Lütfen kendinizi hak etmediğiniz bir suçluluk duygusuna hapsedmeyin. Sen bunun için fazla pragmatiksin." Ayağa kalktım ve eve gitmeden önce banyoya giderken gülümseyerek yanağını okşadım. Çevremden Dr. Doyle kol saatine baktı. Banyoda kapıyı arkamdan kapattım.

"Bunu başka bir zaman konuşuruz," diye karar verdi.

"İyi ama benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsan, başka bir şey daha var Greg," diye şarkı söyler gibi konuştum. "Burayı kapatmak mı?"

Annemi kontrol etmem gerekiyordu. Her zamanki gibi, bu sabah olanlardan sonra bana sessiz kaldı ve telefonlarıma çıkmayı reddetti.

"Aslında gitmem gerekiyor. Az önce bir hasta beni çağırdı. Gitmeden önce kapıyı kilitleyebilir misin?" diye seslendi bana.

"Hiç de değil!" Tuvaletten cevap verdim. "Devam et. Dükkânı kapattığımdan beri bir buçuk ay geçti."

Beş dakika sonra kendimi tıbbi ekipmanları temizlerken ve dolapları kilitleirken buldum.

Kliniğin kapısının çalındığını duydum.

Kim bu dünyada...?

Belli sebeplerden dolayı, içeri girilmesine izin vermedik.

Kaşlarını çatarak kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden baktım.

Merde.

Uzun at kuyruğumu yeniden düzenleyerek önlüğümü vücudumda hızla düzelttim.

Yine de kapıyı açmadım. Nefes almadım. Hareket etmedim.

Git başımdan. Lütfen. Aynı anda hem çok fazlasın hem de yeterli değilsin.

"Çok geç, Nix. İçeride olduğunu biliyorum. Araban tam kapının önüne park edilmiş durumda."

Çifte merde. İhtiyatsızlığım için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Yine de hareket etmedim. Gözetleme deliğinden Sam'in bir kolunu kapının pervazına dayadığını, sanki bir şeyi paylaşıyorlarmış gibi yere baktığını izledim.

Sır.

"Bunu iyi yoldan da yapabiliriz, o kadar da iyi olmayan yoldan da. Ama bilmelisin ki, benim pek de nazik olmayan yöntemlerim arasında kapıları kırmak, her yeri didik didik etmek ve çok tehlikeli şeyler yapmak var."

"Cehenneme git."

"Yapamam. Şeytan'ın bana karşı yasaklama emri var. Şimdi aç şu lanet kapıyı."

"Senden nefret ediyorum," diye inledim, alnımı kapıya yapıştırıp gözlerimi kapattım.

"Hayır, yok."

"Yapmalıyım."

"Yok artık, Sherlock. Aç kapıyı."

İsteksizce bana söyleneni yaptım ve kenara çekildim. Yüz yirmi kiloluk bedenimle onun yolunu kesmenin bir anlamı yoktu.

Birbirimize baktık, aramızdaki eşik ikimizin de geçmek istemediği bir okyanus gibiydi. Kalbim çılgınca atıyordu.

Yine yaptı. Beni görmeye geldi. Beni aradı. "İnsanları öldürüyorsun," dedi usulca.

Nefesim kesildi, geriye doğru sendeledim. İleriye doğru adım atarak kliniğe girdi ve kapıyı arkasından kapatma zahmetine katlanmadı.

"Sonunda anladım. Bunca zamandır gözümün önünde olmasına rağmen. İnsanları öldürüyorsun. Yaptığın şey bu. Merhamet cinayeti. *Ötenazi*."

Sırtım karşı duvara çarptı ve gözlerimi çocukça kapattım. Belki orada yokmuş gibi davranırsam ortadan kaybolurdu. Ama hayır. Sesi etrafımda dolaşıyor, havayı kalınlaştırıyor, nefes alamayacak kadar sıcak hale getiriyordu.

"Bu yüzden kendinizi çok az hastayla sınırliyorsunuz. Bu yüzden bu bir yeraltı operasyonu. Bu yüzden elinizdeki tüm ilaçları burada tutuyorsunuz. Bu yüzden onları evlerinde tedavi ediyorsunuz. Her şey mantıklı. İnsanları iyileştirmek için değil, öldürmek için buradasınız. Tek soru *neden*? Neden sen, tatlı, şefkatli Aisling Fitzpatrick, bunu yapıyorsun? Kardeşlerin bana hep kadın doğumcu ya da çocuk doktoru olmak istediğini söylediler. Bebeklerle ilgili bir şey, derlerdi. Olduğun şeyin tam tersi."

Gözlerim kendiliğinden açıldı ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Annemin bu sabahki görüntüleri yatak odamın halısının üzerine yayıldı,

çaresizce ağlayarak hafızama saldırdı. Onun gibi olmak istemedim. Uysal, zayıf ve her zaman gerçek benliğini dünyadan saklayan biri. Derin bir nefes alarak sırtımı dikleştirdim.

Ama eski alışkanlıklar zor

ölür... "Bunu

kanıtlayamazsın."

"Gerek yok. Bana kendi gerçeğini söyleyeceksin."

"Benden bu kadar çok sır saklarken mi?" Acıdan boğuldum, "İyi denemeydi. Neden buradasın Sam?"

Çenesi titredi ama hiçbir şey söylemedi.

"İşimin sizin için bu kadar önemli olduğuna inanmakta zorlanıyorum. İnsanları iyileştirsem de öldürsem de senin için fark etmez. Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz ve işiniz beni kollamak değil. Hatta tam tersi, benden uzak durmak. Öyleyse neden bunu zorluyorsun?"

Burun delikleri alevlendi. Yüzümü sert avucunun içine aldı, başımı eğerek ağızlarımızın aynı hizaya gelmesini sağladı.

"Bilmiyorum, Aisling. Beni sana neyin geri getirdiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama duramıyorum ve sen de aldırıyor gibisin, bu yüzden bunu sistemimizden çıkaralım ve şimdiden sevişelim."

Bir sonraki şey bir yılan ısırığı gibi oldu. Ani, hızlı ve şiddetli.

Onu kabaca öptüm, bu sefer beklemek yerine istediğimi aldım. Öpüşmemiz bana birbirimize saldırıyormuşuz gibi hissettirdi. Sam alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine doğru çekti. Beni kaldırıp muayene odasına taşıdı, kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni masanın üzerine yatırdı, iş ayakkabılarımı çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözerken beni öptü.

Yaptığımız şeyde romantik ya da hesaplanmış bir şey yoktu. Sadece ikimizin de bir an önce fiziksel olarak birbirimize bağlanmaya ihtiyacımız vardı. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştım. Zaten muayene masasında kimse yoktu. Bu daha çok gösteriş içindi. Burası keşfedilirse ve Dr. Doyle ile benim polise makul bir açıklama yapmamız gerekirse diye. Yeraltında sigortasız insanları tedavi etmek, saklamaya çalıştığımız şeyin yarısı kadar bile korkutucu değildi.

Sam'in dili dudaklarımdan çeneme, oradan güneğe, boynuma doğru ilerledi ve göğüslerimin arasında bir yol yaladı. Gömleğimin üzerinden göğüslerimden birini ağzına aldı, pantolonumu aşağı iterken inledi ve dilini dik meme ucumun etrafında döndürdü.

"*Lanet olsun,*" diye mırıldandı, göğsümün tamamını ağzına alarak.

Ürperdim. Aramızda kumaş ve spor sutyeni olması bu eylemi çok daha kirli ve erotik kılıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim - sert ve heybetli vücudu her yerime baskı yapıyordu - o da diğer göğsüme geçip aynı muameleyi yaptı.

Pantolonum ve iç çamaşırım gittiğinde ve muayene masasında belden aşağım çıplak olarak oturduğumda, Sam beni kabaca uzanmaya itti ve bir eliyle kalçalarımı açıp olabildiğince geniş bir şekilde ayırdı.

"Umarım benden durmamı istemeye niyetin yoktur."

Başımı salladım. "Hayır. Durma."

"Biliyor musun, ben büyürken hiç çocuk oyunu oynamadım. Oyuncak arabalara ve yapbozlara hiç uğramadan mamadan silaha geçtim." Kirli öpüşmelerimizden dolayı ağzı şişmişti ve beni soğuk, metalik masaya yapıştırırken parmakları kalça kemiklerimin üzerinde bana sırttı.

"Doktor ve hastayı oynamak ister misin?" Ne demek istediğini hemen anladım. Bahse girmezdim ama yanaklarının hafifçe pembeleştiğine yemin edebilirim.

"Pekâlâ. Benim için açıl, Nix." Parmakları uyluğumun iç kısmından merkezime doğru kayarak ilerledi. Bir elimi bileğine götürdüm ve alaycı bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Önce eldivenler, Doktor. Solunuzdaki ilk çekmece."

Durakladı, sonra yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. Korkunçtu çünkü bu onu tanıdığım on yıl boyunca Sam'in yüzünde gördüğüm ilk *gerçek*, baş döndürücü, umut dolu gülümseme idi ve bu ne kadar korkunçtu?

Sam kocaman avuçlarını sıkıca saran bir çift lateks eldivenimle döndü. Başımı salladım, tatmin olmuşum.

"Bu işte yeniyim," diyerek özür diler gibi yaptı, sırtışı yine uğursuz bir hal aldı, "bu yüzden pap smear testi yaparken beni mazur görmemiz gerekecek, Bayan Fitzpatrick."

"Lütfen, bana Nix de."

"Üzgünüm, Knicks taraftarlarını tedavi etmiyorum," diye kestirip attı.

Çılgın kahkahalarımı bastırmak için dudağımı ısırdım. Bırakın nasıl yapılacağını, pap smear hakkında bilgisi olan pek fazla erkek tanıımıyordum. Atkuyruğumdaki saçlarımın muayene masasının kenarına dökülmesine izin verdim ve ona masumca göz kırptım.

"Benim adımın basketbol takımıyla bir ilgisi yok. Baştan çıkarıcı bir dişi canavarın adı. Bu seni rahatlattı mı?"

"Kesinlikle."

Şaşırtıcı bir şekilde, Sam tamamen kapalı değildi. Bacaklarımın arasına yerleşti ve beni o kadar geniş açmaya zorladı ki, sınıırıma kadar gerilmenin lezzetli acısını hissettim.

"Burada biraz rahatsızlık hissedebilirsin," diye inleyerek iki parmağını göbeğimin derinliklerine soktu. Hemen parmaklarına yapıştım, yumuşak bir inilti çıkardım ve kalçalarımı yuvarlayarak elini daha fazla karşıladım.

"Bayan Fitzpatrick," *dedi*, "kendinize hakim olun lütfen."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, gözlerimi yarı açarak elini çekişini izledim, sadece tekrar içeri sokmak için, bu sefer üç parmağını kullanarak, G noktama çarpana kadar onları yukarı doğru kıvırdı, serbest eli hala beni genişçe geriyordu.

"Oh!" diye bağırdım.

"Hâlâ doğru açığı yakalayamıyorum. Tekrar denesek iyi olur."

Tekrar itti, parmaklarıyla -neredeyse tüm yumruğuyla- beni becerdi, girip çıktı, girip çıktı. Sırt üstü uzandım ve hayatım boyunca hiç olmadığım kadar ıslanmış ve tahrik olmuş bir halde, nefesimin altında onun adını sayıklayarak, onun için ne kadar gidici olduğumu bilip bilmediğini umursamadan kabul ettim.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?" Kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak sordum. Bunu her yaptığımda, beni parmaklarken uslu durmamı söylemenin bir yolu olarak belimi aşağı doğru sıkıştırıyordu. "Ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun."

"Liseden sonra tıp fakültesine kabul edildim."

Bunun üzerine delici bir kahkaha attım ama başımı kaldırdığımda tamamen ayık görünüyordu.

"Sen ciddisin." Gülümsemem düştü ve içimde bir orgazmın tiksindirici hissinin karıncalandığını hissettim. Klitorisime dokunmamıştı bile ve ben boşalmak için her zaman klitoral uyarılmaya ihtiyaç duyardım. *Hah*.

"Çok ciddiylim." Bir eliyle beni sikerken diğer eliyle beni ayırırken bana umursamaz bir sırıtış gönderdi.

"Doktor olmayı düşündün mü?" Hırıltıyla sordum.

"Kesinlikle hayır. Bir arkadaşım tıp fakültesine girebileceğime dair iddiaya girmiştim. Bunun için de çalışmadım. Ama bir silah anlaşmasına katılırken New York'a yaptığım tren yolculuklarından birinde bir jinekoloji kitabı okudum ve işin özünü anladım."

Ona soracak milyonlarca sorum vardı ama doruk noktam üzerime yıkılıp beni derinden sarsarken ve muayene masasının kenarlarına tutunarak haykırmama neden olurken hepsi beklemek zorundaydı.

"Hep böyle dramatik," diye mırıldandı Sam. Düşündüğüm gibi üstüme çıkmak yerine, beni ayak bileklerimden yakaladı ve

masanın kenarına tünemişti.

"Üzgünüm Bayan Fitzpatrick, ama ihtiyacım olan şeyi bulamadım. Bu biraz alışılmışın dışında olabilir ama sanırım bu sınavı nasıl bitireceğimi biliyorum."

Tamamen kemiksiz bir arzu ve tatmin içindeydim. Bacaklarımın arasına çömelmeden önce ne yaptığını görmek için başımı bile kaldıramadım, dili klitorisimi buldu ve yavaşça, alaycı bir şekilde etrafında dönerek üzerine lezzetli bir baskı uyguladı. Saçlarını tuttum ve o kadar yüksek sesle inledim ki Dr. Doyle'un dairesinin üst katında olmadığı için şanslı yıldızlarıma şükrettim çünkü muhtemelen komşu şehirlerden duyulabilirdim.

"Merde," diye nefes nefese kaldım.

"Bunu söylemene bayılıyorum," diye mırıldandı bacaklarımın arasından ve beni kelimenin tam anlamıyla yemeye başladığında ıslaklığımın iç uyluklarımı ve yüzünü kapladığını hissettim.

Ye. Ben. Dışarı.

Dişledi, ısırıldı ve beni iyice yaladı. Gözlerim yuvalarına geri döndü, zevk o kadar dokunaklı, o kadar yoğun ki oksijen ciğerlerimde tıkırdadı. İkinci, şiddetli bir orgazma çok yakındım, elimde olmadan kasıklarımı onun yüzüne doğru ittim.

"Lütfen. Ohhhhh."

Nefes almayı bıraktım, vücudumdaki her kas yoğun bir zevkle kasıldı. *La petite mort*'un en yüksek noktasına ulaştım -Fransızların orgazm dediği gibi kendi küçük ölümüm- tam da onun tek bir yumuşak hareketle, ağır, kalın ve uzun bir şekilde içime daldığını hissettiğimde.

Sırılsıklam, ateşli ve onun için hazırdım.

Gözlerim açıldı ve onu muayene masasına yaslanmış, bacaklarımın arasında, ben onun ereksiyonuyla doluyken gördüm. Gözlerini kapadı ve tısladı, içimde hareket etmeye başladığında zevk ikimiz için de çok fazlaydı.

"Aradığın şeyi buldun mu?" Onun sözde pap smear'ına atıfta bulunarak mırıldandım.

Cezalandırıcı bir ritimle içime girdi. "Ve sonra biraz daha."

Hareketlerinde bir şey vardı, çok emin, çok soğukkanlı bir şekilde cezalandırıyordu,

Bana istediğini sadece yatak odasının dışında değil, içinde de elde etmeye alışkın olduğunu söyledi.

"Seni tekrar becerdiğime inanamıyorum." Başını salladı, kaşlarını çatarak

Ben.

"İnan buna." Kalbim yüksek sesle ve çılgınca çarpıyordu. "Çünkü şu anda bunu başka biriyle yapabileceğinden şüpheliyim."

"Kapa çeneni."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Bu yüzden baloda bana tıpatıp benzeyen o kadınla seks yapamadın. Ne istediğini biliyor musun Sam? Sadece almak istemiyorsun çünkü sonuçları babamın dolgun maaş çekini kaybetmen anlamına gelecek."

"Baban umurumda bile değil." Öfkeyle içime girdi. Daha önce hiç kimsenin içime bu kadar derin girdiğini düşünmemiştim.

"O zaman nedir? Lütfen bana gerçekten benim için kötü olduğuna kendini ikna ettiğini söyleme. Senin vicdanın yok ve ben kendi kararlarımı verebilirim."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Yap beni." Bir ahududu patlattım. Bir saniyeliğine itmeyi bıraktı ve bacaklarımın arasında, içime gömülmüş halde öylece durdu. Sonra hızlı bir hareketle lateks eldivenleri ellerinden çıkardı, bir araya getirdi ve ağzıma soktu, sularım hala üzerlerindeydi. Ağzım lateksin acı tadı ve kendimin toprağıyla doldu.

"İşte. Bu daha iyi." İtişlerine devam etti. "Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir yaratıkla sikişmemiştim."

"*Furrrryerrrr*," diye teklif ettim eldiven topunun etrafında.

"Evet tatlım, tam olarak bunu yapıyorum. Seni beceriyorum."

Çok yakındı. Bunu hissedebiliyordum. Parmaklarının kalçalarımın etrafında sıkılaşıp onları dışa doğru itmesini. İfadesi daha az temkinli ve daha şaşkın bir hal aldı, sanki o da bu kadar iyi olduğuna inanamıyordu.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" diye sordu itişinin ortasında.

Eldivenlerin arkasından cevap vermeye çalıştım ama sesim boğuk çıkıyordu ve "Evet, on beş yaşımdan beri öyleydim" dediğimi anlayamadı.

"Boş ver." Sarsıntılı hareketlerle içeri ve dışarı itti. "Olmasan bile ertesi gün hapı alacaksın. Anlaşıldı mı?"

Birkaç saniye önce hissettiğim zevk ve oyunbazlık tekrar öfkeye dönüştü. İçime boşaldı, yüzü gerginleşirken bacaklarımı sabit tuttu. Sıcak dölünün vücudumun içine doğru yol aldığını hissedebiliyordum. Eldivenleri yere tükürdüm, öfkeyle kükreyerek vücudumu dik bir şekilde salladım. Onu üzerimden ittim, iyi bir önlem için tekmeledim. Zar zor kımıldadı -sadece tamamen ayağa kalkmama izin verecek kadar- zaten kendini içeri sokmuştu.

"Çık dışarı." Kapıyı işaret ettim. "Şimdi. Ve geri gelme."

Bana eğlenerek baktı, yavaşça kendine çeki düzen verdi, pantolonunun düğmelerini ilikledi, paketinden bir sigara çıkardı.

"Rahatla, Nix. Doğum kontrol hapı kullandığını söylediğinde seni duydum. Sadece seni sinirli görmek hoşuma gidiyor."

"Tebrikler, başardınız. Bir kadına vücuduyla ne yapacağını söylemenin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kadına göre değişir." Omuz silkti.

"Dışarı!" Bağırdım, şimdi daha yüksek sesle.

Sigarasını yaktı. Beni rahatsız eden başka bir şey daha. Sigara içmesinden nefret ettiğimi biliyordu. Kapıya doğru yürüdüm ve sonuna kadar açtım.

"Dışarı!"

"Ya da ne?" Sigarasının etrafında sırtıttı. "Polisi arayıp gelip beni kayıtsız ölüm kliniğinden almalarını mı isteyeceksin, Nix?"

"Yoksa kardeşlerime, sırf benden uzak durmaları için fazladan bir milyon almalarına rağmen... ne yani, kız kardeşlerini iki kez becerdiğini mi söyleyeceğim?" Gözlerimi yavaşça kırptım, yüzümde şekerli bir gülümseme vardı.

Sam homurdandı, beni çıldırtmak için tasarlanmış kasıtlı bir yavaşlıkla kapıya doğru ilerledi.

"Bir daha yanıma yaklaşma," diye ısırdım. "Bu sorun olmayacak."

Ve böylece, işi bitmişti.

Beni yarı çıplak, gerçeklerimize, yalanlarımıza ve konuşamadığımız her şeye bulaşmış bir halde bırakarak.

Kalbim yarı kırık ama onun kanlı ellerinde.

Ten

Sam

Aisling'i ölüm kliniğinde becermemin üzerinden birkaç gün geçmişti.

Bir köpek kadar hastaydım ve hiçbir iyileşme belirtisi göstermiyordum.

Ateşim yükselmişti, vücuduma koyduğum her şeyi kustum ve kendimi yatağımdan kapıya kadar zorlukla sürükleyerek orada bırakılan DoorDash teslimatını kaptım.

Dokuz yaşımdan beri ilk kez ciddi bir şekilde hastalanmıştım. Zayıf ve güvenilir olma lüksü kendime izin verdiğim bir şey değildi. Aslında, Brennan'ların yanına taşındığımdan beri okuldan ya da işten bir gün bile izin almamıştım. Onların huşu ve hayranlıklarına layık olmak için her zaman elimden geleni yaptım, yarı insan, yarı tanrı. Kırılmaz ve çelikten daha güçlü.

Bu yüzden evlat edinen ailemin içeri girmesine asla izin vermedim. En azından tam olarak. Evime, alanıma, mahremiyetime.

Yaralarımı sarmak, mükemmelden daha az mükemmel olmak, sessiz, belirsiz olmak için dünyadaki köşem sadece ve sadece benimdi.

Troy ve Sparrow'u ziyaret etmekten, onlara ailemiş gibi davranmaktan ve sonra gölgelere geri çekilmekten memnundum. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyiydi. Gençliğimde onlarla birlikte yaşamak, suyun altında nefesimi tutmak gibiydi. Yanlarına taşındığım gün eski yöntemlerime devam edecek ve onlara sorun çıkaracakmışım gibi davranmama rağmen, işleri berbat etmemek için çok uğraştım.

Troy'un sahip olduğu en zeki, en hızlı, en acımasız askerdim, Sparrow'a Noel'de mücevherler verdim ve Sailor'ı her adımda şiddetle korudum.

Ve şimdi *bu* oldu.

Aisling Fitzpatrick ile bir buçuk sikiş. Beni raydan çıkarmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Raylar mı? Şu anda lanet olası tren istasyonunun yakınında bile değildim.

Uysal bir şey için, nasıl kalıcı bir etki bırakacağını kesinlikle biliyordu. Ama onun çiğ, imkânsız tatlılığı beni zifiri karanlıkta bir deniz feneri gibi çağırıyordu.

Ona dokunmak bir hataydı. Bana ödemek istediğimden daha pahalıya mal olmuştu. Onu doğurduktan dört gün sonra hâlâ kardeşlerinin yüzüne bakamıyordum. Fitzpatrick'lere karşı tüm sorumluluklarımı ihmal etmişim. Elbette yine de Badlands'e gittim, şehir merkezindeki bir iş toplantısından sonra bana gizlice yaklaşmaya çalışan bir Bratva üyesinin boğazını kesecek zamanı buldum.

Ruslarla aramda işler kızışıyordu ve ben de daha fazla asker toplamak zorunda kalmıştım. Bazıları Troy'un eskiden birlikte çalıştığı emekli kişilerdi. Brookline'ı ve beni korumam gerekiyordu. Şimdi küçük doktorla evcilik oynamanın zamanı değildi. O da hedef haline gelebilecekken olmazdı.

Kendimi dumanı tüten bir bok çuvalı gibi hissettiğimin beşinci gününde yenilgiyi kabul ettim. Bana tıbbi yardım sağlaması için Aisling'i aramak, Johnnie Depp'in Amber Heard'ü arayıp ondan karakter tanığı olmasını istemesi gibiydi. Kıcıımı en yakın hastaneye fırlatmanın ve açıkça ihtiyacım olan tıbbi yardımı almanın zamanı gelmişti.

İsteksizce bir duş aldım, ayaklarıma bir çift spor ayakkabı geçirdim ve anahtarlarımı kaptığım gibi kapıya yöneldim. Kapıyı açtım.

Aisling diğer tarafta duruyordu, kollarında ağzına kadar yiyeceklerle dolu kahverengi kâğıt torbalar vardı.

Kapıyı suratına kapattım, ama o hızlıydı -ya da belki ben çok yavaştım- ve ayağını kapı ile çerçeve arasına kaydırды. Bıraktı

Bir ıgılık attı, kapıyı hemen sonuna kadar açmama ve nefesimin altında küfretmeme neden oldu.

"Adı Bayan Blanchet'ti," diye dikizledi.

Ona sessizce baktım. Neden bahsettiğini anlayabilmem için detaylandırması gerekiyordu. Yiyecekleri yere bıraktı, konserve kutuları ve sebzeler yere yuvarlandı ve karnına sarıldı.

"Mürebbiyem. Adı Bayan Blanchet'ti. Ben on yedi yaşındayken öldü. Aslında sizinle tanıştığım gece, karnavalda. Onu bulduktan sonra oraya gittim. Kanseri. Akciğer kanseriydi. Üç yıl boyunca mücadele etti. Son birkaç ayını bir bakımevinde geçirdi ama sonra tanımadığı ve onun için hiçbir şey ifade etmeyen insanların arasında değil, evinde ölmek istediğine karar verdi. Bu yüzden West End'deki dairesine geri taşındı. Hastaydı, Sam. Çok hastaydı. Acı hissetmeden yemek yiyemiyor, nefes alamıyor ya da gülemiyordu. Bir keresinde gecenin bir yarısı tuvalete gitmek için uyanıp koridorda düşerek kalça kemiğini kırdıktan sonra kendi isteğiyle geceleri yatağına işemeye başladı.

"Ama gururlu bir kadındı ve bebek bezi takmayı reddediyordu. Kalça kemiğini kırdıktan sonra bir şeyler değişmişti. Ne zaman onu ziyarete gelsem - artık öğrenci olarak değil; öğretmenlik yapamıyordu ama Amerika'da başka kimsesi olmadığı için ona eşlik etmek için ziyaretine gidiyordum - benden kendi canına kıymasına yardım etmemi istedi."

Bir duraklama oldu. Sessizlik havada asılı kaldı. İsteksizce elbisesini avuçladım ve onu içeri çekerek kapıyı arkamızdan kapattım. Çatı katım kattaki tek daireydi ama yine de birilerinin bunu dinleme riskini almak istemedim. Yiyecekleri dışarıda bıraktık. Aisling parmaklarını birbirine geçirmiş, itirafını bitirmeye kararlı bir şekilde ayaklarına bakıyordu.

"Hayır dedim. Tabii ki hayır dedim! Söylenecek en doğru şey buydu. Hayatım boyunca doktor olmayı hayal etmişim, böylece insanları öldürebilecek değil, hayatta kalmalarına yardımcı olabilecektim. Ama ışığının sönmesini izledikten sonra dairesinden her çıkışımda, onu reddettiğim için kendimi daha suçlu hissediyordum. Bu beni paramparça ediyordu. Onu çok istediği bir şeyden mahrum bıraktığım fikri. Gerçekten arzuladığı bir şeyi. Acısını dindirmesine yardım etmek. Ve merak etmeye başladım... Onun acı içinde yaşamasına karar vermek benim için büyüklük taslamak değil miydi?"

"Sen daha çocuktun," dedim sertçe, ama o da ben de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk. Hayat yaşınızı, banka hesabınızı ya da koşullarınızı umursamıyordu. Hayat sadece olur. Troy'un yardımcısı rolünü üstlendiğimde on üç yaşındaydım.

halefi. Kafataslarını kırdım, insanların kafalarına kurşun sıktım, işkence yaptım, öldürdüm, manipüle ettim ve insanları kaçırdım. Çünkü hayat başıma geldi ve hayatta kalmak için uyum sağlamak zorundaydım.

"Yalvardı, yalvardı ve yalvardı. Benden uzaklaşıyordu, bunu hissedebiliyordum." Aisling orada, kapımın yanında duruyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Onu teselli etmek için hiçbir hamle yapmadım. O anda ihtiyacı olan şey bu değildi, benim gibi duygusal olarak bodur bir pislik bile bunu görebiliyordu. Bu itirafı göğsünden çıkarması gerekiyordu. "Dört yaşından beri örnek aldığım kadın, ailemin beni bir hanımefendiye dönüştürmek için Paris'ten getirttiği kadın - esprili, küstah, zahmetsizce zarif ve şıktı ve sıkı bir sigara tiryakisiydi," dedi bana bakarak. "Eski halinin bir gölgesi haline gelmişti. Ne yapacağımı bilemedim. Sonunda Bayan Blanchet benim yerime karar verene kadar. Kavga ettik. Bana gelmememi söyledi. Artık onu ziyaret etmememi. Ziyaret edersem cevap vermeyeceğini söyledi. Bu seninle tanışmadan üç gün önceydi."

Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi ve titreyen parmaklarını saçlarında gezdirirken hırıltılı bir nefes aldı.

"Dinlemedim. Belki de dinlemeliydim ama dinlemedim. Onu ziyaret edemezdim. Ben de ziyaret ettim. Kapıyı çaldım, zili çaldım. Kimse cevap vermedi. Yedek anahtarları olduğunu bildiğim alt kattaki komşusuna gittim. Çok hastalanmadan önce birlikte çay içtiği yaşlı bir beyefendiye. Anahtarı bana verdi. Dairesini açtım. Onu küvette buldum..." yanlara, sonra yere baktı, gözlerini kapattı "...bileklerini kesmek ve kan kaybından ölmek için ne kadar enerjisi kaldıysa kullanmıştı. Bir kan nehrinin içindeydi. Bu yüzden benimle kavga etti. Bu yüzden artık gelmemi istemedi. Kendi canına kıymaya karar vermişti. Ve bunu çok acı verici, yalnız bir şekilde yaptı."

"Nix," dedim, sesim hırıltılıydı. Birdenbire hasta olduğumu unuttum. Genel olarak var olduğumu unuttum. Onun acısı odayı ele geçirdi ve diğer her şey yok oldu.

Acı acı gülerek başını salladı.

"Bu yüzden karnavalda berbat haldeydim. Onu bulduktan sonra ailemi ve 911'i aradım. İfade verdikten sonra eve gittim, üzerime açık saçık bir şeyler giydim ve karnavaldan gelen ışıkları görene kadar arabayla dolaşmaya başladım."

İlk öpücüğünü kaptığım karnaval, çünkü o yararlanılamayacak kadar tatlıydı.

Beni bir can alırken gördüğü yerde.

Aisling çok korunaklı bir hayat yaşadıktan sonra on iki saatten kısa bir süre içinde iki ölü insan gördü. Sistem için bir şok olmalı.

"O gece o adama ne yaptığını gördüm..." çenesi titredi "...ve içimde garip bir şey oldu. Hayatta kalacağını, suçluluk duygusunun seni tüketmesine izin vermeyeceğini biliyordum. Genç, sağlıklı ve zeki görünüyordun. Geceleri iyi uyuduğuna güveniyordum. İyi beslendiğine. Can almak konusunda garip bir şekilde iyiydin."

Onaylamak için bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Başımı salladım.

"Kim olduğumu kabul ediyorum. Yemek yerken ya da uyurken sorun yaşamıyorum."

Sana dokunduğum zamanlar hariç... O zaman ateşi olan ve lanet olası bir yemeği zapt edemeyen bir amcık kışlı aptala dönüşüyorum.

Başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama anlamalısınız, ben kızların gittiği bir Katolik okuluna gittim. Ötenazi vücudumdaki her kemiğe aykırı."

"Hâlâ yapıyorsun," diye meydan okudum. "Neden?"

"Bir şekilde, o gece, bunu gerçek yaptın. Bir can alma olasılığını. Durumumuz çok farklı olsa da. Hissettiğim tek suçluluk Bayan Blanchet'in bana ihtiyacı olduğunda ona yardım etmediğim içindi. Çünkü o çoktan ölmüştü ve ben de kendime böyle bir suçluluk yükleyemeyecek kadar bencildim. Yine de kendimi berbat hissettim. Ona yardım etmiş olsaydım hissedeceğimden çok daha kötü. O gün hayatım değişti. Tanışmamız kısmet oldu. Ne yapmam gerektiğini anlamamı sağladın. Bu dünyaya ne yapmak için geldiğimi. Sonra da diğer ilişkilerimi düşünmemi sağladın. Beni çevreleyen dünyayı. Ne öğrendiğimi bilmek ister misin?" Burnunu çekti.

Ben hallederim. Her şeyi. Yaptığı şeyi neden yaptığını. Nasıl bu hale geldiğini. Bir Nix. Altında büyüleyici bir canavar saklayan muhteşem bir kadın görüntüsü.

Ama onunla aynı fikirde değildim. O bu dünyaya insanları öldürmek için gelmemişti. "Nedir bu?" Yumuşakça sordum.

"Öğrendiğim şey şu ki, bazen sevdiğimiz insanlar için çok çirkin şeyler yaparız. Ben annem için yapıyorum. Babam için. Hatta bazen kendim için bile."

Hiçbir şey söylemedim. Hiç kimseyi gerçekten sevmemiştim, bu yüzden bu gözleme katkıda bulunabilecekmişim gibi görünmüyordu. Etrafındaki ölüm ve yas sisi buharlaşarak bana doğru adım attı.

"Dr. Doyle ile tıp fakültesindeki ikinci yılımda tanıştım. Şans eseri, inanır mısınız? Şu gördüğünüz klinik mi? Üst kattaki dairede yaşıyor. O zamanlar orayı birkaç öğrenciye kiralamıştı. Orada bir ev partisine katılmışım ve bodrumun neden bu kadar sıkı kilitli olduğunu anlayamamışım. O şeyin üzerinde en az üç kilit vardı. Orada yaşayan adam, Dr. Doyle'un orayı kullandığını ve insanların sık sık girip çıktığını söyledi, ama hiç soru sormamıştı çünkü açıkçası kira bu konuda seçici olmak ya da ses çıkarmak için çok ucuzdu ve o bir tıp öğrencisiydi - zaten evde pek bulunmuyordu. Merakım beni ele geçirdi ve durumun iç yüzünü öğrenmeye karar verdim. Dr. Doyle ile bir görüşme ayarladım. Ofisini ziyaret ettim. Şehrin güzel bir yerinde, dermatolog olarak çalıştığı gerçek ofisini. Karısının bir sürü fotoğrafı vardı ama onu sorduğumda iki yıl önce öldüğünü söyledi. Felç geçirmiş ve beyninde ciddi hasarlar oluşmuştu. Hasar derken, yemek yiyemediğini ya da mesanesini kontrol edemediğini kastediyorum. Ölümü hakkında onu sorguladım. Duyarsızca olduğunu biliyordum ama yine de yaptım. İçimde bir his vardı..."

"Onu öldürdü," dedim gözlerinin içine bakarak.

Nix başını salladı, hızlı adımlarla mutfığa doğru yürüdü, dolapları açtı, bir doğrama tahtası çıkardı ve sonra yiyeceklerini almak için kapıya geri döndü.

"Onu ikna etmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden ona Bayan Blanchet ile olan hikayemi anlattım. Onu ikna etmek kolay olmadı ama sonunda beni kanatları altına almayı kabul etti. Mezun olur olmaz onunla tam zamanlı çalışmaya başladım. O zamana kadar, onun çalışmalarını incelemiştim. Mesai saatleri dışında ne yaptığını. Başka hiçbir yerden yardım alamayanlara yardım etmeye kendini adanmış. Biz kötü insanlar değiliz Sam."

Havuçları, kerevizleri, tavuk butlarını ve et suyunu topladı, sebzeleri ve etleri tahtanın üzerinde doğradı ve hepsini tavuklu şehriye çorbası olduğunu tahmin ettiğim bir tencereye attı.

"Ötanazi Yunanca'da *iyi ölüm* anlamına gelir. Yaşamın huzur içinde, onurlu bir şekilde, kendi şartlarınızla sona ermesine izin vermekle ilgilidir. Ama aslında, dayanılmaz acılara son vermekle ilgilidir. Yine de Dr. Doyle ve benim uyduğumuz bazı temel kurallarımız var, bu yüzden çok az hastamız var. Yaptığımız şey, dünyanın Bayan Blanchet'lerine bir hizmet sunmak. Tıbbi ve

Darülacezede yaşamak istemeyen ve kalan zamanlarını evlerinde sevdikleriyle birlikte geçirmek isteyen insanlar için reçeteli bir rahatlama."

"Temel kurallarınız nedir?" Merakla kollarımı aramızdaki mutfak adasına dayayarak sordum.

Hayatım boyunca birçok katille tanışmıştım ama hepsi benim gibiydi. Yozlaşmış ve ruhsuz. Bencil ve acımasız. Hepsi bunu kana susamışlık için yapıyordu. Özgeci nedenlerle değil. Ahlaki kuralları olanlar bile onları sık sık çiğnedi. Aisling'in yaptığı için benim hayatımı kazanmak için yaptığım şeyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bir kere, biyoetik konusuna girmeden, biz sadece gönüllü ötanazi yapıyoruz. Bu da herhangi bir nedenle hastanın tam rızasını alamazsak, komada bile olsalar, hastayı kabul etmeyeceğimiz anlamına geliyor. Bir başka açıdan, sadece hayatlarının son dönemindeki hastaları kabul ediyoruz. Dördüncü evre kanserden bahsediyorum, yaşamak için çok az haftası olan insanlardan. Ve o zaman bile, tabiri caizse fişi çekmiyoruz." Çorba tenceresini ocağa koydu, altını açtı, açıklamasında kayboldu. "Bir can alma eylemi gerçekleştirmiyoruz. Hayır. Biz palyatif sedasyon denen bir şey yapıyoruz. Temel olarak hastayı hayatta tutuyoruz ama zamanı geldiğinde, doğal yollarla ölene kadar derin sedasyon altında tutuyoruz. Böyle bir şey Hollanda ve Fransa da dahil olmak üzere birçok ülkede yasaldır. Ötanazi olarak bile kabul edilmiyor. Pek sayılmaz. Ama bu insanlar için -benim hastalarım için- çok büyük bir fark yaratıyor."

"Ve bunu sadece onların evlerinde yapıyorsunuz," dedim.

"Evet." Tavuk çorbasının kapağını kapattı ve bir torba yumurtalı erişteyi yırtarak açtı. "Arkadaşları ve aileleri tarafından kuşatılmalarını mümkün kılıyoruz."

"O zaman kliniği ne yapacaksınız?"

"Dediğim gibi, ilaç tedavisi ve danışmanlık yoluyla yaşamlarını elimizden geldiğince uzatmaya çalışıyoruz."

"Şükran Günü'nde..." Sustum.

Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, yanlara baktı. "Evet. Cadılar Bayramı'nda da."

"Tanrım, Ash." Alnımı mutfak adasının üzerine koydum ve serinliğinin tadını çıkardım.

"Sen gerçekten de benim ölüm meleğimsin." İç çekti. "Ne zaman böyle bir şey yapsam, birlikte bir an yaşıyoruz. Ama bunu sadece o zaman yaptım. Yemin ederim."

"Bunu yaptığın için başın büyük belaya girebilir, biliyorsun değil mi?" Başımı kaldırdım ve onu bir bakışla kısırdım. Elbette bunu biliyordu. Aisling aptal değildi.

Sözlerimi duymazdan gelerek çenesini yukarı kaldırdı. "Cillian ve Hunter son birkaç gündür sana ulaşamadıklarını söylediler. İkisini bir araya getirdim ve hasta olduğunu ve yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğunu düşündüm, bu yüzden seni sağlığına kavuşturmaya geldim."

"Beni dinle..." Açık avucumu aramızdaki mermere vurdum, sabrım tükenmişti "...hapse girebilirsin. Bu birinci derece cinayet. Kasıtlı bir cinayet. Kasıtsız adam öldürme bile değil. Durman gerek."

"İtaat etmeye, yaptığınız şeyi yapmaya alışkın olduğunuzu biliyorum..." Nix çantasını tezgâhın üzerine koydu ve bir termometre çıkardı, bana doğru yürüdü ve dilimin altına soktu "...ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Canavar."

Ona yatağıma sıçmış gibi baktım ve termometrenin ötmesini bekledim. Öttüğünde, eline geri tükürdüm ve "Bu konuşma daha bitmedi" diye tısladım.

"Lütfen," diye homurdandı, mutfak adasının etrafında döndü ve çantasından birkaç hap çıkarıp bana vermek için uzandı. "Umrundaymış gibi davranma. Bunun için çok yaşlı ve yorgunuz. İşte, al bunları."

Ona şüpheyle bakarak, "Bilmiyorum Doktor, insanları sağlığına kavuşturma konusunda parlak bir geçmişiniz yok" dedim.

Omuz silkti, uzattığı elini çekmek üzereydi. Hapları kaptığım gibi ağzıma attım ve su içmeden yuttum.

"Çorba yaklaşık kırk beş dakika içinde hazır olacak. Neden uzanmıyor ve bana kötülük markanız hakkında her şeyi anlatmıyorsunuz?"

Onu dışarı atmak işe yaramayacaktı. Onu kapıdan itmek şöyle dursun, kapıya doğru bile zorlukla sürünürken olmazdı. Ve her neyse, onunla savaştan yorulmuştum. Sonunda hayatıma girmeyi başarmıştı. Onunla Gerald arasında bir ayrım gördüm. Onunla kardeşleri arasında. Nix sonunda benim gözümde kendi kişiliğine kavuşmuştu.

Ve o nasıl bir insandı.

Muhteşem, zeki ve şefkatli. En kötüsü de bana körü körüne aşık olan biriydi. Hecelemesine gerek yoktu. İpeksi etinin her santimetresinden yayılıyordu.

Onu hak etmedim.

İsteseydim ona sahip olabilirdim.

Sendeleyerek kanepeye gittim ve üzerine düştüm. Nix hemen yanımda, kenarda dengede durmuş, masal saatini bekleyen Rooney gibi bana beklenti içinde bakıyordu.

Parmaklarımı nemli saçlarımda gezdirdim. "Nereden başlasam?"

"Başlangıç iyi bir yer olabilir."

Rascal.

"Ben kavurucu bir Ağustos gününde doğdum-"

"Belki de en başından değil. Ortasına ne dersin? Hayır. Üçüncü bölüm. Açıklamadan sonra, ama işler gerçekten ilginç ve çalkantılı hale gelmeden önce."

Ona hissedebileceğimden bile tam olarak emin olmadığım yeni bir sevgiyle bakarak kıkırdadım.

"Dokuz yaşına gelene kadar her şey boktan bir bulanıklık içindeydi, ondan sonra her şey Brennan'larla ilgiliydi. Üstlenmem gereken bir rol vardı ve üstlendim. Şimdi Troy'un o zamanlar kazandığından daha fazla kazanıyorum. Daha fazla işim, daha fazla mülküm var ve Boston'da onun sahip olduğundan daha fazla alanı kontrol ediyorum."

"Ama sen de Troy'dan daha dağınıksın." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, saçlarıma her ne yaptıysam düzeltti ve gülümsedi. "Daha fazla insan öldürüyorsun. Yaralanıyorsun. Suç oranı artıyor. Ve Bratva'nın patlamaya hazır bir saatli bomba olduğu bilinen bir gerçek. Bunu haberlerde okudum."

"Haberlerde bir şey okumak onu doğru yapmaz," diye belirttim. "Peki ya FBI? Cillian onların da senin peşinde olduğunu söylüyor."

"Beni asla yakalayamazlar."

"Ünlü son sözler." İç çekti. "Benden alıntı yap, Nix."

Gülümsedi, elini özlemle mermi kavanozuna daldırdı ve oradan çaldığı kayıp mermiyi içeri soktu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak.

"Rica ederim, sevgili canavarım."

Uyanık kalmak için çok çabalamama rağmen uykuya daldım. Bu bana Brennan'larla geçirdiğim ilk birkaç Noel'i hatırlattı. Yorgunluğa karşı savaşmak akıntıya karşı yüzmek gibiydi, ama iyi bir şeyler oluyordu ve bu zor, sarhoş edici neşeyi bir daha ne zaman hissedeceğimi kim bilebilirdi ki?

Aisling hemen yanımda uyumuş olmalıydı çünkü uyandığımda hâlâ onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Onun zencefil ve bal kokusu benim felaketim oldu.

Esnedim, kanepede gerindim.

"Kahve yap," diye homurdandım ama yanıt gelmedi.
Gözlerimi açtım, etrafıma bakındım.
Yanımda bir kase dumanı tüten tavuklu şehriye çorbası, bir şişe su -
kapağı açılmamış- ve birkaç hap vardı.
Aisling gitmişti.

Ertesi gün Boston'un dış mahallelerinde Barbara McAllister ile buluştum.
Hobo görünümüne bir kadındı, hippy, üç yüz dolara satın alınmış tişört
gibi değil, ciddi anlamda sandviçe ihtiyacı olan bir kadındı. Ağartılmış
saçları, kırışmış yüzü ve kötü uygulanmış bronzluğunun altında bir
zamanlar çekici bir kadın olduğu anlaşıyordu.
Barbara, Gerald'a diz çöktürmek için ihtiyacım olan son darbeydi.
Gerald'ı Yok Etme Operasyonu'nun eksik parçası. Kimsenin bilmesini
istemediği bazı derin sırları vardı ve iyi bir miktar para karşılığında bunları
dünyaya duyurmaya hazırdı.
"Ama harcadığım zamana değeceğini emin olmalıyım. Bunu sadece
doğru fiyat için yapacağım. Bir sigara ödünç alabilir miyim?" Barbara
küçük bir kafede buluştuğumuzda sordu.
Siyah mini bir elbise ve ucuz bir trençkot giymişti ve onun için 'doğru
fiyat' yirmi dolar ve bir McMeal olacak gibi görünüyordu. Yüz ifademi boş
tutarak ona sessizce açık sigara paketimi uzattım.
Gerald Fitzpatrick'le ilgili planımı hâlâ uyguluyordum ama artık bundan
keyif almıyordum. Yolun bir yerinde, Aisling'i incitmek, ki bunu yapmak
zorunda olduğumu biliyordum, gereksiz hissettirdi. Bu yumuşadığım
anlamına gelmiyordu. Onun kadar uysal bir kadına karşı sert olmaya gerek
yoktu.
O kadar uysal ki bir yeraltı ölüm kliniği işletiyor ve seni arıyor.
Barbara bir sigara yaktı ve memnun bir gülümsemeyle nefesini verdi.
"Kitap anlaşması yapacağımı nereden biliyorsun? Gerald Fitzpatrick'in
sikini daldırdığı kadın sayısı hiç de az değil." Bana şüpheyile baktı.

"Doğru, ama onun dairelerinden birinde yaşamış olan tek kişi sensin. Sen sadece bir düzüşme değil, bir metrestin. Seni bir yerlere uçurdu. Sana pahalı mücevherler aldı. Bahse girerim bu buzdağının sadece görünen kısmıdır." Ona sııttım, daha fazlasını söylemesi için yemi hazırladım.

Sigara içen biri için alışılmadık derecede beyaz olan dişleriyle sııttı ve heyecanla başını salladı.

"Oh, öyle mi? Samuel, oğlum, bana tapardı. Elbette ben de üzerime düşeni yaptım. Seks partileri vardı. Büyük seks partileri. Bazen bir seferde üçümüzü birden götürürdü. Oğlu Hunter yaptığında Ger'in bu kadar üzülmelerini hep tuhaf bulmuştumdur. Ne de olsa o zamanlar seks partilerinin kralıydı."

Çenem gerildi. Eniştemin küçük kız kardeşimle evlenmeden önceki seks maceralarını duymama gerek yoktu.

"Başka ne var?" Ben sordum.

"Uyuşturucu vardı. O partilerde bir sürü vardı." Barbara çenesini ovuşturdu. Gerald'ın onu da listeye koymuş olmasına rağmen, onu sorduğumda bana yalan söylemiş olması bana ilginç geldi. Bana verdiği bazı ayrıntılar, kendi araştırmamı yaptığımda bulduklarımdan farklıydı. Adresler, nerede tanıştıkları, kızın yaşı. Hiçbir şey uyuşmuyordu, ben de daha derine inmeye karar verdim. İyi ki de öyle yapmışım.

"Birkaç kürtaj da oldu." Boğazını temizledi. "Gerald korunmayı sevmezdi ama piç çocuk da istemezdi. Tahmin edebileceğiniz gibi bu konuda çok kararlıydı. Ben de kaderi kışkırtmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Her zaman hap kullanıyordum. Bir milyarderin çocuğunu hamile bırakmak gibi bir hırsım yoktu. Çok tehlikeliydi. Geriye dönüp baktığımda, belki de yapmalıydım. Belki bugünkünden daha iyi durumda olurum." Soyulmuş duvar kâğıtları ve tozlu yüzeyleriyle küçük kafeye baktı. Küçük, ıssız bir kasabada yaşıyordu. İçinde yüzmediği çok açıktı.

"Ama perde arkasında olan her şeyi biliyordum. O bir canavardı, Samuel. Gerçek bir canavar. Hiç biriyle tanıştın mı?" Ona verdiğim sigarayı ağgözlülükle emdi, tezgâhın arkasındaki baristanın ona attığı rahatsız bakışları görmezden geldi - yine de bize yaklaşmadı ya da söndürmesini söylemedi.

"Evet," dedim kolayca. "Daha önce canavarlarla karşılaştım. Aslında birçok kez. Bunu nasıl yapacağımızı söyleyeyim Barbara. Ben kazançlı bir kitap anlaşması getireceğim, sen de suyu getireceksin. Ama ne olursa olsun,

Bir şeyi unutmamalısınız; benimle hiç tanışmadınız, beni hiç görmediniz ve adımı hiç duymadınız. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı, sigarasını bitirdi ve ona aldığı bayat kahveden bir yudum aldı.

"Kesinlikle. Bir sigara daha alabilir miyim?"

I Güldü, ayakta yukarı ve savurma ve paket içinde onu kucak beyaz kar fırtınasının içinde kaybolmadan önce.

"Elbette tatlım, bütün paketi al."

OceanofPDF.com

Eleven

Aisling

Görmeden önce kokusunu aldım. Kusmuk.

Sonra ilk noktayı fark ettiğimde her yerde olduklarını fark ettim. Kusmuk lekeleri.

Sarı ve soluk, halıları, zemini, duvarları kaplıyor.

Sırt çantamı kapıya bıraktım ve merdivenlerden yukarı doğru izlerini takip ettim. Temizlikçilerin herhangi bir pisliği başıboş bırakması hiç hoş değildi.

Tabii benim görmemi istemedilerse.

Bu bir yardım çağrısıydı, biliyordum. Ve sadece annemden değil. Tanrım, şimdi ne yaptı?

İkinci kata ulaştım, sonra adımlarımı hızlandırarak koridoru döndüm. Tam da beklediğim gibi, kusmuk lekeleri ana yatak odasına, annemin odasına gidiyordu. *Athair* günler önce gitmişti ve ona göz kulak olmak için elimden geleni yapsam da annemin kötüleştiğini biliyordum.

Kapısının önünde durdum, elimi kapı koluna koydum ve derin bir nefes aldım.

"Anne?"

Cevap gelmedi. Kapıyı fırlatıp açtım, Bayan B'nin geçmişe dönüşleri çiğ ve canlı bir şekilde anılarıma saldırıyordu.

Kan.

Banyo.

Bilekler.

Umutsuz

luk.

Odayı taradım. Tamamen boştu. "Anne?" Kafam karışmış bir şekilde yankılandım.

Dikkatli bir şekilde, kalbim boğazımda, ebeveyn banyosuna doğru ilerledim. En iyisini umuyordum ama en kötüsünü bekliyordum. Annem, Bayan B'nin dairesindeki o sahneyi tekrarlıyor, sonunda kendi canına kıymakla ilgili boş tehditlerini yerine getiriyordu. Annemin bir kesici olduğunu biliyordum. Aslında bu bana berbat bir güvenlik hissi veriyordu çünkü kesen insanların "başarılı" intihar girişimleri gerçekleştirme olasılığı daha düşüktü.

Jane Fitzpatrick tam anlamıyla bir kesici bile değildi. Bazen dikkat çekmek için bileklerinden uzakta ve iyi bir şekilde kendini biraz morartırdı. Ama bunu neredeyse sadece babamın ve benim görüşümüz için yapardı. Hunter ve Cillian'ın hiçbir fikri yoktu. Onun duygusal şantaj planında piyon değillerdi.

Onu makyaj masasının yanında yerde yüzükoyun yatarken buldum.

"Anne!" Haykırdım, banyoya koştum ve kapıyı açtım. İki dizimin üzerine çöktüm ve onu omzundan tutup çevirmeye başladım. Kendi kusmuğundan oluşan bir göletin içinde baygın yatıyordu. Yarı çözünmüş haplar kusmuğun içinde küçük yıldızlar gibi yüzüyordu, içerikleri toz halinde ve kalındı.

Yıldız tozu
gibi.

Tanrım.

Saçlarından tuttum, parmaklarımı ağzına sokarak onu öğürmeye ve daha fazla kusmaya zorladım. Anında kendine geldi, önce başını tuttuğum için canını yaktığımı söyleyerek zayıf bir şekilde protesto etti ama sonra daha fazla kusmaya başladı.

Daha fazla hap. Daha çok şey.

"Mideni yıkatmalısın," diye homurdandım ve onu kusturmaya çalışırken boşta kalan elimle ambulans çağırdım. "Ne yaptın sen?"

Ama ben onun ne yaptığını ve *neden* yaptığını çok iyi biliyordum.

Ambulans dört dakika sonra geldi. Onu kendi arabamla takip ettim.

Hunter ve Cillian'ı defalarca aramaya çalıştım. İkisinin de telefonu kapandı.

doğrudan sesli mesaja.

Nedenini anlayamadım. Gece vaktiydi. Evde aileleriyle birlikte olmalıydılar. İkisine de parolamızı mesaj atarak bildirdim. Acil durum kodumuz.

Clover.

Ve sonra, cevap gelmeyince: **Clover, clover, clover! Aç şunu!**

İstemeyerek de olsa, kayınbiraderlerimin ailemin ne kadar berbat durumda olduğunu bilmelerini istemiyordum, özellikle de Da'nın evde yaşamadığı ve annemle babamın muhtemelen boşanacakları düşünülürse. Persy'yi aradım.

Persephone ve ben, Fitzpatrick ailesi olan ormanda çiçek açmaya zorlanan iki utangaç ve romantik şebboy arasında her zaman dile getirilmeyen bir bağ kurduk.

"Alo?" Pers'in sesi uykulu, uyku sarhoşu gibiydi.

"Merhaba," dedim cıvıl cıvıl, neşeli bir tonda konuşmaya zorladığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. "Ben Ash. Cillian'a ulaşmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Selam Ash. Her şey yolunda mı?" diye sordu ve sonra ona soru sormamı dikkate alarak ekledi: "Kill, Sam, Devon ve Hunter'la Badlands'de. Özel bir kumar gecesi gibi bir şey. Dikkat etmedim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kanım damarlarımda cızırdarken direksiyonu parmak eklemlerim beyazlayacak kadar sıkıca kavradım. Kardeşlerim beni *terk* ediyordu. Sam Brennan'la kumar oynamaya giderken annemize bakmam için beni bırakmışlardı.

Midemde taze bir öfke kabardı. Cillian ve Hunter, tatlı, ürkek Aisling'in Anne ve *Athair*'e baktığı bir gerçekliği nasıl bu kadar kolay kabul edebilirlerdi?

Hastaneye geldim ve annemi acil servise götürdüm, yanında da doktoru vardı, ona bildiklerimden yola çıkarak elimden geldiğince bilgi verdim. Hangi ilaçları almış olabileceği, miktarı, ne kadarını kustuğu.

Işık hızıyla bazı testler yaptılar ve midesini yıkadılar ama benim sayemde zaten büyük ölçüde boşalmıştı. Anneme serum takıldı ve şu an bilinci yerindeydi, hastaneye yatalı iki saat bile olmamıştı.

"Sadece babana söyleme. Kendisiyle ilgili olduğunu düşünür ve egosunun yükselmesine ihtiyacı yok," diye inleyerek hastane yatağının yanındaki kumandaya uzandı. "Sence burada Netflix var mıdır? Bu benim için çok rahatsız edici. Yarın sabah yüz bakımım var."

Kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktım, tüm bedenim öfkeyle titriyordu.

"Sen bir aptalsın."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi, ama onlar açığa çıktıktan sonra içimde bir damla bile pişmanlık duyamadım.

"Affedersiniz?" Başını yana doğru salladı. Bana sert, anaç bir bakış attı.

"Beni duydu." Ayağa kalktım, pencereye doğru yürüdüm, karla kaplı ağaçları ve kirli buzlu yolları izledim. "Sen bir aptalsın. Hem de bencilsin. İhtiyacın olan yardımı almayı reddediyorsun ve öç almak için reçeteli ilaçları kötüye kullanıyorsun... tam olarak kimden? Zarar verdiğin tek kişi kendinsin. Şimdi sana ne olacağını söyleyeyim..." Arkamı döndüm, ona kendi bakışlarımı diktim, yeni keşfettiğim omurgam harekete geçme ihtiyacıyla karıncalanıyordu. "Eve geri döneceğim, seni burada kendi başına bırakacağım ve tüm dolaplarındaki uyuşturucuları boşaltacağım. Her türlü ilacı. Sabah migrenin için bir Advil bile alamayacaksın. Sonra sana bir terapistle randevu ayarlayacağım. Eğer gitmezsen, evden taşınacağım."

"Aisling!" Annem ağladı. "Bu ne cüret! Ben asla-"

"Yeter!" Kükredim. "Bunu duymak istemiyorum. Sana her gün, her gün annelik yapmaktan yoruldum. Hayatın boyunca elini tutmaktan. İlişkimizde ebeveyn olmaktan. Biliyorsun, sen ve babamın Cillian ve Hunter'ı Avrupa'daki yatılı okullara gönderdiğinizi görerek büyüdüm ve onların kaderini paylaşmaktan çok korktum. Sana ve *Athair*'e veda etmekten daha çok korktuğum bir şey yoktu. Şimdi ise kardeşlerimi *kıskanıyorum*," diye tükürdüm, "çünkü onlara en güzel hediyeği sen verdin. Seni çok az tanıyarak ve çok az severek büyüdüler. Benim gibi sana bağlı değiller. Hayatlarını yaşayabilirler, istediklerini yapabilirler, kendilerinden başka kimseyi sevemeyen iki insanı sevmenin zincirlerinden kurtulabilirler. Benden bu kadar!"

Ellerimi havaya kaldırıp hışımla dışarı fırladım ve annemin odasına koşan bir doktora çarptım. Bana seslendi, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ama ben onu görmezden geldim, kendimi birdenbire çok genç ve çok çaresiz hissettim.

Eve dönüş yolu bulanıktı. Akmayan gözyaşlarımın görüşümü bozduğunu görünce başarabildiğime şaşırdım. Hışımla annemin banyosuna girdim, dolapları açtım ve kilerden aldığım beyaz çöp torbasına her şeyi atmaya başladım.

Kafayı bulabileceğin her şey gitmişti. Hepsini sebepsiz yere tıktırdım. Güneş kremi, vazelin, bandajlar, ağrı kesiciler ve öksürük ilaçları. Bulgularımdan tatmin olduğumda ve evde başka uyuşturucu bulunmadığından emin olduğumda, dışarı çıktım, dolu çöp torbasını Prius'umun bagajına kaldırdım ve Badlands'e kadar gaza bastım.

Sam'i en son ne zaman gördüğümü düşünmemeye çalıştım.

Onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim ve sonra gidip kapısını çaldım. Pek tutarlı değildim ama endişelenmiştim. Cillian, Hunter ve Da'dan Sam'in hiçbir yerde bulunamadığını öğrendiğimde evinde saklandığını ve bunun iyi bir nedeni olduğunu düşünmüştüm. Açıkçası, vurulmuş ya da ciddi bir yara almış olmasından ve yardım isteyemeyecek kadar gururlu olmasından korkuyordum.

Onu hasta ve titrer halde buldum, sağlığına kavuşturdum ve sonra ihtiyacı olan alanı ona verdim.

Bu üç gün önceydi.

Teşekkür bile etmedi.

Bunu beklemek için bir nedenim yoktu. Bahsettiğim kişi Sam'di, tanınmış bir canavar.

Beni kırmızı saten bir kurdeleyle yetkililere teslim etmeyeceğini bilsem de, tıp diplomamla ne yaptığım konusunda ona güvenmiyordum. O zaman neden Bayan B ile ilgili hikâyemi onunla paylaştım?

Çünkü onu seviyorsun, mon cheri, ve birini sevdiğinde, onun seni tanımasını istersin, böylece belki o da sana aşık olur.

Bu gece bencil kardeşlerimle kulüpte olduğuna göre Sam belli ki kendini çok daha iyi hissediyordu.

Badlands'in önünde durdum, çöp torbasını sürükleyerek dışarı çıkardım ve binanın etrafından dolaşarak Sam'in ofisine açılan arka kapıya yöneldim.

Kapıyı çalmamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden çöp torbasından cımbızı çıkardım ve kilidi kurcaladım. Basit bir kilitti ve ne yaptığımı bilmenin avantajına sahiptim. Küçükken birçok kez kardeşlerimin odalarına girmiştim. İnanılmaz büyüklükteki Avebury Court Malikânesi'nde sıkılmış ve yalnızdım.

Bazen bana eşlik eden tek şey başkalarının eşyalarıydı. Yataklarının altında bulduğum oyuncaklar ve aletler. Hunter'ın yatağının altında *bulduğum Penthouse* ve *Playboy* kapaklarını süsleyen kadınları bile kız arkadaşlarıymış gibi davranırdım.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla açıldı ve içeri daldım. Sam'in ofisi karanlık ve boştu. Kapıyı fırlatıp açtım ve aşağıya indim, kulüpten gelen müzik sesi yeri titretiyordu.

Yine de kulüple ilgilenmiyordum. Doğruca kart odalarına yöneldim. Dört kart odasının birleştiği yere ulaşır ulaşmaz her birine göz attım. Kardeşlerimi bulmak zor olmadı. Sonuncusundaydılar. Duvardan duvara smokin giyen, Küba purosunu tütüren ve eski viski içen, rulet ve barbut masalarının etrafında toplanmış adamlarla dolu, en gürültülü, en şamatalı odaydı.

Cillian odanın köşesinde Devon'la hararetli bir şekilde konuşurken, Hunter da ruletin yanında Sam'in yanındaydı.

Canavar yepyeni görünüyordu, çalışanlarına havlarken ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu, eski, terli, ateşler içindeki halinden eser yoktu.

Elimdeki çöp torbasını Noel Baba gibi omzuma atarak içeri girdim ve odanın ortasında durup yüzümde bir gülümsemeyle çöp torbasının içindekileri rulet masasının ortasına boşalttım.

Herkesin, ama *herkesin* nefesi kesildi. Sam dışındaki herkes.

Hunter benim küçük görevimden sonra iyileşen ilk kişiydi.

"Vay anasını, kardeşim. İyi giriş yaptın." Alçak sesle ısıklık çaldı, rulet masasının ortasına uzanıp yanlışıyla oraya attığım bir paket nane şekerini aldı ve ağzına iki tane attı. "Biraz esrarın var mı? Artık uyuşturucu kullanmıyorum ama ek bir işiniz varsa maddi olarak katkıda bulunmak isterim."

"Aisling," dedi Cillian, buz gibi bir tavırla bana doğru yürürken. "Burada ne yapıyorsun, bariz olan kendini utandırmanın dışında?"

"Harika bir soru," diye cıvıldadım, bal gibi gülümseyerek. "Evet kardeşim, sabah altıda güne başladım, uzun bir vardiyada çalıştım, eve *döndüğümde* annemi kendi kusmuğunun içinde baygın buldum, sonra parmaklarımı boğazına soktum ve çiğnenebilir vitaminler ya da midesine tıkıştırmaya karar verdiği her neyse aşırı dozda almadığından emin olmak için onu hastaneye götürdüm. Bu noktada sevgili kardeşlerimi aramaya çalıştım, ancak ikisi de telefonu açamayacak kadar kart oynamakla meşguldü. Hayatımda daha önce hiç kullanmamış olmama rağmen acil durum kodumuza bile cevap vermedin,

Bu yüzden durum hakkında sizi uyarmış olmalı. Annemiz iyi bu arada. Ama ben değilim. Yorgunum, duşu ihtiyacım var ve bu aileyi bir arada tutma yükünü tek başıma taşımaktan bıktım."

Oda çok sessiz ve hareketsiz hale geldi ve birdenbire sadece Sam, Cillian ve Hunter'ın farkına vardım. Başka kimsenin kaydı yoktu.

Sam parmaklarını şıklattı ve havladı, "Herkes dışarı. Aile işi. Phil, Jonathon, Archie..." krupiyelerine döndü "...üçüncü odaya götürün ve herkese ücretsiz bir içki getirin. Klasik menüden olmasın."

Sam eski koltuklardan birinde arkasına yaslanmış, bizi izlerken kendine bir sigara daha yakmıştı. Başımı ona doğru çevirdim. Şimdiye kadar yaşadığım her ilişkiyi ateşe verme havasındaydım ve o da kırıp dökmek istediğim insanlar listemde en üst sıralardaydı.

"Vay canına. Yani beni kulübünüzden atmayacak mısınız?" Alaycı bir şekilde nefes nefese kaldım.

"Eğer yarın ortaya çıkarsan, yaparım." Sırıtarak koltuğuna rahatça uzandı. "Şu anda kendi geceni mahvetmek için iyi bir iş çıkarıyor gibisin. Benim karışmama gerek yok."

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm.

"Ve sesin bozuk plak gibi çıkıyor."

"İkiniz de kesin şunu. Baştan başla Ash," diye emretti Cillian, kalabalığın sonuncusu da odadan çıkarken. "Ne oldu? Annem ne zamandan beri reçeteli ilaçlarla uğraşıyor?"

"Sonsuza dek." Kollarımı havaya kaldırdım. "O da bir kesici."

İki kardeşimin de yüzü soldu.

"Eminim sen de bunu bilmiyordun, ha? Bunu daha çok ilgi çekmek için yapıyor, ona yeterince ilgi göstermediğimizi düşündüğünde babamla beni diken üstünde tutmak için. Bilmediğin çok şey var. Bunu tek başıma yapamam. Ailemiz parçalanıyor."

"I-" Cillian başladı ama o kadar kızmıştım ki sözünü kestim. İlk defa ağabeyime ters ters bakmıştım.

"Ve seni aradığımda telefonu bile açmadın! Beni hayalete çevirdin."

Cillian soğukkanlılıkla, "Seni hayalet gibi görmedik," diye devam etti. "Telefonlarımızı bir kenara koyduk ve mesajlarını görmedik."

"Bu gece beni hayalet gibi görmesen bile, hayatımız boyunca beni hayalet gibi gördün ve annemize tek başıma bakma kabusunu yaşamama izin verdin!"

"Abla," dedi Hunter usulca, rulet masasının üzerinden elime uzanarak, "hiçbir fikrimiz yoktu. Durumu bilerek görmezden gelmedik. Sen bizim kör noktamızdın."

"Evet." Cillian omzunu duvara yaslamış, ciddi ciddi bakıyordu. "Annem ve *Athair* her zaman akli dengesi yerinde olmayan insanlar gibi göründüler ama aslında onların çatısı altında hiç yaşamadığımızı hatırlamalısın. En azından küçüklüğümüzden beri. Her şeyin kontrol altında olduğunu sanıyorduk. Evde kalmanın avantajlarından faydalanan sendin, tersi değil."

"Evde kalmak tam bir kabus!" Yakındaki bir tabureye çöktüm, yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve Sam'in tüm bu ucube gösterisini izlemesinden nefret ettim. "Annem usta bir manipülatör. Ona banyo yaptırıyorum, onu bir yerlere götürüyorum, onunla babam arasında elçilik yapıyorum. Kısacası onun hizmetçisiyim ve artık bunu yapmak istemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," dedi Cillian kararlılıkla. "Bir plan yaparız. Ben hastaneye gideceğim ve bu gece annemle kalacağım. Hunter, yarın sen devralacaksın. Aisling'in şu an için ondan biraz uzak kalmaya ihtiyacı var."

Hunter başını salladı. "Merak etme kardeşim, biz hallederiz. Artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Sam'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Tüm konuşma boyunca ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Aile sorunlarımız hakkında konuşmasını beklediğimden değil ama Sam dedikoduyu pek sevmezdi. Genellikle bir şeye ilgisini kaybettiğinde, kendini o durumdan uzaklaştırırdı.

Neden odada kaldı?

"Sadece kafamı toplamam gerekiyor," dedim sessizce. "Aşırı doz alması benden öç almak içindi. Ona istediği şeyi verirsem -daha fazla ilgi- ihtiyacı olan yardımı alması için onu zorlamanın amacını boşa çıkaracağından korkuyorum."

Aynı zamanda, taşınmak ve soğuk hindiye gitmek vicdanımda istemediğim bir şeydi. Bana ihtiyacı vardı, bana nasıl bağımlı olacağını öğrenmişti ve şimdi ayrılmak zalimlik olurdu.

"Haklısın," diye kabul etti Hunter. "Seni onun yanında istemiyoruz. Bu şekilde devam edemeyeceğini ona anlatacağız. Artık biz de işin içindeyiz."

"Aisling'i eve bırakayım." Sam ayağa kalktı, sesi tonsuzdu.

Aynı anda ben de ayağa fırladım. "Hayır, teşekkürler. Dışarıya park ettim."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama Sam haklı." Hunter bana özür dileyen bir bakış attı. "Araba kullanacak durumda değilsin. Arabayı yarın sabah al. Vücudun adrenalinle dolup taşıyor olmalı. Bu gece sakın olmaya çalış. Yarın bu karmaşanın üstesinden geliriz."

"Gerçekten de tam bir karmaşa. Bu da bana zam istemek için harika bir zaman olduğunu hatırlatıyor," dedi Devon alaycı bir tavırla, odanın gölgelerinden çıkarak. Onun burada olduğunu bile unutmuştum, ki ne kadar muhteşem olduğunu görünce bu imkânsız bir işti. "Windsor'lar sizden daha az dikkat çekiyor."

Cillian, Sam'e doğru, "Ellerini kendine sakla, Brennan," diye bağırdı. "Maaş çekinin şartlarla birlikte geldiğini unutma."

"Boynun da öyle *Fitzpatrick*." Sam bana elini uzatarak ayağa kalkmama yardım etti ve kardeşlerimi arkamızda bıraktı. Elini sırtımın alt kısmına bastırarak beni merdivenlerden yukarı, ofisine doğru götürdü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sıkıca. Umursuyormuş gibi yapma fikrinin bile tüylerini diken diken ettiğine dair bir fikrim vardı ama gerçek olmasa da endişesini garip bir şekilde takdir ediyordum.

"Peki." Alnımı ovuşturdu. "Sadece yorgunum. Aşırı uyarılmışım."

"Benim evimde kal. Boş bir yatak odam var ve çatımın altında yaşayan berbat ebeveynlerim yok."

"Ve geceyi seninle geçirdiğimi öğrenirlerse beni öldürecek iki kardeşim var." İçimi çektim, teklifin çok cazip olduğunu içten içe kabul ettim.

Sam sırf benimle birlikte olmak için babam ve kardeşlerimle savaşa gitmeyecekti. Bunu uzun zaman önce kabullenmiştim. Bu yüzden teklifini kabul etmenin ve onunla ailemdeki erkekler arasında daha fazla gerilim yaratmanın bir anlamı yoktu.

"Ölü bir Aisling benim için hayatı kolaylaştırır. Teklifim hâlâ geçerli," dedi Sam.

"Büyüleyici, ama ben almayayım. Hoş karşılanmadığım yere gitmem." "Ne zamandan beri?" diye sordu, çok ciddiydi.

"*Her zaman*." Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bilgin olsun diye söylüyorum, içimdeki deliyi ortaya çıkaran tek kişi sensin."

"Tehlikeli penisler iyi kızlara bunu yapma eğilimindedir." Ofisinin arka kapısını tekmeleyerek açtı. "Evde işlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Boston'un Aralık ayındaki dondurucu soğukunda dışarı çıktık. Yerden binalara ve pencerelerin camlarına kadar her yeri ince bir buz tabakası kaplamıştı. Sokak lambalarına asılmış kırmızı, beyaz ve altın renkli Noel süsleri bize parıldıyordu. Sam ensemini sıkıca kavradı ve sanki onun tutsağıymışım gibi beni Porsche'sine götürdü.

"Her zaman değillerdi," derken kendimi duydum. "İnişler ve çıkışlar oldu. İskeletimizin duruşu berbat olmadığına ailenin bel kemiği olmak o kadar da kötü değildi. Yine de son haftalar en kötüsüydü. Hiç

Medya Da'nın aptal ilişkisinin hikayesini ele aldığından beri işler kötüye gitmeye başladı. Ardından zehirlenme ve gizemli tehdit mektupları geldi. Aile yadigârı kol düğmeleri de boktan pastanın üstündeki kiraz oldu."

Sam arabasının kilidini açtı ve yolcu koltuğuna oturmama yardım etti. Evime giden yol sessizdi.

En azından ilk kısmı.

Back Bay'in zenginliğine ulaştığımızda gümüş rengi bir Bentley arkamızdan yaklaştı. Sam'in gözleri dikiz aynasından ona kaydı. Bentley hızlandı, tamponumuzu bir kez öptü ve bizi bir sarsıntıyla ileri doğru uçurdu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Sam. "Kemerini çöz, başını eğ ve iki elinle üzerini ört, Nix."

"Ne?" Kanım damarlarımda dondu. "Neden?"

"Sadece yap."

"Ama-"

Sam cümlemi bitirmemi beklemedi. Keskin bir sola dönüş yaptı, bir kavşaktan geçerken birinin ön bahçesindeki bakımlı çimenlerin üzerinden geçti, trafik işaretinde durmadı ve bir yan sokaktan hızla geçti. İlk kurşun arka camı delip klima ünitesine saplandı ve orada sıkıştı.

"Orospu çocuğu," diye tısladı Sam, hâlâ tamamen sakindi. Başımın arkasını kabaca kavradı, daha da aşağı indirdi ve mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde saklandığımdan emin olmak için bana doğru eğildi. Araba savruldu ve kar yağışı ve yolun ekstra kaygan olmasının lehimize çalışmadığını biliyordum.

"Yere yat, Nix."

"Sam," diye bağırdım, dehşete kapılmışım, "bana doğru eğilme! Eğilirsen seni vururlar."

"Ben senden daha iyiyim."

Bir kurşun daha arka camı delip geçti. Tamamen parçalanmasına neden oldu. Cam bir tabaka halinde yere düştü. Sam üzerime atladı, gövdesi vücudumu kapladı, bana zarar gelmesini engelledi ama yine de bir şekilde arabayı sürüyordu. "Ne yapıyorsun sen!" İnledim. "Kendini öldürteceksin. Sür!"

Gaza bastı. Araba kalkış yapan bir uçak gibi ses çıkarmaya başladı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, keskin bir U dönüşü yaparak döndü ve

tekrar hızlanıyordu. Başım koltuğumun altına iyice sıkıştığından, peşimizdekini kaybedip kaybetmediğimizi anlayamadım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Çevremden ona bir göz attım ve kolunun kanadığını fark ettim. Beni yere iterken bir kurşun yemişti. *Benim* için bir kurşun yedi.

"Kanaman var," dedim.

İnledi ama bir şey söylemedi.

"Güvende miyiz?" diye sordum.

Sam cevap vermedi. Bir sonraki dönüşte ne yapacağına karar vermeye konsantre olduğunu söyleyebilirdim. Eve gitmenin söz konusu olmadığını tahmin ettim. Düşmanlarını kapısına kadar getirecek hali yoktu.

"Kim bunlar?" Yolcu koltuğunun altına sıkıştım, dişlerim gıcırdarken dizlerim çeneme vuruyordu. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Kemiklerinize kadar sızan ve ruhunuza işleyen türden bir korku.

"Bratva. Ruslar."

"Brookline'in sahibi onlar," diye mırıldandım. Bunu biliyordum. Herkes biliyordu. Ailem fidye için kaçırılacağım korkusuyla beni mahallelerine sokmuyordu.

"Artık değil."

"Bölgelerini ele geçirdiğin için seni öldürmeye mi çalışıyorlar?"

"Fethettim, adil ve dürüstçe. Seni arabamda bulurlarsa para için babanı sağarken iyi vakit geçireceksin. Ama önce sana toplu tecavüz ve işkence edecekler. Bu yüzden yerde kalmalı ve bu işi bana bırakmalısın."

Bize doğru bir el daha ateş edildiğini duydum. Bana söylediği gibi başımı eğerek gözlerimi kapattım. Sam keskin bir dönüş daha yaptı. Başımın üstündeki torpido gözünü açtı ve bu sırada alnıma vurdu. Bir silah çıkardı, arabayı durdurdu ve hızla geri geri gitti. Arkasını döndü ve Bentley'e doğru ilerlemeye başladı, silahın emniyetini açtı, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı, gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Korkak tavuk oynuyor.

Yüzünü tırmalamak istedim.

Bentley'den gelen uğultu daha da arttı ve yaklaştıklarını anladım. Sam kolunu açık pencereden dışarı uzattı ve iki el ateş etti.

Zaman ve mekân başımızın üzerinde asılı duruyordu.

Bir çığlık duydum. Bir inilti. Sonra nemli beton üzerinde ayak sesleri, birinin ayaklarının altındaki karın çıtırtısı. Biri koşuyordu. Kaçıyordu. Hıçkırıyordu.

"Artık yukarı çıkabilirsin," diye mırıldandı Sam, soğukkanlılıkla. Uyuşmuş bir halde koltuğuma geri kaydım, kemerimi bağladım ve titrek bir elimi kuzguni saçlarımın üzerinde gezdirdim.

Sam aracını yavaşlattı ve bir adamı takip ettiğini fark ettim. Sadece arkasını görebiliyordum. Sarı dağınık saçlı ve belirgin bir topallığı olan cılız bir figürdü. Bol bir eşofman altı ve ona uygun bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Karanlıkta parlayan tiplerden. Sam silahını kafasına doğrulttu ve sabit tuttu.

"Onu vuracak mısın?" Fısıldadım.

"Sadece korkaklar insanları arkadan vurur, Nix. Ben onu yüzünden vuracağım.

Saygılarımla, tabii ki."

Alaycı mı yoksa bilerek mi kaba davrandığını bilmiyordum. Her iki seçenek de bir hanımefendinin kulakları için hiç uygun görünmüyordu. Ama Sam Brennan'ın özü buydu. Benim için hiç düşünmeden kurşun bile yerd ama benim yanımda aya kadar konuşurdu.

Adam kaldırımın engebeli parke taşlarında tökezliyor, yanından geçtiğimizi duyunca hızını artırmaya çalışıyordu. Nafileydi. Sam onu çoktan yakalamıştı. Canavar şimdi yemeğiyle oynuyordu.

Adamın omuzları titredi ve yüksek sesle burnunu çekti.

"Lütfen." Bir elimi Sam'in silahı tutmayan koluna koydum. "İşleri daha da kötüleştirme."

Beni görmezden geldi, adamın yanından geçti ve önüne park ederek yolunu kapattı.

Kurbanımız durdu. Ona iyice bakmak için öne doğru eğildim. Sam silahlı arkadaşını öldürmüş olmalı.

Adam aslında bir adam

değildi. Bir *çocuktu*.

On dört. Belki en fazla on beş.

Gergin, uzun bacaklı ve geniş gözlü, solgun yüzüne sivilce serpilmişti.

Kalbim göğüs kafesimin arkasına doğru çarptı. Belli ki reşit değildi. Belki masum bile olabilirdi. Doğduğunu ve Bratva'ya kabul edildiğini hayal ettim. Kendisi için böyle bir hayatı seçtiğine inanmak zordu.

Sam arabadan indi, vücuduyla görüşümü engelledi, hâlâ beni koruyordu, silahını çocuğun kafasına doğrultmuştu. Çocuk dizlerinin üzerine çöktü.

Kollarını yenilgiyle havaya kaldırdı. Arabada ikinci bir kişi olduğunu fark etmemiş gibiydi.

"Lütfen," diye mırıldandı, o kadar açık, o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki, sanki göğsümü ikiye ayırmış ve ben kan kaybederken seyrediyordu. "Bunu yapmak istemedim. Yapmamaları için yalvardım. O... ben... babam, yani, kafama silah dayamıştı. Hayır diyemedim. Diyemedim. Onun gibi babaların nasıl olduğunu bilirsin. Bilirsin. Senin de öyle bir baban var. Sen bir Brennan'sın." Havayı yuttu, hıçkırdı, yüzü o kadar acı içinde bükülmüştü ki yüz hatlarını seçmek zordu.

"Her şeyi berbat ettin. Şimdi ödeme zamanı," diye bağırdı Sam. "Hayır!" Nefes nefese kaldım.

Arabadan fırladım, bir şeyler yapmak, bu çocuğu kurtarmak için herhangi bir şey yapmak için çaresizdim.

Sam'i hiç düşünmeden yakaladım ve benimle birlikte yere düşürmeye çalıştım. Ama o benden çok daha iri ve ağırdı. Sanki beton bir duvara kafa üstü çarpmışım gibi hissettim. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru uçtum ama Sam boştaki kolunu belime dolayarak beni arkasından sürükledi, sanki çocuk hâlâ benim için bir tehdit oluşturuyormuş gibi.

"Lütfen Sam, lütfen." Kollarımı göğsüne ve karnına doladım ve kaslarının gömleğinin içinden parmak uçlarıma doğru gerildiğini hissettim. Dudaklarından yumuşak, zar zor duyulabilen bir inilti kaçtı. Bunu bir işaret olarak aldım.

"Lütfen, o sadece bir çocuk. Genç ve yanlış yönlendirilmiş. Tıpkı senin gibi. Bunu kendin için yapmayacaksan, benim için yap. Askerleriniz için yaptığım şey için. için... için.
... şehriyeli tavuk çorbası için!"

Nefesimi tuttum, bir başka acı verici ret ve beraberinde gelecek acıyı bekliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, tek hissettiğim gövdesinden geçen kısa bir ürperti oldu. Tüylerim diken diken oldu. Nedenini bilmiyordum ama bu anın ikimiz için de çok farklı şekillerde de olsa anıtsal olduğunu hissediyordum.

"Senin için tek bir şey var, o da onun önünde beynini uçurmanın getirdiği baş ağrısını istemiyorum." Sam dişlerini göstererek silahını bir santim kadar indirdi.

Rahatlamış bir nefes aldım, rahatlamayla birlikte midemin bulandığını hissettim.

Nefes verirken boğazım yandı. Arabada takip edilirken kanlı bir çığlık atmış olmalıydım.

"Ama seni bir mesaj ve bir hatıra ile gönderiyorum. Mesaj şu: Vasili'ye söyle, eğer bir daha böyle bir şey yaparsa kafasını tabağa koyacağım.

Yine bana doğru nefes almaya çalışıyor. Geçen sefer yüzünü kesmişim. Bir dahaki sefere kafasını tamamen koparacağım."

Genç kız neredeyse şiddetle başını salladı.

"Hatıra ne?" Sam'e bir gözüyle baktı, diğer gözü korkuyla kapanmıştı.

Sam çarpık bir şekilde sırttı.

"Bu beni hatırlatacak bir şey. Bir veda. Bir hatırlatma. Bir uyarı. Sağ elini mi sol elini mi kullanıyorsun?"

Çocuk pişmanlık için yalvarmaya çalışmadı. İtaatkâr bir şekilde başını eğdi. "Sağ elini kullan."

Sam bir el ateş etti, mermi gencin sağ kolunu sıyrarak sinir sistemini delip geçti.

"Al. Bu, hayatının geri kalanında berbat bir hedef olmanı ve farklı bir meslek seçmeni sağlayacak. Babanın işini bitirmeyi düşünüyorsan diye..." Sam kıkırdadı.

Genç adamın altında kan birikmişti ama elini yarasına bastırmak için bir hamle yapmadı.

"Hayatımı bağışladığınız için teşekkür ederim, efendim."

Sam beni omzuna aldı, kolundan hala kan damlıyordu ve beni arabasına götürdü. Kanı uyluğuma kadar aktı ve beklenmedik bir arzuyla titredim.

Korunduğumu hissettim ve onu korumak istedim ve eğer bu büyük ölçüde berbat değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

"Bir daha asla işime karışma Aisling ve düşmanlarımla karşılaştığımızda asla ama asla yüzünü gösterme." Pantolonumu ve külotumu üst baldırlarımdan aşağı doğru çekti, soğuk gece havası tenimi yakıyordu. Sam dişlerini kığımın yanaklarından birine geçirdi ve sertçe ısırdı.

"Onlar senin düşmanın, benim değil." İstemsizce kalçalarımı omzuna dayadım, daha fazlası için yalvardım. Yolcu kapısını açtı, beni içeri fırlattı ve yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi kemerimi bağladı.

"Senin benim zayıf noktam olduğunu düşünecekler."

"Yanırlılar." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Çok zekisin Einstein," diye tersledi. "Ama daha önce hiç kadınlarla birlikte görülmedim. Hemen sonuca varırlar."

"Bu yüzden mi Becca'yla evlenmeyeceksin?" Meydan okudum. "Onun değerli hayatını bağışlamak istediğin için mi?"

"Öncelikle, Becca kim lan?" Arabanın etrafında döndü ve çalıştırdı.

"Ciddi misin sen?" Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseldi. "Becca yardım gecesine götürdüğün kadın."

Arabayı Back Bay'den uzaklaştırdı ve şehir sınırlarının dışına çıkardı. Boston'un silueti pencerelerden kayarak yerini vahşi doğaya bıraktı. Sam'in bu gece ortalıkta görünmemek istemesi mantıklıydı ama bu ne anlama geliyordu? Nerede olursa olsun birlikte mi kalacaktık? Beni nereye götürüyordu?

"Adının Bella olduğunu sanıyordum,"

dedi. "Hayır," diye tersledim.

"Her halükarda, evet, asla bir eş almamamın nedenlerinden biri de masum bir kadının benim yüzümden ölmesini izlemenin yapılacaklar listemde olmamasıdır."

"Sparrow ölmedi," diye belirttim.

"Troy bir iş bitiriciydi. Kötü şeyler yapan çoğunlukla iyi bir adam. Ben bir patron yardımcısıyım. Çok yönlü bir canavarım. Birçok şeyle uğraşıyorum ve ellerimde olimpik havuzunuzu dolduracak kadar kan var."

"Beni nereye götürüyorsun?" Sam'in bağlılıktan ne kadar uzak olduğunun tekrar tekrar hatırlatılmasından bıkmış bir halde sordum. Bir eş, bir aile, çocuklar istemiyordu; beni korumuş, bu gece ölmemi engellemiş olsa da, bu bana duyduğu sevgiden çok yeni bulduğu ahlak kurallarıyla ilgiliydi.

"Brennan kulübesi." Sam bir sigara paketini düz bir şekilde kaslı kalçasına vurdu ve bir tane alıp ağzının kenarına sıkıştırdı. "Ailenizden uzak kalmanız için güzel bir erteleme."

"Evet..." Başımı pencereye çevirdim "...Şimdiden kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum."

Sam kıkırdadı, sigarasını yaktı ve vücuduna yaptıklarını onaylamayışımı bir kez daha görmezden geldi.

"Bu gece beni kurtardın," dedim gırtlaktan, beni susturduğunda hayal kırıklığına uğramak için kendimi hazırladım. Onun da öyle yapacağını biliyordum. Sam Brennan hiçbir şey hissetmeye izin vermezdi. Özellikle de kadınlara karşı.

Gözleri yola sabitlenmişti. "Neden?"

diye sordum. diye sordum.

"Çünkü sen benim patronumun kızıydın."

"Babam umurunda değil," dedim.

"Doğru. Ama onun parasını önemsiyorum. Boston'ın en zengin adamlarından biri olma yolunda hızla ilerliyorum. Seni korumak benim için en iyisi."

"Yani benimle bir ilgisi yok," diye mırıldandım.

Bunu kendime neden yapıyordum? *Neden mi?*

"Hem de hiç, Nix. Hunter için de aynısını yapardım. Cillian için. Hatta dengesiz annen için bile. Sen benim için bir işsin, tatlım. Arada bir de zevk alıyorum."

Yolculuk boyunca tek kelime etmedim.

Bilmem gereken her şeyi zaten duymuştum.

Sam iyi bir patron olabilirdi ama berbat bir potansiyel emlakçıydı.

Oraya kulübe diyerek mütevazı davranıyordu. Daha çok bir çiftlik gibiydi, kardeşim Cillian'ın sahip olduğu gibi. Ormanın tam ortasıındaydı.

Yer o kadar uzaktı ki, arabanın oraya ulaşması için asfalt bir yol bile yoktu. Porsche, ön kapıya ulaşmak için son birkaç mil boyunca çakıl ve karla karışık yağmurda ilerledi.

Sam arabadan indi ve kapıyı benim için açtı. Işıkları yakmaya başladığında onu içeri kadar takip ettim. Kaloriferi açtı, oturma odasını ve açık plan mutfağı herhangi bir hırsızlık belirtisine karşı taradı.

Burası buz gibiydi. Önce kolundaki yarayla ilgilendim. Kurşunu çıkardım ve hafif dikişler attım. Sonra kendime sarıldım, birden gecenin yarısı olduğunu fark ettim -sabahın ikisi ya da üçü- ve hala öğle yemeği yememiş, akşam yemeği yememiş ya da duş almamıştım. En son yediğim şey sabah yediğim Nature's Valley granola barıydı ve hepimizin bildiği gibi bu barlar o kadar kötü parçalanma eğilimindeydi ki sadece yüzde otuzunu tüketebiliyordunuz. Karnım gurulduyor, beslenmeyi talep ediyor ve az önce kaçıttığım ölüm kalım durumunu hiç umursamıyordu.

Sam arkasını dönmeden, "Buzdolabında ne var bir bakayım," dedi ve midemi duymuş olması gerektiğini anladığımda tüylerim diken diken oldu.

Anlaşıldığı üzere, buzdolabında kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Isıtma çok uzun sürüyordu -belki de bozuktur; Sam buranın yıllardır kullanılmadığını söylemişti- bu yüzden dinlendirici bir inzivaya çekilmek mümkün değildi,

Bu tesis Yelp'te bir yıldız ve sert bir eleştiriyi aldı.

"Konserve bir şeyle yetinmek zorunda kalacaksın," diye kestirip attı Sam. "Kuru fasulye."

"Onları nasıl yapacağımı bilmiyorum." Odanın karşı tarafında durdum, aşağı baktım, kendi ayrıcalığımdan dolayı alçakgönüllüydüm.

Sam bana doğru döndü. "Bir kutu kuru fasulyeyi nasıl ısıtacağını bilmiyor musun?"

"Sanırım bunu teneke kutu olmadan yapıyorsun." Utancımdan ölmek isteyerek yan tarafa baktım.

"Bana tavuk çorbası yapmıştın," diye hatırlattı. Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Bayan B bana nasıl yapılacağını öğretmişti. Nasıl yapıldığını bildiğim tek şey bu.

çünkü hastayken yiyebildiği tek şey buydu. Ben omlet bile yapamıyorum."

Sam homurdanarak metal anahtarını kullanarak bir kutu kuru fasulyeyi açtı ve konserve şeklindeki katılaşmış fasulyeleri bir tavaya attı. Taze gübre kadar iştah açıcı görünüyor ve benzer şekilde kokuyordu. Yine de, yemeği hazırlarken ona yakın durdum, özellikle de ocaktan gelen ateşin sıcaklığını yakalamak için. Doğrudan tencereden yedim. Korkunçtu ama şikâyet etmekten daha iyisini biliyordum. Brennan'lar onu resmen evlat edinmeden önce konserve yemeğin onun için bir lüks olduğunu hayal ediyordum. Şikâyet etmeye hakkım yoktu.

Bana gelince, ilk defa konserveden bir şey yediğimden şüpheleniyordum. Her zaman taze ürünler, mevsimlik sebze ve meyveler ve otlar kullanan aşçımız tarafından hazırlanan sıfırdan yapılmış yemek yedim.

Tabii ki bunu Sam'le paylaşmadım. Zaten alaycı bir şekilde benden prenses diye bahsediyordu. Ona daha fazla cephane vermeye gerek yoktu.

"Isıtma sistemi düzgün çalışmıyor. Sanırım bu noktada, bu kesin." Tavayı lavaboya götürdüm ve durulayarak temizlemeye başladım. Su buz gibi soğuktu. Sam karşımdaki yemek masasında oturmuş, hafif eğlenmiş görünüyor. Sanırım beni günlük işleri yaparken izlemekten keyif alıyordu. Annemin hizmetçisi olduğumu bilmiyordu.

"Özür dilerim. Yolun karşısında bir Waldorf Astoria var," dedi. "Çok komik. Bu arada eve bıraktığın için teşekkürler. Son derece Takdir ettim," dedim alaycı bir tavırla ve tavayı kurulayıp ait olduğu dolaba geri koydum. Üzerine hâlâ biraz kuru fasulye yapışmıştı. Buna benim küçük intikamım diyebilirsiniz. Kazandıklarımı alabildiğim yere götürmeyi severdim.

"Velet gibi davranmayı bırak." Ses tonu artık daha sertti.

"Neden? Tam da benden beklediğin şey bu," diye burnumu çektim. "İtiraf et. Benim ve ailem hakkında en kötü şeyleri düşünüyorsun. Ve her ne kadar kardeşlerimden nefret etmediğinden şüphelensem de, onlara saygı duymaktan çok uzaksın."

Sam bana kelimelerle cevap vermek yerine ayağa kalktı, kanepeden birkaç örtü kaptı ve odalardan birine girdi.

"Ebeveyn yatak odası sağınızdaki ilk kapı. Gecenin bir yarısı beni baştan çıkarmaya çalışma. Seni sistemimden çıkardım ve tekrarına ihtiyacım yok."

Küstahlığı karşısında şaşkına dönmüş bir halde geri çekilişini izledim. Kapıyı arkasından çarptı. Neden bana ekstra yatak odasını değil de ana yatak odasını verdiğini merak ettim.

Çünkü, mon cheri, senden hoşlanmadığını söylese de, gerçekten hoşlandığından şüpheleniyorum.

Bayan B ve ben ilk kez tamamen aynı fikirde değildik.

Başımı sallayarak çantamı ana yatak odasına taşıdım, buz gibi soğuk olan ve beni ısıtmak için hiçbir şey yapmayan battaniyelerin altına girdim.

Sonraki bir saat boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durdum, desenli tavana bakıp nasıl dekore ettiklerini merak ettim.

İstesem de, *yalvarsam* da uyku gelmedi. Adrenalin kan dolaşımda zehir gibi akıyordu.

Bratva ile karşılaşmam.

Sam'in beni kurtarması.

Ben daha kendimi sunmadan, bana yemek pişirip ana yatak odasını verirken beni reddetme şekli.

O benim koruyucum muydu yoksa düşmanım mı?

Onun karışık sinyallerini Cadılar Bayramı şekeriymiş gibi sıralamaktan, hareketlerini markasına, niyetine ve tadına göre ayırmaktan yorulmuştum.

Bana bu şekilde davranmasının nedeni ne olursa olsun, ondan uzak durmaya niyetliydim.

Onun peşinden koşmaktan yorulmuştum. Pantolonumun içine girmek istediği her seferinde beni ters ve soğuk bir ilgiye boğarak kendi payına düşeni yapmış olsa da, aramızda her zaman durağan bir alt akım vardı. Ben takipçiydim, o ise biraz eğlenmiş, değerli bir ödüldü. Birkaç dakikası olduğunda beni oradan oraya savurur ve benimle oynardı ama her zaman varlığımı görmezden gelmeye geri dönerdi.

Bu durum on yıldır devam ediyordu ve geçtiğimiz haftalarda zirveye ulaştı.

Ve nefesimi kesen bir netlikle biliyordum ki, eğer buna izin verirsem önümüzdeki on yılı onun sıradan bir oyuncağı olarak geçirebilirdim.

Ama artık ergen değildim. Arzularım vardı. Hayallerim. Hedeflerim.

Bağları koparmanın zamanı gelmişti. Sadece Sam'le değil, hayatımda onların her ihtiyacını ve hevesini karşılayacağımı düşünen herkesle.

Kendimi yatağa attıktan bir saat kadar sonra, ebeveyn yatak odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Yatakta yuvarlandım ve kapıya doğru döndüm.

Sam eşikte duruyordu, takım elbisesini tamamen giymişti, saçları dağınıktı, sanki elini binlerce kez üzerinden geçirmiş gibiydi.

"Tamam. Seni son bir kez becereceğim."

Sırt üstü yuvarlandım, iç çekerek tavana fısıldadım. "Romeo, ah Romeo, neredesin sen?"

Kıkırdadı, alaycılığını davet olarak yorumlayarak içeri adım attı.

Neden yapmasın ki? Onu hiçbir şeyden mahrum etmedim. Dairesine geldiğim gece başka biriyle yatmaya niyetlendiğinde değil. Ve yardım etkinliğinde bana acayip derecede benzeyen birini getirdiğinde de.

Ve onunla yatmaya da çalıştı.

"Bu son kez olacak Fitzpatrick. Bir veda. Kardeşlerinin sana dokunmamam için bana fazladan para ödemesinin bir nedeni var ve sen de bu gece bunun tadına baktın. Hayatını cehenneme çevireceğim, hem de kısa bir cehenneme."

"Flaş haber Sam, bunu zaten yapıyorsun."

Biraz daha yaklaştı ama yine de o kadar uzaktaydı ki her şeye rağmen - kim olduğu, ne yaptığı, genel duygusuzluğu- açık bir teklif beklediğini fark ettim. Üzerine atlayıp beni kendi şartlarıyla almak istemiyordu. Ona isteyerek, umutsuzca, sevgiyle gelmemi istiyordu.

İkimiz de bir şey yapmadık.

Onu yatağıma davet etmedim.

Odadan çıkmadı.

Düşüncelerim dışarıdaki kar fırtınası gibi kafamın içinde dönüp duruyordu ve topuklarımı yatağa gömüp onun bedenini benimkinin üzerinde, tenini benimkinin üzerinde, sıcak, tatlı nefesini her yerde hissetme dürtüsüne boyun eğmeyi reddettim. Sıcaklığı sayamayacağım kadar çok yönden karşı konulmazdı.

"Eee?" diye tükürdü, neredeyse alay ederek. "Burada uzun süre duracak mıyım?"

Battaniyeleri tekmeleyerek yanından geçip kapıdan çıktım. Kaşlarını çatarak döndü ve beni oturma odasına kadar takip etti.

Halının üzerine çöktüm, ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum, bağcıklarını

Yu

kar "Ne yapıyorsun?" diye hırladı.

1. "Yorulдум Sam. Senden yorulдум. Bizden yorulдум. Bu kedi ve fareden bıktım

Oyun. Tekrarlayıcı ve taciz edici olmadan önce tahammül edebileceğim çok fazla itme ve çekme var. Beni mi istiyorsun? Beni elde etmen gerekecek. Zor yoldan. Ben kaçacağım ve sen beni yakalayacaksın. Yakalayamazsan, şansını kaçırmış olursun. Elmalara ne dersin?"

Bana deliymişim gibi baktı.

Gece vaktiydi ve ormanın ortasında, hiç bitmeyen bir kar fırtınasının ortasında, telefon çekmiyor, ısınmıyor ve yiyecek bulamıyorduk.

Haklıydı.

Telefonumu elime alıp kollarımı paltomun uzun pelüş kollarının içine soktum. Sam orada durmuş, hareketsiz bir şekilde beni izliyordu.

"Ormanda dolaşmıyorsun," dedi kuru bir sesle.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Brennan. Sen işe alınmış bir *yardımcısın*," diye tükürdüm, acı dilimde patlıyordu. Onun yüzünden canım yanıyordu, bu yüzden ben de onun canını yakmak istiyordum.

Kendime bulduğum bahane buydu ama yine de kendimi daha az korkunç hissetmemi sağlamadı.

Muhtemelen onun yerinde olmak çok yorucuydu. Sürekli olarak insanların zayıflıklarını aramak, onları acıtacak yerlerine bastırmak ve asla açığa çıkmalarına izin vermemek.

'Yardım' kelimesi onu harekete geçirmiş gibiydi. O kadar hızlı üzerime atladı ki, beni yere çarparken hareketleri bulanıklaştı, sırtım parke tahtaya yapıştı. Kolları başımın iki yanında beni kavradı. Vücudu benimkiyle aynı hızdaydı. Kasıklarına tekme atmaya çalıştım ama beni kolayca savuşturdu.

"Hiç sanmıyorum, Nix. Bana yardım et diyemezsin ve hikayeyi zarar görmeden anlatmak için yaşayamazsın."

Gözlerimin parladığını hissederken, ondan korkmadığımı fark edince şaşırdım. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. En azından fiziksel olarak. Ne de olsa bunu kendisi söylemişti; krallığı tehlikedeydi. Onun kaderi aileminkiyle iç içeydi. Bu hep böyle olmuştu.

Babama ve kardeşlerime karşı duracağını düşünmem aklımı başımdan almıştı. Benimle olmakta ısrar etmesi. Ailemden nefret etse bile, yine de ona ihtiyacı vardı. Daha fazla para ve güç için. Biz onun Boston'un üst tabakasına açılan kapıydık ve bu kapının yüzüne kapanmasına izin vermeyecekti. Benim yüzümden değil.

Eğer ailemdaki erkekler benden uzak durması için ona para ödedilerse ve gizlice, karanlıkta ne yaptığımızı öğrenirlerse, bu onların iş ilişkilerinin sonu olurdu.

Ayrıca Sam ve Cillian'ın birbirlerini öldürmeye çalışacaklarını da sanmıyorum.

"Bana zaten verdiğinden daha fazla zarar veremezsin, seni aptal." Onu itmeye çalışarak altında kıvrandım. "Ne yazık ki, senin beni incittiğin gibi ben de seni asla incitemem ama en azından seni sevmekten vazgeçebilirim."

"Bundan o kadar emin olma," dedi acımasızca, botuna uzandı ve küçük bir hançer çıkardı. Parmaklarımı tuttu ve kabzanın etrafına doladı. Elimi boğazının ortasına doğru yönlendirdi.

"Bana zarar vermek mi istiyorsun? Hadi yap. Şahdamarımın nerede olduğunu biliyor olmalısın, Doktor."

Bıçağı boynunda, beni çağıran atardamara doğru kaydardım, uçsuz bucaksız, pürüzsüz kahverengi tenine karşı soluk mavi. Ellerim titredi ve dişlerim takırdadı.

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Şimdi iyi bir canavar ol ve beni öldür, Nix."

Bıçağı derisine saplamaya, itmeye, sığ bir kesik bile olsa onu kesmeye çalıştım ama yapamadım. Ona acı veremezdim. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, çırpındım, nefes nefese kaldım, umutsuzca itmeye, kanamasını sağlamaya çalıştım.

Her yerim titredi.

Bıçak yanımızda donuk bir gümbürtüyle yere düştü.

"Yapamam!" Kükredim. "Senden ne kadar nefret edersem edeyim, sana zarar veremem. Ve senden nefret ediyorum. Çünkü seni seviyorum. Seni seviyorum ve sen bana çöpmüşüm gibi davranıyorsun. Ne söylememi istiyorsun? Geceleri onlara ait olduğun için rüyalarını kışkandığımı mı? Çünkü öyleyim. Seni düşünmeden nefes alamıyorum, yemek yiyemiyorum, gözümü kırpamıyorum Sam Brennan. Daha bana dokunmadan her yerimi fethettin. Sen dokunduktan sonra işler daha da kötüleşti. Çok daha kötü. Seni her zaman sevdim Monster, ama seni tanıdıkça keşke sevmeseydim diyorum."

Bunu ortaya dökmek, eski, ölü deriyi atmak gibi hissettirdi. Kendimi zayıf bir konuma soktuğumu bilsem bile, yine de mutluydum

Benim yaptığımı.

İtirafım içinde bir şeyleri harekete geçirdiyse de Sam bunu belli etmedi.

Aslında, pantolonunu indirip bacaklarımı açarken ve pantolonumu aşağı iterken bir eliyle kollarımı sabit tutmaya özen gösterdi.

"Tecavüz mü? Bana henüz yapmadığın tek şey bu," diye yüzüne tükürdüm. Ona sahip olmak bir işkenceydi çünkü bana asla benim olamayacağını hatırlatıyordu.

Bizi soymayı bıraktı.

"Sana tecavüz edeceğimi mi düşünüyorsun?" Gözleri kapalıydı, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"İçime girersen yapacağını biliyorum," sesimi sabit tuttum, "çünkü bana dokunmanı istemiyorum."

"O zaman bir saniye önceki aşk ilanı da neyin nesiydi?"

"İtiraf, davet değil, seni moron. Sana güvenmiyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum. Hayatımda nasıl bir rol oynadığından bile emin değilim. Babam kayıp. Annem bir bağımlı ve kesici. Kardeşlerim beni bu karmaşayla baş başa bıraktı. Ve emin olduğum tek şey, on yılı aşkın süredir özlemimi çektiğim kişinin beni geri istemediği ama canı ne zaman isterse benimle oynamaya hazır olduğu. Benden bu kadar." Başımı salladım. "Bırak beni gideyim. Artık bunu istemiyorum."

Birbirimize baktık. Bu seferin diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu. Çünkü diğer seferlerde her şeyi hafife almaya çalışmış, ona gittikçe yaklaşırken onunla şakalaşmıştım.

Artık gitmek istiyordum.

"Sen ciddisin," diye

homurdandı. Başımı

sallayarak onayladım.

Doğrulup beni bıraktı ve geriye, duvara doğru koşmama izin verdi. Pantolonumu yukarı çektim.

Söylediklerimin doğruluğu bir anda yüzüme çarptı.

Onun oyunlarımla işim bitmişti. Ne zaman isterse ona istediğini vermekten bıkmıştım. Bir gün uyanacağını ve beni de önemseyeceğini fark edeceğini ummaktan bıkmıştım.

Ayağa kalktı ve sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. Belki de öyle hissettiriyordu. Sam gibi bir adamın 'hayır' kelimesini duymaya alışık olduğundan şüpheliydim.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu, iş gibi. Sesindeki buz gibi ton beni ürpertti.

"Evet," dedim ayakkabı bağcıklarını hızla bağlarken. "Beni rahat bırak. Bir daha kliniğime gelme ve aile toplantılarında birbirimizi gördüğümüzde benden öpücük çalma."

"Neden? Seni *sevmediğim* için mi?"

'Aşk' kelimesinin ağzından küfür gibi çıkmasına izin verdi. Dudaklarımı yaladım. Dışarıda çam ağaçlarının ötesinde şafak söküyordu ve oda serin pembeler ve kraliyet mavileriyle yıkanmaya başladı, yüzünü çerçeveleyen gölgeler onu her zamankinden daha da nefes kesici derecede güzel gösterdi.

"Hayır. Eğer beni sevmiyorsan bununla başa çıkabilirim. Ama ilgisizliği, aşağılanmayı ve dengesizliği kabul etmeyeceğim. Ben senin oyuncağın değilim. Karnavalda gözleri parlayarak sana bakan küçük ergen değilim. O günler geride kaldı. Saygıyı ve dikkate alınmayı hak ediyorum ve biliyor musun? Fikrimi değiştirdim." Kaşlarımı çattım ve sonra gülmeye başladım. Gırtlaktan gelen, cırtlak bir kahkaha, artık ne kadar dengesiz göründüğümü umursamıyordum bile. "Evet. Artık seninle seks yapmak istemiyorum çünkü sen de beni sevmiyorsun. Bu kötü bir şey mi? Çocukça mı? Anti-feminist mi? Sevgi bekliyorum. Hepsini istiyorum, bu yüzden bana bunu vermeye niyetin yoksa beni rahat bırakmanı öneririm yoksa aileme elini bal kavanozuna nasıl daldırdığını, yasak tatlılığı nasıl tattığını, sonra üçüncü ve dördüncü porsiyonlar için nasıl geri geldiğini anlatacağım."

"Sana asla yuva kurmayacağımı söyledim." "O zaman gitmeme izin veriyorsun demektir."

Bir kez başını salladı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Kabinin içine bir soğuk girdi, açıkta kalan tenimin her santimini ısırdı ve sahiplendi.

"Aşk, ne kadar sıkı ve aristokrat olursa olsun, amcık için ödemeye hazır olduğum bir bedel değil. Güle güle, Aisling."

Gitmeme izin veriyordu.

Belki konuşmamın etkisiyle, belki de hala kanımda dolaşan adrenalinin etkisiyle, bir anda cesaretimi topladım, ayağa kalktım, çantamı aldım ve kapıdan kaçtım.

Beni kovalamadı. Kovalamayacağını biliyordum. Sam gibi adamlar asla yapmaz.

Ormandan çıkış yolunu bulmak için Porsche'nin soluk lastik izlerini takip ettim, cep telefonumu ölümüne tutuyordum. Birkaç kez kaydım, dizlerim ve ellerim erimiş karla sıırılsıklam oldu. Ana yola ulaştığımda bir Uber çağırdım ve yürümeye devam ettim. Aptal, çaresiz

Sam'in beni bulacağına dair göğsümde alevlenen umut, attığım her adımda daha da küçüldü.

Ayak parmaklarım uyuşmuştu, parmaklarım donmuştu ve kendimi bir şeyle boğuşurken hissediyordum.

Yatağımın altındaki canavarla oynadım ve pençelerinin gazabını tenimde hissettim.

Hepsi benim suçumdu.

Ama bu artık buna katlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Sanki ona olan aşkım bir süre ölümün kıyısında dolaştıktan sonra sönmüş gibiydi. On yedi yaşındayken güneş şeklinde bir alev olarak başlayan, büyük, sıcak ve söndürülmesi imkânsız bir aşktı bu, ama zaman geçtikçe Sam'in davranışları neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar üzerine su döktü.

Karnavaldaki o geceyi düşünerek bir Uber'in arkasına atladım.

Banyoda karalanmış olarak gördüğüm metin hakkında.

Belki de benim için yazılmamıştı.

Belki de mutlu sonla biten biri içindi.

Twelve

Sam

Aisling kulübeden kaçtıktan birkaç gün sonra Troy ofisime girdi ve masama bir gazete fırlattı.

"Şah mat."

Bir yığın Excel tablosunun önünde oturmuş, bir müşterinin birkaç milyon dolar aklamasına yardımcı olmanın bir yolunu bulmak gibi basit bir işe konsantre olmaya çalışıyordum. Normalde bunu gözlerim kapalı, ellerim bağlı ve aletim rastgele bir şeyin içine gömülü halde yapabiliirdim. Toplamı bir yerden bir yere karıştır. Harcamaları şişir. Banka hesaplarıyla oynardım. Parayı takip edilemez hale getirmek genç yaştan beri mükemmelleştirdiğim bir sanat biçimiydi. Bu beni bazı şirket çevrelerinin sevgilisi yaptı. Hiçbir şey zengin bir adamın kalbini IRS'yi kazıklamasına yardım etmekten daha iyi kazanamazdı.

Ancak son birkaç gündür kafam kıcımmın içinde o kadar derindi ki oksijensizlikten ölmediğime şaşırdım. Düşüncelerim bir döngü halindeydi ve sürekli aynı şeye takılıp kalıyordum.

Aisling'i kurtardım.

Onu tehlikeden uzak tutmak için hayatımı tehlikeye attım.

Peki o sürtük ne yaptı? Beni geri çevirdi ve yolumu kesti.

Troy'un masama fırlattığı gazeteye baktım. Manşet ucuz, siyah mürekkeple karalanmıştı.

Yakalandı! Milyarder Gerald Fitzpatrick'ın Metresi Her Şeyi Anlatan Patlayıcı Bir Kitap Yazdı!

Barbara McAllister'ın ifadeleri Amerikan kraliyet ailesi için oyunun kurallarını değiştirebilir. Şirketin hisseleri dnden bu yana önemli ölçüde düştü.

Gerald'ın büyük bir olasılıkla kendini ş anda içinde bulunduğu gökdelenin penceresinden aşağı atmak üzere olduğunu bilmeme rağmen, bu durum asık suratımı düzeltmeye yetmedi.

Troy önümdeki koltuğa çöktü, arkasına yaslandı ve ağzında bir kürdan yuvarladı.

"Hızlı ve etkili bir öldürme zamanı, Sam. Burada oturup sırf Gerald'ın kanından hoşlanıyorsun diye mükemmel bir aileyi yok etmeni izlemeyeceğim. Kız kardeşinin evliliğinin ve mutluluğunun da tehlikede olduğunu unutma. Bu Tanrı kompleksini çok ileri götürüyorsun."

"Acı dağıtma konusundaki tanrısal yeteneğimin karmaşık bir yanı yok. Ben sadece Gerald'a hak ettiğini veriyorum." Kalemimi bırakıp arkama yaslandım. "O-"

"Evet, biliyorum. Doğmamış kardeşini öldürdüm. Annenin seni geride bırakmasına neden oldu. Kimse Gerald Fitzpatrick'e şövalyelik teklif etmiyor." Troy avucunu yukarı kaldırarak sözlerimi kesti. "Yine de buradasın, Bratva'nın üzüntüsüne rağmen yaşıyorsun ve iyisin. Bu da demek oluyor ki sana verdiği hasar işi bitirmemiş. Öyleyse neden bu işi bitirip, ona son darbeyi vurup, ödeştik deyip yoluna devam etmiyorsun?"

Çünkü o zaman diğer Fitzpatrick sorunumla yüzleşmek zorunda kalacağım. Haftalardır görmezden gelmeye çalıştığım acil sorunumla.

Kızları.

Aisling, gecenin bir yarısı aptal bir korku filmi yan karakteri gibi kulübeden kaçtığından beri benden uzak durdu, filmin on dakikasında öldürülen ilk kişı oldu.

Küçük hesaplaşmamızdan sağ çıktığını biliyordum çünkü ertesi öğleden sonra ormandan çıkarken bir baltalı katil tarafından doğranmadığından emin olmak için kliniğinin önünden geçtim.

Prius'u ana kapının önüne park etmişti. İyi olmasa da hayattaydı. Dolayısıyla kıcımla da işi bitmişti. "İtiraf etmek istiyorum," diye ısrar ettim.

"Ve karımı günde on saat becermek istiyorum. Tahmin edin ne oldu? Görünüşe göre ikimiz de istediğimizi alamıyoruz," diye tersledi Troy. "Gerald'ın sana gelip anneni nasıl siktiğini ve sonra da *seni* nasıl siktiğini anlatacağını nereden çıkardın?" Troy kürdanını yere tükürerek ayağa kalktı. "Büyü artık Sam. Anlattıkların akla yatkın değil ve açıkçası her geçen gün, anlattığından daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum. Cat'i hiç umursamadın ve evet, seni terk etti ama seninle iletişime geçmeye çalıştı ve sen gözünü kırpmadan onu geri çevirdin. Müşterilerinizden biri tarafından ilk kez haksızlığa uğramıyorsunuz. Siz pragmatik bir insansınız. Her şeyi sineye çekiyorsun. Bu senin bilmediğim ve keşfetmek istemediğim bir yanın. Duygusal, dağınık ve hepsinden önemlisi stratejik olarak hatalı. Dikkatli olmazsan çok ciddi hatalar yapmak üzeresin. Bunu görebiliyorum. Gerald'a karşı dürüst ol ya da tamamen bırak. Ama bu ona yapacağın son şaka olacak. Kız kardeşin onun oğluyla evli ve Hunter ile Cillian artık annelerini izleyip dikkat ettiklerine göre, kısa sürede peşine düşeceklerdir. Anladın mı?"

"Bitti mi?" Koltuğumda kıpırdamadan oturarak sordum, Troy'un bana asil ve iyice kızgın görünmesinden kaynaklanan her türlü duyguyu reddederek. Bu bir ilkti. Daha önce de tartışmıştık, elbette tartışmıştık, ama her zaman sonunda aynı fikirde olurduk. Bu sefer öyle olmadı. "Çünkü eğer öyleyse, lanet kapının nerede olduğunu biliyorsun. Öğrencinin ustayı geçmesine üzüldüm ama bazen işler böyle yürür ihtiyar."

Bana tam bir inançsızlık ifadesiyle baktı. Kendime rağmen, midemin küçük bir origami karesine katlanıyormuş gibi dönüp durduğunu hissettim.

Bana kayıtsızca homurdandı ve kolonyasının hafif kokusunu ve gazetede müthiş bir manşet bırakarak uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar Excel sayfasına verdim ve ilk kez, harcamalar oranını maksimuma çıkarmak için kullanabileceğim Maldivler'e bir şirket gezisini fark ettim. IRS'yi atlatmak için bütçede sekiz yüz bin dolarlık kolay bir delik.

Gerekli hamleleri yapmaya başladım.

Gerald yaptıklarının bedelini kanıyla ödeyecekti.
Üvey babamla olan ilişkiye mal olsa bile.

Sabahın erken saatlerine kadar çalıştıktan sonra tekrar kart odalarına uğradım, masaları kontrol ettim ve ofisimin kapısını kilitlemeden önce müthiş kârlar elde ettiğimizden emin oldum.

(Yeni tamir edilmiş) Porsche'uma doğru ilerlediğimde gece siyahtan maviye dönmüştü. Kapıların kilidini açtım ve elimi tutamağa koyduğumda bir silahın soğuk namlusu kürek kemiklerimin arasına girerek derimi ısırdı.

Ardından gelen ses çok açıktı.

Onu her yerde tanıyabilirdim çünkü neredeyse on yılımı onun feryadını dinleyerek geçirdim.

"Yakalandın, evlat."

Gerald.

"Şimdi yavaşça arabaya bin. Ben yolcu koltuğuna oturacağım," diye talimat verdi, sesi ve silahı hem adrenalin hem de korkuyla titriyordu.

Sırtarak ellerimi gelişigüzel kaldırdım.

"Silah kullanmayı biliyor musun ki Gerry?"

"Bana Gerry deme." Metali derime sapladı. "Benim adım Gerald. Bana Gerry diyen tek kişi sensin ve bundan nefret ediyorum. Bundan kurtulmana izin verdim çünkü bunun bir sevgi ifadesi olduğunu düşündüm."

"Yanıldın," diye kestirip attım.

"Bana anlat. Arabada. Şimdi. Komiklik yok. Öldürmek için ateş edeceğim, Brennan. Bana hiçbir şey bırakmadın. Ne ailemi, ne işimi, ne de gururumu."

Hiç terlemeden, sakince Porsche'ye bindim. Onun tarafından vurulma korkum sıfırın altında bir yerdeydi. Birincisi, tetiği çekecek cesareti olduğunu düşünmediğim için, ikincisi de ateş etse bile, ki bu pek olası değildi, ıskalayacağı için. Sağlam bir eli yoktu ve silahı terli parmaklarının arasından kapmak için tek ihtiyacım olan küçük bir hataydı.

Üçüncüsü ve en önemlisi, ölmek umurumda değildi. Zaten yaşamayı da pek sevmezdim. Çok az şeyden zevk alıyordum ve bunlardan biri de artık benimle hiçbir şey yapmak istemeyen Gerald'ın kızıydı. Ailesinin bu yardımını sosyeteye göstermesine asla izin vermeyeceğini bile bile onu uzaklaştırmak elbette benim hatamdı.

"Silahını indir, Gerry. Bizi dairene götüreceğim ama beni silahla tehdit ettiğin için değil. Kollarım arkadan bağlı ve gözlerim bağlıyken silahı senden alabilirim. Kendi isteğimle geleceğim çünkü söyleyeceklerinle ve ne kadar bildiğinle ilgileniyorum," dedim, sesim eğlenceyle ıslanmıştı. Neyin önemli olduğu hakkında konuşmamızın tam zamanıydı.

"B-b-bu saçmalık!" diye kekeleydi. "Dediğimi yapacaksın çünkü ben-"

Bu cümleyi bitirmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Hızla arkamı döndüm ve silahı dirsekleyerek yolun karşısına fırlattım. Gerald tiz bir şaşkınlık iniltisi çıkardı ve yere çömelerek onu yakalamak için bir hamle yaptı. Ben daha uzun boylu, daha zayıf ve daha hızlıydım. Silahı almak için eğildiğinde ona doğru yürüdüm, mokasenimi eline bastırdım -bu sırada birkaç küçük kemiği kırdığıma şüphe yok- tam parmakları silahın tabanı etrafında kıvrılırken.

Dudaklarımı birbirine vurdum.

"Siz zengin puştlar dinleme konusunda pek iyi değilsiniz."

"Dediğimi yapacaksın, lanet olası!" Umutsuzca ayağımın altında kıpırdandı. Onu gömleğinden tutup arabama doğru sürükledim, o tekmeler atıp sinirle homurdanırken, silahının kurulu olup olmadığını kontrol ettikten sonra (şok edici: kurulu değildi) cebine koydum.

Gerald'ı içeri fırlattım ve kapıyı çarparak yanındaki sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdım.

"Nereye?" Homurdandım.

"Çatı katı. Hunter ve Sailor'ın kendi evlerine taşınmadan önce yaşadıkları ev."

Başımı salladım, yanımda titrediğini fark ettim. İnanılır gibi değildi. Kızına o kadar çok şey yaşattım ve o bana her zaman çok iyi bir mücadele verdi. Ama bu adam, altına işemek istemeden kıpırdamadan oturamıyordu bile. Aisling'in gücünü nereden aldığını bilmiyordum ama lanet olası ailesinden almadığı kesindi.

Çatı katına vardığımızda Gerald kapıyı iterek açtı ve sözel ishaline başladı, parmağımı ağzıma bastırdım ve dinleme cihazı olup olmadığını görmek için oturma odasına bakmaya başladım. Anlayabildiğim kadarıyla yoktu. Yemek masasına oturdum ve ona alaycı bir şekilde gülümsedim.

"Şimdi sinir krizine devam edebilirsin, Gerry."

Gerald boyuna göre dikleşmiş, çenesini dışarı çıkarmış, olduğundan daha cesur görünmeye çalışıyordu. Kilo kaybı onu fiziksel olarak biraz daha az acınacak hale getirmişti ama yine de dış görünüşünün ardında yavaş ve acılı bir ölümü hak eden bir adam olduğunu biliyordum.

"Yakalandın Sam Brennan. Sana bir tuzak kurdum ve sen de bu tuzağa düştün," diye böbürlendi Gerald, nedendir bilinmez, hâlâ ayaktaydı.

"Zaten söyledin," diye esnedim. "Detaylandırmak ister misin?"

Gerald öne doğru eğildi ve konuşurken parmaklarını meşe yemek masasına bastırdı.

"İlişkiye girdiğim tüm kadınların bir listesini sana vermemi istediğinde şüphelendim. Çok zorlama görünüyordu ve zaman geçtikçe ve sen benim küçük sorunum hakkında ayak sürüdükçe, daha da şüphelendim. Daha önce sana verdiğim hiçbir görevde başarısız olmamıştın ve birdenbire elinde hiçbir ipucu kalmamıştı. Beni neden boğulmaya terk ettiğini anlayamadım. Sonra zehirlenme oldu. Ve kol düğmeleri..."

"Tanrım, Gerry, tüm bunlar olurken ben de oradaydım. İşin ilginç kısmına gel. Zamanım çok değerli." İyi bir kahvesi olup olmadığını merak ederek etrafıma bakındım.

Omurgasını dikleştirdi.

"Bunu bana Aisling yaptırdı. Annesine ve bana ne yapacağımızı söyledi, bu şekilde emin olabilirdik."

"Sana *ne* yaptırdı?" Sabrım tükenerek tükürdüm.

Adını anmak bile midemi bulandırdı. Bu çok çirkindi. Midem bulanamazdı. Başı dertte bir genç kız değildim.

"Bir böcek dakin. Bir köstebek. Bir tuzak. Aisling seni alt etmenin tek yolunun seni kendi oyununda yenmek olduğunu söyledi. Birlikte geçmişimden bir kadın bulduk -Barbara McAllister, bu durumda- ve bize yardım etmesini sağladık. Biz

Eğer onunla temasa geçtiyseniz, bunun bana zarar verenlerin değil, benim boğazımın peşinde olduğunuz anlamına g e l e c e ğ i n i biliyordum."

Ona bakakaldım, nutkum
tutulmuştu. Aisling benimle
oynadı.

Ve kazandı da.

Beni seviyordu, evet, ama yaptıklarım onu kör edecek kadar değil.

Bana olan sevgisinden de öte, ailesine sadıktı ve bu onu daha da çok özlememe neden olmuyorsa ne olayım.

"Gazete-" diye başladım.

Gerald başını salladı, sehpaye doğru yürüdü ve bugünün gazetesi gibi görünen bir şeyi alıp elime tutuşturdu. Elime aldım ve manşete göz attım.

Keaton Seçimlerden Sonra Clayborn'u Kovacağının İpuçlarını Verdi: Beyaz Saray'da Sırada Ne Var?

Orospu çocuğu.

"Manşet sahteydi." Kelimelerin ağzımda çalkalanmasına izin verdim ve tatlarından nefret ettiğime karar verdim.

Gerald yanıma çöktü, masanın ortasında duran iki bardaklı viskiye uzanıp bize içki doldururken yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturuyordu. Bir paket sigara çıkardım ve bir tane yakarak kendimi rahatlattım. Bu saçmalık yakın zamanda sona ermeyecekti.

"Oldukça." Parmakları hâlâ titrerken içkimi bana doğru itti. "Aisling senin muhtemelen çifte ajan olduğunu söylediğinde ona inanmadım, bu yüzden Badlands'e birkaç kez seni görmeye geldim. Her seferinde cesaretimi kaybederek geri döndüm. Ama her seferinde aynı gazetenin rulo yapılıp girişe bırakıldığını fark ettim ve bunun senin tercih ettiğin medya organı olduğunu düşündüm. Oradan bir manşet uydurmak çok zor olmadı."

Sonra Troy onu kulübümün girişinde, içeri girerken aldı ve bana gösterdi.

Lanet olsun, Nix, sen zeki birisin.

"Barbara McAllister üniversiteden bir arkadaş. Hiç de sandığınız gibi biri değil. Ama bana yardım etmek için bir gösteri yaptı. Kız kardeşinin şehrin boktan bir bölgesinde bir adresi var. Onu bulacağınızı, sözde yaşadığı yoksulluğu göreceğinizi ve kolay bir av olduğu için onu sıkıştırmaya karar vereceğinizi bildiğim için kira kontratına onun adını ekledim," diye devam etti Gerald.

"Aisling, sana kendi başına bulacağın bilgilerle uyuşmayan bilgiler verirsem, bunun kırmızı bayrak çekeceğini ve yemi yutacağını söyledi. O da

haklıydı."

"Bütün bunları yapmaya sen mi karar verdin yoksa Ash mi?" Sofistike bir operasyon gibi görünüyordu ve Gerald sadece babası tarafından kendisine teslim edilen bir şirketi yönetmekte iyiydi. Onda bile yarım yamalaklı. Cillian Gerald'dan çok daha iyi bir CEO'ydu ve Gerald bunun için oğluna içten içe kızılıyordu.

"Aisling yaptı, Tanrı onu korusun. O baştan aşağı benim çocuğum. Çok kurnaz. Çok akıllı."

Çok sıcak.

Yine de bu özel girdiyi takdir edeceğinden şüpheliydim.

Gerald içkisinden bir yudum aldı, gözle görülür bir şekilde rahatlatırken omuzları çöktü.

"Aisling, Barbara'nın posta koduyla öne çıkacağını biliyordu. Ona yaklaşacağından emin olmak istedik, bu yüzden adresinin bir karavan parkına gittiğinden emin olduk. Sen de yemi yuttun. Barbara'yı aradığında, Aisling ve ben ona önceden talimat verdik. Ne söyleyeceğini. Nasıl davranacağını. Kimliğini açığa çıkarma riskini göze alamazdık. Olağanüstü bir iş çıkardı, değil mi? Ve günün sonunda, çoktan yayınevleri ve edebiyat ajanslarıyla telefonda görüşmeye başlamıştınız, iğrenç Gerald Fitzpatrick hakkındaki hikayesini dinlemek isteyen insanlarla onu buluşturuyordunuz. Yeni Jeffrey Epstein, değil mi? Çok kişiden çok şey isteyen bir iş adamının gözden düşüşü."

Bu oldukça doğrudu, bu yüzden itiraz edemezdik. Ash'in ekmeğine yağ sürmüştüm ve tanıştığımızda, taşaklarım onun içindeyken, adımı haykırdığında, beni sevdiğini söylediğinde, bana kendini gümüş tepside sunduğunda bile bana karşı komplo kurmuştu.

Gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştım.

Zihinsel satranç oyunumuzun aktif bir katılımcısıydı.

"Üç farklı yayınevinden üç teklif aldık" dedim, planlarının son kısmını nasıl karşıladıklarını anlamaya çalışarak.

Bu yüzden manşet anlamlıydı. Çünkü Barbara bana anlaşmalardan birini kabul ettiğini söylemişti. Her şeyi anlatacaktı. Plan, Gerald'ın devreye girmem için bana yalvarmasıydı. Ben de ondan bir itiraf alacak, ağırlığımı Barbara'nın üzerine biraz koyacak, ağzını kapalı tutması için ona para verecek ve her şey iptal edilecekti.

Sonra, Gerald'ın Cat'le arasında geçenleri anlatmasına bağlı olarak, biraz Fitzpatrick kanı dökmeyi planladım. Çok fazla değil. Sadece

Kana susamış doğamı tatmin etmek için.

"Kimseden bir teklif almadın." Gerald başını salladı. "Yayıncılara yaptığınız aramalar doğrudan Emmabelle Penrose'un telefonuna gitti."

Yüzümün öfkeden iğrenmeye dönüştüğünü hissedebiliyordum. Sadece Ash tarafından değil, o havai Barbie tarafından da oyuna getirilmiştim.

Gerald sanki içimden geçenleri duymuş gibi hızlıca başını salladı.

"Aisling onun sesini tanımanızı istemedi. Her soruşturma yaptığınızda aramalarınızı Emmabelle'in telefonuna yönlendirdi. Ve Barbara ile seçtiği yayınevi arasında sözde sözleşme imzalandıktan sonra, senin hiçbir şeyden haberin olmadı. Sadece sözleşmeyi gördünüz. Barbara'nın konuştuğu kişilerin hiçbirisiyle konuşmadınız."

Bu doğruydı. Barbara McAllister'a sözde bir edebiyat ajansı ayarladığım anda -ki muhtemelen o da Emmabelle'di- kenara çekildim ve her şeyin yolunda gideceği düşüncesiyle kendi işime baktım.

"Ash aramaları Belle'e nasıl yönlendirdi?" Gözlerimi Gerald'a diktim. Her şey yardım almadan yapılamayacak kadar kusursuz görünüyordu.

Gerald öyle bir gülümsedi ki lanet olası midemin çukuruna battı.

Hayır.

"Evet," diye yanıtladı Gerald ve kelimeyi yüksek sesle söylediğini fark ettim. "Sam Brennan olmayı Sam Brennan'dan daha iyi bilen adamı kullandı - Troy Brennan."

Uzun zamandır ilk defa söyleyecek bir şeyim yoktu. *Aisling hangi cehennemdeydi?* Neden benimle yüzleşen o değildi? Cevap çok açıktı. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ne zaman yalnız kalsak, onu itmeden önce bir şekilde pantolonuna girmenin bir yolunu buluyordum ve ikimize de bunun bir daha asla olmayacağını söylüyordum.

Çok acınası.

Ve bu sefer onu kastetmedim.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, üvey babanın bunun seninle bir ilgisi olduğundan haberi yoktu. Sana asla böyle ihanet etmezdi. Aisling ona bazı numaraların Belle'e yönlendirilmesi gerektiğini söyledi çünkü bildiğin gibi Belle yerel bir gece kulübü olan Madame Mayhem'in sahibi ve birisinin kulübü hedef alıp yöneticiler ve içeride olup bitenler hakkında lanetleyici bir yazı yazmaya çalıştığını söyledi." Gerald viskisinden bir yudum daha alarak devam etti.

Sigaramdan bir nefes çektim. İçkime dokunmadım.

Perdelerin arasından, bir kış gündeğumunun turuncu ve pembeleri gökyüzünü renklendiriyordu. Sigaramı dudağımın kenarına dayayıp düşündüm.

"Hava geçirmezdi," dedim sonunda.

"Evet," diye onayladı Gerald. "Bütün ayak işlerini Aisling yaptı. Troy yayıncı şirketlerle anlaşmak için neden doğrudan sana gelmediğini sorduğunda, sana sırlıklam aşık olduğun için iletişiminizi en aza indirmek istediğini söyledi."

Hatta zayıflıklarını kendi avantajı için kullandı.

"Sık sık iletişim kuruyoruz," dedim sertçe, çocukça, onu sikip atma ihtiyacı beni hemen bastırarak. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Peki bu Barbara denen kadın şimdi nerede?"

Yakında nerede olacağını biliyordum.

Altı ayak altında.

Aslında bu doğru değildi. Barbara'yı öldürmeyecektim ama bana ihanet ettiği için bunu hak etmediği için değil. Onu öldürmeyecektim çünkü lanet olası Aisling Fitzpatrick'in benim peşime düşeceği belliydi ve benim de iyi bir nedenim olduğunu biliyordu. Cehennemde soğuk bir gün değildi ama sonunda yaptıklarımın beni sorumlu tutan birini bulmuştum.

Polis, şerif, FBI ya da belediye başkanı değildi, gerçi hepsi de denemişti.

Akıllı bir ağzı ve çan çiçeği gibi gözleri olan minyon İrlandalı bir kızdı ve ben ona hiçbirine değmediğimi açıkça söyleyene kadar sahip olduğun her şeyi bana vermek istedi.

"Bu harika bir soru." Gerald kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı, yüzü o kadar yumruklanabilirdi ki ters dönmediğine şaşırdım.

Parmaklarını şıklattı ve bir anda Barbara koridorda belirdi, artık gündüz vardiyasında çalışan bir striptizci gibi görünmüyordu. Saçları geriye taranmış, siyah kadife Prada takım elbise giymiş ve Chanel çanta takmıştı.

Evet, kesinlikle yemek kuponlarına ya da yarım kalmış sigara paketlerine ihtiyacı yoktu.

Barbara özür dileyerek bana gülümsedi ve başıyla hızlıca selam verdi.

"Burada olup bizzat üzgün olduğunı söylemek istedim. Sizin için işleri zorlaştırmak istemezdim Bay Brennan ama Gerald eski bir dostum ve bana başının dertte olduğunu söylediğinde ona sırtımı dönemezdim. Eminim anlayabilirsiniz."

Ama ben yapamadım.

Çünkü hiç gerçek arkadaşım yoktu. Sadece iş yaptığım ve sosyal olarak görüştüğüm insanlar vardı - sadece ortak işlerimizi mahvetmediklerinden emin olmak için.

"İyi oynadınız, madam."

Gülümsedi ve vedalaştıktan sonra kapıdan çıktı, Gerald'la beni yüz yüze bıraktı. Bir sigara daha çıkardım, dilinin ucundaki soruyu bekliyordum.

"Şimdi söyleme sırası sende... neden?" diye sordu sessizce, dirseklerini dizlerine indirerek. Kırılmış görünüyordu. Solgun, zayıf ve bir şekilde hâlâ kızgındı.

"Neden bana bunu yaşattın? Neden değer verdiğim her şeyi aldın? Ben sana ne yaptım Brennan? İki ay öncesine kadar seni en yakın iş ortaklarımdan biri olarak görüyordum. *Açıkça.*"

Açıkça kıcıımı. Benimle olan işinde bu kadar açık olsaydı, kızını kahve içmeye götürmemi yasaklamazdı.

İstediğim bu değildi.

Ya da bu saçmalıkla bir ilgisi yoktu.

"Mektupları buldum," dedim masanın üzerindeki kül tablasına kül atarken. "Catalina'nın mektupları. Kasım ayında. Yaşlı yarasa sonunda bayıldı ve komşusu beni eşyalarını karıştırıp orada değerli bir şey olup olmadığına bakmam için davet etti. Spoiler uyarısı: yoktu. Ama sana yazdığı mektupları saklamış. Senin ona geri gönderdiklerini. Ve birlikte çektiğiniz fotoğrafları..." Derin bir nefes aldım "...ve hamilelik testi. Ona ve bana ne yaptığını biliyorum. Onu benden nasıl uzaklaştırdığını. Karnındaki çocuğu nasıl öldürdüğünü. Kardeşimi. Her şeyi biliyorum. *Her şeyi. Her şeyi.*"

Üç kez söyledim, böylece ciddi olduğumu anladı.

Gerald uzun bir süre bana baktı. Sonunda ağzını açtığında, hiçbir kelime çıkmadı.

Gülmeye başladı.

Daha çok kıkırdama gibiydi.

Nefesini düzene sokmaya çalışırken kalçasını tokatlıyor, gözünün kenarındaki bir damla yaş siliyor, başını sallıyordu.

"Bu saçmalığa inandın mı?" Soluğu kesildi. "Ciddi misin evlat?"

"Resimler vardı, Gerald. Bir sürü. Sen ve Cat'in birlikte fotoğrafları. Bu arada, karın olmayan kadınlarla yaptığın her sevişmeyi belgeleme alışkanlığını bırakmalısın."

Resimler gerçektir. Gerçektir. Ve lanetliydim. Bir fotoşop çalışmasını gördüğümde tanıdım ve bu o değildi.

Peki neden şu anda kendimi aptal gibi hissediyordum?

"Hayır, Cat ile bir ilişkim oldu, bu kısmı inkar etmeyeceğim. Sam, sen daha çocuktun, kendi kıcını silecek yaşta bile değildin. Seni tanıımıyordum. Ve Cat en güzel çağında muhteşem bir kadındı. Ayrıca paraya ihtiyacı vardı ve ben de ona... şey... şirketi için iyi para ödedim." Başının arkasını ovuşturarak başka tarafa baktı.

Birinin annesinin bir fahişe olduğunu söylemenin iyi huylu bir yolu yoktu, bu yüzden onu bunun için suçlamadım. Hızlıca nefes vererek devam etti.

"Onunla bir ilişkim oldu, evet, ama geri kalan her şey tamamen uydurmaydı. Catalina benim çocuğuma asla hamile kalmadı ve ben ona zarar vermek için parmağımı bile kıpırdatmadım. Düşük yapmasına ben sebep olmadım. Birbirimizi görmeye başladığımızda bana seni doğurduktan sonra tüplerini bağlattığını söyledi. Bana doktor raporunu göstermesini istedim - eğer metreslerimden birini hamile bırakırsam Jane'in kafamı koparacağını biliyordum - ve Cat gün içinde bana verdi. Sadece bu da değil, gidip kadın doğum uzmanına iki kez kontrol ettirdim."

"O zaman o hamilelik testi de neyin nesiydi?"

"Tahminimce arkadaşlarından birinden almış. Catalina'nın çalıştığı sektörde pek çok arkadaşı vardı. Zengin erkeklerle takılan kadınları tutardı. Onlara bakardık ama asıl teşvik tabii ki çocuklarımıza hamile kalmalarıydı. Bu bizi onlara ömür boyu bağlardı."

Bunu dikkate almadım.

"Yani senin çocuğuna hiç hamile kalmadığını mı söylüyorsun?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak konuştum.

Viskisini tek seferde bitirdi. "Doğru."

"Bunların hepsi iyi hoş da, Cat'in sözde düşük yaptığı saatlerde eve kafası karışmış ve morarmış bir halde döndüğünü çok net hatırlıyorum. Yatağına sürünerek girdiğini, top gibi kıvrıldığını ve ağladığını hatırlıyorum. Ambulansla hastaneye götürüldüğünü hatırlıyorum. Bunu nasıl açıklarsınız?"

Gerald boncuk gibi, sıvı siyah gözlerini bana dikmiş, dudakları tiksintiyle kıpırdıyordu. "Donnie ismi bir şey çağırıştırıyor mu?"

Başımı yavaşça salladım.

"Uzun boylu, kaslı, iç çamaşırı mankeni gibi bir tip. O zamanlar Cat'in gerçek erkek arkadaşıydı. Sonrasında komodinin üzerine fatura bırakmadan seviştiği adam. Gerçekten yakışıklı bir adamdı, hakkını vermeliyim ama Cat'in ne iş yaptığını hiçbir zaman kabullenemedi. Arada sırada, eğer kadın kendisinden önceki adam gibi kokarak onunla buluşmaya gelirse onu tartaklıyordu. Ne olduysa oldu, o gece karşısındaki adam bendim. Biliyorum, çünkü annenle hastanede tanıştım ve hastanede kalış parasını bile ödedim. Ona suç duyurusunda bulunmasını söyledim. Ama istemedi. Hastane faturası hala elimde ve size orada listelenen şeylerin hiçbirinin Cat'in rahmiyle ya da üreme organlarıyla ilgisi olmadığını gösterebilirim."

Birdenbire çok kötü bir baş ağrısı hissettim. Çünkü sisli hafızamla Donnie'yi hatırlıyordum. Uzun boylu, sarışın bir sikik oğlan. Kullanılmış bir prezervatifin zekâsı ve zekâsına sahip olduğu için ona içimden Kaptan Patates Kafa dediğimi hatırlıyordum. Bana sigara veren ilk kişiydi.

"Hey, Cat'in çocuğu, şuradaki Marlboro paketini bana getirir misin?"

Bana söyleneni yaptım, çünkü çoğunlukla ona siktirip gitmesini söyleyemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Adam çantayı açık bırakıp bana doğru salladı.

"İşte, evlat, bir tane al. Sana nasıl yapıldığını göstereyim." "Ben sigara içmem."

"Oh, içeceksin, dostum. Senin boktan hayatında sigaranın ne zaman olacağı önemli, olup olmayacağı değil."

"Mektupları açıkla." Gerald'a döndüm, oyuna getirilmenin ısıracı acısı yine boğazıma yapışmıştı. Bu kez en azından zeki ve akıllı olan Aisling tarafından değil, lanet olası bir Snickers çikolatasıyla bile güvenemeyeceğim Cat tarafından.

Bulmacanın tüm parçaları bir araya geliyordu.

"Kolayca, Sam." Gerald kendine biraz daha viski doldurdu, haftalardır olmadığı kadar rahatlamış görünüyordu. Doğruyu söylediğini biliyordum ve bu beni öldürüyordu. "Donnie onu hırpaladıktan bir süre sonra Cat yaptığı işin çok tehlikeli olduğunu fark etti. Benden para istedi. Hem de çok para. Sessiz kalmak için. Hayır dedim ve işte o zaman şantaj başladı. Mektuplarının her biri şantaj planının bir parçasıydı. Bizi ifşa etmekle, korkunç yalanlar yaymakla, Jane'in ne olduğumuzu bilmesini sağlamakla tehdit etti. Yaptığımız şeyi. Şehri terk etmek istedi ama seni asla götürmek istemedi Sam. Onun planlarında sen yoktun. Bir saniyeliğine bile. Bir noktada, onun Jane'den göreceğim tepkiye değmeyeceğini anladım. Ona para vermeye açık hale geldim. Ona seni nasıl geride bırakabileceğini sorup durdum. Denedim.

Seni yanına alması için onu ikna et. Çocukların annelerine ihtiyacı var. Tanrım, Sam, ikna edemedi. Sonunda, sırf çenesini kapatıp beni rahat bıraksın diye ona 150 bin dolar verdim. Gittiği günü hatırlıyorum. Çok mutluydu ve biliyor musun evlat? Ben de. Neredeyse her şeye mal oluyordu. Yalan söylemeyeceğim Sam, annenin şehirden kaçarken arkasını görmek en sevdiğim manzaralardan biriydi. Senin için de mutlu bir gün olmalıydı."

Kendimi yeniden on üç yaşında gibi hissederek sigara paketinin etrafındaki yumuşak kâğıdı soymaya başladım.

"Bana annemle olan geçmişinden hiç bahsetmedin," dedim soğuk bir şekilde. "Hayır. Ona korkunç bir şey yaptığım için değil, annemle olan

seni para hırslısı bir salağın çocuğu olarak gördüğümü düşünmeni istemedim. Profesyonel ilişkimizin bu yüzden lekelenmesini istemedim. Ayrıca, seni gerçekten Cat'in olarak görmedim ve görmüyorum. Sen baştan aşağı bir Brennan'sın. Bir Brennan, Fitzpatrick dışında Boston'da bir insanın olabileceği en iyi şeydir. Seni bıraktıktan sonra iyi bir çocukluk geçirdin. Onu düşünmemelisin. Bir saniye bile."

"Düşünmüyorum," diye tısladım. "Bana nasıl haksızlık ettiğini düşünüyorum."

"Seni *tanımıyordum*," diye vurguladı Gerald. "Sen bir çocuktun. Yine de sana karşı bir tür sorumluluk hissettim. Cat'in gittiğini duyduktan sonra seni araştırdım. Sparrow'un seni süslü bir Montessori okuluna gönderdiğini öğrendim. Teneffüslerde seni görebilmek için bazen şoförüne okulun etrafında tur attırıyordum. Bazen gördüm. Bir dairenin ortasında oturuyordun ve tüm çocuklar sana bakıyor, senden büyüleniyorlardı. Güçlü, göze çarpan ve yenilmez biri olmuştun. Bir süre sonra, her şeyin nasıl sonuçlandığından memnun kaldım. O sefil kadına istediğini verip seni geride bırakma kararımdan memnunum. Senin için iyi oldu."

"Demek daha sonra beni yardımcı olarak işe aldınız."

"Hayır, iş bitiricim olarak," diye düzeltti Gerald. "Uzmanlığına ihtiyaç duyduğum ve cömertçe ödemeye hazır olduğum bilgili bir işadamı. Kuşkusuz, seni kapımda gördüğüme şaşırmadım. Sailor ve Hunter planını Troy'la birlikte hazırladık, Brennan'larla bağlarımızı sıkılaştırmak benim için her zaman bir plandı. Boston'da sizi bir şekilde tanımamamı gerektirmeyecek kadar önemli bir aileydiniz. Ama sizi bu işte en iyisi olduğunuz için işe aldım, başka bir nedenle değil."

Sessizlik vardı. Daha fazla şey söylenmesi gerektiğini biliyordum ama ne söyleyeceğimden emin değildim. Gerald'a inanmıştım ve bu yeterli olmalıydı. Bu bilgiyle bir tür rahatlama ya da memnuniyet hissetmeliydim.

Gerald temkinli bir şekilde devam etti ve işaret parmağıyla viski bardağının etrafında bir daire çizdi.

"Ama içimden bir ses bunun Catalina ve benimle pek bir ilgisi olmadığını söylüyor. Düşmanınız olmam için bir sebep istediniz. Aksi takdirde o mektuplarla doğrudan bana gelirdin. Neler oluyor Sam?"

Ve işte böyle, tam on ikiden vurdu. Bu karmaşayı ben yarattım.

Troy haklıydı. Gerald da haklıydı.

Bunu istedim, buna ihtiyacım vardı, Aisling ile yattığımın ertesi günü kendimi acı gerçeklerden uzaklaştırmak için bunu ürettim.

Aisling Fitzpatrick asla benim olamaz.

Benim gibi bir adam için fazla masum, fazla değerli, fazla mavi kanlıydı. Onu elde edemezdim ve sadece ailesi elde etmemem için bana para verdiği için değil.

Fazladan para benim için çok önemli değildi. Ama aynı zamanda ona ihtiyacı olan her şeyi veremediğim için - tek eşlilik, bir düğün, bir aile, çocuklar. Ve en önemlisi, onunla birlikte olmanın hayatını riske atacağını biliyordum.

Yaptığı şeyle zaten hayatını riske atıyor. Yarın hapse girebilir, bu da boşuna kurtarıcı İsa'yı oynadığınız anlamına gelir.

Gerçek beni çok etkiledi.

Aisling Fitzpatrick'i istemiştim.

Artık dikkat dağıtacak bir şey yoktu. Artık bahane yok.

Uzak durmak için daha fazla sebep yok.

Özellikle de şimdi, Gerald ve ben birbirimizin boğazına sarılmışken.

Bir pazarlık yapmanın zamanı gelmişti.

"Sen beni annemden mahrum bıraktın Gerald, ben de seni haftalarca akıl sağlığından mahrum bıraktım. Sanırım artık bir anlaşma yapmamızın zamanı geldi." Arkama yaslandım ve bakışlarımla onu koltuğuna çiviledim.

"Bunu bana çevirme, Brennan. Suçüstü yakalandın, işime karıştın ve sevdiklerimle olan ilişkilerimi mahvettin. Jane ve benim çözmemiz gereken pek çok sorun varmış gibi görüldüğünü biliyorum ve doğruyu söylemek gerekirse, bizim evliliğimiz mükemmel bir evlilik değil, ama ben hala karımı önemsiyorum. Onu kendi tarzımda seviyorum ve evliliğimize müdahale etme şeklinizden kesinlikle etkilenmedim."

"Bu konuşma ne olursa olsun, işin aslı şu ki, seninle ilgili bir sürü pisliğim var Gerry oğlum ve istediğimi alamazsam bunları açığa çıkarmayı planlıyorum. Mektuplar hâlâ gerçek. Hamilelik testi hala var. Cat'le birlikte kaçtığın tüm o şeyler artık benim elimde ve inan bana, öz annemle kıyaslandığında bir kedi yavrusu gibi görünüyorum."

Yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturarak inledi. "Ne istiyorsun?"

"Kızınız," diye cevap verdim basitçe.

Güldü. Bu kez sesi metalik ve cızırtılı çıktı. Tüm vücudu bu fikri reddetti. Başarısız bir organ nakli gibi.

"Bize yaptıklarından sonra kızımın asla bir şansın olmayacak. Bu en büyük ihanet. Annesine çok değer veriyor ve onun gözünde ailesinin yok olmasından sen sorumlusun. Aslında, onunla kahvaltıda buluşacağım..." bileğini oynatarak Rolex'ini kontrol etti "... bu küçük konuşmayı ona anlatmak için yaklaşık iki saat. Teklife açık olmayan bir şeyi size veremem."

"İkna işini bana bırak," diye kestirip attım. "Benimle birlikte olması için ona onay ver."

"Benim *kutsamam* mı?" diye tükürdü, gözleri büyümüştü. "Hayatımı mahvetmeye çalıştın!"

"Önce sen benimkini mahvettin." Ona sabırsız bir el salladım, ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım.

"Aisling'den uzak durman için sana fazladan ödeme yapıyorum!" Ayağa fırladı ve bana doğru bir parmağını havaya kaldırdı.

Omuz silktim. "Banka hesabım için endişelenme. Onsuz da hayatta kalırım.

o."

"Endişelendiğim senin banka hesabın değil. Benim kızım." O durakladı, yüzünde bir ilgi titreşimi belirdi. "Durumunuz ne kadar iyi?"

"Üç haneli milyonların durumu iyi. Kızınızın geçimi sağlanacak."

"Onu alamayacaksın!" diye umutsuzca bağırdı. "Aisling güzel, akıllı, narin ve iyi yetiştirilmiş biri. O-"

"Ayrıca bekâr çünkü istediği tek erkek yasak." Sözünü kesip yanından geçerek banyoya doğru ilerledim ve cebimden silahını çıkarıp havluyla parmak izlerimi sildim. "Aşk hayatına müdahale ederek ona kötülük ediyorsun. O ne istediğini biliyor."

"Ya sen?" Banyo aynasından bana şüpheyle baktı. "Ne istediğini biliyor musun?"

Evet.

Aisling'i istedim.

Aynada onun bakışlarıyla yüz yüze geldim.

"Ona benimle çıkmasına izin verdiğini söyleyeceksin. Benimle birlikte olması için. Ona

"Benimle *evlen*." dedim. "Anlaşıldı mı?"

Bana vurmaya çok yakın görünüyordu. Gerald'ın kızını bu kadar önemseydiğini bilmek beni hem şaşırttı hem de sevindirdi.

"O benim etim ve kanım," diye tısladı.

"Hatırlatma bana." Öğürüyormuş gibi yaptım. "Bak, senin kirli parana ihtiyacım yok. Ona kur yapmayı ve ona dokunmayı planlıyorum - çok fazla, düşünmek istemeyeceğin şekillerde - ve bunu çok açık bir şekilde yapmak istiyorum. Akşam yemeklerini, restoranları ve tatilleri hak ediyor. Ona gizlice veremeyeceğim şeyler. Ya plana uyarsın ya da ben seni ezerim. Seçim senin."

"Benim de şartlarım var."

Silahını lavabonun kenarına bıraktım, arkamı döndüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Duyalım bakalım."

"Jane ve Aisling'e konuştuğumuz her şeyin özetini vermek için birazdan Avebury Court Malikanesi'ne geri döneceğim. Tüm gerçekleri. Olanları inkar etmeyeceksin. Hayatlarımızı kurcaladığını kabul edeceksin. Beni zehirlediğini. O korkunç resimleri ortaya çıkarmayı."

Yeterince basit görünüyordu.

"Ayrıca kol düğmelerimi de bana geri vereceksin. Aile yadigârım." Başımı salladım. "Bu kadar mı?"

"Hayır. Bir şey daha var. Eğer ona zarar verirsen ..." Cümlesini bitirmedi, zihninde canlanan korkunç görüntüden kurtulmak için başını salladı.

"Kızınıza zarar vermeyeceğim."

"Şimdiden bu pazarlıktan pişmanlık duyuyorum." Arkamı döndüm ve onu orada bıraktım.

Şimdi sadece küçük bir sorun vardı.

Aisling'in benden milyonlarca güneş kadar yakıcı bir tutkuyla nefret etmemesini sağlama meselesi.

Thirteen

"Sence o iyi mi? Polisi arayalım mı?" Annem çiçekli tabağındaki kruvasanı minik parçalara ayırarak zavallı pastayı parçaladı. "Saçım iyi görünüyor mu?"

Masada onun karşısında oturmuş, sanki bana büyük bir haksızlık yapmış gibi yulaf ezme bakıyordum. *Athair*'in Sam'le tek başına uğraşmasını istemiyordum ama ısrar etmişti ve Sam'in hain planının - ailemden kimseye söylemeden yakından takip ettiğim bir plan- asıl kurbanının kendisi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak ona hak verme eğilimindeydim.

Ayrıca, Sam'e daha önce söylemediğim hiçbir şeyi söylemem mümkün değildi.

Ona aşkımı itiraf ettim, ona bedenimi verdim, ona ruhumu sundum, onu tekrar tekrar aradım.

Gururumdan geriye ne kaldıysa toplamalı ve hayatıma devam etmeliydim.

"Babam iyi olacak," dedim inandırıcı olmayan bir şekilde, taze sıkılmış portakal suyundan bir yudum alarak. "Ve saçların harika görünüyor."

"Ya onu öldürürse?" Annem elini göğsüne götürdü. "Beni yanlış anlama, tüm bunları ortaya çıkararak bizim için yaptıklarını takdir ediyorum Aisling, ama belki de bu iş polis tarafından halledilmeliydi."

"Samuel Brennan kulübüne polis memurlarını getirseydi Da'yı katlederdi, bunu ikimiz de biliyoruz."

Annemin parmakları Swarovski kolyesinin üzerinde geziniyor, feryatla inleme arası bir ses çıkarıyordu. Arkamdaki kapı açıldı. Kim olduğunu görmek için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Babam ağır ve titrek adımlarla içeri girdi. Haftalardır annemi ilk kez görüyordu.

Barbara'yı Sam'e tuzak olarak kurma ve planımızı harekete geçirme fikrimden sonra, annemle babamı telefonda biraz konuşturmuştum ama onları yüz yüze görüşmeye ikna edememiştim. Bu durumdaki tek kirli oyuncunun Sam olduğunu açıkça ortaya koymama rağmen ikisi de birbirlerine karşı hâlâ temkinliydi.

"Merhaba Jane." Babam durup anneme baktı.

İkisi de son haftalarda o kadar kilo ve canlılık kaybetmişlerdi ki, neredeyse hayaletlerine bakıyor gibiydiler.

Tam o anda bir tuğla gibi çarptı yüzüme. Aşk nasıl da Lady Masquerade gibiydi. Birçok yüze bürünebilirdi. Annemle babam birbirlerini aldattılar. Yalan söylediler, birbirlerini arkadan bıçakladılar ve birbirleriyle iletişim kuramadılar. Yine de ayrı kalmaya dayanamıyorlardı.

Birbirlerini kendilerince seviyorlardı ve belki de aşk o kadar da güzel bir şey değildi. Hayattaki çoğu şey öyle değildi.

Annem ayağa kalktı. İkisi de birbirlerine baktı, ikisi de bu değerli, kırılgan anı mahvedecek bir şey söylemek istemiyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi Da sonunda.

Annem avucunu yanağına bastırdı, gerçekten de kızarmıştı.

"Yalancı. Berbat görünüyorum. Sen de öyle."

"Ben de kendimi çok kötü hissediyorum.

Sen hastanedeydin." "Öyleydin."

"Seni özledim," dedi.

Hamur işleri, yulaf ezmesi ve taze meyvelerle dolu yemek masasını işaret etti.

"Kahvaltıda bize katılır mısın?"

"Sakıncası yoksa." Her zamanki koltuğuna kaykıldı, hamur işlerini bir tabağa yığdı.

Sam'le nasıl gittiğini sormadım. Sadece iştahı bile bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kişisel canavarım hakkındaki en kötü korkularım ve şüphelerim doğru çıkmıştı.

Neredeyse ailemi mahvediyordu. *Neredeyse*, çünkü ona izin vermedim. Ama yine de bunu yapmaya niyetliydi.

Portakal suyundan bir yudum daha aldım, Da'yı inceliyordum. Sonunda başını çevirip bana baktı.

"Haklıydın, Aisling." Üzerinde marmelat izleri olan tereyağı bıçağını tabağının kenarına koydu. "O yaptı. Kol düğmeleri. Zehirlenme. Resimler. Barbara, *tabii ki*."

Kalbim o kadar çok acıdı ki sanki göğsümden söküp çıkarmış ve bu sırada birkaç kaburgamı kırmış gibi hissettim.

Neden, Sam, neden?

"Neden?" Annem düşüncelerimi yankılayarak kararsızca sordu. Babam dönüp ona baktı.

"Birazdan söyleyeceğim tatlım, Aisling işe gittiğinde. Sana gerçeği söyleyeceğim. Sadece gerçeği. Yemin ederim. Ama önce sana bir şey söylemek istiyorum." Babam bana döndü.

Gülümseyerek ve sakın görünmek için elimden geleni yaparak daha fazlasını bekledim.

"Seni ve Samuel'i ayırmakla hata ettim. Sana iyilik yaptığımı sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, hala öyle düşünüyorum. Kardeşlerin ve ben onu gördüğün andan itibaren ondan hoşlandığını biliyorduk ve senin için daha iyi birini istiyorduk. Sen en iyisinden başka bir şeyi hak etmiyordun. Ama eğer istediğin en iyisinden daha azıysa, eğer kalbin Sam'i arzuluyorsa..." derin bir nefes aldı, sanki bir yara bandını yırtmak üzereymiş gibi "...onunla birlikte olmak için iznim var tatlım. Yoluna çıkmayacağım ve Sam'e sana dokunmaması için ekstra bir ücret ödemeyeceğim. İsteddiğini yapmakta özgürsün. Açıkçası, ailedeki en zeki kişi olduğuna dair işaretler gösterdiğin düşünülürse, bu uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Bu konuşmayla ilişkilendirebileceğimi düşündüğüm tüm duyguları hissetmek için bekledim. Rahatlama, mutluluk ve sevinç.

Ama tek hissedebildiğim ağzımda patlayan ironinin acı tadıydı.

Çünkü babamın Sam'le olan ilişkimi kabul etmesi çok az ve çok geç oldu.

Sam asla benim olmayacaktı. Bunu açıkça belirtmişti. Bir tür ilişkiye açık olsa bile, bana aşk teklif etmeyecekti ve ben de talebimden geri adım atmıyacaktım - ya hep ya hiç.

Ayrıca, nasıl bir kadın ailesinin yandığını görmek isteyen bir adamla birlikte olacak kadar aptal olabilirdi ki?

Ayağa kalkarak, Bayan B'nin bana öğrettiği gibi reverans yaptım ve onlara ihtiyaçları olan bire bir zamanı verdim.

"Çok naziksin *Athair* ve sonunda yaptığın hatayı görmeni takdir ediyorum ama korkarım artık bunun bir önemi yok. Ölü ya da diri Sam'e dokunmayacağım. İyi sabahlar." Paltomu kaptdığım gibi kışın dondurucu soğuşuna doğru fırladım.

Kalp kırıklığının yalnız kollarına.

O akşam eve döndüğümde, Sailor, Belle ve Persy odamda beni bekliyorlardı. Noel temalı pijamalar giymişlerdi. Yatağımın üzerine korkunç miktarda paket yemek ve şarap yayılmıştı ve ortalığı kokutuyordu.

Merde. Noel'e sadece birkaç gün kalmıştı. Nasıl oldu da aklımdan çıktı?

Birlikte herhangi bir plan yapmamıştık, bu yüzden spontane buluşmaya hazırlıksız yakalandım, ancak işte geçen uzun bir günün ardından, çok ihtiyaç duyduğum dikkat dağınıklığını sağladıkları için onlara tam olarak kızamazdım.

"Merhaba?" Sırt çantamı bıraktım ve yatağımda toplanmış, akçaağaç kaplı patlamış mısırla karınlarını doyurarak *Şahane Hayat*'ı izleyen çocuklar gibi üçünü taradım.

"Hey, kızım! Vietnam yemeğı getirdik." Persy yemek çubuklarını paket servis kutularının üzerine vurarak kaşlarını oynattı.

"Ve iyi içkiler," diye ekledi Sailor, bir şişe cin sallayarak bana tam olarak ne demek istediğini gösterdi. Güldüm.

"Ve cinsel imalar," diye mırıldandı Belle bir ağız dolusu patlamış mısırın etrafında. "Ama önce bir duş al ve Noel öncesi kutlamamızda bize katıl. Bu sürtükler kocalarını bebeklerinin beşiklerine boşuna zincirlememişler." Eşleşen bir pijama takımını bana doğru fırlattı ve yeşil pijamaların üzerinde kırmızı bir yazı olduğunu fark ettim: %69 *Güzel*.

Koşarak banyoya gittim ve hızlı ama dumanı tüten sıcak bir duşun keyfini çıkardım. Dışarı çıktığımda, yerdeki tüm yiyecekleri yerleştirmeye başlamışlardı bile,

Tabaklar ve mutfak eşyaları da dahil. Belle bir şişe şampanya açtı, cin şişesini arkasından açmadan bıraktı. Kaşlarını çattı.

"Bir şeyi mi kutluyoruz? Sonunda Madam Mayhem'i sattınız mı?"

Belle, Sam'in işlettiğinden çok daha farklı bir gece kulübünün sahibiydi. Ancak son zamanlarda burayı satmak ve dünyanın dört bir yanında ruhunu aramak istiyordu. Seyahat etmek. Bir şeyler görmek. Bir şeyler tatmak. Her zaman kurallara karşı gelmiş, her şeyi kendi bildiği gibi, bağımsızca yapmıştı. Belle başını salladı.

"Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Neler oluyor?" Aralarına baktım. Pusuya düşürüldüğümü hissediyordum ve bugün yaşadığım sabahdan sonra -Sam'le birlikte olma hayalimden sonsuza dek vazgeçtikten sonra- ders alacak durumda değildim.

Belle sarı saçlarını bir omzunun üzerinden atarak iç çekti.

"Daha dikkatli olmalıydım, olan bu. Çok özür dilerim. Bu hafta, sonunda jeton düştü. Cadılar Bayramı gecesini Badlands'de seni orada yalnız bıraktım. Sonra Sam'in Sailor'dan numaranı istemesi. İkinizin Şükran Günü'nde aynı saatlerde ortadan kaybolmanız..." diye devam etti.

Sailor ciddiyetle, "Bak Aisling, biliyoruz," dedi.

Tam olarak aynı anda ortadan kaybolmamıştık. Sam benim haberim olmadan beni takip etmişti. Gözlerimi kırıştırdım, diğer ayakkabının düşmesini bekledim. Gerçekten ne kadarını biliyorlardı? Sam'le yaşadıklarım hakkında arkadaşlarıma bir şey söylememeye her zaman dikkat ederdim. Bundan gerçek bir şey çıkma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu biliyordum ve yargılanmak istemiyordum. Zaten yargılandığımdan daha fazla.

"Onunla bir ilişki yaşıyorsun," dedi Sailor kesin bir ifadeyle. "Kardeşimle. Sam Brennan. Olağanüstü patron. Boston'daki en acımasız adam. Bunu bilmem gerekirdi. Senin hakkında konuşmayı hep reddederdi ama son zamanlarda adın her geçtiğinde neredeyse alınganlaşıyor."

Dokunaklı mı? Gülmek istedim. Kesinlikle gülmedim. Umurunda değildi. Bunu açıkça belirtmişti.

Daha fazlasını bilmedikleri için rahatlamış bir şekilde, "Hayır," dedim. "Sam Brennan ile bir ilişkim yok."

Persy yanındaki halıda bir yeri okşayarak, "Otur," diye rica etti. "Ve bize yalan söylemene gerek yok. Sorun değil. Tanrı biliyor ya, ilk başladığımızda Cillian'ın peşinden koşarken ben de payıma düşeni yaptım." Hüzünlü bir şekilde iç çekti.

"Aynı şey değil. Cillian peşinden koştu ve seni evliliğe zorladı. Arzu tohumları hep oradaydı. Sen onun muhteşem bir bahçeye dönüşmesine yardım ettin ama o başından beri gönüllü bir katılımcıydı," diye belirtti Belle, bir yığın erişte, biftek ve sebzeyi bir tabağa boşalttıktan sonra bana uzatırken. "Lafı dolandırmayacağız Ash. Senin için endişeleniyoruz. Sam Brennan çiğneyebileceğinden fazlasını çiğneyen bir adam."

"Bizim de size söyleyeceklerimiz var." Denizci alt dudağını ısırdı ve yemeğine doğru baktı. Persy'nin yanındaki halıya çöktüm, midemdeki çukur derinleşip koyulaşırken gözlerim hepsinin arasında geziniyordu, sanki birazdan gelecek acı için kendimi hazırlıyordum.

Persy pembe Cupid dudaklarının arasında bir erişte höpürdeterek, "Muhtemelen sana uzun zaman önce söylememiz gereken bir şey," diye ekledi.

Oh, *merde*. Bugün daha fazla kötü haber ya da sansasyonel ifşaatla başa çıkmam mümkün değil. Şimdiden kalbim boğazıma kaçmış ve her an kusmaya hazırmış gibi hissettim.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Sizinle tanıştığımız akşam..." Sailor boğazını temizledi, brokolisini çiğnerken düzeltti "...hepimizin sadece aşk için evleneceğimize dair bir anlaşma yaptığımız zamanı hatırlıyor musunuz? Para için değil, güç için değil, şöhret için değil ve yapılacak en güvenli şey gibi görüldüğü için değil. Bu gezegende sadece seksen küsur yılımız var ve bu süreyi olağanüstü olmayan biriyle geçirmek aptallık olurdu. Bu sizin fikrinizdi, bu yüzden Sam'in peşinden koşmaktan vazgeçmeniz için sizi ikna etmeye çalışmanın haksızlık olacağını düşündük. Ne de olsa kendi kalbinin peşinden gidiyordun. Vaaz verdiği gibi yapıyordun. Ama... konuştuk Ash. Ve hepimiz o bahsin iyi düşünülmediğini düşünüyoruz. Bazen ... şey, bazen bırakıp gitmek o kadar da kötü değildir." Denizci brokoliyi sinirli bir şekilde kemirdi.

Buna gülmemek için elimden geleni yaptım. Sam'e olan takıntım hakkında uzun uzun konuştular. Arkamdan. Sailor, Emmabelle ve Persephone'nin tek bir birim olduğunu ve benim de bir eklenti olduğumu hep biliyordum. Zaten mükemmel bir şekilde bitmiş bir kitabın bonus sonsözü. Hepsi ilkokulda tanışmıştı, ben ise on yedi yaşındayken onların kız grubuna eklenmişim. O zamana kadar, çok uzun zamandır en iyi arkadaşlardı ve tüm kilometre taşlarını birlikte işaretlediler: ilk adet, ilk öpücük, ilk erkek, ilk aşk, ilk kalp kırıklığı. Emmabelle ve Persephone kardeştiler, Belle en büyükleriydi. Peki ya Sailor? Sailor, Persy'nin ikizi gibiydi.

Bana anlařmadan bahsetmediler çünkü beni de dahil etmeyi dűřünmediler.

"Ve Sam'i tűm kalbimle seviyorum," diye devam etti Sailor, "Yani, nasıl sevmem? O benim ağabeyim, ben çocukken canavarları kovalayan, sonra kendisi de canavar olan ocuk. Ama bunu içimden atmazsam kendimle asla yaşayamam. Sam sevgiden aciz, Ash. Ve bence hayatına devam etmenin zamanı geldi. Eęer onunla evlenirsen aşk için evlenemezsin çünkü o sevgi dolu biri değil."

"Sam'in evlenmek istemediğinden bahsetmiyorum bile. Bunu her zaman söylüyor. Bununla da övünüyor," dedi Persy hararetle ve kalplerinin doğru yerde olduğunu biliyordum ama şu anda bunu duymaya hiç ihtiyacım yoktu.

"Bir ilişkim yok," diye tekrarladım, vűcut sıcaklığım giderek yükselse de donuk bir şekilde. Bana patronluk taslıyorlardı. Bir kez daha.

"Tatlım, onu birkaç kez daha sisteminden atamayacağını söylemiyorum." Belle kollarını omuzlarıma doladı ve beni sıkıca kucakladı. Tabağım neredeyse devriliyordu, içindekilerin bir kısmı halıya dökűldű. "Sadece onun sonsuza dek senin olmayacağını bildiğinden emin ol. Sen de Persy gibi romantik birisin."

"Evet. Sadece kalbini koru." Denizci garip bir řekilde gülűmsedi.

"Biliyor musun?"

Çünkü aşk-"

"Evet, biliyorum," diye ısırdım, Belle'den uzaklaşarak. "Ařk kardeşinin sunabileceği bir řey değil. Sen de bahsetmiştin. Onunla yatmayacağımı üçüncű kez tekrarlamamın bir önemi yok sanırım?"

Teknik olarak konuşursak, değildim. Geçmişte vardı, ama ben de onların vardığı sonuca vararak ilişkimi bitirdim; ona kalbimi bir canavarın üzerinde verdikten on yıl sonra.

Belle bana acıyan bir bakış attı. "Ah, tatlım." İşte bu kadar.

Tersledim.

Ayağa fırladım ve tabağımı havaya kaldırdım.

"Bakalım doęru anlamıř mıyım, Sam'le bir iliřkim olduęunu ve onunla bařa çıkamayacağımı dűřündüğű için mi bűtűn bu műdahaleyi düzenledin?" İnanılmaz bir řekilde güldűm, diřlerim öfkeyle sıkılmıřtı.

Denizci yüzünü buruşturdu. "Başa çıkamaz demezdim..."

Burnumun köprüsűnű sıktım ve kendimi büyük, temizleyici bir nefes almaya zorladım.

İçeri. Dışarı. Bu kadar.

Olmadı. İşe yaramadı.

"Pekâlâ, yeşil, yeşil çimenlerinizi görelim, olur mu?" Kollarımı gösterişli bir şekilde açtım. "Seninle başlayalım, yüce Denizci, aramızda evlenen ilk kişi. İlişkinizin Hunter'ın *bakıcısıyken* başladığını hatırlatabilir miyim? Çünkü bu kesinlikle oldu. Onu hizada tutmaktan sen sorumluydun çünkü aleti beş dakikadan fazla gözetimsiz bırakılamazdı. Seninle tanışmadan önce Hunter'ın aletinden daha fazla kendini kontrol edebilen *çocuklarla* tanışmıştım; evlilik için pek uygun değildi. Bu seni onunla bağlanmaktan alıkoymadı. Ve sen ..." Gözle görülür bir şekilde içine kapanan Persy'ye döndüm.

Arkadaşlarım arasında en az yargılayıcı olan oydu ama bembeyaz ya da suçsuz da değildi. "Seni kardeşim *satın aldı*, tıpkı bir sığır gibi. Aslında bir sığır satın almadan önce daha çok araştırma yapar. Sana aylarca korkunç davrandı. Asi bir atı nasıl terbiye edersen onu da öyle terbiye ettin. Denemeler ve sıkıntılarla. En inatçı kısrakların, onları evcilleştirdiğinizde en iyi binicilik arkadaşları olduğunu herkesten daha iyi biliyor olmalısınız. Ve tabii bir de sen varsın Belle..." Belle'e döndüm ve ona tatlı tatlı gülümsedim.

Tüm arkadaşlarımız arasında Belle ve ben en beklenmedik çift ve aynı zamanda en yakın olanıydık. Muhtemelen hala bekar olan sadece ikimiz olduğumuz için.

"Bir ilişkiyi yürütmek şöyle dursun, 'ilişki' kelimesini bile heceleyemiyorsun. Her ne sebeple olursa olsun aşktan ölesiye korkuyorsunuz ve sizi tanıdığımdan beri kimsenin kalbinize girmesine izin vermediniz. Siz kim oluyorsunuz da bana ilişkimin -ya da ilişkisizliğimin- nereye gittiğini söylüyorsunuz? İnişli çıkışlı başlangıçların kötü bir yolculuğu garanti etmediğini herkesten iyi biliyorsunuz. Aslında, en iyi manzaraya sahip yollar çamurdan geçmek zorunda olduğunuz yollardır."

İşim bittiğinde, pazen pijamalarımın altında nefes nefese kalmış ve terlemiştim.

Paket servis için tüm iştahımı kaybettim ve Noel filmi seansı bile cazip görünmüyordu. "Artık gitmenizi istiyorum..." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım "...lütfen."

Persy buna mecbur kalan ilk kişi oldu. Pijamalarını düzeltti, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Haklısın," diye fısıldadı. "Sam'le aranızda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Seni korumaya çalışırken, s e n i i t i p k a k ı y o r , küçümsüyorduk." Etrafına bakındı

destek buldu ve bu desteği başlarını sallayarak ayaklarını sürüyen Sailor ve Belle'den aldı.

"Kötü adamları ıslah etmek bizim kız çetesinin teması gibi görünüyor." Sailor çarpık bir şekilde gülümsedi ve o anda, DNA'ları aynı olmasa da Sam'e benzediğine yemin edebilirdim. Aynı tavırlar ve orantısız gülümseme. "Yani senin için neden endişelendiğimizden bile emin değilim."

"Ayrıca sinir bozucu derecede haklısın." Belle oflayarak gözlerini devirdi. "Hepimizin on tonluk bagajı var. Karanlık korkularımız. Bizi bugün olduğumuz kişi yapan şeyler. Tek kişilik bir kadınsan ne olmuş yani? En azından o adam bezelye ceketini giyebilir, çok uzun boyludur ve gınahtan daha zengindir."

"Hadi yeniden başlayalım," dedi Sailor kararsızca. "Bu sefer yargılama festivali olmadan. Ash, birlikte bir akşam geçirmek ister misin? Abur cubur yemek, sarhoş olmak, televizyon izlemek ve sıcak sıvıyla hiçbir ilgisi olmayan bir çayı paylaşmak?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedim, sanki kalbimden bir taş kalkmış gibi hissediyordum ve onu ekip çalışmasıyla iten arkadaşlarımdı.

"Çok isterim, teşekkür ederim."

Ve böylece, Sam'le olan ya da olmayan şeyler yüzünden artık başıma bir şey gelmeyeceğini biliyordum.

Fourteen

Brennan'lar ve Fitzpatrick'ler on yıldan beri ilk kez o yıl Noel'i birlikte kutlamadılar.

Sailor, Jane ve Gerald'ın davetiyesi evine ulaştıktan sonra, Troy'un, Sparrow'un ve benim adıma hariç tutarak konuyu zarif bir şekilde ele aldı.

Noel yemeği sırasında, Hunter o kadar emo görünüyordu ki Panic! At The Disco'daki şerefsiz taş çıkarttırdı.

"Ne yaptın sen, seni A sınıfı sikik çocuk?" Sailor yosun yeşili gözleriyle masaya zehirli oklar fırlattı.

Konuyu herkesin önünde tartışmak istemediğim için ılık tatlı patatesleri ağzıma attım.

"Neden umursuyorsun ki? Seni Fitzpatrick'lerde can sıkıntısıyla geçireceğin bir geceden kurtardım."

"Öncelikle, bahsettiğiniz kişi benim ailem," dedi Hunter her zamanki gibi bariz olanı söyleyerek. "İkincisi, Cillian ve Ash'i görmeyi dört gözle bekliyordum."

"Onlara katılabilirsin Hunter. Kimse seni burada olman için zorlamıyor," dedi Troy, tüm Gerald operasyonunu berbat ettiğim için bana hâlâ kızgın olduğunu bilmeme rağmen.

Nix'e babası ve benim aramda olanları kabullenmesi için birkaç gün vermiş, sakinleşmesini beklemiştim. Üzgündü. Bu belliydi. Ama bunu atlatacaktı.

Onunla birlikte olma fikrini kabul ettiğimi söylediğimde sevinçten havalara uçtuğunu hayal ettim.

Bu gece, bu saçmalığa bir son verip onu sahiplenmeye niyetliydim.

Akşam ilerledikçe ve Hunter sanki eski bir viskiymiş gibi eggnog içerken, Sailor hiçbirinin yanmadığından emin olmak için çocuklarına göz kulak olurken ve Troy ile Sparrow birbirlerini soymaya hazır görünürken, ben de işaretimi aldım ve vedalaştım. Daireme geri dönmek yerine doğruca Avebury Court Malikânesi'ne gittim.

Gerald ve Jane Fitzpatrick'in, kızlarının beni kapılarının önünde görünce duyduğu heyecanı paylaşacaklarını düşünecek kadar aptal değildim. Bu bana gayet uygundu. Sailor ve Sparrow'la birlikte izlemediğim tüm film ve dizilere göre umutsuzca romantik sayılan pencerelere tırmanma konusunda fazlasıyla yetenekliydim.

Nix romantik biriydi.

Hayatımın en iyi formundaydım.

Bu hiç akıllıca değildi.

Malikânenin önüne park ettiğimde ışıkların çoktan sönmüş olduğunu fark ettim. Fitzpatrick'ler Noel'i erken kutlamışlardı. Evlerinin etrafından dolaşp Nix'in penceresini buldum. Işıklar orada da kapalıydı.

Odasına girmek bir bebeğin elinden şekerini almak gibiydi. Avebury Court Malikânesi uzun ve dar olmaktan ziyade alçak ve yayvan inşa edilmişti. Ve her yerde sütunlar vardı. Kar ideal değildi. Yine de daha kötü koşullardaki yerlere tırmanarak girmeyi başarmıştım.

Penceresi ile sütunlardan biri arasındaki trabzanın üzerinden bir ip attım ve ip diğer taraftan geri düştüğünde sıkı bir düğüm attım, kaya tırmanışı tarzında ipi tutarak sütundan yukarı çıkmadan önce sağlam olduğundan emin olmak için çekiştirdim.

Penceresine ulaştığımda birkaç kez tıklattım ve çift camdan içeri baktım. Mışıl mışıl uyuyordu, yatağında kıpırdamadan yatıyordu, gece yarısı saçları omuzlarında ve yüzünde dalgalanıyordu. Kara bir melek.

Pencereyi tekrar tıklattım ve uyanıp uzun, zayıf bacaklarını yatağın üzerinde sallayarak kapısına doğru yürümeden önce kırıpiklerini kırptırtmasını izledim.

Üçüncü kez, bıkkın bir halde cama vurdum. Romeo'nun fritöz gibi işiten bir kadınla uğraşmak zorunda olmadığından emindim.

Şaşkınlıkla sıçradı, arkasını döndü ve gözleri odanın öbür ucundan benimkilerle buluştu. Beni gördüğünü fark edince pencereye doğru koştu.

Aferin kızıma.

Nix en sevdiği canavarın kollarına geri dönüyordu.

Pencerenin kilidini açtı ve hızlı bir hareketle ellerini omuzlarıma koydu ve tüm gücüyle beni iterek aşağıya uçmamı sağladı. Çabucak ayağa kalktım, oluklara tutundum, canım pahasına asıldım, bacaklarım havada sallanıyordu.

"Sana da mutlu Noeller. Görüyorum ki bu yıl bana çılgın bir kaltak hediye etmeye karar vermişsin. Kabul ediyorum."

"Hediye mi bekliyordun?" diye başımın üzerinde bir yerden tükürdü, sesi... beni gördüğüne sandığımın yarısı kadar sevinmemiş gibiydi. "Burada ne işin var Brennan?"

Neyse ki, üst bedenimin güçlü olması için çok çaba sarf ettim ve Mitchell ile haftada dört kez askı egzersizleri ve barfiks çektim, bu yüzden oluk ikiye ayrılmadığı sürece bir süre dayanabileceğimi biliyordum.

Tabii bu sırada donma yüzünden parmaklarımı kaybedebilirim.

"Olan biten her şeyi düşündükten sonra şimdi konuşmanın iyi bir zaman olacağını düşündüm."

Ona kafayı takmıştım. Hiç mantıklı değildi. Size bolca sunulan bir şeyi arzulamamanız gerekirdi.

"Ailemi ve beni arkadan bıçakladığını, hayatımı cehenneme çevirdiğini, annemle babamın evliliğinin neredeyse enkaz haline gelmesine neden olduğunu ve duygusal olarak yeniden inşa edilmesi onlarca yıl sürecek bir yıkım getirdiğini mi söylüyorsun?"

O böyle söyleyince...

"Büyü artık, Nix. Babanla biraz oynadım. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Her şeyin benimle ilgisi vardı! En çok sevdiğim ve değer verdiğim insanları incittiniz, annemle ve onun ruhsal durumuyla ilgili ne kadar çok sorunum olduğunu biliyordunuz ve bunu benden sakladınız."

"İyi bir nedenim vardı," diye homurdandım, beni içeri almadığı için kendimi yukarı çektim ve lanet olası bir köpek gibi penceresinin dışındaki çatıya yerleştim. Aisling bir kaşını kaldırarak kollarını kavuşturdu. Üzerinde gelincik olan korkunç pazen pijamalar giyiyordu. Eskiden bir gelinciği olduğunu biliyordum -Shelly- ve bana olan aşkını ilan etmesine rağmen, kalıba uymak ve beni memnun etmek için tuhaflığını asla değiştirmeye çalışmayan bir kadın tarafından nasıl tüketildiğimi merak ediyordum.

"Ah, bir nedenin vardı." Alaycı bir şekilde alkışladı. "Bu iyi olmalı. Duyalım bakalım."

"Babanın biyolojik annemle bir ilişkisi vardı."

"Boston'un geri kalanı da öyle. *İddiaya göre*," diye söylendi. "Dünyanın en eski mesleğinde çalışmıyor muydu?"

Onun iğnelemelerine aldırmadan, açıkçası beni bile sıkmaya başlayan hikâyeye devam ettim.

"Bu yılın başlarında, Kasım ayında, seni terk ettiğim gün-"

"Sana neden günümü *ya da* gecemi ayırmamam gerektiğinin en iyi örneklerinden biri daha," diye ekledi, "*ya da* gecemi."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak dişlerimi birbirine geçirdim.

"Ortaya çıkmadım çünkü Catalina ölmüştü ve onun eşyalarını düzenlemek için Atlanta'ya uçmam gerekiyordu. Babana yazdığı bazı mektuplar buldum. Mektuplarda onu kendisini hamile bırakmakla suçluyor, sonra da döverek düşük yapmasına neden oluyordu. Ayrılırken beni geride bırakması için onu zorlayanın o olduğunu iddia ediyordu."

Bu, onun bana başka bir yararsız söz söylemesini engelledi. Aisling'in zaten süt gibi olan teni daha da soldu. Şoktan ağzının düşmesini engellemek için dudağını ısırarak geri adım attı. Başımı sallayarak bir elimi kaldırdım.

"Biz..." diye boğazını temizledi "...akraba mıyız?"

Çatısından düşüp omurgamı kırmama çok az kalmıştı.

"Ne? Hayır tatlım. Eğer öyle olsaydı gelecek yıla kadar kova kova kusuyor olurdum. Alınma ama. İlişkileri ben doğduktan çok sonra olmuş. Mesele şu ki, bunu babanla konuştum. Çoğu doğru değildi ama bir kısmı doğrudu. Zaten bu yüzden ona işkence etmek istedim."

"Bana söyleyebilirdin," dedi sonunda.

"Hayır, yapamazdım," diye inledim. "Ne diyebilirdim ki? 'Bu arada, ailenin yaşadığı tüm pisliklerden ben sorumluyum. Şimdi sikimi ağzına sokmak için iyi bir zaman olmalı."

"Kaba olmaya gerek yok."

"Bak, bu şekilde olduğu için özür dilerim. Sık sık özür dilemem - düzeltiyorum, *hiç özür dilemem - bu* yüzden bunu almanı, onunla koşmanı ve kabul etmeni öneririm. Bugün buraya çok hoşunuza gideceğini düşündüğüm bir teklifle geldim."

Memnuniyetsizlikle dolgun dudaklarını büzdü ve ben yine bunca yıldır onu hafife aldığım için kendimden nefret ettim. Ona dokunmadığım zamanlarda bile orada olduğunu, beni beklediğini, benimle ilgili hayaller kurduğunu biliyordum. Bu neredeyse ona sahip olmak kadar güzeldi. *Yapabileceğimi* bilmek.

Şimdi, kulübeden kaçtığı o gece Bratva'nın başlattığı işi bitirmek istiyor gibi görünüyordu.

"Bir teklif mi?" diye sordu.

"İlişkimizi bir sonraki seviyeye taşımaya hazırım."

"Korkarım bunu benim için hecelemeniz gerekecek, çünkü sizin için anal seks anlamına da gelebilir."

Kıkırdadım. "Sana sahip olmaya hazırım."

"Bana sahip olmak istiyorsun," diye kesin bir ifadeyle tekrarladı.

"Evet. Her ne boks. Kız arkadaş? Partner? Yirmi beş yaş üstü insanlar için doğru terim nedir?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Ben senin hiçbir şeyin değilim, Brennan. Şansın vardı. Ama mahvettin. On yıl boyunca beni kendinin yapmanı bekledim. Tek yapman gereken bana zaman ayırmaktı. Seni o kadar uzun zamandır istiyordum ki, seni istememenin nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum. Öğrenmek üzereyim."

Beni istemedi.

Böyle bir senaryoyu hiç göz önünde bulundurmamıştım.

Nix'in aşkı benim için hep arka plandaydı. Ben ne zaman olsam hazır ve nazırdı.

Şimdi her şeyi berbat etmiştim ve sonuçlarına katlanmam gerekiyordu.

"Ben hayır cevabını kabul edecek bir adam değilim," diye uyardım, ciddiydim. "Senin ne tür bir erkek olduğun umurumda olacak bir kız değilim.

Beni istiyorsan, beni kazanmak zorundasın."

Çenemin sıkıntıyla titrediğini hissederek derin bir nefes aldım. "Bu kolay olmalı. Sadece ben kazanırım."

"Beni *kovalamak* zorunda kalacaksın,"
diye düzeltti. "Ben kovalamam," diye
sessizce hatırlattım ona.

"O zaman sanırım bana sahip olamayacaksın. Bunun için çalış. Bana eşitinmişim gibi davran. Hayır. Biliyor musun? Bana daha iyiymişim gibi davran. Çünkü öyleyim. Kadınlardan nefret ettiğini biliyorum. Onlardan korktuğunu biliyorum ama ne yazık ki ben de onlardan biriyim. Bir peri masalı dışında hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim Brennan, masaldaki canavarla bile olsa."

Şaşkınlıkla ona baktım, tam olarak ne bekliyordum? Fikrini değiştirmesini mi? Değiştirmeyecekti. Lanet bir peri masalı istiyordu ve şu ana kadar ona ihanetle dolu bir kabus verdim.

"Şimdi git," dedi kibarca.

"Nix-"

Penceresini suratıma çarptı, perdeleri de iyice kapattı.

Beni kovdu.

Oyunumuz için yeni kurallar koyduk.

Şimdi ya onlara göre oynayacaktım ya da yenilgiyi kabul edecektim.

Daireme döndüğümde yaptığım ilk şey kilerin kapısını açmak oldu, neredeyse menteşelerinden fırlayacaktı. Orada fazla yiyecek yoktu. Ve 'çok' derken hiç yoktu. Orada hiç yiyecek yoktu. Sadece Avrupa'dan ithal edilmiş paket paket Marlboro vardı, çünkü Amerikan sigaralarının tadı yanan osuruk gibiydi.

Aisling'in kanser çubukları olarak adlandırdığı yığın yığın şeylere baktım ve yapmak üzere olduğum şeyi gerçekten yapmak üzere olup olmadığını merak ettim.

Öyleydim.

Siktir et. Hayatım boyunca altı kurşun yedim. Bunu yapabilirim.

Tüm paketleri aldım ve cebimdeki paket de dahil olmak üzere dört geri dönüşüm torbasına tıktırdım ve hepsini binanın çöp konteynerine attım.

Sonra yukarı çıktım ve sehpanın üzerindeki boş kül tablasına baktım.

Aisling'e onu ciddiye aldığımı kanıtlamak benim için bir kâbusa dönüşebilirdi.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bir an önce kendine gelse iyi olur yoksa Boston sokaklarında kelleler uçacaktı.

OceanofPDF.com

Fifteen

Aisling

Kliniğin kapısında Bayan Martinez'e sarılıp vedalaşırken telefonum eteğimin cebinde çalmaya başladı. Telefonu çekip çıkardığımda ekranda Sam'in adının yanıp söndüğünü görünce şaşırdım. Yaralı askerleriyle geldiği zaman her ihtimale karşı numarasını kaydetmiştim ama beni aramasını hiç beklemiyordum. İyimserlik ve aptallık arasında kesin bir çizgi çizmiştim ve bu da onun için bir eşik gibi görünüyordu.

Ne istiyormuş?

"Her şey yolunda mı?" Bayan Martinez'in yüzü yüz ifademden etkilenerek bulutlandı. Kemoterapi tedavisini bıraktığından beri saçları yeniden uzamaya başlamış, kabarmış ve küçük bulutlar gibi başının üzerinde dağılmıştı. Kendini daha iyi hissediyordu. Kemoterapiden sonra bazen böyle oluyordu. Bırakmayı tercih etmişti çünkü doktoru ona iyileşme umudu olmadığını söylemişti. Ama artık yeni bir umudumuz vardı. Pankreasındaki tümörü küçültmesi beklenen deneysel bir ilaç alıyordu.

Aylarca, hatta belki birkaç yıl rahat bir hayat yaşayabileceği konusunda umutluydum.

"Evet." Parlak bir şekilde gülümsedim ve onu kapıdan dışarı iterken başımı salladım. "Kusura bakma. Bir anlık bir şey oldu. Her şey yolunda."

"Biliyorsun..." Durdu, topuklarını yere vurarak sırttı. "Size evli olup olmadığınızı hiç sormadım. Öyle misiniz, Dr. F?"

Hastalarımın hiçbirine gerçek tam adımı vermemiştim. İşlerin kötüye gitmesi durumunda izlerimi kaybettirmemek için güvenlik önlemleri almam gerekiyordu.

"Uzaktan bile değil." Parmaklarım sürekli çalan telefonumun etrafında sıkıştı. "Korkarım ki hastalık derecesinde bekârim."

"Hmm." Düşünceli görünüyordu. "Durumunda ürkütücü bir şey yok canım. Yakında evleneceksin." Bayan Martinez göz kırptı. "Böyle şeyleri bilirim."

"Öyle mi?" Gülümsemem ince ve dikkatim dağılmış bir halde sordum.

Lütfen, bayan, buna cevap vermeme izin verin.

Heyecanla başını salladı.

"Kesinlikle. Emekli olmadan önce hayatım boyunca falcılık yaptım. Aquila Karnavalı ile seyahat ettim. Biliyor musunuz? Her yaz şehrin hemen dışında dururlar."

Aquila Festivali hayatımın en önemli kısmının gerçekleştiği yerd. Sam'le tanıştığım yer.

"Kanser olacağımı, tüm kraliyet düğünlerini ve boşanmalarını, Kate ve William'ın bebeklerinin cinsiyetlerine göre tam sırasını tahmin ettim..." göğsü gururla kabardı "...ve sana söyleyeyim tatlım, evleneceksin ve yakında. Belki de şu anda seni aramaya çalışan kişiyle bile." Çenesini tuttuğum telefona doğru salladı.

Gözlerimi ona diktim ve aramayı kaçırdığımı fark ettim.

"Merak etmeyin." Bayan Martinez parmak uçlarında yükselip yanağımı öptü. "Tekrar arayacak. Sana söyleyecek önemli bir şeyi var. Hoşça kalın."

Arkasından kapıyı kapattım, kaşlarımı çatarak telefonuma baktım ve tekrar çalmasını diledim.

Tabii ki öyle oldu.

Sana söyleyecek önemli bir şeyi var.

Parmağımı ekranda kaydırarak çağrıyı aldım.

"Ne istiyorsun?" Ses cephaneliğimde bulabildiğim en sıkılmış tonu takındım.

"Sen, yatağıma kartal gibi uzanmışsın, üzerinde krem şanti ve en sevdiğim lütfen sik beni-Sam ifadesinden başka bir şey yok," dedi karanlık bir şekilde.

Cevap vermedim. Şakalarına cevap vermek onu affettiğimi gösterirdi.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi bir süre sonra.

"Yardıma ihtiyacın var... Buna katılabilirim. Ama bu benim yardımım olmayacak Sam. Beni nasıl mahvettiğini görmek için sana iyilik yapmaktan bıktım." Ofisime geri döndüm, lavaboda ellerimi temizlerken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım.

"Aslında, bu kavgada bir köpeğin var gibi görünüyor. Kulübede kaldığımız geceki Rus çocuğu hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim hemen. Elbette onu hatırlıyordum. Rüyalarıma giriyordu. Gözlerindeki sıvı korku. Titreyişini ve hayatı için yalvarışını. Sam kolunu vurduğunda ona verdiği acıyı.

"Şu anda yanımda, göğsündeki yaradan dolayı acı çekiyor. Sığ sanırım. Ruslarla işler biraz ters gitti ve o da bunun ortasında kaldı." Sam bu bilgiyi sanki bana menüden yemek seçeneklerini okuyormuş gibi yumuşak bir şekilde verdi.

"Onu buraya getirin," diye emrettim.

"Şimdi kliniğinizin önüne geliyoruz," dedi ve telefonu kapattı.

Sam'in ne kadar tuhaf olduğunu düşünürken muayene masasını yeni hasta için hazırladım. Noel'de bana kur yapacağına söz vermişti ve sanırım kendince yaptı da. Dün bana imzasız basit bir notla birlikte çiçek ve sanırım geç bir Noel hediyesi olarak bir mücevher gönderdi.

Ama sinmedi ya da yalvarmadı. Kapımı çalmadı.

Tam olarak beni kovalamıyordu. Daha çok sık sık su molası vererek hızlı hızlı yürüyordu. Hâlâ önünde uzun bir yol vardı. Ama hala antrenman yapıyordu.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı. Kapıyı açtığımda Sam'i ve Rus çocuğu sevmekten nefret ettiğim devasa adama yaslanmış halde buldum.

Başımı ofisime doğru eğdim. Sam beni takip etti, uzun boylu, sıska çocuğu da peşinden sürükledi. En sevdiğim canavarın keskin güzelliğini görmezden gelmeye çalıştım. Ne kadar uzun boylu, güçlü ve kaslıydı. Teninin derin bronzluğu ve o dolunay gözleri her zaman berrak bir Aralık gecesi gibi sakin ve soğuk bakardı. Bugün onda çekici bulduğum başka bir şey daha vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

Belli belirsiz de olsa bir şeyler değişmişti.

Sam iri yarı çocuğu muayene masasına yatırdı ve ben de çocuğun gömleğini makasla keserek göğsünden ayırmaya başladım.

"Senin adın ne?" Çocuğa gülümsedim.

"Ruslan," diye nefes aldı, konuşurken dudaklarını diliyle ıslatarak yüzünü buruşturdu. "Ruslan Kozlov."

"Kaç yaşındasın, Ruslan Kozlov?"

"On dört." Dişleri gıcırđıyordu ve muhtemelen stres yüzünden birkaç sivilcesi kan fışkırtıyordu. Kar gibi solgundu ve acilen kan nakline ihtiyaçı olduğunu biliyordum.

Lateks eldivenleri giyerken sakinliğimi koruyarak, "Bana yaradan bahset," diye mırıldandım.

O vurdu. Onu Bratva topraklarında vuran Sam'in askerlerinden biriydi - ya da Sam karışmadan önce onların topraklarıydı. Ruslan, yerel patron olduğunu anladığım Vasily Mikhailov'un ayak işlerini yapıyordu. Sam, Vasily'yi tehdit etmek için maiyetiyle birlikte geldi ve işler kontrolden çıktı.

"Peki Vasili neden sana tıbbi bakım sağlamadı?" Kaşlarımı çattım. "Sen onun askerisin, Sam'in değil."

Çocuk gülümsedi. "Evet. Mikhailov Brennan gibi değil. Askerleri umurunda değil. O gerçek bir canavar."

Göğsüme sıcak bir şey doldu. Kendime bunun bir anlamı olmadığını söylemeye çalıştım.

Neyse ki Ruslan kan grubunu biliyordu, ben de tıp faköltesinden bir arkadaşımı arayabildim, o da hastanede çalışıyordu ve bazen -nadiren de olsa ona sorduğumda- bana kan nakli için kan üniteleri sağlıyordu. Ben burada kalıp Ruslan'la ilgilenirken Sam'i kliniğe sakladığım bir soğutucuyla kan almaya gönderdim.

Sam kan bağışı ile geri döndüğünde, odada takılmak istedi ama ben gitmesi için ona bağırdım.

Ruslan'ın yarasıyla ilgilendikten sonra ona sakinleştirici verdim ve eldivenlerimi çıkararak bekleme odasında Sam'e katıldım. Kanepede oturmuş, aynı anda hem telefonuyla hem de saçıyla uğraşıyordu. Ben ortaya çıktığım anda dikkatle ayağa kalktı.

"O iyi olacak." Saçımı at kuyruğuna benzer bir şekilde düzeltmeye çalıştım. "Yine de onu getirdiğine sevindim."

Sanki bana ilk kez bakıyormuş gibi sessizce bana baktı. Yanaklarıma dolan sıcaklık dayanılmazdı.

"Benim yanıma taşın," dedi aniden.

"Ne?" Nefesim boğazımda düğümlendi. "Sen neden bahsediyorsun? Daha bir randevuya bile çıkmadık."

"Randevu mu?" Kelimeyi ayıp bir şeymiş gibi tükürdü. "Randevuya gitmemize gerek yok. Birbirimizi senin oy kullanma iznin olmadan önce de tanıyorduk. Senin küçük kabin macerandan sonra kaldığımız yerden devam ediyorum, Aisling. Sıfırdan başlamıyorum."

"Ya benim istediğim yerden başlarsın ya da hiç başlamazsın," dedim ona ters ters bakarak. "Ve senin yanına taşınamam."

"Neden?" diye sordu. "Taşınmak istiyorsun. Ve taşınmalısın da. Otuzunu öpüyorsun, Nix. Yirmi yedi yaşında genç bir tavuk değilsin. Ve ailenin artık bir bebek bakıcısına ihtiyacı yok. Otuz yıl önce yapmaları gerektiği gibi kendi sorunlarını çözüyorlar. Annen terapiye gidiyor. Kardeşlerin söyledi. Bu arada, bu küçük itme için rica ederim."

Hoş geldiniz mi?

Şimdi de babamın Avebury Court Malikanesi'ne geri taşınmasından ve annemle babamın terapiye birlikte katılmasından kendine pay mı çıkarıyordu? *Gerçek dışı.*

Bir adım geri çekildim ve ona tam bir kaçıkmiş gibi baktım.

"Her şeyden önce, terapiye katılıyorlar çünkü onları ömür boyu yaraladınız, birbirlerine itmediniz."

"To-may-to, to-ma-to."

"*İkincisi*," diye tısladım, "kendi paramı kazanmıyorum ve kira ödeyecek durumum yok."

"Kira ödemen hiçbir zaman söz konusu olmadı," diye espri yaptı. "Benim evim bana ait."

"Beleşçilik yapmayacağım."

"Bu anlaşmada hiçbir şey bedava değil, Aisling. Benim gibi bir adamla birlikte olmanın ağır bir bedeli var."

"Hâlâ şovenist bir domuz gibi davranıyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Bir adım öne çıktı ve yanağımdaki bir sineği fırçalarken beni sıkıştırdı. "Hayır, Nix, istediğimi alıyorum. Benim olanı. Ve hak ettiğimi."

"Beni hak etmiyorsun."

Gülümsedi. "Eskiden ben de bunun doğru olduğunu düşünürdüm. Sonra burada, bu klinikte ne yaptığınızı öğrendim. Sen ve ben o kadar da farklı değiliz."

bizi ayıran şey semantiktir."

Nefesim kesildi. "Sakın buna cüret etme. Yaptığım şey-"

"Çok güzel. Ve aynı zamanda *yasadışı*. Doymuş bir nüfusta hayat her zaman ucuzdur," diye cevap verdi, nefesi yüzümde dolaşüyor, vücudumdaki her hücrenin ihtiyaç ve beklentiyle karıncalanmasına neden oluyordu.

"Hâlâ bir pislik gibi davranıyorsun," diye onu bilgilendirdim.

Öne doğru eğildi, dudakları dudaklarımda gezinirken kelimeleri ağzımın içine doğru söyledi. "Asla bir pislik olmayacağıma söz vermedim. Sadece *senin* pisliğin olacağıma söz verdim."

"Peki ya diğer kadınlar?" Bunu hissetmeye başlamıştım. Kollarında nasıl sıvılaştığımı. "Benden bıktığında ne olacak?"

"Senden asla bıkmayacağım." Dili dudaklarımdan arasından kayarak onları araladı ve beni derinden öptü. Çekingenliğime, sağduyuma ve bunun yapmaya çalıştığım şeyin tam tersi olduğunu bilmeme rağmen ona izin verdim.

Kollarında gevşedim, dili benimkinin etrafında dolanırken onun sabitliğinin tadını çıkardım. Parmakları kafatasımın içine girerek saçlarımı kavradı.

"Bunca yıl, Nix, seni düşündüm. Ne zaman başka biriyle sevişsem. Ne zaman ofisime birini getirsem. Gözlerimi kapattığımda seni görüyordum. Sonra seni elde edersem ailenin bizi yok edeceğini hatırladım. Buna asla izin vermezlerdi. Sana dokunursam hayatını nasıl mahvedeceğimi hatırlardım. Eğer benim olursan. Döktüğüm tüm kanı bilseydin. Seni kendi pisliğime bulaştırmak istemedim ama şimdi ikimizin de berbat ve kusurlu olduğumuzu biliyorum ve bu her şeyi değiştiriyor."

"Ve babamın onayını aldın." Elimi göğsüne koyup onu ittim. "Nasıl?"

Sırıttı. "Sanırım baban benim seni elde etmek için, onun seni korumak için yapmak istediğinden daha fazlasını yapmaya hazır olduğumu anladı. O aptal bir adam değil Ash. Her zaman istediğimi elde ettiğimi biliyor. Ve istediğim şey de onun kızı."

"Öpücüğün." Kaşlarımı çattım. "Tadı farklıydı."

"Sigarayı bıraktım." Bir kaşını kaldırdı, böbürlenmekten çok sinirlenmiş görünüyordu.

"Yaptın mı?" Kalbim göğsümde garip bir takla attı. "Neden?"

"Nefret ettiğini söylemiştin. Bir kül tablasını öpüyormuş gibi hissetmek istemediğini söylemiştin."

"Bunu yapmalıydın çünkü olgun bir yaşlılığa kadar yaşamak istiyorsun."

"İşim gereği bu benim için pek mümkün olmayabilir, ama yaşadığım sürece bunu yanımda seninle yapmayı tercih ederim."

Her şeyi doğru söyledi, her şeyi doğru yaptı ama ben yine de onu affedemedim. Şimdi affedemem. Henüz affedemedim. Ailemi yok etmeye bu kadar yakın olduğunu bildiğim halde olmaz.

Ayılmak için bir adım geri attım.

"Badlands'ten men edilmem ne olacak?" diye sordum. Konunun değişmesi onu da şaşırtmışa benziyordu, çünkü başını eğerek beni soğuk bir şekilde inceledi.

"Ne olmuş ona?"

"Kaldır." Çenemi yukarı kaldırdım.

"Nix," dedi karanlık bir sesle, gözlerini kısarak. "Sırf bana acı çektirmek için yakınımda açık saçık kıyafetlerle dolaşmana izin vermeyeceğim."

"Evet, yapacaksın," dedim havalı bir şekilde. "Çünkü beni istiyorsun ve birini istediğinde onun için fedakârlık yaparsın ve onu kontrol etmeye çalışmazsın. Buna alışsan iyi olur."

Sözlerimi düşündü, yüzü buruştu. "Bir şartla."

Gözlerimi devirdim.

"Evet?" "Benimle akşam yemeği ye."

"Çıkmayı bıraktığımızı sanıyordum." Yardım edemedim ama sıırıttım.

"Öyleyiz," dedi kuru bir sesle. "Kimse menüdeki tek şeyin yemek olacağını söylemedi. Birkaç saat içinde gelip çocuğu alacağım." Eğildi, beni sertçe öptü, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Ancak o gittiğinde, o piçin kalbimin bir parçasını daha avucunun içine almayı başardığını fark ettim.

Hırsız.

Sixteen

Aisling

Sam beni yılbaşı gecesini aldı, üzerinde tam bir smokin vardı ve kaşları Şeytan'ın kendisine silah zoruyla bu işi yapması için şantaj yaptığını düşündüren ciddi bir ifadeyle çatıktı.

"Senin için..." Kapıyı açtığımda, Louboutin botlarla eşleştirilmiş şeffaf beyaz bir mini elbiseyle süslenmiş ellerime bir buket çiçek tutuşturdu.

Her ton ve renkte zambak, ayçiçeği ve gül karışımıydılar.

Onları burnuma bastırdım ve sırttım.

"Teşekkür ederim. Onları suya koyayım."

"Ne anlamı var ki?" İnledi, hala nikotin yoksunluğuyla mücadele ettiği belliydi. "Nasıl olsa bir noktada ölecekler."

"Tıpkı bizim gibi," diye yanıtladım küçük bir gülümsemeyle. "Ölüm, yaşamayı bırakmak için bir neden değildir."

Fuayeye girmesine izin verdim ve bir vazo bulmak için mutfığa gittim.

Koridora dönmek için köşeyi döndüğümde, babamla Sam'in konuşma sesiyle olduğum yerde durdum.

"... ona iyi davranın. O hâlâ benim kızım. Bunu hiçbir şey değiştiremez Brennan, alevler içinde kalsam bile. O önce gelir," dediğini duydum *Athair*'in.

Merde.

Sam sırf Da'yı kızdırmak için kışkırtıcı ve kaba bir şeyler söyleyecekti. Bu onun çalışma şekliydi.

Sam beni şaşırtarak şöyle cevap verdi: "Ona iyi davranacağım Gerry. Senin ve karının son yirmi yedi yıldır davrandığınızdan daha iyi. Ama sana şimdiden haber vereyim, önümüzdeki birkaç hafta içinde onu yanıma alacağım. Yeni doğmuş bir bebek gibi karının her kaprisini karşılamak için burada olmasına katlanamıyorum."

"Bu ona bağlı," dedi Da. "Ve artık o kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Hastaneye yattığından beri değil. Cillian ve Hunter annelerine karşı daha proaktif bir yaklaşım sergiliyorlar."

Babam haksız değildi. Biraz daha boş zamanım vardı, ama annemin hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

"Bana birkaç hafta verin, bana daha çok bağlanacaktır." Sam konuşmayı sert ama kaba olmayan bir şekilde kapattı.

Boğazımı temizleyerek mutfaktan çıktım ve kendimi tanıttım. İki adam da dondu kaldı. Sam'in gözleri bana dikildi.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım, onu smokin içinde görünce kalbim bir kez daha duracak gibi oldu.

"Yine de çabuk ol, Brennan. Erken bir akşam istiyorum. Yarın işim var."

"Şaka yapıyorsun." Arabasına oturdum, nutkum tutulmuş ve şaşkına dönmüştüm.

Sam Porsche'yi park etti ve arabadan indi. Beni aldıktan elli dakika sonra Boston'a en yakın ciddi eğlence parkı olan Canobie Lake Park'taydık. Sam arabanın etrafında döndü ve benim için kapıyı açtı. Paltomu üzerime sararak dışarı çıktım.

"Dışarısı buz gibi," diye yakındım.

"Seni güzel ve rahat tutacağım." Elimini çekştirerek beni girişe doğru götürdü.

"Polislik yapmak için kurşun geçirmez bir plan," diye homurdandım. "Beni yaraladın," dedi düz bir şekilde.

"Hayır, bilmiyorum."

Kasadan bilet alma zahmetine katlanmadan doğruca açık kapıdan içeri girdi.

"Burası boş." Gözlerimi kırptım.

Sam dalgın dalgın etrafımızdaki parkı taradı, şaşırmış gibi görünme zahmetine girmedim.

"Öyle görünüyor. Her şeyi kiraladığımı söylemeyi unuttum mu? Değişiklik olsun diye biraz mahremiyet güzel olur diye düşündüm. Etrafımızda her zaman çok fazla insan var gibi görünüyor."

"Peki ya gezintiler?" Ona bakmak için döndüm, kalbim göğsümde çarpıyordu. Gülümseyerek çeneme vurdu. "Hepsi hazır ve yola çıkmaya hazır." "Oldukça pahalıya mal olmuş olmalı." Boğazımı temizledim.

"Çıktığım kadın en iyisine alışkın sayılır."

Bu doğru değildi. Paradan gelmeme rağmen, insanların sandığı kadar zevk almadım ve bu beni daha da duygusal yaptı.

"Oh, Sam." Ne kadar derinden kızardığımı görmemesi için gözlerimi kaçırdım. On yıl önce bir panayıra tek başıma, yalnız, kayıp ve üzgün bir şekilde gelmişim.

Şimdi, yanımda aşık olduğum adamla birlikte bir lunaparktaydım.

Yeniden başlamamı istedi.

Canavar yolculuğuna farklı bir bakış.

"Smokin konusunda beni iyi kandırdın. Pahalı bir yere gideceğimizi sanmıştım." Sırıttım, ondan bir adım geri çekildim, çünkü yine tatlı davrandığında ya da en azından tam bir pislik olmadığında üzerine atlamamak zordu.

"Bu *çok* pahalı, Nix. Hiç yılbaşı gecesi lunapark kiraladın mı? Şimdi nereden başlamak istersin?"

Sırtarak birbirimize baktık.

Cevabım hemen geldi. "En korkuncu neyse. İçinde canavarlar olan bir şey."

"Kayıp Ruhlar Madeni," dedi.

Uzattığı elini tutarak, "Benimki artık o kadar da kayıp değil," diye mırıldandım.

Yolu o açtı.

Maden arabasına benzeyen bir trene bindik. Gezintinin, çökmek üzere olan kurgusal bir maden temalı olduğunu biliyordum.

Yolculuğu yöneten genç, koltuklarımızda güvende olup olmadığımızı kontrol etmek için bize yaklaştı, Sam'e sırtıttı ve havada cevapsız kalan bir yumruk tokuşturmayı teklif etti. Gözlerimi devirdim.

"İyi davranıyordu."

"Seni süzüyor ve yolculuk bittiğinde sana ne yapacağımı hayal ediyordu."

Yolculuk başladı ve Sam'in dizimde durduğunu bile fark etmediğim eli kalçamdan yukarı kayarak elbisemin belime kadar yükselmesine neden oldu. Yüzü hâlâ diğer tarafa dönüktü. Etrafımızdaki madencilere ve canavarlara. Çöken madenin hikâyesi ortaya çıktı.

"Ne zaman?" Sam sordu, parmakları iç çamaşırımı sıyırarak kalçalarımı ısıırıyordu.

"Ne zaman?" Yutkundum.

"Kim olduğunu ne zaman anladın? On yedi ile şimdi arasındaki zaman diliminde. Tanıştığımız gece olamaz. O her şeyin başlangıcıydı. Artık tam anlamıyla bir insansın."

Parmakları iç çamaşırımı yana doğru itip ıslak göbeğime daldırdığında ürpermeme ve düşünme şeklimi kaybetmeme neden olsa da bunu biraz düşündüm. Sert nefes almaya başladım, meme uçlarımın sütyenimin altında büzüştüğünü hissettim.

"Gerçekten mi?" Kendi kendime söyledim. "Seninle her karşılaştığımda içimde bir şeyleri parçaladın. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama sende bir şey var, korkunç ve imkânsız bir şey, insanın seninle karşılaştığında kim olduğunu anlamasını sağlayan bir şey. Ölümün gözlerinin içine bakmak gibi."

Bir an sustum ve sonra, "Öldüğünü biliyorum ve bunun pek bir anlamı olmayabilir ama sence Cat'i affedebilecek misin?" diye sordum.

Asıl sorumun Catalina ile hiçbir ilgisi yoktu. Bilmek istediğim şey, onun bir kadını sevip sevmeyeceği idi.

Sam'in parmağı içimde kıvrıldı, daha derine, daha sert ve daha hızlı itti. Nefes nefese kalmaya başladım. Başını bana doğru çevirdi, ağzı karanlıkta benimkini buldu, dudaklarımın üzerinde sahiplenici bir şekilde eğildi.

"Cat'i affetmeme gerek yok. Seninle her şeyi berbat ederken bir yerlerde kadınlardan o kadar da nefret etmediğimi anladım. Sparrow'u ve Sailor'ı seviyorum ve Rooney otuz yaşına gelene kadar ona yaklaşan herkesi öldüreceğimden eminim."

Öpücüğüne inledim, yarı güldüm, yarı inledim, yolculuk sona ererken onu sıkıca kavradım, döndüm ve oradan oraya kaydım.

Dünyada sadece o ve ben vardık.

Orgazm olmak üzereydim. İçimdeki parmaklarının ritmiyle vücudumun uğuldadığını hissedebiliyordum.

"Hâlâ intikam istiyorum," diye mırıldandım ağzının içine. "Beni henüz kazandığınızı sanmayın. Kazanmadın."

"Biliyorum," diye homurdandı, şimdi elbisemin altında tüm elini sürmeme izin veriyordu. Kalçalarım koluna doğru savruldu ve utanmadan inledim, doruk noktası vücudumu bir tsunami gibi ele geçirdi.

"*Canavar, Canavar, Canavar,*" diye mırıldandım, lakabını içime çektim, yıllar önce ona adının ne olduğunu sorduğumda ne kadar haklı olduğunu düşündüm.

Her zaman Canavar'dı.

Ve ben de onun

Nix'idim.

Belki de hayatımın en güzel gecesi idi.

Büyülü anların özelliği, sizi bir pelerin gibi sarması, gerçeklikten koruması ve duyularınızı uyuşturmasıdır.

Ama sanki her şey aydınlanmış gibiydi. Hava daha taze, ciğerlerim daha dolgundu ve tenim adrenalin ve sıcaklıkla karıncalanıyordu.

Tükettiğimiz abur cuburdan -tatlı ve tuzlu patlamış mısır, elma şekeri ve sıcak çivili elma şarabı- ve gezintilerden. Gece yarısına on saniye kala kendi geri sayımımızı yaptık ve atlıkarıncada öpüştük, her birimiz bir tek boynuzlu atın tepesine oturduk. Lunaparktan ayrıldığımızda saat sabahın iki buçuğuydu ve birkaç saat sonra Dr. Doyle'un kliniğinde bir başka yorucu vardiya için uyandığımda hem kendimden hem de Sam'den nefret edeceğimi biliyordum.

Arabada Sam'in yanında kemerimi bağladım, hâlâ gecenin etkisindeydim. "İşini bırakmalısın," dedi birdenbire, arabayı çalıştırırken.

Başımı ona doğru çevirdim, ağzım kurudu. Sanki yüzüme bir kova dolusu buzlu su fırlatmış gibiydi.

"Affedersiniz?"

"Mazeretiniz var ama bu hafta korku kliniğindeki son haftanız." Arabayı çalıştırdı, gözleri soğukkanlı ve disiplinli bir şekilde yola dikilmişti. "Bu çok tehlikeli. Burada tehlikede olan çok şey var. Kendini savunmasız bir duruma sokmana izin vermeyeceğim."

"Hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez," diye hatırlattım ona.

"Yaptığın her şey beni ilgilendirir ve bunu yapmaya devam etmeyeceksin."

Niyetiniz ne kadar iyi olursa olsun, hayatınızın geri kalanını hapiste geçirmenize yol açabilecek yasadışı şeyler. Ya kendi isteğinle kabul edersin ya da Dr. Doyle'a kendim gider ve bazı ipleri çekerim. Spoiler uyarısı: Hoşuma gitmeyen şeyleri parçalamakla tanınırım."

"Eğer Dr. Doyle'a gidersen, seninle bir daha asla konuşmam ve görüşmem." Sesimi soğukkanlı çıkmaya alıştırdım ve öfkeli duygularımı sesimin dışında tuttum. Kendime onun beni korumaya çalıştığını hatırlatmak zorundaydım, her ne kadar bu konuda garip bir yöntemi olsa da. "Ve babamdan sırf sana inat olsun diye seni kovmasını isteyeceğim, ödeştığımızdan emin olmak için. Olanlardan sonra bunu yapacağını biliyorsun. Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Brennan. Senin tarafından itilip kakılmayacağım. Artık değil."

"Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket," diye tısladı, kendini kontrol altında tutmaya çalışarak. Sam'in pazarlık konusunda pek bilgili olmadığını biliyordum. Normalde sadece istediği şeyi, istediği zaman alırdı. Çaba göstermeye çalışıyordu.

"O kadar da kötü değil," diye karşı çıktım. Otoyola doğru kaydık. Aralık ayı yerini Ocak ayına bırakmıştı. Dünyadaki her şey -ağaçlar, yollar, binalar- ince bir kristal mavisi don tabakasıyla kaplanmış gibiydi, Sam'in kalbi de dahil. "Yaptığım şey çeşitli ülkelerde tamamen yasal."

lkeler. Örneğin İsviçre. Ama aynı zamanda Belçika, Batı Avustralya, Kolombiya-"

"Listeden hangi ülkeyi çıkardığınızı fark ettin mi?"

Dönüp ona baktım.

"Lanet olası 'Murica Birleşik Devletleri. Burada bu yasadışıdır, dolayısıyla bunu yapamazsınız."

"Haklısın." Alt dudağımı iğnedim. "Belki de İsviçre'ye taşınmalıyım."

"Geri kalmış mantığın beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," diye homurdandı. "İsviçre'ye taşınmıyoruz tatlım, insanları öldürmeyi ne kadar seversen sev."

Biz diye bir şey var mıydı? Ne zamandan beri biz diye bir şey var? Ve neden kalbim göğsümün içinde sıkışıyor?

Çünkü onu hala seviyorsun, mon cheri. Onu hep sevdin. Şu anda sadece sen onun olsan bile, o senin sonsuza dek senin.

"Neden?" Masummuş gibi davrandım. "Yaptığın işi her yerde yapabilirsin. Mafya olmanın yüksek SAT ve IQ puanları gerektirdiğini hatırlamıyorum. Ayrıca başarısız olacağın bir iş görüşmesi de olmayacak."

"Kstahlığın bitti mi?"

"Pek sayılmaz." Kendimi tuttuğum için kendimden memnun bir şekilde sırttım.

Sam, "Boston'a o kadar çok sahibim ki, bu işin peşini bırakmayacağım," diye açıkladı ve benim tarafımdan gelen bir başka sözlü saldırının da sırtından atılmasına izin verdi.

"Boston'a hükmetmek seni mutlu ediyor mu?" Ona yan gözle baktım. "Seni mutlu eden bir şey var mı?" Sessizce ekledim.

"Beni mutlu ediyorsun," diye tersledi, kendinden iğrenerek. "Sen ve senin mavi mavi gözlerin, gırtlaktan gelen sesin, güzel kalbin ve karanlık, ahlaksız ruhun."

Onu böyle görmek büyüleyiciydi. Duyguları hakkında konuşmak için köşeye sıkıştırılmış yaralı bir hayvan. Onu zorlamak istemedim, bu yüzden pencereden manzaraya bakmak için döndüm ve kendi kendime gülümsedim.

Boston'a vardığımızda, arabayı benim evime değil kendi evine sürdüğünü fark ettim. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. "Sana söyledim, Boston'da işim var.

Sabah."

"Odanın yarısını çoktan topladım ve evime taşıdım, Sherlock. Muhtemelen sabah giymeyi planladığın her şey zaten benim dairemde. Bonus puanlar... bir şey giymemiş gibi davranmana gerek yok.

Kliniğe gittiğinizde önlük giyin ve üstünüzü değiştirin çünkü sırrınızı zaten biliyorum." Motoru durdurdu ve arabadan indi.

Şaşkınlık, zevk ve kızgınlıkla ağzım bir karış açık onu takip ettim. Sadece Sam bu üçünü aynı anda ateşleyebilirdi.

"Nasıl?" Ben talep ettim. "Ne zaman?"

Sam cebinden bir çift anahtar çıkardı ve parmaklarının arasında yüzümün önünde sallandırdı. Evimin anahtarları olduğunu fark ettim.

"Nasıl? Bu yavruları birkaç gün önce çoğalttım. Ne zaman? Çoğunlukla sen işteyken. Bazen de uyurken. Senden bu kadar çok şeyin kaçabilmesi inanılmaz. Hatırlat da sana kasa konusunda asla güvenmeyeyim. Hırsız onu ve seni çalar ve sen farkına bile varmazsın."

Sam

O gece Nix'i hep planladığım gibi becerdim.

Boş zamanlarımda, ailesinin nefesini enseme hissetmeden.

Onu masamın üzerine yatırdım ve adım haykırırken içine daldım.

Sonra tekrar yatağında ve bir kez daha mutfak tezgahında. Beşinci seferden sonra ikimiz de yorgun ve terli bir şekilde yatağa düştük.

Hayatımda ilk kez yanımda biri varken uyuyakaldım. Yanımda bir kadının sıcaklığını hissettim.

Önünde hâlâ uzun bir yol vardı. Berbat işinden ayrılması ve daha geleneksel bir doktorluk pozisyonu alması gerekiyordu. Ama bir yerlere gidiyorduk.

Sabah uyandığımda sırt üstü döndüm ve bir kolumu ona doğru uzattım. Yatağın onun tarafı soğuktu.

Kaşlarımı çatarak tek gözümü
açtım. O gitmişti.

Komodinin üzerine bir not bırakmış.

Seks için teşekkürler, ama hala paçayı kurtarmış değilsin.

-Nix.

Aisling ertesi gün beni görmeyi reddetti.

Ve ondan sonraki gün.

Ve ertesi gün.

Telefonlarıma çıkmadı, evine gittiğimde gelmedi ve mesajlarımı okumadı.

Ve onlardan çok fazla vardı. Başkasına gönderdiğimden çok daha fazla. **Sam:**

Çocuk gibi davranmayı bırak.

Sam: Seni görmek istiyorsam tek yapmam gereken kliniğe gelmek. Haklılığını kanıtladın. İşini yeniden görüşebiliriz.

Sam: Sinirime dokunuyorsun, Nix, ve sonunda patladığımda ne olacağını görmek istemezsin.

İşte bu yüzden asla bir ilişki istemedim.

İyi ya da kötü, son cümle onu tetikledi, çünkü cevap vermeyi seçti.

Nix: Kimse seni benimle olman için

zorlamıyor. Sam: Bu tam olarak doğru değil.

Aslında bir şey beni onunla birlikte olmaya zorluyordu. Ondan uzak durma yeteneğimin olmaması. Yatağa girmeden önce, birlikte zaman geçirmeden önce, onun hakkında bir şeyler öğrenmeden önce onu görmezden gelmek idare edilebilirdi. Am amdı ve gözlerim kapalıyken, başka birinin derinliklerindeyken Aisling'i becerdiğimi hayal etmek kolaydı.

Ama şimdi ne kadar arkamı dönüp ondan uzaklaşmak istesem de başka hiç kimse bunu kesmeyecekti.

Zor ve çıldırtıcı olacaktı ve beni kesinlikle konfor alanımdan çıkaracaktı, ama ne kadar denesem de ona sahip olamazdım.

Nix: Detaylandırarak mısın? Sam:

Hayır.

Bu akşam benimle yemek ye.

Nix: Özür dileyene kadar olmaz. Eşyalarımı dairene taşımışsın Sam. Sormadan. Bunu kim yapar ki?

Sam: Bunun varsayımsal bir soru olduğunu varsayıyorum.

Nix: Artık işleri benim yöntemimle halledeceğiz. Ve benim yöntemim senin için sinir bozucu olabilir. Bu benim rahat olduğum şeyle ilgili, sana para ödetmekle değil.

Zaten bana ödetiyorsun. İsteddiğimi alamamaya alışkın değilim.

Nix: Hayat

zordur.

Ben de öyle.

Nix: Hunter gibi konuştun.

Öyleydin.

Sonunda Hunter'ın kız kardeşime neden bu kadar takıntılı olduğunu anladım. Cillian'ın neden Persephone'dan kopamadığını. Sana her şeyini veren bir kadında bağımlılık yapan bir şey vardı. Tadına baktıktan sonra vazgeçmesi zor olan bir şey.

Sam: Öyle ya da böyle sana sahip olacağım.

Nix: Bunu göreceğiz.

Hesaba katmadığı şey buydu. Bir canavarı yok etmek için bir canavar gerekir.

Ve onu bütün olarak yutacaktım.

OceanofPDF.com

Seventeen

Sam ve ben önümüzdeki iki ayı bu satranç oyununu oynayarak geçirdik.

Ne zaman çok cesur bir hareket yapsa, geri çekilirdim.

Onu bunun için çalıştırdım. Sanki on yıldır hiç çalışmamış gibi. Karşılıksız aşk hakkında söylenecek bir şey vardı. İnsana dayanıklılığı, cesareti ve gücü öğretiyordu. Şimdi işler tersine dönmüştü ve bana ayın eğlencesi olmadığımı göstermesini istiyordum. Onun ilgisine, şefkatine, *her şeyine* layık olduğumu. On yıl boyunca bedavaya sunduğum şeyi almasına izin veremezdim.

Mutlak bağlılığıma bir fiyat etiketi koymak zorundaydım. Ve bu fiyat etiketi aşktı.

Sevildiğimi hissetmek istedim.

Yaptığı her şeyde olduğu gibi, Sam masaya A oyununu getirdi.

Beni köşeye sıkıştırır, takip eder, kimse görmüyorken kirli öpücükler çalardı. Belki başka bir kız bundan rahatsız olurdu ama ben onun ilgisinden zevk alıyordum. Dokunuşum için duyduğu yeni çaresizlik.

Persy, Sailor ve Belle ile dışarı çıktığımda bir Tayland restoranının dışında beni bekledi, beni karanlık bir sokağa kaçırdı ve kabaca öptü, elleri bacaklarımın arasında eteğimi yukarı itti.

Üç gün sonra, kliniğin dışında beni pusuya düşürdü, arabasına sürükledi ve arka koltukta beni çiğ çiğ becerdi, bana küçük bir kalp krizi ve şiddetli bir orgazm yaşattı.

Dört gün sonra, bir yardım etkinliği için giymek istediğim bir elbiseyi almak üzere dairesine gittim. Kıyafetlerimin çoğu hala onun evindeydi ve bana dairesinin kilidinin şifresini bırakmış olmasına rağmen, eşyalarımı Avebury Court Malikanesi'ne geri götürmeme izin vermedi.

Bir gün onu mutfak adasının yanındaki taburede oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yaparken yakaladım. İçeri girip dolaptan istediğim Armani elbisemi çıkardığımda, gözlerini soğuk bir şekilde dizüstü bilgisayardan kaldırdı. Dairenden çıkmadan önce beni durdurmasını ve benimle uğraşmasını bekledim ama tek yaptığı parmaklarını alnına götürerek beni selamlamak ve hoşça kal demek oldu.

Kapının yanında durdum, kafam karışmıştı.

"Benimle yatmaya çalışmayacak mısın?"

Alt metin çok açıktı: *Seninle yatacağım ama yanına taşınmayacağım. Sana bağlanmayacağım. Sana vermeye hazır olduğumdan fazlasını vermeyeceğim.*

Sam gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Seninle yatmaya çalışmamı ister misin?"

"Hayır." *Evet.*

Gözleri hâlâ ekrandayken sırtıttı. "O zaman bir sorunumuz yok gibi görünüyor."

"Bu, olacağını tahmin etmediğim bir değişiklik."

Nedense ayaklarım yere yapışmıştı. Neyin değiştiğini anlamadan gidemezdim.

Sonunda bizden vazgeçmiş miydi? Belki de benim bu çabaya değmeyeceğime karar vermişti. Ona bu kadar çok şey yaşattığım için kendi yüzümü yumruklamak istedim. Ama yine de hiçbirinden pişman değildim. Aileme yaptıklarından dolayı pişmanlık duymayı hak ediyordu ve bunu ödemeyi bitirdiğinden emin değildim.

"Belki de kendimi evliliğe saklamaya karar verdim," diye mırıldanarak yanında duran konyak bardağından bir yudum aldı.

Aptal aptal ona bakarken askıdaki elbiseyi bir omzumdan diğerine geçirdim.

"Genellikle bunu Guinness Dünya Rekoru kırmaya yetecek kadar insanla yatmadan *önce* yaparsınız," diye belirttim.

Sonunda gözlerini ekrandan kaldırdı.

"Ben alışılmışın dışında bir adamım. Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Sanırım yolculuğumuz burada sona eriyor." Kendimi gülümsemeye zorlayarak cesur bir yüz ifadesi takındım. İçimden aya doğru "*Merde, merde, merde*" diye bağıryordum.

Beni terk ediyordu. İşleri onun için zorlaştırdığımı biliyordum ama Sam hiçbir zaman yorgun ya da sıkıntılı görünmüyordu. Aksine, yeni oyunumuzu bir adımda kabul etti ve gözlerinde her zaman bir değişiklik için çalışmak zorunda kalmaktan eğlenen bir adamın tehlikeli, yaramaz parıltısı vardı.

"Sanırım öyle." İçkisinden bir yudum daha aldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Evlenmediğimiz sürece."

Başımı arkaya attım ve histerik bir şekilde güldüm. Evlenmek. Biz. İyiydi.

"Asla olmayacak," diye cevap verdim.

"Pek olası değil," diye kabul etti. "Yine de arada sırada sikimi yalayabilirsin ama seks söz konusu değil."

"Bununla yaşayabilirim," dedim hissettiğimden daha inançlı bir şekilde. "Teklifin için teşekkürler ama ben almayayım."

Başını salladı.

"Fisher'ların yardım balosunda iyi geceler."

"Oraya gideceğimi nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum Nix, iş yerinde öğle yemeklerini nerede yediğin - beyaz bir bankın üzerindeki küçük arka bahçe - ve ne yediğin - umarım bugün yulaf ezmesi barını beğenmişsindir."

Hayır balosunda kimseyle dans etmedim.

Koltuğuma çivilenmişim, cezalandırılmışım ve tek bir şey düşünüyordum: Evlilik.

O geceden sonra Sam beni tekrar aradı ve bir daha asla sonuna kadar gitmedik. Birbirimizin kıyafetlerini pençelemedik ya da vahşi seks yapmadık.

Gittiğim yerlerde ortaya çıkıyor ama sadece sevişmekten ve öpüşmekten hoşlanıyordu. Ne zaman onu tam anlamıyla seks bölgesine sokmaya çalışsam, elini bileğime vuruyor ve "Artık malları tadamazsın, Nix. Kırarsan, bedelini ödersin. Benim yanıma taşın."

"Hayır."

Her hafta böyle devam etti ve öyle bir noktaya geldi ki, yaptıkları için ondan nefret etmeyi bırakıp bırakmadığımdan ya da bu kovalamacadan çok mu zevk aldığımdan emin değildim. Oyunumuzun bir yerinde kendimi kaybetmiş olabilirdim ve eski halimize nasıl döneceğimi bilmiyordum.

Gerçek şu ki, onun yanına taşınmak istiyordum. Onun yanına taşınmayı çok istiyordum.

Anneme bakmak ürkütücü olduğu için değil -tam tersine, her şey düşünüldüğünde aslında oldukça iyiydi- ama ayrı kaldığımız her an onu çok özlediğim için.

Sadece kalbimi tekrar kıracağından korkuyordum ve bu sefer onu sağlığına kavuşturamayacağımı biliyordum.

Şu anda alacakaranlık kuşağındaydık. Derin bir şeyin kıyısındaydık ama hâlâ kıyıya yüzebilme ihtimalimiz vardı. Onun tarafından itilip kakılmanın sonucu olarak direncimi kaybedersem, kendim için sakladığım azıcık şeyi de ele geçireceğinden ve benim için oyunun biteceğinden korkuyordum.

Sanırım Sam de bunu biliyordu. Arafta sıkışıp kalmıştık ve nasıl duracağımızı bilmiyorduk. Yavaş yavaş birbirimizi akşam yemeklerinde görmeye başlayan ailelerimiz bile, Sam toplum içinde bana nazik davrandığında ve ben ona soğuk davrandığımda bize şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Bir gün, *Athair* için bazı evrak işlerini bırakmak üzere evime geldiğinde ve kahve içmek için kaldığında, masanın karşısından elimi tuttu ve kaşlarını çattı.

"Beklemek umurumda değil, Nix. Sadece Badlands'e gelip bana karşı gelmediğin için sana minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

"Sana meydan okumak mı?" Elimi ateşten yapılmış gibi ondan çektim ve çok sıcak kahvemden yavaşça bir yudum aldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden Badlands'e gelmemeni istemiştim ve yasağı kaldırmama rağmen kabul ettin. Talimatları hâlâ iyi karşılamana sevindim. Özünde itaatkâr bir kızsın, değil mi tatlım? Seni idare etmek kolay olacak."

Kanım öfkeyle köpürdü. O kadar ki, sözlerini çözmek ya da beni kışkırtıp kışkırtmadığını, satranç oyunumuzda kasıtlı olarak bir taş daha oynatıp oynatmadığını anlamak için bir saniye bile düşünmedim.

"Beni idare etmek kolay değil." Aniden ayağa kalktım ve kahvemi masadan çektim. "Badlands'e henüz gelmemiş olmamın tek nedeni de iş yoğunluğumdu. Aslında, sanırım bu hafta sonu sırf sinirlerini bozmak için kulübüne uğrayacağım." Gülümsedim, onu kışkırttığım için kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Oui, mon cheri. Her zaman ıslak bir mendilin olgunluk seviyesini gösteriyor.

Sam oturduğu yerden kalkarak, "Sabırsızlanıyorum," diye söylendi.

Tam o sırada babam mutfığa girdi, defterlerini koltuğunun altında tutarak aramıza baktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel." Sam bana sırtıttı. "Kesinlikle mükemmel."

Sözüme sadık kalarak ertesi hafta sonu Badlands'e gittim.

Her zamanki gibi Belle'i de bana katılması için davet ettim. Arkadaşlarıma Sam'den henüz bahsetmemiştim ama bu sefer bunun onlar tarafından yargılanma korkumla bir ilgisi yoktu. En hafif deyiimiyle, onunla aramızdaki şeyler hâlâ karışık ve kardeşlerim neler olup bittiğini bilmiyordu.

Sailor ve Persy'nin ne olursa olsun kardeşlerime güveneceklerini biliyordum ve gerçekleşmeyebilecek bir şey için hepimiz için işleri zorlaştırmak istemedim.

Belle'in keyfi yerindeydi ve dar kırmızı deri mini elbisesi ve uyumlu rujuyla gecenin üstesinden gelmeye hazır görünüyordu. Kulübe girer girmez -bu sefer fedailere kimliğimi gösterdim- dans pistine yöneldi.

Beni içeri aldıklarında hâlâ şoktaydım.

Güç dengesi değişmişti ve doğru, çoğuna sahip değildim ama ilişkimizde Sam'in sahip olduğundan daha az güce de sahip değildim.

Buraya itaat için gelmediğimi söyledi ve ben de ona bunun doğru olmadığını göstermek istedim. Aynı zamanda, ona burada olduğumu mesajla bildirmek de çok barizdi.

Şeffaftı ve Sam buradaysa dans pistine gelmeyeceğini biliyordum.

Acıyan yere bastırmak istedim. Sam'e onun küçük oyuncağı olmadığını göstermek için. Belle'in dans pistinde mutlu olduğunu gördükten sonra, aylar önce Cadılar Bayramı'nda Sam'in beni yönlendirdiği dar koridora doğru yürüdüm, onun için umutsuzca dizlerimin üzerine çökmüştüm, bir yabancı gibi davranırken önüme attığı artıkları alıyordum.

İki iri yarı fedai koridorun kenarında durmuş, kollarını kavuşturmuş, yolumu kesiyorlardı.

"Beni içeri al." Çenemi yukarı kaldırdım.

Bana eğlenerek baktılar ama hareket etmediler. Sanki bu fikir çok saçmaymış gibi.

Kadınların kumarhaneye girmesine izin verilmezdi. Cillian bir keresinde bana bunun resmi nedeninin kumar ve fahişelerin birlikte gitmesi olduğunu söylemişti ve Sam kumarbazları yanlış bir fikre kapılırsa saygıdeğer kadınların taciz edilmesini istemiyordu.

"Hey. Seninle konuşuyorum." Elimi yüzlerinin önünde salladım.

"Kadınlara izin yok," diye yere tükürdü içlerinden biri.

"Ben *sıradan* bir kadın değilim."

Gözleri tepeden tırnağa vücudumu taradı, göğüslerime ulaştığında durdu. "Bana öyle geliyor."

Telefonumu çıkardım, Sam'in iletişim bilgilerine gelene kadar parmağımı ekranda kaydırdım ve telefon numarasını gösterdim. "Brennan'ı arayıp bu konuyu onunla konuşmama ne dersin? Eminim kız arkadaşını içeri almadığın için sana söyleyecek bir şeyleri vardır."

"Brennan'ın kız arkadaşı yok," dedi biri.

"Öyle değil mi?" Homurdandım, kendime olan güvenim biraz sarsılmıştı. "Fedaileriyse aşk hayatı hakkında konuşarak çok zaman geçirdiğini bilmiyordum. Benim adım Aisling Fitzpatrick. İstersen ona sor."

Beni içeri almamakta kararlı görünen kişi isteksizce ön cebinden telefonunu çıkardı ve bana ters ters bakarken Sam'in numarasını tuşladı. Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Bu ya tamam ya devam anıydı. Sam burada olduğumu öğrenecekti. Fedai adımı söyledi. İçeri girip giremeyeceğimi sordu. Diğer hatta bir duraklama oldu. İnsanların, içkilerin, müziğin ve etrafımızdaki ışıkların koşuşturmasına rağmen hava durgundu. Bir saniye sonra telefonu kapattı ve başını eğerek yana doğru adım attı. Meslektaş gözlerini büyüttü.

"Lanetleneneceğim. Domuzların daha erken uçacağını düşünmüştüm."

"Hayalini canlı tut." Omuzunu okşayarak yanlarından geçtim.

Koridora girdim ve en kalabalık, en gürültülü, en gürültülü kart odasını seçtim. Bu kez, Cillian ve Hunter'ı almaya geldiğim gece yaptığımdan daha dikkatli bir şekilde etrafımı gözlemledim. Fedailer için omzumun arkasına bakmak zorunda kalmıştım ve o zamanlar hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar öfkeyle doluydum.

Yeşil ortalı yuvarlak, koyu meşe masalar, pahalı takım elbiseler giymiş, etraflarında toplanmış, kaliteli purolar içen ve konyak içen adamlarla birlikte odanın diğer ucunda duruyordu. Hepsi de ailemdeki erkeklerin çeşitlemelerine benziyordu; ayrıcalıklı, yozlaşmış ve ucuz eğlenceye muhtaç. Ayrıca küçük, siyah bebekler giyen garsonlar da vardı, eğilip müşterilerle ilgileniyorlardı.

Odayı tarayarak blackjack masasını aradım. Texas hold 'em ve seven-card stud oynamayı biliyordum ama asıl uzmanlığım her zaman blackjack olmuştu. Cillian'ın bana öğrettiği ilk kart oyunuydu ve Noel Arifelerinde, herkes odalarına çekildikten sonra benimle pratik yapmaya özen gösterirdi.

Bu geleneği, bu yıl da dahil olmak üzere onlarca yıl canlı tuttuk.

Aradığım masayı buldum ve beklemeye başladım. Sam'in işyerinde kumar oynamanın onu öfkeyle patlatacağını biliyordum. Büyük olasılıkla etrafta olmadığını fark ettiğimde kalbim biraz sıkışmıştı ama kendimi iyi tarafı bulmaya zorladım. Burada onsuz olmam fikri bile onu tekrar yanına taşınmamı istemeye yaklaştıracaktı.

Oyun sona erdiğinde, kendimi Prada giymiş adamlardan oluşan yarım dairenin ortasına sıkıştırdım ve krupiyeye bakarak gülümsedim.

"Oynamak isterim."

Yanımdaki orta yaşlı bir adam, "*Seninle* oynamayı çok isterim," diye şaka yaptı ve tüm erkek çemberini kaba bir şekilde güldürdü. Gülümsememin düşmesine izin vermedim.

"Bekle, bu ... değil mi?" İçlerinden biri kaşlarını çattı. Bakışlarımı dikkatle satıcıdan ayırmadım. "Vay canına, bu o. Aisling Fitzpatrick. Yatma vaktin gelmedi mi? Baban burada olduğunu biliyor mu?"

Otuz yaşına girmeme üç yıl kalmıştı, bu yüzden bu kesinlikle canımı yaktı, ama belki de neredeyse otuz yıldır ailemin ihtiyaçlarını benimkilerin önüne koyduğum ve hala onların evinde yaşadığım için bunu hak etmiştim.

Benimle konuşan salağı görmezden gelerek satıcıya baktım. Yaşlı çalışan boğazını temizledi ve parmağıyla papyonunu genişletti.

"Hanımefendi, korkarım-"

"Korkmayın. Korku asla iyi bir görünüm değildir. Bırak da oynayayım," diye yalancı güvenime tutunarak talepte bulundum.

Başımın tepesinden omurgama doğru yayılan ılık, karıncalı bir hissin farkına varmaya başlamıştım. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini ve odaya kimin girdiğini biliyordum ama o kendini belli etmedi.

"Bunun bana bağlı olduğundan emin değilim, hanımefendi. Bakın, kurallar var-" "Ben. Evet. Biliyorum. Brennan h e p s i n i iptal etti."

Ben de

Balmain mini elbisemin kolları. "Aynı şey kumarhanelerde kumar oynayan kadınlar için de geçerli. Ben sıradan bir kadın değilim. Ben Sam Brennan'ın irade savaşına girdiği kadını. Kurallar benim için geçerli değil. Onu arayıp kendin sorabilirsin. Buraya bu şekilde geldim."

"Savaş falan yok, tatlım. Sana elimi bile sürmeden kazandım ama iyi denemeydi," diye alay etti arkamdan alçak bir ses. Başımı kapıya doğru çevirdim. Sam orada duruyordu, soluk gri bir takım elbise giymişti ve bordo Hermes cep mendili ceketinden dışarı çıkıyordu. İtalyan mokasenlerinin içinde muhteşem bir günah. Bir randevuya hazır görünüyordu. Benim için hazırdı, teni altın sarısı ve sıcak, gözleri gri ve soğuktu.

Bana meydan okuduğu anda buraya geleceğimi biliyordu ve ben de onun tuzağına düştüm.

Gözlerimi kaçırdım, onu görmezden geldim ve dikkatimi tekrar satıcıya yönelttim.

Yıllar önce bana söylediklerini hatırladım.

"Ben olsam kendimle

bahse girmedim."

"Neden?"

"Ben her zaman kazanırım."

Uzun zamandır ilk kez onu görmenin verdiği o sıcak heyecanı hissetmedim ve içim her zamanki gibi bebek mamasına dönüşmedi. Bu gece onda cesur, sessiz ve gergin bir şeyler vardı. Beni istemeyen eski Sam gibi. Sabrını ne kadar kötüye kullandığımı bana açıkça göstermenin eşiğindeymiş gibi hissediyordum. Yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde bir ayağımdan diğerine geçtim.

"Tek bir şartla oynayabilir." Sam arkamdan odanın derinliklerine doğru ilerledi, sesi yaklaşıyordu ve bana doğru atılan meraklı bakışların farkındaydım.

Arkamı dönmeyi ve talep ettiği dinleyici kitlesini ona vermeyi reddettim.

"Genelde bir erkek sana söz verdiğinde şart koşmaz," diye mırıldandım, yanaklarımdaki rengin yükseldiğini hissederek.

"Ben bir erkek değilim. Ben bir canavarım." Yanımda durdu, bakışlarını bir saniye bile yüzümden ayırmadı. "Bana bak, Nix."

Ben yapmadım.

Onun *dışında* her yere baktım.

"Eğer birbirimizle oynarsak senin de oynamana izin vereceğim," diye sözlerini tamamladı.

"Bu blackjack. Sana karşı oynamayacağım. Krupiyeye karşı oynayacağım." Arkamı dönüp ona baktım.

Erkekler ıslık çalıp kıkırdıyor, karşılıklı konuşmamızı en ön sıradan izlemenin keyfini çıkarıyorlardı. Belli ki, bırakın elbiseli zarif bir kadını, Sam Brennan'a karşı duran birini görmeye bile alışık değillerdi.

Sam sakince gülümsedi. "Burada yüksek bahisli oynuyoruz Bayan Fitzpatrick."

"Örümcek hislerim bana bu iş için iyi olduğumu söylüyor," diye kestirip attım ve odadaki herkesin kahkahalarla gülmesine neden oldum. Gerçekten de beni finansal olarak korkutmaya mı çalışıyordu? Bu odadaki tüm erkeklerin toplamından daha fazla param vardı.

"El başına bir milyon dolar. Beş el. Kabul edilebilir mi?" Sesim ilkel ve düzgün, elimi sıkması için ona uzatarak sordum.

Ortalık yuhalamalar, kahkahalar ve çığlıklarla inledi. Adamlar yanıyordu. Herkes Sam'e beklenti içinde bakıyordu, onun meydan okumadan kaçacak bir adam olmadığını biliyordu.

Sam uzattığım elime baktı, elleri hâlâ ceplerindeydi, duruşu tembeldi. Cevap vermek için acelesi yoktu.

Belli ki bu anın tadını çıkarıyordu. Birbirimizi tanıdığımızdan beri geçen on yıl içinde ilk kez halka açık bir şekilde konuşuyorduk.

"Bir el için beş milyon dolar demek istiyorsun." Sırıttı.

"*Dang!*"

"*Aman Tanrım!*"

"*Bryan, buraya gelmelisin.*"

Etrafımızdaki kalın vücut çemberi büyüdüğü ve sıkılaştıkça, daha fazla erkek birbirlerine bağırıp soludukça, yakın odalardan insanlar sızdıkça, boyunlarını büktükçe izleyicilerimiz büyüdü. Etrafımdaki erkek halkasının boynumu sıktığını hissediyordum. Sigaralar bırakıldı, içkiler başıboş bırakıldı, herkes cevabımı duymak için bekledi.

"Ünlü son sözler." Bir omzumu yukarı kaldırdım, dokunulmamış elimi bir santim kaldırdım, histeri boğazımı tıkadı. Sırf böyle bir şey yaşadığım için

Para, yirmi beş milyon doların yarım saat içinde boşa gittiğini görmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Koltuk altlarımın nemlendiğini hissettim ve buraya gelişimi sorgulamaya başladım. Neden onu bu kadar zorlamak istiyordum?

"Ve eğer kazanırsam..." beni durdurmak için avucunu yukarı kaldırdı
"...benimle evlenirsin."

Krupiye şok içinde elindeki kart destesini bırakarak aramıza baktı. Bana teklifte bulunan orta yaşlı adam ellerini ovuşturdu.

"Bu torunlarıma anlatacağım bir hikaye olacak."

Sam'e sessizce, soğukkanlılıkla baktım ve gözlerinde alaycı bir ifade aradım. Hiçbir şey bulamadım ama yine de kulaklarıma inanmadım.

"Hiç komik değil." Sesim boğazımdan sürünerek, çakıllı bir şekilde çıktı.

"Gülmüyorum," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu ve son darbeyi indirdi. "Oh. Ve evlilik sözleşmesi yok."

"Ohhhh!"

Erkekler geriye doğru eğildiler, alınlarını dramatik bir şekilde tokatladılar. Masaya yaslandığım için şanslıydım çünkü vücudumdaki her kas çalışmayı durdurdu.

Acaba Boston'a tam hâkim olma hedefinin bir başka durağı mıydı, evlilik sözleşmesi yapmadan en zengin aileyle evlenmek. Ben onun oyununda sadece bir piyon muydum? Mühürlenmeyi bekleyen bir başka cazip anlaşma mı?

"Tatlım, Brennan birinci sınıf bir matematikçidir. Sayılarla arası çok iyidir. Koş, yürüme," diye bağırdı bir adam odanın derinliklerinden.

Sam sırtıttı, ne doğruladı ne de yalanladı.

"Ağabeyini tanıyorum, küçük Fitzy. Evet dersin onu aramaktan başka çarem kalmaz," diye bağırdı bir başka genç adam.

Gülümseyerek ve herkesin benden beklediği gibi elimi çekip sinmeyi reddederek, "Bunu istemez miydin Samuel Brennan? Bir fahişenin oğlu, beş kuruşsuz doğmuş, batı dünyasının en zengin kadınlarından biriyle evli. Servetimin yarısını almaya hak kazanacaksın."

"Biliyorum," dedi sakince. "Bu da beni terk etmeden önce iki kez düşüneceğin anlamına geliyor."

Seyircilerimiz yüksek sesle güldü ve yuhaladı.

"Krallığının yarısını sana vermeyeceğim," diye seslendim, sesim net ve tereddütsüzdü.

"Senin krallığın umurumda değil, tatlım. Benimki önemli olan her yönden daha büyük. İster inan ister inanma, senin banka hesabındaki rakam benim Doğu Yakası'ndaki hakimiyetim kadar güçlü değil."

"Sana inanmıyorum," diye yalan söyledim.

"Ya bahisleri alın ya da bu odayı terk edin Bayan Fitzpatrick, ama bunu hemen yapın. Burada iyi işleyen bir operasyon yürütüyorum ve insanların paralarını bu masalarda harcamadıkları her an bana pahalıya patlıyor."

"Evlen seninle," kelimeleri yüksek sesle söylemek yerine ağzımdan kaçırdım, şok hâlâ üzerimdeydi. Babam beni öldürecek. Cillian ve Hunter benden geriye ne kaldıysa yakacaklardı. Yine de bir şekilde Sam'in amacının para olmadığına inanıyordum. Yeterince parası vardı.

Beni tuzağa düşürmek istedi. Peki ya ben? Ben tuzağa düşmek istedim.

"Peki," dedim titrek bir sesle, midem yüzlerce kez bulanıyordu.

Sam sonunda elimi sıktı ama sıkmak yerine birbirine dolanmış parmaklarımızı kullanarak beni kendine doğru çekti ve ağzıma çok açık, çok sahiplenici bir öpücük kondurdu.

"Bir maçımız var. Maça gidiyorlar!" Adaçayı yeşili kadife takım elbiseli genç bir adam oturduğu yerden ayağa fırladı. Sonraki birkaç dakika boyunca odada kaos vardı ve ben derin nefesler alıp kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Hiçbiri önemli değildi. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulabilirdim. Belki de.

Badlands tarihinde bir oyun için bahisler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Bahisçiler diğer odalardan oyuna bahis almak için geldiler, ellerinde hesap çizelgeleri olan panolar vardı, isimleri, sayıları ve bahis oranlarını alıyorlardı. Geçen yıl tedavi ettiğim askerler Becker ve Angus'u tanıdım, bana karşı bahis oynarken aralarında fısıldaşıyorlardı.

Kart odasının kapısının dışında bir insan trafiği vardı ve fedailerin insanları fiziksel olarak uzaklaştırdığını duyduğumda zar zor nefes alabildim.

İkimiz de altın isim etiketinde Daniel yazan krupiyenin önünde yerlerimizi aldık. Parmaklarımı masanın yeşil keçesine vurdum. Sam bana baktı. Ben ona bakmayı reddettim.

"Akıllıca bir hamle. Kulübün bundan sonra efsaneleşmek üzere." Saçımı omzumun arkasına attım.

"İyi bir skandalın boşa gitmesine asla izin vermem," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Matematikte gerçekten o kadar iyi misin?" sesim titredi. "*Daha iyiyim.*"

Herkes yerleşti ve Daniel kartları karıştırmaya başladı, oyunun kurallarını yüksek sesle ve net bir şekilde okudu. Bir gösteri yaptı. nce eliyle karıştırdı, sonra karıştırdı, sonra da yığın halinde karıştırdı. İşi bittiğinde kartlar iyice karışmıştı, bunu ben bile inkar edemezdim.

Daniel elindeki düzgün kart destesini yere bırakıp Sam'le bana baktı.

Sam çenesini bana doğru salladı, şimdi bir centilmen olmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

Bakışlarımı kartlardan ayırmayı reddederek onları iki desteye ayırdım.

Neden bu kadar histeriktim? Bu benim uzun zamandır dileğim değil miydi? Sam Brennan'la evlenmek?

Oui, mon cheri, ama bu şekilde değil. İkiniz arasındaki başka bir oyunun parçası olarak değil.

Elimi geri çektim ve Daniel'a sağ eldeki desteden seçim yapmasını işaret ettim. İkimize de ikişer kart dağıtıldı. Daniel da kendine bir el dağıttı. Biri açık, biri gizli.

İlk raunt benim için hızlı bir galibiyet oldu ve tekrar nefes almamı sağladı. Sam'in gardımı dşrmemi sağlamanın bir yolu olup olmadığını merak ederek nefes verirken sıçradım. İkinici raunt Sam'e gitti, ben iki katına çıkıp kaybettikten sonra rakibim sinsi bir sırıtış attı. Üçüncüsü bana. Dördüncüsü Sam'e.

Her şeyin önceden planlanmış olduğuna dair ürkütücü bir his midemde kök saldı. Belki de Sam insanların daha fazla ilgisini çekmek için bu oyunu kasıtlı olarak başa baş bir hale getirmişti. İstatistiksel olarak, galibiyetlerimizin ve mağlubiyetlerimizin düzgünlüğü pek olası görünmüyordu. Her şeyin olabileceği bir anlatı tasarlıyordu ve bu beni daha da geriyordu çünkü bu kazanacağını bildiği anlamına geliyordu.

Ben asla kaybetmem.

Sam kumarhanelere karşı oynadı ve defalarca kazandı. Dört kez oynadıktan sonra iki kez kaybetme ihtimali yok denecek kadar azdı.

Beşinci ellerimizi dağıttığımızda, terden sıırsıklam olmuştum. Saçlarım şakaklarımaya yapışmıştı ve içimdeki her şey titriyordu. Sonuç ne olursa olsun, harap olacaktım.

Parasını istemiyordum ama şu anda onunla evlenmek aya iyi geceler öpücüğü vermek kadar imknsız görünmüyordu.

"Merak etmeyin. Bunu sizin için hızlı ve kolay hale getireceğim Bayan Fitzpatrick." Daniel kartları keserken Sam bana kişisel olmayan bir gülümseme attı. Bütün oda

nefesi.

Kafam karıştı ve Cillian bana bunu öğretmiş olmasına rağmen Daniel'in elindeki kart yediliyken bir çift dokuzlu ile ayakta durmadım.

Sam bir çift sekizli ve ası paylaştı.

Sam *kazandı*.

Üçe iki.

Adil ve dürüst.

Eller kalın para destelerini değiştirirken tüm oda çıgıllıklara, tartışmalara ve kahkahalara boğuldu. İnsanlar bahis defterlerinin başına üşüşti. Diğerleri Sam'in sırtını alkışladı ve ıslık çaldı, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle elini sıkı.

"Hayatının anlaşması, Brennan. Sonraki durak, dünya hakimiyeti."

"Şu Royal Pipelines hisselerini aldığından emin ol, dostum." "Seni narin dahi."

"Onu test sürüşüne çıkarsak iyi olur, ha?"

Mide bulantısı üzerime çöktü ve masanın kenarlarını kuvvetle kavradım. Kaybettim.

Sadece bu gece değil, son on yıldır.

Her zaman bir oyun oynuyorduk, en azından öyle hissediyorduk ve bu on yıllık bir savaşın zirvesiydi.

Bunu istememin bir önemi yoktu. Bunu dilediğimin. Özlem duymamın.

Sam Brennan beni kazandı, ama beni *kazanmadı*.

Çocuk sahibi olmak istemeyen ve kadınlardan nefret eden bir adamla nasıl bir evlilik yapabilirdim ki?

Sam tebrikleri duymazdan geldi, yüzü okunmaz halde benimle buluşmak için kısa mesafeyi yürüdü. Herkes daha sonra ne olacağını görmek için durdu. Onları suçlayamazdım. Ben de bilmek istiyordum. Hareket etmedim. Kaçmadım. En azından durumu onurlu bir şekilde idare edebilirdim. Bir Fitzpatrick asla boyun eğmez.

Sam benden bir adım ötede durdu.

"Aferin sana. Yetenekli bir matematikçi ve blackjack oyuncusu olduğunu biliyordum ama yine de seni hafife almışım." Ona tekrar elimi uzattım, sesim sakın ve kararlıydı.

Sanki düşmanmı gibi gözlerini bana dikti. Belki de öyleydik. Nerede durduğumuzu asla bilemedim. Boğazımı kavradı ve yüzümü gözlerinin içine bakacak şekilde yukarı kaldırdı. Konuştuğunda bana değil odadakilere söylüyordu ama sözleri yüksek ve netti, havayı zehirle dolduruyordu.

"Bu oyuna tanık olan her bir pisliğin gidip arkadaşlarına anlatmasını istiyorum. Arkadaşlarına da söyle, onlar da arkadaşlarına söylesinler. Bunun bu gece Cillian, Hunter ve Gerald'ın kulağına gitmesini istiyorum. Bunun gazetelere çıkmasını istiyorum. Aisling Fitzpatrick artık benim. Onu kazandım ve karım olacak. Bununla ilgili bir sorunu olan varsa, benim aracılığımla halletmek zorunda kalacak ve bunu içtenlikle tavsiye etmiyorum. Ölmek için korkunç bir yol."

Dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve hayvani bir öpücükle anlaşmamızı mühürledi. Arka planda insanlar tezahürat yapıyordu ama biz onlara aldırımıyorduk. Ben de onlara aldırış etmedim, tamamen aramızdaki bu şeye dalmıştım, kalbim gökyüzüne yükseliyordu. Sam beni kaldırdı ve kart odasından dışarı çıkardı, düzinelerce adamın yanından geçerek doğruca ofisine gitti. Bacaklarım beline dolanmış, dilim ağzının içinde dans ediyordu.

Geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştık.

Artık oynanacak oyun kalmamıştı.

Birlikteydik.

"Bana verdiğin sözü tutacaksın," diye ağzımın içine hırladı, ofisinin kapısını tekmeleyerek açtı ve kulpuna dokunmadan arkamızdan çarparak kapattı, parmakları arkama saplandı.

"Hayır," diye ısrar ettim nefes nefese, boynunu öpücüklerle boğarak. "Sen bana bunun gerçek olduğunu söyleyene kadar olmaz. Sadece bir fetih olmadığımı. Senin için bir şey ifade ettiğimi."

"Benim için bir şey ifade etmiyorsun," diye karşı çıktı. "Sen benim için *her şeysin*. Tanrım, ölmeden önce senin içine girmem lazım." Beni bıraktı, masasına döndü ve tek seferde dizüstü bilgisayarını, defterlerini ve evrak işlerini temizledi.

Belimi kabaca kavradı ve beni masaya doğru çevirdi, elbisemi yukarı kaldırırken beni eğdi, külotumu yana çekti.

"Belle beni dışarıda bekliyor," diye uyardım, nefes nefese kalmıştım, o kadar ıslanmıştım ki kalçalarım birbirine yapıştıyordu.

"Belle gidip kendini becerebilir. Artık benimsin ve nişanımızı en sevdiğim yerde, senin içinde kutlayacağım."

Arkamdan içime girdi ve bunun beklenmedikliği, katıksız şaşkınlığı dudaklarımın arasından yüksek sesli bir inlemeye neden oldu. Bir kolunu bacaklarımın arasına soktu ve acımasızca içime girerken klitorisimle oynamaya başladı, hızını artırdı, G noktama tekrar tekrar vururken beni çıldırttı.

"Oh, Canavar."

"Benimkini." Eğildi, kulağımdaki saçlarımı taradı ve lobunu usulca ısırıldı.

"Benim, benim, benim. Sonsuza dek benim," diye mırıldanarak parmaklarını kalçalarımın arasından göğüslerime doğru hareket ettirdi ve onları yoğurdu. Parmakları tekrar kuzeye gitti ve yüksek sesle inlememi engellemek için onları uyarılmamla kaplanmış ağzımın içine itti.

"İşte, işte, küçük Nix." Nefesi enseme ve kulağımı gıdıkladı, tüylerim diken diken oldu ve ona daha da sıkı sarılmamı sağladı. "Artık her gün bu aleti alacaksın. Bu geceden itibaren benim yanıma taşınacaksın. Senden dudak almayacağım, Aisling. Ben kazandım. Sen kaybettin. Anladın mı? Anladıysan başını salla."

Sarsılarak başımı salladım, vücudum kemiklerimi parçalamakla tehdit eden yaklaşan bir dorukla titriyordu. Bu açıdan bakıldığında içimde o kadar derindi ki, kendimi inanılmaz derecede dolu hissediyordum. Yemin ederim adam bağırsaklarımı yeniden düzenliyordu.

Parmaklarım masanın tahtasına gömüldü, bir iniltiyi bastırmak için dişlerim Sam'in parmaklarına battı. Orgazm içimde bir kasırga gibi koptu, içimdeki her şeyi parçaladı. Orgazmımı hissetmiş olmalıydı çünkü o da hala sahip olduğu otokontrolün bir parçasını bıraktı ve düzensiz bir şekilde itmeye başladı, sıcak fişkırımlarla içime boşaldı, boynumun dibini tuttu ve dil dolu bir öpücük için beni ağzına çekti.

Birkaç dakika bu pozisyonda kaldık, o içimde derinlerdeydi, son dölleri içime damlıyordu. Başımın üstüne iffetli bir öpücük kondurdu.

"Sigaradan daha iyi," dedi kuru bir sesle, yüzü tekrar soğuk ve ifadesiz bir hal aldı, işimiz bittiğine göre maskesini tekrar takmıştı.

Bu sefer gülümsedim, kişisel olmadığını biliyordum. "Bıraktığına memnun değil misin?"

"Hayır." Yavaşça çekti ve bu sırada popoma masaj yaptı. "Ama yemi yutup Badlands'e geri dönmene sevindim. Birkaç hafta daha bekâr kalsan Boston'daki mezarlıklar dolup taşacaktı. Şimdi git arkadaşına veda et. Eve dönmeden önce tam beş dakikan var ve ben seni tekrar becereceğim." Kıçımı sıkarak beni şakacı bir şekilde kapıya doğru itti. "Çabuk ol ve bunu say, Nix."

Bir piçle evleniyordum.

Ama o *benim* piçimdi.

"Haberleri duydum." Belle, kart odalarının hemen dışında, ayaklarının ucuna basarak fedailerin yanında beni bekledi. Onu içeri almadılar. Onlara attığı bakışlardan, bu iki iri yarı adamla aralarında hiçbir sevgi bağı olmadığını anlayabiliyordum. "2010'daki Lindsay Lohan'a bir puan verirseniz, bahse evet dediğinizde ne kadar sarhoştunuz?" diye öfkeleni.

Teknik olarak açık olmasalar da kendimi kollarının arasına attım ve onu sıkıca kucakladım.

"Hiç de sarhoş değilsin, Belle. Bu gerçek bir anlaşma. Sana söylemek istemedim çünkü nereye gideceğinden emin değildim ama... artık birlikte gibiyiz."

"Sayılır mı? Öyle mi dersin?" Belle bana alaycı bir bakış attı, hala şoktaydı, kızgın olmadığını göstermek için omzumu okşarken benden uzaklaştı. "İşin nereye gittiğini hepimiz biliyoruz ve sana şunu söyleyeyim, insanlar kardeşlerini aradı, onlar da eşlerine, onlar da *ailene* söyledi. Söylemeye gerek yok, kimse bunu böyle bir sır olarak saklamandan memnun değil. Başından beri sevgili olduğunuzdan şüpheleniyorlar. Birbirinizi tanıdığınız on yıl boyunca."

Bırak öyle düşünsünler, diye
düşündüm. Bir bakıma
doğruydum.

Sam ve ben hep sevgiliydik.

Hiç konuşmadığımız ya da birbirimize dokunmadığımız zamanlarda bile.

O gece Sam'le birlikte eve gittim. Ancak onun dairesine girdiğimizde o yerin tamamen ve geri dönülmez bir şekilde bana ait olduğunu fark ettim. Bir süre sonra onun evi benim evim olmuştu. Giysilerimi, ayakkabılarımı, banyo malzemelerimi ve sevdiğim adamı barındırıyordu.

Hâlâ sersemlemiş bir halde oturma odasında dolaştım, parmaklarımı minimal mobilyaların, çıplak duvarların üzerinde gezdirdim.

Evimizde hiçbir zaman sanat eseri olmayacaktı, tablolar olmayacaktı, mekânı kişilik ve sıcaklıkla dolduracak sevilen eski biblolar olmayacaktı. Bunu garip bir şekilde kabullenmişim. Aşk uğruna sanatın kaybedilmesiyle.

Arkamda Sam'in sesini duyduğumda, gecenin karanlığında minik yıldız yığınları gibi parıldayan Boston'un şehir manzarasına bakan pencereye bakıyordum.

"Arkanı dönme. Öyle kal." Ben de

öyle yaptım.

İkimizin de telefonları Badlands'ten gelen aramalarla patlıyordu.

İlk başta onları çantama tıktırdık, ama bu işe yaramayınca ve uğultu ve yanan ekranlar bizimle alay etmeye devam edince, onları tamamen kapattık. Kardeşlerimin ve ailemin her an bu kapıyı kırmaya niyetli olduklarından emindim ama bunu yapamazlardı çünkü Sam'in nerede yaşadığını bilmiyorlardı.

Bu küçük gerçeği garip bir şekilde özgürleştirici buldum.

Bu kadar uzun süre onların kontrolü altında kaldıktan sonra ailemin beni bulamayacağı bir yerde yaşamanın ironisi.

Ayak sesleri altımızdaki zemine basıyordu. Tam arkamda durduğunu hissettim. Ben hâlâ pencereye bakarken sol elimi tuttu ve yüzük parmağıma bir yüzük geçirdi. Nefesim kesildi ve güvenilmez bir canavar olan kalbim tekledi.

"Henüz bakma," diye fısıldadı kulağıma. Başımı salladım, bekliyordum.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve zevkten başımın döndüğünü hissettim.

"Sam," diye nefes aldım.

"Evet?" diye sordu, elbisemin fermuarını yakaladı ve baştan çıkarıcı bir şekilde aşağı kaydırıldı.

Boğazımı temizledim. "Çocuk istiyorum."

Fermuarımı açmayı bıraktı. Sesimi tekrar buldum. Onunla bu konuda konuşmadan edemezdim.

"Hayran olmadığınızı biliyorum ama onları çok istiyorum. Bu bizim için bir sorun olur mu?"

Nefesimi tutarak bekledim. Birkaç saniye sonra beni soyma işine devam etti ve fermuarı sonuna kadar indirdi. Elbise ayaklarımın dibinde bordo kan ve parıltıdan oluşan ışıltılı bir göl gibi birikti.

"Hayır." Dudakları boynumun çukurunda gezindi. "Eğer işinden ayrılırsan sana çocuk veririm. Yasal bir şey yap, Aisling. Buna katlanamam.

Sana bir şey olması fikri." Sertçe

yutkundum ve gözlerimi kapattım.

Hastalarım benim için çok

değerliydi.

Onların refahı, onları desteklemek her şey demektir.

Ama haklıydı. Eğer biri beni yakalarsa, ömür boyu hapiste kalırdım.

Anne olmak ve böylesine tehlikeli bir iş yapmak birbirine uymuyordu. Özellikle de müstakbel çocuklarımla babasının da pek saygın olmayan bir işi olduğu düşünülürse. Birinin onların dayanağı olması gerekiyordu. İşe giden ve ne olursa olsun her gün geri gelen güvenilir ebeveyn.

Göz kapaklarımla düştüğünü

hissettim. "Yarın Dr. Doyle'a

söylerim."

"Aferin kızım." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve sütyenimi çözdü. "Şimdi yüzüğüne bir bak."

İç çamaşırım ve yüzüğümde başka bir şey giymeden ona doğru döndüm. Gözlerimi kırıştırdım. Şok ve zevk dolu bir nefes kaçtı içimden. Gözlerim dolu dolu Sam'e baktım.

"Troy, Sparrow'a kan kırmızısı elmaslı bir yüzük verdi. Ona saçını hatırlatıyordu. Ben de aynısını yapmak istedim ama seni düşündüğümde saçlarını düşünmüyorum. O gözleri düşünüyorum. Benimle alay ediyorlar. Onların mutlak maviliği."

Elimi tuttu ve ortadaki taşı -zümrüt kesim sekizgen şeklinde bir safir- çevreleyen pırlantalardan oluşan devasa haleli yüzüğü öptü. Ben de öptüm, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordum.

"Başından beri kazanacaktın, değil mi?" Blackjack oyunumuza atıfta bulunarak fısıldadım. "Kazanacağını biliyordun."

Yanaklarımı avuçlayarak beni kendine çekti.

"Seni asla kaybetmeyecektim Ash. Bu kartlarda, masada ya da gündemin bir parçası değildi. Sen her zaman benim olacaktın. Bunu biliyor olmalıydın."

Eighteen

"Seni öldüreceğim, Brennan." Cillian Fitzpatrick ertesi gün Badlands'teki ofisine hışımla girdi, Hunter da arkasından geliyordu. "Kız kardeşimi bu şekilde köşeye sıkıştırmaya cüret ediyorsun. Onunla girdiğin bahis iptal oldu. Parayı ödeyeceğiz."

Koltuğumda arkama yaslandım ve parmaklarımı ağzıma götürerek sııttım. Aisling'i istifasını vermek üzere kliniğe bırakalı üç saat olmuştu ve onu şimdiden deli gibi özlüyordum. O kabul ettikten sonra nişandan vazgeçme fikri, ben *Hannah Montana'nın* tekrarlarını izlerken Cillian ve Hunter'ın kışırma on metrelik dikenli bir dildo sokmasına izin vermek kadar gerçeklikten uzak görünüyordu.

"Parayı istemiyorum," diye mırıldandım.

"Çok kötü..." Cillian masamın önünde durdu, yumruklarını sıkıttı. "...çünkü kız kardeşimi satın almak bir seçenek değil."

"Onu satın almadım, kazandım. Konu açılmışken, karını satın alan sendin ve sen..." Hunter'a döndüm.

"...senin bu konuda söz hakkın bile yok. Kız kardeşimle seks yapıyorsun. Hâlâ hayatta olduğun için şükret. Sende ne bulduğunu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok."

Hunter ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ben de öyle, kardeşim. Neden benimle olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece gitmesine izin vermeyeceğimi biliyorum."

"Buraya nasıl girdin?" Kaşlarımı çattım. Girişte iki koruma görev yapıyordu.

Cillian önümdeki koltuğa oturdu, Hunter da onun yanındaki sandalyeye yerleşti ve ikisi de kendilerini kalmaya davet etti.

Cillian ve Hunter'ın benim, babalarının, Aisling ve Jane'in arasında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve ben de bunun böyle kalmasını istiyordum. Onların ne düşündüğünü umursadığımdan değil, kardeşlerinin ona olan bağlılığımdan şüphe duymalarının Aisling'i inciteceğini bildiğimden. Hunter ve Cillian bu bilgiyi Persephone, Sailor ve Devon'a aktardıklarında Aisling üzülecek ve onu sırtından bıçakladığım gerçeği herkes tarafından bilinecekti.

"Johnny ve Grayson'ı eskiden beri tanırım." Hunter elini umursamaz bir tavırla sallayarak ön kapıda duran fedailere gönderme yaptı. "Onlara nişanınızı kutlamak için geldiğimizi söyledim."

"Aslında buraya kız kardeşimize şantaj yapmayacağınızı söylemek için geldik." Cillian bir puro yaktı. Yanan sarma tütünün pis kokusu odaya yayıldı ve sigaranın nesini sevdiğimi hatırlamaya çalıştım. Purolar yanan ayaklar gibi kokardı, sigaralar ise onların daha ucuz eşdeğeri idi.

Tuhaftı. Hem kötü hem de iyi alışkanlıkların can sıkıntısından doğması. Siz farkına bile varmadan nasıl bir saplantıya, bir bağımlılığa dönüştüklerini. Ve onlardan kontrolü geri almak nasıl da başlı başına bir alışkanlık haline geliyordu.

"Kız kardeşin büyük bir kız." Parmaklarımı masamda birleştirdim ve sesimdeki küçümsemeyi engellemeye çalıştım. "Bana kendi özgür iradesiyle geldi. Hatırlayacağın gibi, ona yaklaşmamam için bana para vermiştin, bu da *bana* olan tepkisi hakkında sana bir şeyler anlatmalı."

Cillian, "Ve hatırladığınız gibi, şimdi evleniyorsanız ona dokunmayacağınıza dair verdiğiniz sözün içine sıçtınız," diye karşılık verdi.

Cillian haksız değildi ama şüphesini de kanıtlamıyordu, ben de ona zoraki bir gülümseme fırlattım.

"Kanıtınız var mı?"

"Hayır, ama-"

"O zaman fikirlerinizi ait olduğu yerde, Reddit komplo teorisi başlıklarında tutmanızı öneririm. Aisling ve ben evlenmek üzere nişanlandık. Evlilik er ya da geç gerçekleşecek. Babanla ona dokunmadığım için yıllık ikramiyenin kesilmesi konusunu konuştum bile, çünkü ona çok sık ve çok uygunsuz bir şekilde dokunmayı planlıyorum. Fitzpatrick ailesinin Ash'i Jane'in üzerine titreyen ve babasının her isteğini yerine getiren değerli, sadık bir kız olarak görmekten hoşlandığını anlıyorum ama bu artık sona eriyor."

"Bu da bizi bir sonraki konumuza getiriyor." Cillian gözlerini bana dikti. "Bana öyle geliyor ki, annemle babam arasındaki tüm boşanma çilesi, çalınan kol düğmeleri ve zehir kutusuyla birlikte buhar olup uçtu. Durumdan sorumlu kişi olarak, bunu açıklamak ister misiniz?" Purosunu dişlerinin arasında tutuyor, yarı gülümsüyordu.

Cillian'la ilgili sorun, zengin müşterilerimin çoğunun aksine, zeki ve gözlemci olmasıydı. Bunlar kesinlikle başımın belasıydı.

"Memnuniyetle." Dudaklarımı birbirine vurdum. "Tüm bunlardan sorumlu olan kişiyi bulduk. Belli nedenlerden dolayı, baban bunu halının altına süpürdü. Başka bir sevgilisi ortaya çıktığında annenin ona daha da kızmasını istemedi. Jane nasıl bu arada?"

"Umurundaymış gibi davranma," diye esnedi Cillian. Onun da umursadığından şüpheliydim. "Yeterince adil." Kıkırdadım. Hunter, üçümüzün arasında hala terapiye gittiğini doğruladı. Aferin ona. Alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı çünkü Aisling'i duygusal olarak manipüle etmesine bir daha asla izin vermeyecektim.

"Sigarayı bıraktın, ha?" Hunter'ın bakışları, artık kül tablaları, sigara paketleri ve Zippo'lardan oluşan bir dağdan yoksun olan masama kaydı. "Bir bağımlıdan diğerine, seninle gerçekten gurur duyduğumu söylememe izin ver."

"Bu kalbimi ısıtıyor," dedim.

"Gerçekten mi?" Hunter'ın gözleri parladı.

"Hayır," diye kestirip attım, aralarına bakarak. "Buraya gelme sebebiniz olan her şeyi aldınız mı? Yoğun bir gün geçiriyorum. Buna iş deniyor..." Parmaklarımı şıklatarak onlara "...hani şu insanların kraliyet ailesinde doğmadıkları halde para kazanmak için yaptıkları şeyi" hatırlattım.

Hunter kaşlarını oynatarak, "Kraliyet ailesinden biriyle evlenmek üzeresin," diye şaka yaptı.

"Cillian purosunu söndürdü, ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi, "Bu da bana evlilik sözleşmesi yapmadan kız kardeşimle

evlenmene izin vermeyeceğimi hatırlatıyor."

"Lanet olası evlilik sözleşmesini imzalayacağım," diye ısırdım,
"ama bunu bilmemeli." "Bunu bilemez mi?" Hunter kaşlarını çatı.
"Neden bilmesin?"

"Benim için önemli olan para değil, kız kardeşini korumak," diye
homurdandım, sanki am kırbacı yemenin ne demek olduğunu bilmiyormuş
gibi bunu ona açıklamak zorunda kaldığım için sinirlenmişim.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Hunter kendini beğenmiş bir
şekilde sırttı.

Cillian, "Bize ukalaca bir cevap verirsen seni öldürürüm," diye uyardı.

Tam cevap vermek üzereydim ki biri kapıyı tekmeleyerek kırdı ve
menteşelerinden fırlayıp yerde kaymaya başladı. Masamın çekmecesindeki
silahıma uzandım ama kar maskeli iki adam daha hızlıydı.

"Onu öldürmenize gerek yok," dedi biri kalın bir Rus aksanıyla, silahını
bana doğrultarak. "Senin yerine biz yaparız."

Göğsüme iki kurşun sıktı. Her
şey karardı.

Beni aceleyle hastaneye götürdüklerinde bilincim gidip geldi. Göğsümde ya
da omzumda herhangi bir ağrı hissetmiyordum ki bu iyiye işaret olamazdı.
Her şey bulanıktı. Beyaz, cezalandırıcı floresan ışığı gözlerimi açar açmaz
kapatmaya zorladı beni.

Arka planda Cillian ile Hunter'ın ve Devon'ın seslerini duydum.
"Johnny ve Grayson öldü," dedi Hunter, benim yarı yarıya öldüğümünden
habersiz.

bilinçli. "Bunu halletmemiz gerekiyor."

"Troy ilgileniyor," diye espri yaptı Cillian. "Olay yerini temizleyecek.
Şu anda bu iş üzerinde çalışan adamları var. Polise haber verme ihtimaline
karşı kart odalarını kapatıyorlar."

O anda arkadaşlarımla aptal olmadığına sevindim. İnlemiş olmalıyım
çünkü Cillian'ın kafası bana doğru döndü. Arkamdaki doktor ve hemşire
çevremdekileri uzaklaştırdı. Ameliyathaneye giriyor olmalıydık.

"Ash'i ara," demeye çalıştım ama ağzımı oynatabilsem de ses çıkmadı.

"Ne?" Hunter elimi sıkmak için uzandı. Tanrı aşkına, şimdi ne yapacaktı? Lanet bebeğini doğurduğumda kordonu mu kesecekti?

"Ash'i ara!" Silah sesleri yüzünden duyma yetimin azaldığını ve ses tellerimi kaybetmediğimi umarak kükredim.

Sedyem çift kapıdan içeri girerken Cillian ve Hunter sağlık personelinin arkasında oldukları yerde durdular.

Hayatta kalmak

zorundaydım.

Yapmak

zorundaydım.

Benim için

değil.

Onun için.

Gözlerimi tekrar kapattım.

Hayatımda ilk defa bir savaşı kaybediyordum.

Aisling

"İstifa ediyorum."

Dr. Doyle ve ben karşılıklı oturmuş, çizelgeleri dolduruyorduk.

Korkmadan önce kelimeleri ağızımdan k a ç ı r d ı m ve yaşlı adamın koltuğunda doğrulmasına neden oldum. Okumakta olduğu kitabının kalın kenarından beni izledi.

Gözlükler.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi sonunda ve ciğerlerimdeki tüm hava çaresiz bir iç çekişle dışarı fırladı. Dr. Doyle'un tıbbın daha yasal ve başarılı yollarını keşfetmemi istediğini bilsem de, burada klinikte ellerinin dolu olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu da biliyordum.

"Kendimi berbat hissediyorum." Başımı sallayarak iki elimle yüzümü kapattım. "Yapma." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Senin için bundan daha fazlasını istiyorum.

Ofisime geldiğinizde, ne iş yaptığımı öğrendiğinizde, bana Bayan Blanchet'ten bahsettiğinizde bu iş için ne kadar tutkulu olduğunuzu biliyordum, ancak burada tam zamanlı çalışacağınızı hiç ummamıştım."

"Peki ya Bayan Martinez-"

"Hayatta kalacaktır," demek için acele etti. Sonra kötü bir kelime seçimi yaptığını fark ederek küçük bir kahkaha attı ve ekledi, "Ben devralacağım. Tedavisi hakkında kendi fikirlerim var."

Yutkundum. Harika bir doktordu. Yetenekleri hakkında endişelenmiyordum, iş yükü hakkında endişeleniyordum.

"Ne yapacaksınız?" Dr. Doyle'a yüzümde gezinen parmaklarımın arasından bakarak sordum. Nişan yüzüğü parmağında hâlâ ağır duruyordu. Garip ve yabancı ama yine de daha önce hiç giymediğim bir güvenlik pelerini gibiydi.

Dr. Doyle'un gözleri büyük safir yüzüğe takıldı ama gülümsemesinin daha da genişlemesi dışında bundan bahsetmedi.

İkiyle ikiyi bir araya getirdiği belliydi.

Nişan evlilik demekti, evlilik de çoğu zaman bebek demekti ve çocuklarımın hak ettiği bir şey varsa o da hapse atılma riski olmayan en az bir ebeveyndi.

"Yeni hastaları geri çevirmekle başlayarak eninde sonunda işi de azaltacağım." Kalemimi doldurmakta olduğu çizelgenin üzerine bıraktı. "Biliyor musun, son zamanlarda bunu uzun uzun düşündüm. Bunu neden yaptığımızı..." odanın etrafını işaret etti "...ve tövbe etmeye çalıştığımız sonucuna vardım. İkimiz de çok sevdiğimiz insanları çok acı verici şekillerde kaybettik ama bu bizim suçumuz değil. Suçluluk duygusundan kurtulmanın zamanı geldi, hayatım. Tarihi değiştiremezsin. Ama sonraki bölümleri yazabilirsin. Bırakarak doğru şeyi yapıyorsun, Aisling. Önünde çok güzel bir hayat var. Ah, yeniden senin yaşında olmak," dedi hüzünle, omzumun arkasında görünmez bir noktaya bakarak, birdenbire çok uzaklara bakarak. "Dünya tüm ihtişamıyla önüne serilmiş durumda. En iyi şekilde değerlendir

Bu. Burada çok çalıştınız ve bir kuruş bile almadınız. Başkalarına yardım ettin. Şimdi kendine odaklanma zamanı çocuğum."

Yere baktım ve telefonumun gelen bir mesajla biplediğini fark ettim. Başparmağımla ekranı kaydırdım.

Cillian: Clover.

Hunter: Cloverrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr.

Bekleyebilirler. Onlara ihtiyacım olduğunda beni beklettiler.

"Sence bir asistanlığı kaldırabilir miyim?" İç yanağımı kemirdim.

Ana akım tıp kurumlarından o kadar uzaklaşmışım ki, onlara geri dönmenin yolunu bulmak neredeyse imkansız geliyordu.

"Canım," diye kıkırdadı Dr. Doyle, "asıl soru, *seninle* başa çıkabilirler mi? Siz hesaba katılması gereken bir güçsünüz. Şefkatli, pragmatik ve çalışkan. Bir doktor için ölümcül bir kombinasyon."

Ayağa kalktı, aramızdaki masayı yuvarladı ve bana elini uzattı. Ayağa kalkarak elini tuttum. Dr. Doyle beni kucakladı. Tüm varlığınızı doğru şekilde yeniden düzenleyen derin, kemik kırıcı türden.

Hayatımda son kez klinikten dışarı adımımı attığımda, kendimi binanın kapısına yumuşak bir gülümsemeyle ama özlem duymadan bakarken buldum.

Yaptığım şey beni hiçbir zaman gerçekten tatmin etmedi. Acımı köreltti.

Hayatımın bir sonraki bölümü için hazırdım.

İnsanları tekrar bir araya getirmek, müstakbel kocamın parçalayacağına şüphe olmayan tüm hayatların kefaretinin ödemek için.

Seni affediyorum, mon cheri. Sen sadece bir çocuktun. Ayrıca, belki, sadece belki seni de imkânsız bir duruma soktum, Bayan B'nin sesini kafamın içinde duydum ve hem hayal kırıklığı hem de rahatlama ile bundan sonra sesini çok sık duymayacağımı biliyordum. Artık onun işi gerçekten bitmişti.

Telefonumu çıkardım ve dalgın bir şekilde Prius'a doğru yürüdüm.

Cillian, Hunter ve Devon'dan bir sürü cevapsız arama aldım. Tanrım, dün Sam ve benim aramda olanları gerçekten kaldıramadılar. Kendilerini aşmaları gerekiyordu.

Ancak metinler beni duraksattı.

Cillian: Cevap ver.

Hunter: Lütfen telefonu açın. Nişan için sana bağırıyorduk.

Sam hastanede. Brigham. İki kez vuruldu. Durumu kritik.

Hunter: Onu görmeye gelmelisin. Seni soruyor.

Devon: Aisling, hayatım, kardeşlerinin kafası oldukça karışık, ince ayrıntılara dikkat edemeyecek kadar. Ama bir avukat olarak merak ediyorum, eğer şu anda işteyseniz ve iş yeriniz de içinde bulunduğumuz hastane ise, nasıl oluyor da size ulaşamıyoruz?

Arabaya atladım, kalbim boğazımda, hastaneye kadar gaza bastım.

En büyük korkum gerçekleşmişti.

Sam'in günahları sonunda onu yakalamıştı.

Aisling

Acil servis kapılarından hızla geçip Hunter, Cillian, Devon ve Troy'un çılgınca görünen Sparrow'la birlikte durdukları bekleme alanına doğru koştum.

İkincisi bir o yana bir bu yana volta atıyor, kızıyla telefonda derin bir sohbete dalmış gibi görünüyor ve onu gelmemeye çağırıyordu.

"Hayır, tatlım, birinin çocuklarla ilgilenmesi gerekiyor. Lütfen onları Persy'ye bırakma. Zaten eli kolu dolu. Seni haberdar edeceğim."

Sam evlenme teklif ettiğinden beri müstakbel kayıinvalidemi ilk kez görüyordum ve bu pek de olumlu olmayan koşullarda gerçekleşmişti. Kendimi Hunter'a attım, bezelye ceketinin yakalarına tutundum.

"Nerede o?"

"Hey," dedi Hunter ciddiyetle, sesi daha önce hiç duymadığım kadar alçak ve endişeliydi. Cillian bana bakmıyordu. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorlardı? Bu düşünce, orada diz çöküp yere kusma isteği uyandırdı bende. "Şu anda ameliyatta. Sanırım içeri giremezsiniz ama personele nasıl olduğunu sorabilirsiniz. Burada çalışıyorsun. Doktorlardan bazılarını tanıyor olmalısın."

Hâlâ sersemlemiş bir halde, buranın büyük bir hastane olduğu ve konumumdan faydalanmak istemediğimle ilgili bir şeyler mırıldandım ama Hunter'ın bana tuhaf tuhaf baktığını söyleyebilirim. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Ailem şüphelenmeye başlamıştı. Madem burada çalışıyordum, buraya gelmem neden bu kadar uzun sürmüştü?

Çünkü aslında burada hiç çalışmadım. Sadece ne iş yaptığımı söyleyemedim.

Dr. Doyle'un yanındaki işimden ayrıldığım gün bir yalanın içinde yakalanmamın ironisi gözümünden kaçmadı ama aklım Sam'le ilgili her şeye meşguldü. Hunter'ın işaret ettiği kapıya uzun uzun baktım. Arkasında doktorlar Sam'in hayatı için savaşıyorlardı.

Troy, Cillian ve Hunter'ın başının etini yiyerek, "Bana neler olduğunu tekrar anlat," diye ısrar etti ve onlar da tüm sahneyi anlattılar. Sam'le nişanım hakkında konuşmaya nasıl geldiklerini (bu noktada bana dikkatle baktılar), bunu nasıl uzun uzun tartıştıklarını. Ruslar susturucu kullandıkları için Johnny ve Grayson'ın kafalarına kurşun sıktıklarında nasıl hiçbir şey duymadıklarını. Bratva'nın Sam'in ofis kapısını nasıl kırdığını ve silahlarını ona doğrulttuklarını.

"O güçlü bir piç kurusu." Hunter burnunu çekti. "Buraya gelirken yarı bilinçliydi. Seni aramamızı bile istedi, Aisling."

Tüm gözler üzerime dikildi ve yüzümde bir delik açtı. Kollarımı kendime sararak onları görmezden geldim, yakındaki bir pencereye doğru yürüdüm ve pencereden dışarı baktım.

Dünya dönmeye devam ediyordu ve Bayan B'yi yeniden kaybetmiş gibi hissediyordum, sadece çok daha kötüsünü. Arabalar korna çalıyor, yolda düzgün sıralar halinde birbirine karışıyordu.

Bulutlar yelken açtı. Kadınlar sokaklarda birbirlerinin bebek arabalarına bakıp gülüşüler.

Birden kendimi şişkin ve kızgınlıkla şişmiş hissettim.

Çok geç olana kadar beni Sam'e sahip olmaktan mahrum bıraktıkları için aileme. Onları dinlediğim, beklediğim ve kendimi istediğim şeyden mahrum bıraktığım için kendime. Ve Boston'ı acımasızca yiyip bitiren Sam'e. Öyle ki Boston'ın da onu yiyip bitirmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Hunter," diye seslendim, hâlâ pencereden dışarı bakıyordum, gözlerim sokağa yapışmıştı. Bana yaklaştı ve hemen yanımda durdu.

"Annemi ara. Onu burada istiyorum. Bu hayatta bir kez olsun beni teselli etmesini istiyorum."

"Emin misin?" Kaşlarını çattı. "Bunun tam tersi bir etki yaratmasını istemiyorum. Ya sonunda sedef hastalığı hakkında başının etini yer ya da seni alışveriş merkezine sürüklemeye çalışırsa?"

"Yapmayacak," dedim inançla.

Sokaktaki bebek arabalı kadınlar birbirlerine sarılarak vedalaştılar ve kendi yollarına gittiler. Sam'le asla bebek sahibi olamayacağımı fark ettiğimde içim bulantıyla doldu. Bu bizim için son olabilirdi. "Ona izin vermeyeceğim."

Hunter başıyla onayladı ve annemi aramak için kenara çekildi.

Sonra, tek başıma, yüzüm herkesin tersi yönde eğik, gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Teker teker, sıcak ve tuzlu bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzöldüler.

Onları bırakmam gerekiyordu yoksa boğulacaktım.

Nineteen

Bir saat sonra annem bekleme odasına girdi. Ameliyathanedeki doktorlardan hâlâ ses seda yoktu. Sparrow, Troy ve Cillian birkaç kez beni resepsiyonla görüşmeye, bu hastanede bir doktor olarak bazı torpillerde bulunmaya itmeye çalıştılar. Devon ve Hunter'ın şaşırtıcı derecede sessiz ve vakur olduklarını fark ettim. Biliyorlardı.

Annem kollarını omuzlarıma attı ve yüzünü boynuma gömdü. "Oh, Aisling, ne kadar korkunç. Zavallı Sam. Umarım iyi olur. Gerçi, ben Sanırım yaptığı şey yüzünden başına gelecekleri hak etti."

Kanım damarlarımda dondu. Onu bedenimden uzaklaştırdım. Ne dediğini başka kimse duymamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Ona ve durumuna karşı anlayışlı davranmaktan bıkmıştım. Onun gevşek dilinin ve gevşek ahlakının sonuçları vardı ve bunu bilmesinin zamanı gelmişti. Bir adım geri attım.

"Onunla nişanlandım," diye robot gibi ilan ettim.

Ağzı açık kaldı. Kardeşlerim bunu ondan saklamış olmalı. Şüphesiz nişanın kısa süreceğini düşünüyorlardı. Ama öyle olmadı.

Şu anda bu nişandan kurtulmanın tek bir yolu vardı, o da Sam'in ölmesiydi.

"Aisling, yapamazsın ..." Altın kolyesini aldı ve gergin bir şekilde boynunun üzerinde yeniden düzenledi. Siyah kadife bir takım elbise ve eski bir Chanel çanta giymişti ve beni rahatsız edenin sadece sözleri değil, aynı zamanda onu çağırdığımda hastaneye gelmek için hazırlanmakta geç kalması olduğunu birkaç dakika geç fark ettim.

Sesini alçalttı, bileğimden tuttu ve kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için beni odanın köşesine çekti. "Tatlım, o sana göre değil."

Ona kaşlarını çatarak kolumu çekti. "Benim için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun. Tek istediğin evde kalıp sana hizmet etmem."

"Tatlım! Bu çok saçma. Eğer bir şey varsa, ben-"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye uyardım parmağımı kaldırarak. "Bugün seni buraya çağırdım çünkü desteğini istedim, dırdırını duymak için değil. Bundan sonra böyle olacak anne. Destek vereceksin, sadece destek almayacaksın. Beni yargılamayacaksın. Sen bir *anne* olacaksın. Artık benim sorumluluğumda değilsin. Anlaşıldı mı?"

Gözlerini kırıştırarak bana baktı ve filtrelenmiş bir ayna gibi olduğumuzu fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Tıpkı ona benziyordum. Aynı zarif yapı, narin kemikler ve düzgün saçlar. Aynı dudaklar, aynı burun ve doğal kıvrılmış kirpikler.

Ama ben farklıydım. Güçlüydüm. Dirençliydim.

İç çekerek parmaklarını yanağına dokundurdu.

"Haklısın. Senin iyi kalbini kötüye kullandım, Aisling. Buna inanmak istemedim ama tabii ki yaptım. Sen çok iyiydin ve ben çok zayıftım. Benim çatım altında insanların iyi olmasına alışık değildim. Baban ve Cillian buz gibi soğuklar. Hunter iyi niyetliydi ama kalbine girmeyi asla başaramadım. Sen benim kayamdın. Her şeyimdin. Ve seni kaybetmek ... Böyle bir senaryoyu hayal bile edemezdin. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Ben-" durdu, omuzları hıçkırıklarının ritmiyle sallanmaya başlarken başını eğdi. "Babana Sam'e sana yaklaşmaması için fazladan para ödemesini öneren bendim."

Bir buz saçağı kalbimi delip geçti ve derin, ani bir nefes alarak kendimi düzeltmek için yakındaki bir duvara uzandım.

Annem gözlerini dikkatle yere dikerek devam etti.

"Onu ilk gördüğünde ona nasıl baktığını gördüm. Bunun her zaman benimle ilgili olmadığına inanmalısın, Aisling. Ben de seni düşünüyordum."

Senin gibi nazik yetiştirilmiş bir kız için çok yaşlı, çok tehlikeli ve çok kabaydı. Ama evet, dürüst olmak gerekirse, öyle bir adamın seni, Shelly'yi banyo yaptırırken kafesinden çıkardığın gibi korkutucu bir kolaylıkla alabileceğini biliyordum. Beni bu büyük malikanede babanla yalnız bırakacaktın ve ben buna hazır değildim. Geçen her yıl, sana söyleyecek cesareti toplamaya çalıştım. İtiraf etmek için. Bencilce, yapamadım."

Etrafımda bir yerlerde arkadaşlarımızın ve ailemizin bizi izlediğinin tamamen farkındaydım, bu yüzden olay çıkarmaktan kaçındım. Hunter ve Cillian, durum ne olursa olsun ilgi odağı olma konusunda yetenekli olduklarını bildiklerinden, annemin üzerine atlayıp onu benden almaya hazır bir şekilde tetikte bekliyorlardı.

İlk şok ve derin ihanet duygusuna rağmen, Dr. Doyle haklıydı. Geçmişlerimizle ilgili yapılacak hiçbir şey yoktu. Tek yol ileriye gitmekti. Annemin yaptıklarının ilişkimizi tanımlamasına izin verebilir ya da onu yeniden keşfedebilirdim.

Ve orada, Sam ameliyathanede yken, yaşam ve ölüm arasındaki dengede asılı dururken, her şey benim için kristal berraklığındaydı.

Eğer bir şekilde sevdiyseniz, onlara ikinci bir şans vermek zorundaydınız. Onlar için değil.

Senin için.

Ona doğru bir adım attım ve başımı asil bir şekilde yukarı kaldırdım.

"Seni affediyorum Jane, bunu hak ettiğin için değil, senin hataların yüzünden hayatımın geri kalanını annesiz geçirmeyi hak etmediğim için. Ama bunu telafi edeceksin. Hem de çok büyük bir şekilde. Hepimize kahve ve pasta getirerek başlayabilirsin. Brennan'lar bütün gün bir şey yemedi ve ben açlıktan ölüyorum."

Başını salladı, burnunu çekerek yüzünü hızla sildi.

"Yapacağım. Hemen. Aisling, çok teşekkür ederim." Ellerimi tuttu ve sıktı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, aşkım. Göreceksin."

İzleyenlerin rahatsız bakışlarını görmezden gelerek topuklu ayakkabılarının üzerinde asansörlere doğru koştu.

Artık kendimi seçiyordum.

Ben... ve sevdiğim adam.

Hastaneye geleli altı saat olmuştu ve ameliyathaneden hâlâ bir haber yoktu. Haber gelmemesinin kötü haber anlamına gelmediğini biliyordum. Bu, hayatını kurtarmak için hâlâ çok çalıştıkları anlamına geliyordu. Ayrıca bunun önemli olmadığını *da* biliyordum.

Büyük bir kalp krizine çok yaklaşmışım.

Hemşireler ve doktorlar kanlı üniformaları ve ciddi kaşlarıyla aceleyle odaya girip çıkıyorlardı. Utanmadan onlara saldırdım, cevaplar talep ettim ama her seferinde beni salladılar.

Bekleme odası insanlarla dolmuştu. İlk başta, Sam'in durumuyla ilgili tüm olası senaryoları ve sonuçları kafamda kurguladığım için bunu fark edememiştim ama şimdi bakışlarımı kucağımdan kaldırdığımda bunu gördüm.

Troy, Sparrow, Cillian, Hunter, Devon, ailem ve Sailor şimdi buradaydı, birlikte ama yalnız, her birimiz derinden sarsılmıştık.

Sam'in iyiliği için duyulan endişe havada yoğun bir şekilde hissediliyor, başımızın üzerinde sis gibi asılı duruyordu.

Troy telefonda emir yağdırıyor, harekete geçilmesini istiyordu, şüphesiz saldırı hakkında daha fazla bilgi bulmaya çalışıyor, Bratva'ya nasıl karşılık verileceğini planlıyordu. Sparrow o kadar zayıf görünüyordu ki, uzanıp ona dokunursam kırılacağından korktum.

Ona doğru ilerledim. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, bu sırada kendimi de aynı şekilde ikna etmeye çalışıyordum.

Hunter bana kurşunların Sam'in omzunu ve göğsünü deldiğini söylemişti. Elimde somut bir bilgi yokken hasarı tahmin etmek zordu.

Nihayet, şakakları terlemiş, lekeli önlüklü orta yaşlı *bir* doktor ameliyathaneden çıktı. Ona doğru ilk koşan bendim, Sparrow da arkamdan geliyordu.

"Merhaba, ben Dr. McKinnley. Karısı siz misiniz?" Bana döndü.

"Yakında olacağım." Sparrow'u kendime doğru çektim. "Bu onun annesi. Lütfen bize onun nasıl olduğunu söyleyin."

Bakışlarını şüpheyle üzerimde gezdirdi. Sam'in akrabası olmayanlara bilgi vermemesi gerekiyordu.

"Aisling de burada bir doktor. Bir kadın doğum uzmanı," diye açıkladı Sparrow, koruyucu bir eli omzuma koyarak. "Ona anlatabilirsin."

Doktor bana bir bakış daha attı ve dikkatini tekrar Sparrow'a verdi.

"Ucuz atlattık. Hâlâ tehlikeyi atlatabilmiş değil. Asıl sorun omuz yarası değil. Kurşunu çıkardık ve bunu söylemek için henüz erken olsa da, kurşunun kas dokusundan fazlasını yırtmadığını ve herhangi bir sinire temas etmediğini düşünüyorum. Asıl endişemiz göğüs yarasıydı. Açıkça söylemek gerekirse, eve çok yakın bir yere isabet etmiş. Kalbin çok yakınına. Sadece kurşunu çıkarmak üç saatimizi aldı. Çok kan kaybetti. Önümüzdeki 24 saat kritik olacak. Konuştuğumuz gibi onu nekahet odasına götürüyoruz. İyi bir dinlenmeye ihtiyacı var. Bunu ne kadar vurgulasam azdır. Bu nedenle her seferinde tek bir ziyaretçi görmesini tercih ediyoruz."

Sparrow ve ben bakiştık. Umut etmeye cesaret edemedim. Ne de olsa onun annesiydi. Onu ilk o görmeyi hak ediyordu. Müstakbel kayıinvalidem elimi sıkı.

"Yirmi yılı aşkın bir süre önce Sam'e bir gün hayatına bir kadının gireceğini ve ona tüm kadınlardan nefret etmediğini kanıtlayacağını söylemişim. İyi mücadele etti, hakkını vermeliyim ama sanırım sonunda sen onu kırdın. Gözlerini açtığında görmek isteyeceği kişi sensin. Hatta Troy'un bana söylediğine göre buraya getirilirken özellikle seni istemiş. Gitmelisin."

"Emin misin?" Alt dudağımı ısırđım.

Gölümsedi, yüz ifadesini acı gölgeliyordu. "Kesinlikle eminim canım."

Dr. McKinnley'i dar muşamba koridor boyunca cezalı bir çocuk gibi takip ettim, yolculuğun sonunda beni neyin beklediğinden emin değildim. Cerrah kapıyı iterek açtığında, "Unutma, öyle görünmese de şu anda çok zayıf." dedi.

Başımı salladım, kapıyı arkamdan kapattım ve Sam'e güvenli bir mesafeden baktım. Ben bir doktordum. Hayatım boyunca kan ve vahşet görmüştüm. Ama Sam'in acısında benim için çok samimi ve gerçek olan bir şey vardı. Orada gözleri kapalı yatıyordu, bu canavar gibi adam, çok heybetli, çok emperyal ama yine de şu anda çok sessiz ve çocuksu.

"Ah, Sam." Ağzımı kapattım, yatağın ayak ucuna koştım, yere çöktüm ve yüzümü onun kolunun yanına gömdüm. "Sana ne yaptılar böyle? Lütfen bunu atlat. Lütfen."

Gözyaşları yüzümün her santimini kapladı. Yüksek sesle inliyor, uluyor, yapabileceğimi hiç bilmediğim sesler çıkarıyordum. Sonunda benim olmuştu ve ben kaybediyordum.

Onu.

Aklımın alamayacağı türden bir zalimlikti.

"Size söylemem gereken çok şey var. Çok fazla haber. Şimdi benim yüzümden ölemezsin. Çok uygunsuz bir zaman, Sam. Sen nasıl bir beyefendisin?" Ofladım.

Yanımda hafifçe hareket ettiğini hissettiğimi sandım ama hiçbir şey söylemedi, inlemedi bile, yani belli ki sadece hayal görüyordum.

"İşimden ayrıldım. Rezidans arayışında olacağım. Onları sıralamama yardım etmeni istiyorum. Peki ya çocuklar? Onlardan çok istiyorum ve pratik yapmaya başlamalıyız. Bir de Cillian ve Hunter meselesi var. Sen ölürsen onları kim rahatsız edecek?"

Başka bir küçük hareket. Başımı dikleştirdim ve Sam'in yüzünü yakından inceledim. Gözleri hâlâ kapalıydı, nefes alıp vermesi güçleşmişti. Ağzımı açıp temkinli bir şekilde tekrar konuşurken ona baktım.

"Elbette, eğer şimdi benim için ölürsen, gelecekte bir noktada -çok uzak bir gelecekte- seni unutabilir ve hayatıma devam edebilirim. Ama şimdilik senden tek istediğim-"

Sam'in eli hafifçe hareket etti. Bileğimi kavradı ve beni kendine doğru çekti, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ani hareket karşısında acı içinde inledi ve bana köpek gibi kaşlarını çatı.

"Kimse kimseyi becermenin üstesinden gelemeyecek Fitzpatrick. Şimdi kapa çeneni ve dinlenmeme izin ver."

Şaşırmış bir halde, büyük bir zevkle ona baktım. Planım işe yaramıştı. Suratımı astım, geriye doğru eğildim ve ona biraz alan açtım. Bileğimdeki tutuşu sıkılaştı ama hâlâ çok zayıftı.

"Başka şekilde ifade edeyim... seni görebileceğim, hissedebileceğim ve koklayabileceğim bir yerde dinlenmeme izin ver."

"Seni pislik," diye tısladım nefesimin altında. "Öleceğini sanıyordum."

"Evet, tabuta girdikten sonra Grand Prix sik turunu duydum. Birkaç on yıl daha beklemek zorunda kalacağım. Üzgünüm."

"Sadece bilincinin yerinde olup olmadığını görmek için takılıyordum. Hareket ettiğini hissettiğimi sandım," diye açıkladım, gözlerinin tekrar kapanmasını, boğazının sert bir yutkunmayla titremesini izledim.

"Biliyorum, tatlım." Sesi yumuşak, cızırtılı bir hal aldı. "Senin için bir şey yapabilir miyim?" diye sordum.

"Üstüme çıkıp bana binebilir misin?"

"Hayır."

"O zaman benim için hiçbir şey yapamazsın, Nix."

"Herkes dışarıda bekliyor. Çok endişeliler." Yaralanmamış kolunu ovuşturdu. "Dışarı çıkıp onlara iyi olduğunu söylemeliyim."

Başını salladı ve sonra hatasını anlayarak tekrar homurdandı. Her şey acımış olmalıydı ve hemşirelerden morfin dozunu artırmalarını istemek için aklıma bir not aldım.

"Ama sen bana bir söz verene kadar oraya gitmeyeceğim," diye uyardım.

"Evet?" diye sorduğunda gözleri hâlâ kapalıydı.

"Benden işimi bırakmamı istedin ve ben de acı çeken pek çok insana yardım edemeyeceğimi bildiğim için bunu içim burkularak da olsa yaptım. Şimdi senden Bratva ile olan savaştan çekilmeni istiyorum Sam. Daha fazla kan dökmek yok. Daha fazla yok. Senin gururun yüzünden dul kalmayı hak etmiyorum. Brookline'den vazgeç. Şehrin bu tarafına sırtını dön. Troy burayı boşuna ele geçirmedi. Söz ver bana."

"Kaybetmek benim doğamda yok."

"Yine de bazen -sık sık değil- yapacaksın. Brookline'ı kaybetmek zorundasın yoksa beni kaybedersin. Bu bir ültimatım, Sam. Yirmi sekiz yaşında dul kalmayacağım."

Gözlerini açtı, şaşkınlıkla bana baktı.

Sesi alçaldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" "Evet," dedim basitçe.

Bunu yapmak zorundaydım. Onun için. Kendim için. Ailesi ve gelecekteki çocuklarımız için. Boston'un bir parçasını benden daha çok önemsiyorsa, onunla evlenmek bir hata olacaktı. Bu basit mantığın garip bir şekilde beni rahatlattığını hissettim. Bir an sessiz kalarak birbirimize baktık. Çenesi sıkıntıyla titriyordu.

"Bu işi halledebilirim," dedi. "Vasily ile konuşacağım." "Brookline'dan vazgeç."

"Daha fazla güvenlik alacağım."

Başımı salladım, yerden kalktım ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim.

"Üzgünüm Sam, ama bu yeterli değil. Kalbimi, onunla ilgilenmeyecek bir adamın ellerine bırakmayacağım."

"Lanet olsun, kadın." Başını yana çevirdi, gözlerini kapattı ve zorlukla yutkundu. "Tamam, tamam. Tamam."

Bunu söylemenin, bu fedakârlığı yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Eğildim ve yanağını usulca öptüm.

"Teşekkür ederim. Gidip diğerlerine uyandığınızı söyleyeyim."

Geriye doğru adım atıp gitmeye hazırlanırken arkamı döndüm ve sesini duydum, keskin ve cam gibi kesiciydi.

"Böyle hissettiriyor, değil mi?" diye merak etti, yarı huşu içinde. "Aşk. Bir amatör gibi duygulara kapıldığıma inanamıyorum. Hem de o kadar çok ki. Bu içler acısı bir durum."

Sırıttım, omzumun arkasından ona baktım. Başını salladı, kaşlarını çatarak duvara baktı.

"Bir daha söyle," dedim.

"Ben lanet bir
amatörüm."

"Aşk kısmı." Güldüm. Bana
ters ters baktı.

"Seni seviyorum, seni küçük aptal. Evlilik sözleşmesi yapmamakta ısrar ettim çünkü kaçıp gitmeni istemedim, parayı önemsedğim için değil. Hiçbir zaman parayla ilgili olmadı. Gerald ve Cillian'la işi kabul ettiğimde bile önemsedğim tek bir şey vardı ve bunun güçle hiçbir ilgisi yoktu. Evinize adım atmadan önce de vardı. Sana sahip olamamaktan nefret etsem bile sana yakın olmak istedim. Babanı haftalık olarak ziyaret ettim. Bu olay ikimizi de aşıyordu ama kaybedecek çok şeyimiz vardı."

Onu görmek için bekleyen tek kişinin ben olmadığım düşüncesi kalbimin teklemesine neden oldu. Ona doğru yürüdüm ve elimi nazıkçe yanağına koydum. Parmaklarını kolumun üzerinde kıvrarak bana baktı.

"Her şeyi mahvetmeye çok yaklaşmıştım, değil mi? Sen ve ben. Ormana kaçtığın gece. Bunu hissedebiliyordum."

Başımı salladım.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Sam. Hatta ve özellikle de sevgimi en az hak ettiğin zamanlarda bile."

"Öp beni, Nix." Beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız buluştu. Dudakları soğuk, kuru ve çatlamıştı ve ben onun yaşadıklarından dolayı ağlamak isteyerek titredim. Ağzının, çenesinin ve boynunun etrafına tüylü öpücükler kondurdum, ona gülümsedim ve alnını son bir kez öptüm.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Senin için yaşıyorum," diye karşılık verdi Sam. "*Gerçekten*. Sana sahip olmak için çok şeyden vazgeçmek üzereyim."

"Öyle yapmalısın." Ona son bir kez bakarak uzaklaştım, milyonlarca vedamız daha olacağını biliyordum.

Ve bir milyon merhaba daha.

Bekleme odasına koştum ve kekeleyerek söylediğim sözlerle iyi haberi verdim. Sparrow ciyaktadı ve odaya doğru fırladı. Annemle babam rahat bir nefes aldılar ama babamın burada ne aradığından tam olarak emin değildim. Bizi bunca yıl ayrı tutmanın suçluluğu muydu?

Cillian ve Hunter bu habere gözle görülür bir şekilde sevinmemiş olan tek kişilerdi. Sam'in uyandığı anı tekrar anlatırken bana sertçe baktılar, belli ki onları öğürtecek aşk-meşk şeylerini atlamıştım.

"Hey, Ash, seninle konuşabilir miyiz?" Hunter boğazını temizledi ve annemle babama bir bakış attı. "Yalnız."

Ben cevap veremedim arkasını döndü ve koridorda yürümeye başladı. Cillian da sözsüz bir şekilde onu takip etti. Kaşlarımı çatarak peşlerinden gittim, göğsüme soğuk ve taş gibi bir şey yerleşti. Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Asansörlerle acil çıkış arasındaki kavşağa vardığımızda durdular, ailelerimizden epeyce uzaktaydılar. İkisi de dönüp bana baktı. Her şeyi bildiklerini anlamak için tek bir bakışa ihtiyacım vardı.

"Ne yapmaya çalışıyordun, Aisling?" Cillian sordu, sesi buz sarkıtları gibi tenimden aşağı damlıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. "Buraya ilk geldiğimizde resepsiyona gidip seni sorduk. Cep telefonunuzdan size ulaşamayınca aşağı inip kontrol edelim dedik. Resepsiyon görevlileri bize hastanede Dr. Fitzpatrick diye birinin olmadığını söyledi. Veri tabanını taradık. Hatta sizi aramak için jinekoloji bölümüne kadar gittik -belki de hala ihtisas yaptığınız için henüz kayıtlı değildiniz- ama eminim elimiz boş döndüğümüzü biliyorsunuzdur."

"Bir yerde çalışıyorsun," diye belirtti Hunter. "Uzun saatler, hastane önlükleri, akşam yemeklerinde ortadan kaybolma hareketlerin. Ne halt ediyorsun sen?"

Betim benim atmış olmalı çünkü hâlâ beni öldürmek ister gibi bakmalarına rağmen yüzlerini düzelttiler ve beni soru yağmuruna tutmayı bıraktılar. İki seçeneğim olduğunu biliyordum. Ya itiraf edip neredeyse bir yıl boyunca yaptıklarımı kabul edecektim ya da yarım yamalak bir yalanla yaşamalarına izin verecektim. Yalan o kadar da zararlı olmazdı. Ne de olsa istifa etmiştim.

Yine de onlara yalan söyleyemezdim. Bir daha olmaz. Yalanlarım vicdanımda düzgünce birikiyordu. Ayrıca, artık olmadığım biri gibi davranamazdım. Mutlu, tatmin olmuş ve benimle gurur duymalarını sağlamak için ailem için özel olarak tasarlanmış biri.

Ailem.

Kardeşlerim.

Profesörlerim.

Rahmetli Bayan B bile beni olmamı istediği gibi bir kadın haline getirdi.

Artık yok.

Ben de onlara söyledim. Ağzımı açtım ve gerçek ortaya çıktı. Dr. Doyle hakkında. Nasıl tanıştığımızı. Bayan B'nin ölümü ve bunun beni nasıl etkilediği hakkında. Sam'i ilk gördüğüm zamanı. Fitzpatrick'lerin onu Brennan'larla birlikte davet ettiği gün değil, ondan aylar önce. Onlara bıraktığımı söyledim. Başkalarına yardım etmek için kendimi daha fazla riske atamayacağımı. Sam kolumu büktü ve kıpırdamadı.

"O herifin yaptığı ilk ve son doğru şeydi," diye mırıldandı Hunter ve beni kucaklayıp kalbine bastırdı. "Kahretsin Ash, çok üzgünüm. Kendi derdimize o kadar düşmüştük ki, mürebbiyen öldükten sonra neler yaşadığını hiç düşünmedik. Her zaman ne yaptığını biliyormuş gibi görünmen de yardımcı olmadı. Mükemmel kız evlat."

"O haklı," dedi Cillian sert bir sesle. "Sizi çok uzun süre ihmal ettik. Gelecekte bunu düzelterek."

"Yani..." Aralarına baktım "...beni yargılamıyor musunuz? Yaptığım şey için?"

"Seni yargılamak mı?" Cillian kaşlarını kaldırdı. "Az önce gerçek bir Fitzpatrick olduğunu kanıtladın. Karanlık derecede karmaşık ve son derece pragmatik. Sana kardeşim demekten gurur duyuyorum."

OceanofPDF.com

Twenty

Sam

On gün sonra hastaneden çıktım. Aisling ve Sparrow kığımın üzerine bir bebekmişim gibi titriyor, üzerime titriyor ve her saat beni kontrol ediyor, erkeklik seviyemi sadece tasarımcı saç kesimi olan kanişlerin maruz kaldığından emin olduğum yeni diplere düşürüyorlardı.

İlk iki gün, çoğunlukla nişanlıma karşı iyi davranmaya çalıştığım için onlara aldırmadım. Ancak üçüncü gün, doktorların sağlığımla ilgili söylediği tüm saçmalıkları bir kenara bırakma kararı aldım.

"Nix, dur." Elini tuttum. Sıcak, ıslak bir bezle alınımı sıvazlarken eli dairemizdeki -evet, *dairemizdeki*- göğsümün üzerinde duruyordu. "Artık bu saçmalıklar yok. Bu gece sokaklara geri dönüyorum."

Tavuskuşu gözleri dehşetle açıldı, gül goncası ağzı somurttu. "Hâlâ iyileşiyorsun."

"Çok sıkıldım ve yapmam gereken bir iş var."

"Kendini daha iyi hissettiğinde yapabilirsin."

"Kendimi çok iyi hissediyorum. Göstermemi ister misin?" Bir kaşımı kaldırdım, gözlerim pantolonumdaki etkileyici şişkinliğe kaydı. Fiziksel durumum ne olursa olsun, Aisling ne zaman odada olsa, onu yatağın, zeminin ve toprağın içinden sikme ihtiyacım da artıyordu.

"Bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı?" Elini benimkinden çekti, geri çekildi ve yatak odamızda önümde durdu.

"Evet, aşkım. Biz sevişirken ben de tam oradaydım." Sabırsızlıkla gülümsedim.

Onun için krallığımın yarısından vazgeçmek bir şeydi. Bu konuda mutlu olmak ise bambaşka bir şeydi. "Kıçımı yataktan kaldırıp işimi halletmem için bir başka neden daha. Telefonumu ver." Parmaklarımı komodine doğru şıklattım.

Kaşlarını çattı ve kollarını göğsünün üzerinde düğümledi.

O benim nişanlımdı, askerim değil. Ona prenses gibi davranma konusunda kat etmem gereken uzun bir yol vardı. Çünkü hayatım boyunca hiç kimseye iyi davranmak zorunda kalmamıştım.

"Lütfen. Ve teşekkür ederim." Kurt gibi sııttım ve o da telefonumu alıp bana uzattı.

"Kimi arıyorsun?"

Telefonu kulağıma dayamıştım bile. "Troy." "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Yakında öğreneceksin."

"Beni her zaman diken üstünde tutacaksın, değil mi?" İç çekti ama bundan mutlu görünüyordu. Elbisesinin eteğinden tuttum ve pis, derin bir öpücük için onu aşığış çektim.

"Hiç de değil. Bazen seni sırt üstü de yatırırım. Ve dört ayak üstünde. Ama pozisyonunuz ne olursa olsun, bundan zevk alacağınıza söz veriyorum."

Ertesi akşam Troy, Vasily Mikhailov'un Brookline'daki Rus şarküterisinin önüne park etti. Bana şüpheli bir bakış fırlattı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Ona bunu yaptığını söyleyebilirsin ve bundan hiç haberi olmaz. Brookline'ı fethetmek için çok çalıştığını biliyorum."

"Yutabileceğimden fazlasını çiğnemeye ne oldu?" "Sen harekete geçmeden önce şeytanın avukatlığını yapıyorum."

"Bana şeytanın avukatlığını yapmak zorunda değilsin. Şeytanın kafasının içinde neler döndüğünü biliyorum." Yolcu kapısını iterek açtım, kayarak dışarı çıktım ve silahımı doğrulttum. Troy'un da arkamdan aynı şeyi yaptığını duydum. Bagajı açarak arabasının etrafında döndük. Vasili'nin kızı Maşa, omuzlarımızın arkasından gelen ani ışık karşısında gözlerini kırptırdı, ağzı tıkalıydı, elleri ve ayakları arkadan birbirine bağlıydı.

İçtenlikle gülümsedim. "Bayan Mikhailov, davamıza katkıda bulunduğunuz için teşekkür ederiz."

Ağzını örten kumaşın arkasından histerik bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım.

"O da ne?" diye sordum. "Boş ver. Sen hiçbir zaman konuşma becerilerin için esir alınmadın. Sadece babanın, isteğime boyun eğmezse seni katledeceğimi bilmesini sağlamak için bir piyon olarak."

Onu omzuma aldım ve şarküteriye doğru yürüdüm.

İçeri adım attığımızda şarküterinin kapısının üstündeki zil çaldı. Boşta kalan elimle silahımı dükkân sahibine doğrulttum; yıllarca soğuğa göğüs gerdiği için yüzü kırmızı ve maviyle kaplanmış, yaşlı bir Rus'tu. Masha hâlâ kesime giden bir domuz gibi omzumda sallanıyordu, hâlâ bu sabahki alışveriş çılgınlığında giydiği pahalı paltoyu ve tasarım topuklu ayakkabılarını giymişti.

"Vasily nerede?" Kırptım.

Adamın gözleri önündeki manzara karşısında parladı. Masha umutsuzca çırpınarak ellerimden kurtulmaya çalıştı.

"Ben... ben..." diye başladı, insanların arka ofise girmesine izin verilmediğini çok iyi biliyordu. Orası patronunun bulunduğu yerdi.

Nişanımı kafasından Masha'nın omurgasına çevirdim ve silahı kemiklerine sapladım. "Acele etsen iyi olur yoksa patronuna kızının bağırsaklarının neden her yere döküldüğünü açıklamak zorunda kalacaksın. Sanırım temizlemesi de çok zor olacak. Gerçi buna izin verdikten sonra senin canını bağışlayacağından da şüpheliyim."

"Benimle gel!" diye bağırды adam, tezgâhın arkasındaki yerinden fırladı, tezgâhın etrafından dolaştı ve eski bir ahşap kapıyı iterek açtı.

Burası turşu, kurutulmuş et ve duman kokuyordu. Adamın arkasından gittim, Troy da peşimden. Dar, tozlu bir koridordan geçtikten sonra başka bir kapıya ulaştık. Onu açtı.

Vasili masasının başındaydı ve etrafında yüksek rütbeli üç adamı vardı. Çizgi romanlardaki kötü adamların sivri, tilki bakışlarına sahipti ve bunu iyi takım elbiseleri ve kötü tavırlarıyla vurguluyordu. Ama lanet olası bir balo elbisesi bile yüzünün bıçak izleriyle delik deşik olduğu gerçeğini gizleyemezdi. Baş harflerim -S.A.B.- alınına kazınmıştı, pürüzlü ve beyaz.

Korumaları tetikteydi, her iki tarafta da ikişer kişi vardı, hepsi de yarı römorkların tuhaf görünümüne ve benzer IQ'lara sahipti. Gümüş rengi saçları ve soluk mavi gözleri olan orta yaşlı adam bana baktı, sigarasını kül tablasına bıraktı ve duman tavana doğru savruldu.

"Brennan. Yaşıyorsun."

"Ve sen şaşırdın." Masha'yı omzumda yeniden düzenledim. Her ne kadar onu taşımak için adamlarının kurşun sığıdığı omzumu değil de sağlam omzumu kullanmış olsam da, yine de her zamanki halimde değildim. Normalde Masha'nın hafifliğinde bir kadını taşımak, lanet olası bir eşarp takmaya benzerdi.

"Ve görüyorum ki babanı da getirmişsin." Vasili'nin gözleri benden yanımda duran Troy'a kaydı.

"Troy kuru bir sesle, "Etrafında koca bir ordu olduğunu düşünürsek, adil görünüyor," dedi. Artık pis işleri yapmaya alışkın değilsin, değil mi Vasily?"

"Ve bu gösteriyor ki. İki kurşun yedim ama biri bile kalbimi delip geçmedi," diyerek başımı salladım. "Yeni yürümeye başlayan yeğenim tuvalet eğitimi sırasında daha iyi nişan alıyor."

Masha kollarımda kıvrılarak babasının sözlerine ve ses tonuna karşılık verdi. Onu biraz uyuşturdum -sessiz kalmasını ve kolay idare edilmesini sağlayacak kadar- ve bu hayvanların, aletimi ona sokma fırsatını kullanıp kullanmadığımı merak ettiklerini biliyordum, hatta belki de Bratva'nın bana bir daha asla dokunamayacağından emin olmak için Brennan piçinin onun içinde olmasını ayarladım.

"Ne istiyorsun?" Vasili deri koltuğundan fırlayarak sordu. "Belli ki buraya misilleme için gelmişsin, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı. Ve hayır, kızım bu anlaşmanın bir parçası olamaz. O bir masum. Bizim bir kuralımız var," diye hırladı.

"*Senin* bir kuralın var," diye düzelttim. "Ben ahlaktan ve sikişten yoksunum. Bu yüzden ya benim yolumdan ya da otoyoldan gideceksin ve beni erken bir mezara göndermeye çok yaklaştığını düşünürsek, şartlarımı kabul etsen iyi olur, şartsız ve pazarlıksız."

"Konuş!" Vasili elini masasının üzerine vurdu, öfkeyle. "Ve Tanrı aşkına onu yere bırak!"

"Brookline'ı sana geri vereceğim ama sen de bana aylık koruma parası vereceksin. Tüm işlerinizin bir yüzdesi," dedim açıkça.

Vasili'nin gözleri kısıldı.

"Neyden korunacağız? Biz Bratva'yız! Biz kendimizi koruruz."

"Hey, hiçbir zaman mantıklı olacağıma söz vermedim." Omuz silktim ve Masha omzuma yaslanarak inledi, ağzını kapatan bezin arasından ağlıyordu. "Ama şu anda bölgenizin her yerinde askerlerim var. Senin burada kazandığından çok daha fazla para kazanıyorum. Geri çekilmemi istiyorsan, buna değecek bir şey yapmalısın."

Vasili teklifimi düşünerek çenesini sıvazladı. Adamları savaşa hazırdı, bunu gömleklerinin altındaki kaslarının gerginliğinden anlayabiliyordum.

"Ona dokundun mu?" diye sordu, Rus aksanı her kelimeyi endişeyle kaplıyordu.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Kadınlarımın istekli ve bilinçli olmalarını isterim."

Ayrıca tek bir kadın olmalarını tercih ederim-Aisling. Bana bunu yaptırdığına hâlâ inanamıyorum. Boston'ın böylesine stratejik bir parçasından vazgeçmeme. Aşk kötü bir şeydi ama Nix'i elimde tutmak için katlanmam gereken bir şeydi.

"Onu yere bırakın," diye tekrarlardı Vasili, sesi hafifçe titriyordu. Onu tanıdığım onca zaman boyunca Vasili Mihaylov'un sesi hiç titrememişti. Korkmuştu.

"Kabul et," diye tısladım.

Başını eğdi, yenilgiye o kadar yakındı ki umutsuzluğu gözlerinden okunuyordu.

Ha

va. "Koruma oranınız nedir?"

"Tüm işletmelerinizin temiz kârının yüzde sekizi."

"Altı," diye kestirip attı, üzerinde durduğu kağıt parçasına bir şeyler not etti.

Masasında, çoktan hesaplamaları yapıyordu.

"Sekiz. Aşka paha biçilemez, Mikhailov," diye hatırlattım ona. Başını kaldırdı. "Güzel. Şimdi onu yere bırak."

Masha'yı yere yatırdım. Çırpınıyor, gözleri kararsızca odadaki insan gölgeleri arasında babasını arıyordu. Vasili ona doğru koştu, çömeldi ve İtalyan mokasenlerinin arasından bir bıçak çıkardı. Onu birbirine bağlayan ipleri koparmaya başladı, kulağına Rusça sevgiler fısıldıyordu, yüzü duyguyla buruşmuştu.

Troy elini omzuma koydu. "Gitme
zamanı, evlat."
"Tamam, baba."
Ona ilk kez baba diyordum ama bunun son olmayacağını biliyordum.
Arkamı döndüm ve onu takip ettim, sırtı bana dönük olsa bile
gülümsediğini hissettim.
Doğduğumdan beri ilk kez yabancı ve bağımlılık yapan bir şey hissettim.
Ben aittim.

OceanofPDF.com

Epilogue

"Bilesin diye söylüyorum, seni asla affetmeyeceğim." Annem Hermes çantasını kilisenin zemininden aldı, topuklu ayakkabıları kışkırtıcı bir şekilde tıkırdatarak dışarı çıktı.

Babam onun arkasında durmuş, çaresizce omuz silkiyor, yüzünde ne yapabilirim ifadesi vardı. Troy ve Sparrow arkalarındaydı, eşyalarını topluyorlardı.

"Seni affedebilir ve affedecektir de. Akşam yemeği sekizde. Lütfen geç kalmayın." Her iki yanağımı da öptü ve yanımda duran Sam'in elini sıktı.

Belle sırasından kayarak çıkan bir sonraki kişiydi.

"Sana inanamıyorum." Sevinçle kükredi, kollarımı tutarak beni biraz sarstı. "Gerçekten de devam ettin."

"Bir Vegas düğünü." Persephone aynı sıraya kaydı, Cillian hemen yanında duruyordu. Persy karnını tutuyordu, bir sonraki yeğenim ya da yeğenim oldukça güzel pişiyordu. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Sam herkesin mırıldanmaları ve mırıldanmalarını sert bir şekilde keserek, "Ben olsam yapardım," dedi. "Bugün evlenen tek kişi Aisling olmadığına göre. Ayrıca, şık bir Vegas düğünü oldu."

"Bu bir oksimoron," diye belirtti Cillian.

"Hayır, o haklı. Tamamen şıktı." Sailor'ın yüzü bir anda ortaya çıktı. Hunter ona yakın durdu. "Arka planda *NSync gibi giyinmiş bir grup yaşlı adam 'It's Gonna Be Me'nin berbat bir karaoke versiyonunu söylerken Elvis'in kendisi tarafından evlendirilmek kadar şık bir şey olamaz. Prens William ve Kate de düğünlerinde böyle yapmamışlar mıydı?" Sailor kaşlarını çatı, parmaklarını düşünceli bir şekilde çenesinin altında kıvırdı.

"Wills ve Kate'in resepsiyonda Take That özentilerine 'Relight my Fire' şarkısını söylediğine inanıyorum," diye araya girdi Devon boğazını temizleyerek. İngiliz adam o sevimsiz şapele o kadar yabancı görünüyordu ki kıkırdadım.

"Beklemeyi göze alamazdık." Dudağımı ısırdım. "İhtisasım birkaç hafta içinde başlıyor ve bırakın düğünü, öğle tatillerimi bile planlayacak vaktim olmazdı..."

"Onu hamile bıraktım." Sam haberi düz bir şekilde verdi, sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Başımı ona doğru çevirdim, sırrımızı açığa vurduğu için şok olmuşum ve ailemin artık yakınımızda olmamasına şükreliyordum.

Sam gözlerini benden değil arkadaşlarımızdan ayırmazken, ben de büyük olasılıkla saygın beyaz elbisemin içinde kızarak kendimi erkenden mezara gönderdim.

"Aisling ihtisası bitene kadar beklemek istedi ama spermimin başka fikirleri vardı."

"Ne demek istiyorsun?" Persy kaşlarını çatı, eli karnının etrafında daireler çiziyordu.

"Prezervatif kırıldı mı?" Belle sözünü sakınmadan araya girdi. "Ucuz kondomlardan mı alıyorsun Samuel? Yoksa bir iğneyle delik mi açtın? Bir rock yıldızının otobiyografisinde başına böyle bir şey geldiğini duymuştum. Tamam, iyi, bir film izledim."

"Vay be," diye güldü Hunter, "bir an için okumaya başladığımı sandım."

"Pardon, yan taraftaki cahil aptal kongre değil miydi?" Cillian ters bir şekilde sordu. "Sanırım Samuel ve Aisling ailede yeni bir hamilelik haberi vermeye çalışıyorlar."

"Lanet olsun, kardeşim," diye homurdandı Hunter. "Sadece Brennan'ın küçük kız kardeşimizle seks yaptığı gerçeğini aklından çıkarmaya çalışıyorum."

"Hunter!" Gölüp eğlenen Emmabelle ve herkesin ne dediğini umursamayacak kadar Belle'e bakmakla meşgul olan Devon dışında herkes hep bir ağızdan çığlık attı.

"Her neyse, hayır." Başımı salladım. "Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve bu konuda çok iyiydim. Hapın işe yaramaması için her zaman çok küçük bir ihtimal vardır. Ve sanırım bu bana da oldu." Sırıttım, Sam alnıma gururlu bir öpücük kondururken ona baktım.

Sam, Vasily Mikhailov'a Brookline'ı geri alabileceğini söyledikten iki ay sonra, ihtisasıma başlamak üzere yakınlardaki bir hastaneye kabul edilmemi kutlamak için dışarı çıktık. En sevdiğim Tayland mekanıydı ve harika vakit geçirmemize rağmen kendimi hasta hissederek yattım. Ertesi sabah uyandığımda bağırsaklarımı kustum ve bir şeyin midemi bozmuş olabileceğini düşündüm.

Ama ertesi sabah oldu. Ve sonra.

Ve sonra.

"En son ne zaman regl oldun?" Sam, her sabah kustuğum ve günün geri kalanında mucizevi bir şekilde daha iyi hissettiğim bir haftaya yaklaştığımda sormuştu. "Çünkü en az dokuz haftadır üst üste her gün seks yapıyoruz."

Bunu düşünürken burnumu kıvırmıştım.

Döngülerim oldukça düzenliydi ve ayrıca doğum kontrol hapı kullanıyordum. Sonunda "Hamile olamam," dedim.

"Olamıyor musun yoksa olmak istemiyor musun?" Sam bir kaşını kaldırdı.

"İkisi de mi?" Yüzümü buruşturmuştum ama içten içe hamile olduğumu öğrendiğimde bir parçamın bile üzölmeyeceğini biliyordum.

"Hemen gidip bize hamilelik testi getireyim." "Teşekkür ederim."

Ve işte bir hafta sonra Vegas'ta en yakın arkadaşlarımız ve ailemizin önünde evlendik. Her zaman büyük, gösterişli bir düğün yapmayı hayal etmiştim ama hamile olduğumu fark eder etmez istediğimin büyük bir düğün olmadığını anladım. Bu sadece benden beklenen bir şeydi. Asıl istediğim hayallerimdeki adamlarla mümkün olan en kısa sürede evlenmekti.

Son doğum günümde bana yeni bir gelincik hediye eden ve önceki gelinciğimin adını Shelly koymuş olmama hiç şaşırmayan ya da kızmayan adam.

Ayrıca, Sam'in de belirttiği gibi, evliliğimizi bir kart oyununda kazanmıştı. Dünyanın kumar başkentinde evlenmemiz çok uygundu. Anlatının simetrisi beni memnun etti.

Günah Şehri'nde birbirlerine hayatlarını vaat eden iki canavar.

"Eminim Sam, ailenin istediği türden bir düğünün planlanmasının yarım yüzyıl süreceğini anladığında seni bir şekilde hamile bırakmayı başarmıştır." Denizci güldü ve kardeşine bilerek yan gözle baktı.

Kocama baktım ve yüzündeki sinsî gülümsemeyi fark ettim.

Olamazdı.

Yapmazdı... değil mi?

Başımı hafifçe eğerek gözlerimi ona diktim. "Sam?" diye sordum.

Kocam ağzıma bir öpücük kondurdu.

Tek söylediği "Ben iş bitiriciyim," oldu ve öylece kaldı.

Bayan B'nin ona yardım etmek için ziyareti kesmemi istemesinden hemen sonra bana söylediği son şeyi kimseye anlatmamıştım.

"Artık seninle baş edemiyorum, ama bir gün baş edebilecek bir erkek bulacaksın. Ve onu bulduğunda, mon cheri, ne olursa olsun ona tutunacaksın, çünkü mücadele etse bile senin iradene boyun eğecektir."

Gözlerimi açtım, on dakikalık kocama baktım ve gülümsedim.

Kötülükten korkmuyordum.

Ama bir tanesine aşık oldum.

Dört ay sonra.

Cillian Badland'in kâğıt odasında kartlarını masaya bıraktı ve kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Ben yokum."

"Dışarıda mısın?" Hunter yineledi, ağabeyine belirgin bir şokla bakıyordu. "Sen asla dışarıda olmazsın."

"Karımın suyu geldiğinde öyleyim." Cillian elindeki kartları Hunter'ın kucağına fırlattı, ben başka bir kart almak için masaya eğildiğimde omzu benimkine değdi. Cillian durdu ve parmağını bana doğru kaldırarak uyardı.

"Kendini beğenmiş sırtışın yersiz, Brennan. Sıradaki sadece sen değilsin, kız kardeşimi tanıyorsam en az dört çocuğu olacak. Önümüzdeki on yıl içinde biraz uyuyabilmek için iyi şanslar."

Hiçbir şeyin beni hamile bir Aisling'in kötü bir fikir olduğuna ikna edemeyeceğini söyleyemeden hızlıca çıkıp gitti. Nix hayatı boyunca hiç bu kadar azgın olmamıştı. Çoğu gün hastanede uzun saatler çalışmasına rağmen, günde üç kez penis nöbeti tutuyordum.

Ayrıca tatlıya düşkün olduğu ortaya çıktı, bu da canı ne zaman isterse ona şeker ve çikolata yedirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Geceleri yorganın altına girip elimi şiş karnına bastırıyor ve oğlumun fırtınalar kopardığını hissediyordum. Onun içinde o kadar canlı ve mutluydu ki, onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

"Tesadüfe bakın ki, sırtıma şenliğinin intikamını az önce hamile eşinizin suretinde kapıdan içeri girerek aldım. Merhaba, abla," dediğini duydum Cillian'ın.

arkamdan çekiştirdi. Arkamı döndüğümde, Cillian onu yanağından öpmek için eğildiğinde Nix'in orada durduğunu gördüm; önlüğünün içinde göbeği dışarı fırlamıştı ve yüzünde yorgun bir glmsemi vardı.

"Beş oyun blackjack, Brennan?" Etrafımızdaki tüm erkeklerin meraklı bakışlarını üzerime çekerek bana elini uzattı.

Bugünlerde hava karardıktan sonra Badlands'de çok nadiren kalıyordum ve kaldığım zamanlarda da çoğunlukla kayınbiraderlerimi kontrol altında tutmak içindi.

"Risk nedir?" Ona şüpheyle baktım. "Bunu yaptığıma değsin Bayan Brennan. İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim."

Yüzünde alaycı bir sırıtışla bana doğru yürüdü ve kulağıma doğru eğildi. Bütün oda nefesini tuttu.

"Eğer kazanırsan şu anda üzerimde olan kırmızı saten i çamaşırımı yırtacaksın," diye fısıldadı.

Nix geriye doğru eğildi ve sırtını dikleştirdi.

"Peki ya sen kazanırsan?" İlgisiz bir şekilde sordum.

O kazanmayacaktı. Her zaman ben kazanırdım.

"Bir ev almamızı istiyorum. Dairemizi seviyorum, beni yanlış anlamayın ama büyük ve ferah bir yer istiyorum."

"Ona vermeyi planladığın tüm çocukları sığdıracak bir yer," diye ksren Hunter'ın bu sözleri kahkahalara yol açtı.

Aisling bana tekrar elini uzattı, is karası kirpiklerinin altından bana bakıyordu. "Ne diyorsun?"

Elini tuttum ve sıktım.

Ailesinin evinin hemen yanındaki araziyi çoktan satın aldığımı ve oraya hayallerindeki evi inşa edeceğimi bilmesine gerek yoktu.

Tıpkı karnavaldaki o geceyi, onu öptükten sonra kendimi seyyar tuvalete kilitlediğimi bilmediğisi gibi çünkü dokuz yaşımdan beri ilk kez dünyayla yüzleşmek bana çok ağır gelmişti.

şehvet kalır, aşk kalır.

şehvet sabırsızdır, aşk bekler.

şehvet yakar, aşk ısıtır.

şehvet yok eder, ama aşk? Aşk ldrr.

S.A.B.

Yanılmışım. Aşk beni öldürmedi. Aşk beni kurtardı.

Aisling yakında iki srprizimi de öğrenecekti. Ama henüz değil.

Ta ki üzerindeki saten iç çamaşırını yırtıp
atana kadar. Ve ona herkesin
sevebileceğini gösterene kadar. Ama
canavarlar? Biz biraz daha sert sevdik.

Son

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Bu kitabı okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Sam ve Aisling'in hikayesini anlatmayı çok sevdim ve bu seri benim için çok şey ifade ettiği için Son'u yazdığım an buruk bir tatlıydı.

Muhteşem editör ekibim olmasaydı bunu başaramazdım: Tamara Mataya, Paige Maroney Smith ve Angela Marshall Smith. Tijuana Turner, Vanessa Villegas, Lana Kart, Chelsea Humphrey ve Amy Halter'a bu kitabı önceden okudukları için özel teşekkürler.

Kimberly Brower, Jenn Watson, Catherine Anderson-yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim.

Stacey Ryan Blake ve Letitia Hasser- çalışmalarınız muhteşem ötesi, size sahip olduğum için çok minnettarım.

Ve size, okuyuculara, blog yazarlarına ve destekçilere. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Lütfen bir sonraki kitap maceranıza geçmeden önce kısa ve dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

Sevgiler,

L.J. Shen.

OceanofPDF.com

Stay Connected

[Bültenime](#) Katılın

Beni [Instagram](#)'da takip

edin Beni [Facebook](#)'ta

ekleyin [OceanofPDF.com](#)

Books by L.J. SHEN

Aziz Günahkarlar:

[*Defy*](#) (#0.1)

[*Vicious*](#) (#1)

[*Ruckus*](#) (#2)

[*Scandalous*](#) (#3)

[*Bane*](#) (#4)

All Saints Lisesi:

[*Pretty Reckless*](#) (#1)

[*Kırık Şövalye*](#) (#2)

[*Kızgın Tanrı*](#) (#3)

Boston Belles:

[*Avcı*](#) (#1)

[*Kötü Adam*](#) (#2)

Canavar (#3)

The Take (#4, TBA 2021)

Bağımsızlar:

Tyed

Serçe Kandan

Toza Gece Yarısı

Mavisi Kirli

Başlıklar

Olası Bir Durumda

Ateşle Oynayan

Öpücük Hırsızı

Şeytan Siyah Giyer

OceanofPDF.com

Gitmeden önce, işte size *Pretty Reckless*'tan küçük bir alıntı. Boston Belles dünyasını seviyorsanız, All Saints High'a da bayılacaksınız...

Pretty **RECKLESS**

L.J. SHEN

OceanofPDF.com

Prologue

*Bir limonata ile başladı ve
kalbimle bitti
İşte benim pervasız rakibim, bizim berbat hikâyemiz böyle*

başlıyor On Dört Yaş.

Daria

Bir balerin sürüsü yanımdan hızla geçerken ayaklarımın altındaki fayanslar titriyor, ayakları uzaktan top gibi çarpıyor.

Kahverengi saç. Siyah saç. Düz saç. Kızıl saç. Kıvrırcık saçlar. Bir gökkuşağının içinde bulanıklaşıyorlar. Gözlerim, iyi aşınmış zemine çarpmak istediğim sarışın kafayı arıyor.

Bugün burada olmamakta özgürsün, Kraliçe Kaltak.

Annemin bale stüdyosunun eşiğinde donmuş bir şekilde duruyorum, soluk pembe mayom kaburgalarımaya yapışıyor. Beyaz spor çantam sallanıyor

omuz. Sıkı topuzum kafa derimi yakıyor. Saçımı ne zaman bıraksam, altın rengi buklelerim parça parça banyo zeminine dökülüyor. Anneme saçımla çok uğraştığım için olduğunu söylüyorum ama bu saçmalık. Ve eğer umurunda olsaydı

-*gerçekten* bir tane verdi, sadece öyleymiş gibi yapmadı- bunu da bilirdi.

Boğazımdaki endişe yumağını yutarak, incinmiş ayak parmaklarımı pointe ayakkabılarımın içinde oynatıyorum. Via burada değil. *Teşekkürler, Marx.*

Kızlar yanımdan torpille geçip omuzlarıma çarpıyor. Kıkırdamalarını boş midemde hissediyorum. Spor çantam bir gümbürtüyle düşüyor. Sınıf arkadaşlarım daha zayıf, daha uzun ve daha esnek, sırtları ünlem işareti gibi dik. Ben mi? Ufak tefeğim ve soru işareti gibi kaslıyım. Her zaman emin değilim ve kopmanın eşiğindeyim. Yüzüm metanetli ve asil değil; hain ve öngörülemez. Bazıları kalplerini kollarına takar, ben ise benimkini ağzıma. Mutlu olduğumda dişlerimle gülümserim ve annem bana baktığında hep mutlu olurum.

*"Gerçekten jimnastik ya da amigo almalısın, Aşk Böceği. Sana çok yakışıyor.
baleden çok daha iyi."*

Ama annem bazen kendime olan saygımı zedeleyecek şeyler söylüyor. Şimdi yüzeyinde yuvarlak bir çukur var, sözlerinin şekli ve öfkemi orada saklıyorum.

Melody Green-Followhill, on sekiz yaşındayken Juilliard'daki ilk haftasında bacağını kıran eski bir balerin. Doğduğum günden beri benden bale yapmam bekleniyordu. Ve -şansıma- bu konuda son derece kötüydüm.

Via Scully'i girin.

Ayrıca 14 yaşında, Via olmak için çabaladığım her şey. Daha uzun, daha sarışın ve daha zayıf. En kötüsü, onun doğal yeteneği benim dansımı tüm dünyadaki mayolara hakaret gibi gösteriyor.

Üç ay önce Via, Kraliyet Bale Akademisi'nden seçmelere katılmasını isteyen bir mektup aldı. Dört hafta önce de seçmelere katıldı. Başarılı anne ve babası işten izin alamayınca annem onu bir haftalığına Londra'ya götürme şansını yakaladı. Şimdi tüm sınıf Via'nın Kraliyet Bale Akademisi'nde eğitim alıp almayacağını öğrenmek için bekliyor. Stüdyodaki söylentilere göre bu iş onun için çantada keklik. Balenin Justin Bieber'ı gibi olan on altı yaşındaki dahi Ukraynalı dansçı Alexei Petrov bile seçmelerden sonra onunla bir IG hikayesi paylaştı.

Birlikte sihir yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Via'nın büyü yapabildiğini öğrenmek beni şaşırtmaz. O her zaman bir cadı olmuştur.

"Aşk böceğim, kapının yanında üzölmeyi bırak. Herkesin yolunu kesiyorsun," diye şarkı söylüyor annem sırtı bana dönükken. Tavandan tabana aynadan onun yansımasını görebiliyorum. Yoklama kağıdına kaşlarını çatıyor ve Via'yı görmeyi umarak kapıya bakıyor.

Kusura bakma anne. Sadece senin yavrun burada.

Via her zaman geç kalır ve geç kalmayı asla hoş görmeyen annem bunu yanına bırakır.

Spor çantamı almak için eğildim ve stüdyoya girdim. Parlak bir barre odayı çerçevesiyor ve tavandan tabana bir pencere Todos Santos şehir merkezini tüm fotojenik, üst sınıf ihtişamıyla sergiliyor. Şeftali rengi banklar ağaçlarla çevrili sokakları süslüyor ve kristal mavisii kuleler okyanusun gökyüzüyle öpüştüğü ince çizgi gibi parılıyor.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Lütfen buraya gelme.

"Via! Biz de seni bekliyorduk." Annemin cıvıltısı beni sırtımdan vuran bir havalı tüfek gibiydi ve şok dalgasıyla kendi ayaklarımın üzerinde yuvarlandım. Odaanın her yerinde homurtular patlıyor. Dizlerim yere çarpmadan bir saniye önce kendimi yukarı çekerek barı kavramayı başardım. Kızarmış bir halde tek elimle kavradım ve yarım yamalak bir plié yaptım.

"Aşk böceğim, uslu dur ve Via için biraz yer aç," diye mırıldandı annem.

Sembolik olarak, anne, Via'nın kışma da biraz yer açmasını isterim.

Elbette, diğer kızların sadece hayal edebileceği İtalyan ithal mayolara sahip olmasına rağmen, değerli dahisi bugün bale kıyafetlerini giymiyor. Belli ki paradan geliyor çünkü zengin insanlar bile basit bir mayo için iki yüz dolar harcamaktan hoşlanmıyor. Annem dışında -ki o da muhtemelen hiçbir zaman gerçek bir balerin olamayacağını düşündüğü için en azından beni balerin gibi giydirebilir.

Bugün Via, sarı Tweety Bird tişörtü ve yırtık tayt giyiyor. Gözleri kırmızı ve saçları dağınık. Hiç çaba sarf ediyor mu?

Bana tepeden bakan bir sırıtış fırlattı. "Aşk böceği." "Yavru köpek," diye karşılık veriyorum.

"Köpek yavrusu mu?" Homurdanıyor.

"Sana kaltak derdim ama kabul edelim, ısırığının gerçekten dişleri yok."

Ayakkabılarımı yeniden ayarlıyorum, onu unutmuşum gibi davranıyorum. Onu *unutmadım*. Annemin zamanını tekeline alıyor ve ben karşılık vermeye başlamadan çok önce de benimle uğraşıyordu. Via, San Diego'da başka bir okula gidiyor. Ailesi Todos Santos'taki çocukların çok korunaklı ve şımarık olduğunu düşündüğü için gittiğini iddia ediyor. Ailesi onun *gerçek* insanlarla büyümesini istiyor.

Başka ne sahtedir biliyor musunuz? Olmadığın biri gibi davranmak. Titiz bir prenses olduğumu kabul ediyorum. Beni dava edin (Lütfen edin. Gerçekten iyi bir yasal savunmayı karşılayabilirim).

"Dersten sonra buluşalım, Vi," diye takılıyor annem, sonra da müzik setine dönüyor. Vi (*Vi!*) bu fırsatı bacağına esnetmek için kullanıyor ve bu sırada ayak parmaklarıma basıyor.

"Oops. Görünüşe göre buradaki tek sakar kişi sen değilsin, Daria."

"Sana geberip gitmeni söyledim ama annemin beni cenazene gitmeye zorlamasından korkuyorum ve sen benim zamanımı harcamaya değmezsin."

"Sana kışımı öpmeni söyledim ama annen bunu zaten yapıyor. Keşke seni de beni sevdiğinin yarısı kadar sevseydi. Yine de sorun değil; en azından terapi için paran var. Bir de burun estetiği." Sırıtarak sırtımı sıvazlıyor ve ben onun daha güzel olmasından nefret ediyorum, *nefret ediyorum*, *nefret* ediyorum.

Bir saat boyunca konsantre olamıyorum. Ben aptal değilim. Annemin beni Via'dan daha çok sevdiğini bilsem de, bunun genetik olarak böyle programlanmış olmasından kaynaklandığını da biliyorum.

Yüzyıllar geçiyor ama sonunda sınıf dağılıyor. Tüm kızlar çiftler halinde asansöre doğru ilerliyor.

"Daria hayatım, bana bir iyilik yap ve bize Starbucks'tan içecek bir şeyler getir. Ben küçük kızların odasına gideceğim, sonra da Vi ile hızlıca bir şeyler hazırlayacağım." Annem omzumu sıvazladıktan sonra peri tozu gibi parfümünün izini bırakarak stüdyodan çıktı. Annem öğrencilerinden birinin tırnağını kurtarmak için tüm organlarını bağışlayabilir. Balerinlerini sevgiyle boğar, beni kıskançlıkla baş başa bırakır.

Babamın Via'yla "tatsızlık" dediği şeyleri konuşmaya fırsat bulamadan annemin çantasını alıp arkamı dönüyorum.

"Seçmelere katıldığımda yüzünü görmeliydin." Via arkamdaki aynanın önünde geriniyor. Bir akrobat kadar çevik. Bazen boynuma dolanıp beni boğarak öldürebileceğini düşünüyorum.

"Çok eğlendik. Bana görünüşe bakılırsa sadece benim değil, aynı zamanda onların da yıldız öğrencisi olacağımı söyledi. Kendimi b i r a z ..." Onu şaklatıyor

parmaklarımla kelimeyi arıyorum. Aynanın yansımada onu görüyorum ama arkamı dönmüyorum. Gözyaşlarım alt kirpiklerimde can havliyle asılı duruyor. "Bir kefarete ya da öyle bir şey. Sanki *sen* balerin olamazmışsın gibi, çünkü *sen* çok, bilirsin işte, *sensin*. Ama sonra *ben* varım. Yani en azından sevdiği birinin bunu başardığını görecektir."

Babam içimde yeşil bir Hulk yaşadığını ve ben kıskandığımda büyüdükçe büyüdüğünü söylüyor ve bazen Hulk derimin içinden fırlayıp tanıdığı ve sevdiği Daria'nın asla yapmayacağı şeyler yapıyor. Kıskançlığın sıradanlığın dehaya ödediği bir haraç olduğunu söylüyor ve ben sıradan bir kız değilim.

Katılmıyorum diyelim.

Her zaman popüler oldum ve besin zincirinde manzaranın tadını çıkarabileceğim bir yer edinmek için her zaman çok mücadele ettim. Ama sanırım ben sıradan biriyim. Via olağanüstü ve o kadar parlak ki etrafındaki her şeyi yakıyor. Ben onun ayaklarının altındaki tozum ve ezildim, acı çektim ve *Hulky*'yim.

Kimse kötü bir insan olmak *istemez*. Ama bazı insanlar -benim gibi- kendilerine engel olamazlar. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve yalnız olduğumuza şükrediyorum. Onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

"Senin derdin ne?"

"Ne değil ki?" İç çekiyor. "Sen şımarık bir prenses, sığ bir aptal ve berbat bir dansçısın. Bu kadar yeteneksiz biri nasıl Melody Green-Followhill'de doğabilir?"

Bilmiyorum! Çılgılık atmak istiyorum. Kimse bir dahinin çocuğu olarak doğmak istemez.

Marx, Sean Lennon'ı kendi varlığını sürdürdüğü için kutsa.

Pahalı pointe ayakkabılarına bakıyorum ve alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Buradaki tek prenses benmişim gibi davranma."

"Sen bir mankafasın, Daria." Başını sallıyor.

"En azından ben bir spastik değilim." Umursamazmışım gibi davranıyorum ama tüm vücudum titriyor.

"Doğru düzgün bir ilk pozisyon bile alamıyorsun." Ellerini havaya kaldırıyor. Haksız değil ve bu beni öfkeliyor.

"Yine neden. Yap. Sen. Önemsiyorsun!" Kükrüyorum.

"Çünkü sen lanet olası bir yer israfısın, işte bu yüzden! Ben kıcımlı yırtarken, sırf annen öğretmen olduğu için bu sınıfta yer buluyorsun."

Bu ona gerçeği söylemek için bir şans.

Tam da balerin olarak doğmadığım için benimkini daha da zorluyorum. Onun yerine kalbim cam gibi paramparça oluyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yangın merdiveninden aşağı iniyorum. Kendimi Kaliforniya'nın kavurucu sıcaklığına bırakıyorum. Başka bir kız olsa sola dönüp Liberty Park'ın içinde kaybolurdu ama ben sağa dönüp Starbucks'a giriyorum çünkü annemi zaten *hayal kırıklığına* uğrattığımdan daha fazla *hayal kırıklığına* uğratamam. Etrafın temiz olduğundan emin olmak için sağa sola bakıyorum, sonra son bir saattir göğsümde ağırlaşan hıçkırığı serbest bırakıyorum. Sıraya giriyorum, gözyaşlarımı kolumla silerken annemin çantasını çekiştirerek açıyorum. Yere bir şey düştü, ben de onu aldım.

Üzerinde ev adresim olan net bir mektup, ama isim beni duraksatıyor.

Sylvia Scully.

Koklayarak mektubu yırtıp açtım. Mektubun bana ait olmadığını düşünmeden açıyorum. Adresimin üzerinde Via'nın sadece adını görmek, bu yerin duvarları yıkılana kadar çılgılık atmak istememe neden oluyor. İlk fark ettiğim şey en üstteki sembol oluyor.

Kraliyet Bale Akademisi.

Gözlerim karışık bir kaset gibi. Sürekli aynı kelimelere geri sarıyorlar.

Kabul Mektubu.

Kabul Mektubu.

Kabul Mektubu.

Via kabul edildi. Birkaç ay içinde başımdan gideceği için heyecanlanmalıyım ama bunun yerine ağzımda kıskançlığın asidik tadı pathyor.

Her şeyi var.

Aileler. Para. Şöhret. Yetenek. En önemlisi de annemin tüm dikkati.

Onun her şeyi var, benimse hiçbir şeyim yok ve içimdeki Hulk giderek b ü y ü y o r . Vücudu o kadar büyük ki diyaframıma baskı yapıyor.

Bir zarfın içinde yepyeni bir hayat. *Via'nın* hayatı bir kağıda asılı. Elimde olan bir kağıt.

"Tatlım? Tatlım?" Barista, ne tatlı ne de bal olduğumu ima eden bir ses tonuyla beni transımdan çıkarıyor. "Ne alırdınız?"

Via'nın ölmesi için.

Siparişimi veriyorum ve mektubu bininci kez okuyabilmek için odanın bir köşesine çekiliyorum. Sanki kelimeler bir mucize eseri değışecekmiş gibi.

Beş dakika sonra iki içeceği de alıp kaldırıma çıkıyorum. Buzlu çay limonatamı atmak için en yakın çöp kutusuna koşuyorum, böylece

Mektubu söndürmeden. Annem muhtemelen mektubu Via ile açmak istemiştir ve ben de onların o küçük anını ellerinden almışımdır.

Kaynaşma seansınızı böldüğüm için üzgünüm.

Elim çöp kutusunun üzerinde gezinirken arkamdan sıvı bal gibi bir ses "İçkiyi yere bırak, kimse zarar görmesin" diye gürliyor. Erkek ama genç. Yerimde dönüyorum, onu doğru duyduğumdan emin değilim. Çenesi aşağıya eğilmiş, ölene kadar giydiği Raiders şapkası yüzünden yüzünü net göremiyorum. Uzun boylu ve sıska -neredeyse korkutucu derecede öyle- ama bana doğru bir Bengal kaplanı gibi süzülüyor. Sanki havada yürümenin bir yolunu bulmuş ve kas tonusu gibi sıradan şeylerle uğraşmıyor.

"Bunu atıyor muyuz?" Limonatayı işaret ediyor.

Biz mi? Kaltak, bu noktada benim için sen diye bir şey yok.

Ona içkiyi gösteriyorum. O aptal buzlu çay limonatasını alabilir. Hay Allah. Bir limonata için sinir krizimi bölüyor.

"Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir, Kurukafa Göz."

Gözlerimi kırıştırıyorum, görüş alanımdan buharlaşıp gitmesini istiyorum. Bu ahmak gerçekten bana Kurukafa Göz mü dedi? En azından iskelete benzemiyorum. Aklım Via'da. Neden annem onun adına mektup alıyor? Neden doğrudan Via'nın evine göndermiyorlar? Annem şimdi de onu evlat mı ediniyor?

Kız kardeşim Bailey'i düşünüyorum. Daha dokuz yaşında olmasına rağmen şimdiden yetenekli bir dansçı olacağının sinyallerini veriyor. Londra'ya taşınmak annemi Bailey'i de Kraliyet Bale Akademisi'ne yazdırmaya teşvik edebilir. Annem, profesyonel bir balerin olmadan önce Panera simidi olabileceğim ortaya çıkmadan önce oraya başvurmamdan bahsetmişti. Mahvolmuş gerçekliğimin parçalarını birbirine yapıştırmaya başladım.

Ya ben sıradanlık havuzumda yüzerken iki kızın da büyük başarılarla imza atmasını izlemek için Londra'ya göç etmek zorunda kalsaydım?

Bailey ve Via kanka olurlar.

Yağmurlu ve gri bir yerde yaşamak zorundayım.

Vaughn'u, Knight'ı ve hatta Luna'yı geride bırakacaktık. Tüm çocukluk arkadaşlarımı.

Via resmen annemin kalbindeki yerimi alacaktı.

Hmm, hayır teşekkürler.

Bugün olmaz, Şeytan.

Cevap vermeyince çocuk bana doğru bir adım attı. Korkmuyorum ama... belki de korkmalıyım? Kirli bir kot pantolon giyiyor - çamur ve tozdan bahsediyorum, bilerek gelişigüzel değil - ve yıpranmış mavi bir gömlek.

İki beden büyük ve kalbinin olduğu yerde küçük bir yumruk büyüklüğünde bir delik var. Birisi etrafına siyah bir Sharpie ve kız el yazısıyla "*Bu bir işaret mi?*" yazmış -*Adriana, xoxo* ve Adriana'nın benden daha güzel olup olmadığını bilmek istiyorum.

"Neden bana Kurukafa Gözlü diyorsun?" Mektubu avucumun içinde sıktım.

"Çünkü." Başını o kadar aşağı eğiyor ki tek görebildiğim dudakları, taç yaprağı yumuşaklığında ve pembe görünüyorlar. Kadınsı, neredeyse. Sesi göğsümü biraz acıtacak kadar yumuşak. Neden bilmiyorum. Benim yaşımdaki erkekler bana iğrenç geliyor. Günlerce güneşte kalmış pizza gibi kokuyorlar. "Gözlerinde kafatası var, Aptal Billy. Neye ihtiyacın var biliyor musun?"

Annemin bana berbat olduğumu söylemeyi bırakması için mi? Via'nın ortadan kaybolması için mi? İstedğini seç, dostum.

Boştaki elimi annemin cüzdanına sokup on dolarlık bir banknot çıkarıyorum. Yemek yiyebilecekmış gibi görünüyor. Annem aşağı inip sorular sormaya başlamadan önce alması için dua ediyorum. Yabancılarla konuşmamam gerekiyor, hele de bir sonraki öğünleri için çöplüğe dalmış gibi görünen yabancılarla.

"Deniz camı." Parayı ve içkiyi görmezden gelerek elini bana doğru uzattı.

"Etsy'den aldığınız şeyler gibi mi?" Ben huff.

Harika. Sen de tuhaf birisin.

"Ha? Hayır, o şey çöp. Turuncu deniz camı. Gerçek bir şey. Geçen hafta sahilde buldum ve Google'da arattım. Dünyadaki en nadir şey, biliyor musun?"

"Neden hiç tanımadığın birine bu kadar değerli bir şey veriyorsun?" Gözlerimi deviriyorum.

"Neden olmasın?"

"Merhaba, ne kadar dikkatlisin? Az önce bu dünyada hiçbir şeyin bedava olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

"Bedava olduğunu kim söyledi? Tüm yıllık dönemlerinizi bugün bir kerede mi aldınız?"

"Regl dönemim hakkında konuşma!"

"Tamam. Regl konuşması yok. Ama şu anda gerçek bir arkadaşa ihtiyacın var ve ben bu pozisyon için resmen başvuruyorum. Rolümü bile giydim. Bak." Özür dileyen bir gülümsemeyle berduş kıyafetlerini işaret ediyor.

Ve aynen böyle, göğsüme sıcak bir mum gibi ısı akıyor. Öfkenin keskin olma eğilimi olduğunu fark ettim. Gerçekten boğazını yumruklamak istiyorum. O acıyor.

Ben mi? *Yazık*. G mleğinde delik olan adam.

"Arkadaşım mı olmak istiyorsun?" Bir kahkaha attım. "Çok mu acınası? Kim böyle bir şey söyler ki?"

"Ben. Ben öyle diyorum. Ve hiçbir zaman acınası olmadığımı iddia etmedim." Yırtık tişörtünü  keştiriyor ve başını yavaşça kaldırarak yüzünün daha büyük bir kısmını ortaya  karıyor. Annemin Romalı diyeceği bir burun ve benim yaşımdaki biri için fazla kare olan bir  ene. Tamamen keskin a lara sahip ve belki bir gün yakışıklı olacak ama şu anda bir anime çizgi film karakterine benziyor. Mighty Max.

"Bak, limonata ve para istiyor musun, istemiyor musun? Annem her an burada olabilir."

"Ve?"

"Ve bizi birlikte göremez." "Nasıl g r nd ğ m yüzünden mi?"

Duh.

"Hayır, çünkü sen bir erkeksin." Genelde  yle olsam da ona kötü davranmak istemiyorum. Özellikle de erkeklere. Özellikle de güzel yüzlü ve tatlı sesli oğlanlara.

Erkekler kalp kırıklığının kokusunu kıtalar ötesinden alabilirler. On dört yaşımda bile. Masum bir yaz öğleden sonrasının ortasında bile. Biz kızların göbek deliğimizin arkasında görünmez bir ip vardır ve sadece bazı erkekler onu çekebilir.

Bu  ocuk... Eğer izin veririm onu koparacak.

"Deniz camını al. Bana bir şey borçlusun." Avucunu açarak bana işaret ediyor.  irkin k  k taşa bakıyorum. Yumruğum mektubu sıkıyor. Kağıt tıslıyor.

 ocuk başını tamamen kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Sanki bir insan değil de bir resimmişim gibi sessiz bir ilgiyle beni inceliyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve aklımdan en aptalca düşünce geçiyor. Kalbin kaburgalar tarafından *tam anlamıyla* nasıl kafeslendiğini hiç fark ettiniz mi? Bu delilik. Sanki vücudumuz çok kolay kırılabilceğini biliyormuş gibi, korunmaya ihtiyaçı var. Beyaz noktalar görüş alanımı dolduruyor ve o da onların arkasında bir yerde, akıntıya karşı yüzüyor.

"Mektupta ne var?" diye soruyor. "En kötü kabusum."

"Onu bana ver," diye emretti, ben de verdim. Nedenini bilmiyorum. Büyük ihtimalle ondan kurtulmak istediğim için. Çünkü Via'nın da benim kadar acı çekmesini istiyorum. Çünkü annemin üzülmesini istiyorum. *Marx, benim neyim var?* Ben korkunç bir insanım.

Mektubu yırtıp parçalara ayırırken ve parçaları konfeti gibi aramızdaki çöp tenekesine bırakırken gözleri hâlâ benimkilerde. Gözleri koyu yeşil ve yoğun sisli bir orman gibi dipsiz. İçeri girip ormanın derinliklerine kadar koşmak istiyorum. Tam o sırada aklıma bir şey geliyor.

"Sen buralı değilsin," diyorum. O çok saf. Çok iyi. Çok gerçek.

Başını yavaşça sallar. "Mississippi. Babamın ailesi.

Her neyse. Bana bir şey borçlusun," diye tekrarlıyor, neredeyse yalvarıyor.

Neden ona bir şey borçlu olmamı istiyor?

Böylece bir şeyi geri isteyebilirdi.

Yerimde donup kaldım. Onun yerine limonatayı ona uzattım. O da alıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kapağı açıyor ve içindekileri harap olmuş mektubun üzerine döküyor. Vücudu benimkine sürtünüyor. Mideye mideye. Bacaklar bacaklara. Kalp kalbe.

"Gözlerini kapat."

Sesi hırçın, kalın ve farklı. Bu sefer teslim oluyorum.

Ne olacağını biliyorum ve yine de olmasına izin veriyorum. İlk öpücüğüm.

Hep bunun bir futbolcuyla, bir pop yıldızıyla ya da Avrupalı bir değişim öğrencisiyle olacağını düşünmüştüm. Korunaklı, Instagram filtreli dünyamın küçük sınırlarının dışında biriyle. Tişörtünde delik olan bir çocukla değil. Ama buna ihtiyacım var. Arzuladığımı, güzel olduğumu ve istendiğimi hissetmeye ihtiyacım var.

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve bu gıdıklıyor, ben de homurdanıyorum. Sıcak nefesinin dudaklarımda gezindiğini, beyzbol şapkasının alnımı sıyırdığını ve ağzının benimkine doğru kaydığını, dudaklarının belirsizlikle kilitlendiğini hissedebiliyorum. Bir an nefes almayı unutuyorum, ellerim omuzlarında, ama sonra içimden bir şey dilimi dışarı çıkarmam ve onu gerçekten tatmam için yalvarıyor. Birbirimizin ağzından hava emiyoruz. Her şeyi yanlış yapıyoruz. Dudaklarım onun için açılıyor. Onunki de açılıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, "Henüz değil" dediğinde damarlarımdaki kanın uğultusunu hissedebiliyorum. Onu da alacağım ama henüz değil."

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Deniz camını alsaydım benden ne isteyecektiniz?"

Vücudu benimkinden uzaklaşırken kulağımla ağzım arasında bir yerde "Bana tüm ilklerini saklamak için" diye fısıldıyor.

Gözlerimi açmak ve anın bitmesine izin vermek istemiyorum. Ama o ikimiz için de bir seçim yapıyor. Bir adım geri çekilirken vücudunun sıcaklığı benimkini terk ediyor.

Hâlâ ağzımı açıp adını soracak cesareti kendimde bulamıyorum.

On, on beş, yirmi saniye geçer.

Bedenim sallanmaya başlarken göz kapaklarım kendiliğinden açılıyor.

O gitmiş.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde çöp tenekesine yaslanıp annemin çantasının askısıyla oynuyorum. Beş saniye geçmeden annem durup dururken kolunu benimkine doluyor ve beni Range Rover'a götürüyor. Bacaklarım kaldırımda uçuşuyor. Başım arkaya doğru dönüyor.

Mavi gömlek? Top şapka? Petal dudaklar? Hepsini hayal mi ettim?

"İşte buradasın. Kahve için teşekkürler. Ne, bugün buzlu çay limonata yok mu?"

Ben cevap veremeyince, onun aracına binip kemerlerimizi bağlıyoruz. Annem orta konsolda duran Prada çantasını karıştırıyor.

"Yemin ederim bugün posta kutusundan üç değil dört mektup aldım."

İşte o zaman anladım. *Bilmiyordu*. Via içeri girdi ve mektubun bugün geldiğinden haberi yoktu. Sonra bu adam beni üzdüğü için mektubu yırttı.

Kismet. Kiss-met. Kader.

Babam iki yıl önce evdeki üç kızın da "Aman Tanrım" diye inlemesinden bıktığına karar verdi, bu yüzden şimdi *Tanrı* kelimesini *Marx* kelimesiyle değiştirmek zorundayız, Karl Marx'tan sonra, görünüşe göre ateizmle falan ilgilenen bir adam. Tanrı ya da Marx -birisi- bu çocuğu bana yardım etmesi için *göndermiş* gibi hissediyorum. Eğer gerçek olsaydı. Belki de yaptığım şeyle yüzleşmek için onu kafamda ben uydurdum.

Aynayı açıp dudaklarıma biraz parlaticı sürüyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Hep dikkatin dağınık anne. Eğer bir mektup düşürseydin, onu görürdün."

Annem suratını astı, sonra başını salladı. Motoru çalıştırması için geçen bir dakika içinde iki şeyin farkına vardım:

Bir, bu mektubu bir sonraki nefesi gibi bekliyordu. İki, yıkılmış durumda.

"Unutmadan söyleyeyim, Aşk Böceğim, sana istediğin günlüğü aldım." Annem Prada çantasından kalın siyah kapaklı deri bir defter çıkarıp bana uzatıyor. Daha önce fark etmiştim ama artık hiçbir şeyin benim için olduğunu düşünmüyorum. Her zaman dikkati dağınık, Via'ya her türlü hediye alıyor.

Sessizlik içinde yol alırken, bir aydınlanma yaşadım. Burası günahlarımı yazacağım yer.

Burası trajedilerimi gömeceğim yer.

Aynayı kapatıyorum ve ellerimi beyaz kapüşonumun ceplerine sokuyorum, orada küçük ve sert bir şey buluyorum. Onu çıkarıp hayretle bakıyorum.

Turuncu deniz camı.

Hiç kabul etmemiş olsam da bana deniz camını verdi.

Bütün ilklerini bana sakla.

Gözlerimi kapatıyorum ve yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülüyor.

O gerçektir.

Penn

Soru: Kim en değerli eşyasını tanımadığı bir kıza verir?

Cevap ver: İşte bu orospu çocuğu. Bana bir "Ben aptalla birlikteyim" tişörtü bas, üzerinde sikimi gösteren bir ok olsun.

O lanet şeyi satıp Via'nın cep telefonu kontörünü doldurabilirdim. Şimdi o gemi yelken açtı. Onu uzaktan görebiliyorum, hızla batıyor.

En kötüsü de bundan bir şey çıkmayacağını biliyordum. On dört yaşındayken sadece iki kızı öpmüştüm. İkisinin de kocaman dilleri ve çok fazla salyaları vardı. Bu kızın dili küçük gibi görünüyordu, bu yüzden denemeden geçemedim.

Ama dudaklarım onunkilere değdiği an, yapamadım. Biraz manik görünüyordu. Üzgün. Yapışkan mı? Bilmiyorum. Belki de o kadar cesur değildim. Belki de onu haftada üç kez uzaktan izlemek beni felç etti.

Hey, kendi zihnini nasıl kapatırsın? Susması gerekiyor. Şimdi.

Arkadaşım Kannon ön verandamda esrarı bana uzatıyor. Annenin uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşıyla yaşamasının tek avantajı bu. Bedava ot. Ve bugünlerde yiyecek kıt olduğundan, masada ne varsa onu alacağım.

Kırmızı bandanalı bir grup gangster özentisi, pitbulları ve öfkeli İspanyolca rap çalan bir müzik kutusuyla sokağın bizim tarafımızdan geçiyor. Ve

Köpekler havlıyor, zincirlerini çekiştiriyorlar. Kannon da onlara havlayarak karşılık veriyor. O kadar uçmuş ki kafası bir uçağa çarpabilir. Bir fırt çekişiyorum, sonra esrarı Camilo'ya veriyorum.

"Arayabilmen için sana elli dolar borç veririm." Camilo öksürür. İri yarı, bronz tenli ve şimdiden etkileyici sakalları var. Birinin Meksikalı babasına benziyor.

"Kimseyi aramamıza gerek yok!" diye bağıyor ikiz kardeşim yanıımızdaki çimenlerden. Yüzüstü yatmış, sarı çimlere doğru hıçkırarak ağlıyor. Sanırım güneşin onu yakıp kül etmesini umuyor.

"Hepiniz sağır falan mısınız?! İçeri giremedim!"

"Parayı alacağız." Onu görmezden geliyorum. Bale yerini aramalıyız. Via burada kalamaz. Güvenli değil.

"Seni seviyorum Penn, ama tam bir baş belasısın." Hıçkırıyor, otları koparıyor ve başını kaldırmadan bize doğru fırlatıyor. Bana sonra teşekkür edecek. Ünlü ve zengin olduğunda -balerinler zengin olur mu?

-Ve ben hala burada aptal arkadaşlarımla oturup ot içiyor ve limon saçlı Todos Santos kızlarına salyalarımı akıtıyorum. Belki de sokak köşelerinde durup uyuşturucu satmak zorunda kalmayacağım. Bir bokta iyiyimdir. Özellikle spor ve dövüşte. Koç kas yapmak için daha fazla protein ve biraz yağ almak için daha fazla karbonhidrat yemem gerektiğini söylüyor ama bu yakın zamanda olmayacak çünkü paramın çoğu Via'nın bale derslerine otobüs bileti almaya gidiyor.

Ben de peşine takıldım çünkü otobüse tek başına binmesinden çok endişelendim.

Özellikle de kışın hava erken karardığında.

"Kız kardeşinin iyi olduğunu söylediğini sanıyordum. Nasıl oldu da o giremedi?" Kannon esniyor, elini uzun saçlarının üzerinde gezdiriyor. Kafasının kenarları tıraş edilmiş, siyah bir erkek topuzu oluşturulmuş. Koluna öyle sert bir yumruk atıyorum ki sessiz bir çığlık atarak sallanan sandalyeye yığılıyor, pazusunu tutuyor, hâlâ sert sert kasılıyor.

"Sanırım bir gösteri yapmamız gerekiyor. Chop-chop, Via. Bize hareketlerini göster." Cam telefonuna Kelis'in "Milkshake" şarkısını koyar, elindeki sakız paketini toplar ve kadının kafasının arkasına fırlatır.

Hıçkırıkları kesiliyor, yerini katatonik bir sessizlik alıyor. Camilo'ya dönüp çenesine bir yumruk indirmeden önce çenemi ovuşturarak arkamı dönüyorum. *Yumruğun* her zamanki yerinden açıldığını ve onun *homurdandığını* duyuyorum.

Çimenlerden fırlayan Via, koşarak eve giriyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Rhett evdeyken oturma odasında oturup yorgun ve aç olduğunu söyleyerek ne yapmaya çalıştığından emin değilim. Yapacak

Muhtemelen onunla ılık ılıa bir kavgaya tutuşur ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp verandaya döner. Annemin kafası karışmayacak kadar güzel ama karışsa bile erkek arkadaşının tarafını seçiyor. Hatta Via'nın öğretmeninin ona aldığı mayoları ayakkabılarını boyamak için kullandığında bile. Bunu onu kızdırmak için sık sık yapıyor. Sınıfa yırtık taytları ve elden düşme tişrtleriyle geldiği günlerde, otobüs yolculuğunu hıçkırarak geçiriyor. O günler genellikle onun külotunu zgrlk Parkı'ndaki umumi tuvalet oturaklarına srttğim günlerdir.

İnanılmaz derecede tedavi edici.

"Bana elliliği ver." Avucumu açıp Cam'e dönüyorum, o da itaatkr bir tavırla parayı elime sıkıştırıyor. Kendime ve Via'ya yüzüm byklğinde hamburgerler alacağım, sonra da Bayan Followhill'i arayabilmesi için telefonuna kontr ykleyeceğim.

Sokağımdan In-N-Out'a doğru ilerliyorum, Camilo ve Kannon rzgr gibi beni takip ediyor. Çatlak beton ve haleler takmış l gençlerin duvar resimleri caddeyi kaplıyor. Palmiye ağalarımız yoksulluğun yükünden eğilmiş gibi görünüyor, rk dişler gibi kısa ve sarı binaların üzerine eğiliyor.

Ancak yirmi dakika sonra, yağlı hamburgerler ve patates kızartmalarıyla dolu bir kese kağdını tutmanın verdiği tatmin çok büyüktür. Via bunu grdğinde tüm sinir krizini unutacak. Evimin kapısını iterek açıyorum ve grdğim ilk şey yiyecekleri yere düşürmeme neden oluyor.

Annemin erkek arkadaşı kız kardeşimi kanepeye yatırmış, sallanan karnı kız kardeşimin göğsüne dökülüyor. Yüzünü yumrukluyor, terli, kıllı göğsü parlıyor ve her seferinde kolu esniyor. Yırtık kotunun düğmeleri açık ve fermuarı sonuna kadar inik. Nefes almaya çalışırken hırıldıyor ve öksürüyor. Hiç düşünmeden onlara doğru koştum ve adamı kadından ayırdım. Yüzü kanlar içindeydi ve cılız protestolar mırıldanıyor, ona ucuz bir piç olduğunu söylüyordu ve o da hırsız bir fahişe olduğunu bağırmaya devam ediyordu. Rhett'i gömleğinin yakasından tutup kadından uzaklaştırıyorum. Hızla savruluyor ve yere düşüyor. Yüzüne yle sert bir yumruk atıyorum ki, çenesinin çatlama sesi odada yankılanıyor. Kafasını geriye savurup yere çarpıyor. Via'ya doğru dönüyorum ve tek grdğim kendi kanının içinde kayarak kapıya doğru sendeleyen sırtı oluyor. Bileğini tutuyorum ama kıpırdanarak kurtuluyor. Yumuşak bir tıkırtıyla aramıza bir şey düşüyor. Elime aldım, dişe benziyordu. Aman Tanrım. Dişini kırmış.

"zr dilerim," diyor, ağzındaki kan yüzünden sesi boğuklaşıyor. "zr dilerim. Yapamam, Penn."

"Via!" Haykırıyorum.

"Lütfen," diye bağıyor. "Bırakın gideyim."

Onu kovalamaya çalışıyorum, arkasında bıraktığı kan izlerinde kayıyorum. Ellerim şimdi kana bulandı. Ayağa kalktım ve hala açık olan kapıya doğru ilerledim. Bir el beni geri çekip kanepeye fırlattı.

"O kadar çabuk değil, küçük pislik. Şimdi senin sıran."

Gözlerimi kapatıyorum ve Via'nın neden kaçması gerektiğini bilerek bunun olmasına izin veriyorum.

Coğrafya kaderdir.

Via kaçalı üç gün oldu.

En son bir şeyi kusmadan mideme indirmeyi başardığımdan beri iki buçuk yıl geçti (Pabst sayılır, değil mi?).

Rhett telefonunu çalıp Londra'yı aramaya çalıştığı için onu dövdükten sonra geri dönmemesine şaşırmadım. Rhett'e bulaşılmayacağını iyi bilirim. Via kız olduğu için genelde ona karşı daha temkinli davranır. Bu onun için bir zayıflık anıydı ve ona ödemek istediğinden daha fazlasına mal oldu.

Cuma öğleden sonra, kendimi onun bale sınıfının önünde, ortaya çıkmasını umarak dolanırken buluyorum. Belki de öğretmeninin evinde kalıyordur. Yakın görünüyorlar ama Via, bindiğimiz otobüs Todos Santos şehir sınırlarına her girdiğinde maske taktığı için bunu söylemek zor. Henüz bir yere gitmemiş olması aklıma geldikçe içimi sızlatıyor. Kendime sebepleri olduğunu söylüyorum.

Saat altıda pembe giyen kızlar binadan çıkmaya başladı. Parlak siyah Range Rover'ın yanında ellerim ceplerimde, öğretmeni bekliyorum. En son o çıkıyor, el sallıyor ve bir grup öğrenciyle gülüşüyor. Yanında başka bir kız yürüyor. Tam olarak öptüğüm kız. Bir yıldır takıntı haline getirdiğim kız. Müzelerde asılı bok gibi güzeldi. Gerçekten üzgün, mesafeli, bak ama dokunma tarzında. Onlara doğru yürüdüm ve beni yarı yolda karşıladılar. Kızın gözleri açılıyor ve konuşmamıza tanıklık edecek başka biri olup olmadığını görmek için yanlara bakıyor. Onun için burada olduğumu düşünüyor.

"Merhaba." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor, bakışları Bayan Sessiz bir "yemin ederim bu adamı tanımıyorum" yalvarışıyla yokuşu takip edin.

"Hey." Karnımdaki kelekleri öldürüyorum çünkü şimdi yeri ve zamanı değil, sonra öğretmene dönüyorum. "Hanımefendi, kız kardeşim Via sizin sınıfınızda. Onu üç gündür görmedim."

Sanki az önce aracının kaputuna sıçacağımı ilan etmişim gibi öğretmenin kaşları birbirine yapışıyor. Sarışına dev Range Rover'ın içinde beklemesini söylüyor, sonra kolumdan çekştirerek bir ara sokağa doğru ilerliyor. İki bina arasına sıkışmış, beni yüksek bir basamağa oturmaya zorluyor (dafuq?) ve konuşmaya başlıyor.

"Onu günde beş kez arayıp mesaj bırakıyordum," diye fısıldıyor yüzüme hararetle. "Kraliyet Akademisi'ne kabul edildiğini ona bildirmek istedim. Mektup gelmeyince kontrol etmek için onları aradım. Şimdi her şey yolunda. Daha önce de söylediğim gibi, harç konusunda endişelenmene gerek yok. Ücreti ben ödeyeceğim."

Burun deliklerim alevlendi. Tüm bunlar onun geleceğindeydi ve şu anda bir çukurda yatıyor olabilirdi. Lanet olsun Via'ya. On dört yaşındaki tüm güzel, uçarı kızlara lanet olsun.

"Şey, hanımefendi, onu bulamadığımız için asla paraya çeviremeyeceği hediye için teşekkür ederim," diye saygıyla alay ediyorum onunla. Ama *biz* sadece benim. Annem bu işin dışında - birkaç yıl önceki ilk uyuşturucu krizini atlatmaya hiç zahmet etmemişti - ve Rhett de muhtemelen besleyecek bir boğazının eksilmesinden mutludur. Okuldan kaçma memuru aradığında ona Via'nın teyzemlere gittiğini söyledim, daha sonra kapımıza geldiğinde annem de bunu doğruladı. Yaban saçlı ve sigarasını oksijen maskesiymiş gibi emen annem bir kez bile bunun doğru olup olmadığını sormadı. Eğer polisi ararsam, ikimizi de koruyucu aileye verirler. Belki birlikte, ama muhtemelen değil. Bunun olmasına izin veremem. Via'dan ayrılamam.

Bayan Followhill, sanki midesini üşüttüğünü yeni fark etmiş gibi bir ifadeyle bana bakıyor. Muhtemelen onunla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret ettiğimi merak ediyordur. Genelde biraz daha kullanıcı dostuyumdur. Yine de genelde kayıp bir kız kardeşle uğraşmak zorunda kalmıyorum. Annemin kusmuğunu duvarlardan temizliyorum ve Rhett klozette uyuyakaldığında banyo kapısını üzerine kapatıyorum. Yetişkinlere kızının baktığı gibi hürmetle bakmıyorum.

"Vay be." Bayan Followhill'in tek söylediği bu.

"Anlayışınız için teşekkürler. İyi bir hayatın olsun." Ayağa kalktım ve sokağa doğru yürüdüm. Kolumu yakaladı ve beni geri çekti. Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Kızım..." Dudaklarını yalıyor, sonra yere bakıyor, *suçlu* görünüyor. Kız Rover'a yaslanmış, bize bakıyor ve tırnağını çiğniyor. "Kızım ve Via bir süredir anlaşıyorlar. İletişim kurmaları için onları cesaretlendirmeye çalıştım ama ben onları bir araya getirdikçe birbirlerinden daha da nefret eder oldular. *Sanırım* geçen hafta bir mektup kayboldu. Önemli olabilecek bir mektup. Bunu size neden anlattığımı bile bilmiyorum." Başını sallayarak bir nefes verdi. "Sanırım ben sadece... Bilmek istemiyorum, anlıyor musun? Aklımın oraya gitmesinden bile nefret ediyorum."

Ama belki de olmalı.

Geçmişe dönüş hafızama çarpıyor.

Küçük yumruğunda tıslayan kağıt.

Ben ondan alıyorum.

Parçalara ayırıyorum.

Çöp kutusuna atıp, yüzünün mutluluğa dönüşmesini izledim.

Mavi gözleri istek karşısında parıldadığında iyi bir önlem olarak limonatayı kalıntıların üzerine döktü.

Kız kardeşimin hayallerini ateşe vermek.

Tüm bu kabusu harekete geçirmek.

Çenem bükülüyor ve bir adım geri çekiliyorum. Hatuna son bir kez bakıp onu hafızama kazıyorum.

Arşiv altında: Bok Listesi.

Belgeyi tekrar ziyaret edin: Onu mahvedebildiğim zaman.

"Yani Via seninle değil mi?" Sesim kelimelerin etrafında sertleşiyor. Teneke gibi. Çaresizim. Elimde hiç ipucu yok. Onu bulmak için dünyayı parçalamak istiyorum ama dünya benim değil ki yok edeyim. Dünya aynı hızda dönmeye devam ediyor, çünkü Via ve benim gibi çocuklar? Her zaman ortadan kayboluyoruz ve kimse fark etmiyor.

Bayan Followhill başını sallıyor. Tereddüt ediyor, koluma dokunuyor. "Hey, neden benimle gelmiyorsun? Daria'yı eve bırakırım ve onu ararız."

Daria.

Arkamı dönüp otobüs durağına doğru ilerliyorum, kendimi aptal, nefret dolu ve canlı hissediyorum. Hiç hissetmediğim kadar canlı. Çünkü Daria'yı öldürmek istiyorum. Daria

Onu ilk gördüğümde her şey arka planda kaldı ve ben hayranlıkla izlerken etrafımızdaki her şey yandı.

Bir arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, dedim ona. Aptal çocuksu inanç. Zihinsel olarak o n u yere fırlattım ve kaldırıma doğru kayan otobüse doğru giderken üzerinde tepindim.

Daria haklıydı. Acınacak haldeydim. Aptaldım. Saçları, dudakları ve tatlı melankolisi beni kör etmişti.

Otobüs durağına doğru ilerlerken, Bayan Followhill'in arkamdan ismimi bağırdığını duyuyorum. Adımı biliyor. Beni tanıyor. Bizi tanıyor. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Bu kızın fakir olduğumu bilmesi neden hâlâ umurumda bilmiyorum.

Müsait olan ilk otobüse atladım, beni nereye götüreceğinden emin değildim. Kızdan uzağa ama kendimden yeterince uzağa değil.

Göğsümdeki yanma şiddetleniyor, kalbimin etrafındaki delik büyüyor ve büyükannem zihnimin arkasında fısıldıyor.

Kafatası Gözler.

[Pretty Reckless](#)'ı buradan alın!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.